

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ BİRİNCİ KİTAP

BÜYÜCÜ LONCASI

Sisters Planet

TRUDI CANAVAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ASIRLARDIR DEĞİŞMEYEN BİR DÜZEN BİR GENÇ KIZIN ÖFKESİYLE YIKILAN DUVARLAR

İmaridin'li büyücüler şehirde istenmeyenleri kovmak için her sene bir araya gelerek yaptıkları işten nefret eden ayaktakımundan korkmadan, büyülerinin koruması altında dilediklerince hareket ederler... Ta ki öfkeli bir genç kızın nefret duyulan istilacılarla fırlattığı taş büyüdü kalkanlarını rahatlıkla delene dek.

Büyücü Loncası'nın uzun zamandır korktuğu olay gerçekleşmiştir. Lonca dışında, tahmin edilemeyecek kadar büyük bir güçte sahip biri vardır ve yakalanıp henüz kontrol edemediği gücü eğitilmelidir... Kendisiyle birlikte tüm şehri yok etmeden önce.

"Hankulade, elinizden kesinlikle bırakamayacaksınız.
Aklınıza hangi olumlu yorum geliyorsa bu kitaba uyuyor."
The Guardian

"Genç okurları iyi yazılmış fantastik bir dünyayla tanıştırmak istiyorsanız
Trudi Canavan'ın eserlerini seçmelisiniz."
Fantasy Book Review

Pegasus Yayınları: 1398
Gençlik: 256

Büyücü Loncası

Trudi Canavan

Özgün Adı: The Magician's Guild

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2016

ISBN: 978-605-343-903-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Trudi Canavan, 2001

Bu kitap ilk kez 2004'te Orbit tarafından İngiltere'de yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Little Brown Book Group
Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TRUDI CANAVAN

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ - BİRİNCİ KİTAP

BÜYÜCÜ LONCASI

İngilizceden çeviren:

Mert Dengiz

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Bu kitap, babam Denis Canavan'a adanmıştır.
Merak ve yaratıcılığımın ikiz ateşini yakan
kıvılcımın sahibi odur.**

TEŞEKKÜRLER

Ben bu üçlemeyi yazarken, birçok insan beni yüreklendirdi, destekledi ve çok değerli yapıcı eleştirilerde bulundu.

İstedğim her şey olabileceğime inanan anne ve babama, hiç sahip olamadığım ablam rolüne soyunan Yvonne Hardingham'a, hiç yorulmadan tekrar okuması yapabilen Paul Marshall'a, litrelerce çay ve şapşal önerileri için Steven Pemberton'a, silahlar üzerine yaptığımız tartışmalar ve dövüş gösterileri için Anthony Mauriks'e, bir karakter olmak istediğini söyleyip duran Mike Hughes'a, dostluğu ve dürüstlüğü için Shelley Muir'e, cömertliği için Julia Taylor'a ve bir fırsat tanıdığı için Dirk Strasser'a teşekkürler.

Ayrıca bana en çok ihtiyacım olduğu anda güven aşılayan Jack Dann'e, Varuna Yazarlar Merkezi'nde bilimkurgu yazarları olmayanlar içinde beni sıcak karşıladıkları için Jane Williams, Victoria Hammond ve özellikle Gail Bell'e; bilgeliği için Carol Boothman'a teşekkür ederim.

Ann Jeffree, Paul Potiki, Donna Johansen, Sarah Endacott, Anthony Oakman, David ile Michelle Le Blanc ve Les Petersen'e de teşekkür etmeyi borç bilirim.

Peter Bishop ve Varuna ekibine içten teşekkürler. Saymakla bitmeyecek kadar çok konuda bana yardım ettiniz.

Son olarak, yayın hakları temsilcim ve kahramanım Fran Bryson'a, kitapları bir adım ileri taşıdığı ve Linda Funnell'a, "Evet, lütfen!" dediği için özel teşekkürlerimi sunarım.

Bu Arkeki Kyrallia Blyucu
Loncaas na attir ve Blyucu
Kutubhanes'inden
cıkartılamalıdır.

Konular

Yedi Kemeç

Yedi Kemeç
Gep Odası
Yeni Odası
Gere Odası

Kubbe

Arbu

Depo

Çırak Odaları

Büyücü Odaları

Çeşme

Hizmetçi Odaları

Universte

Arena

İşifacı Odaları

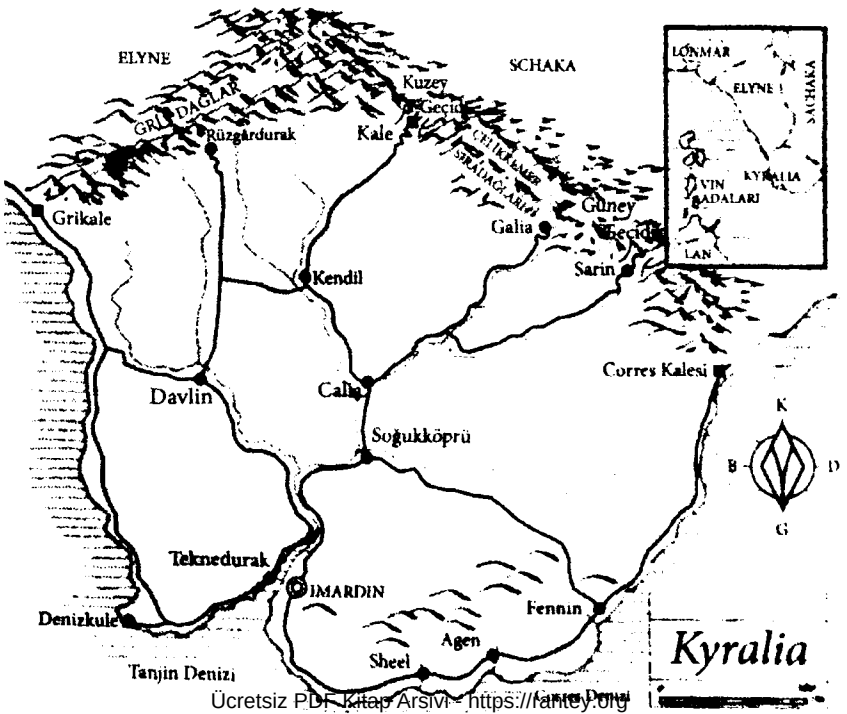
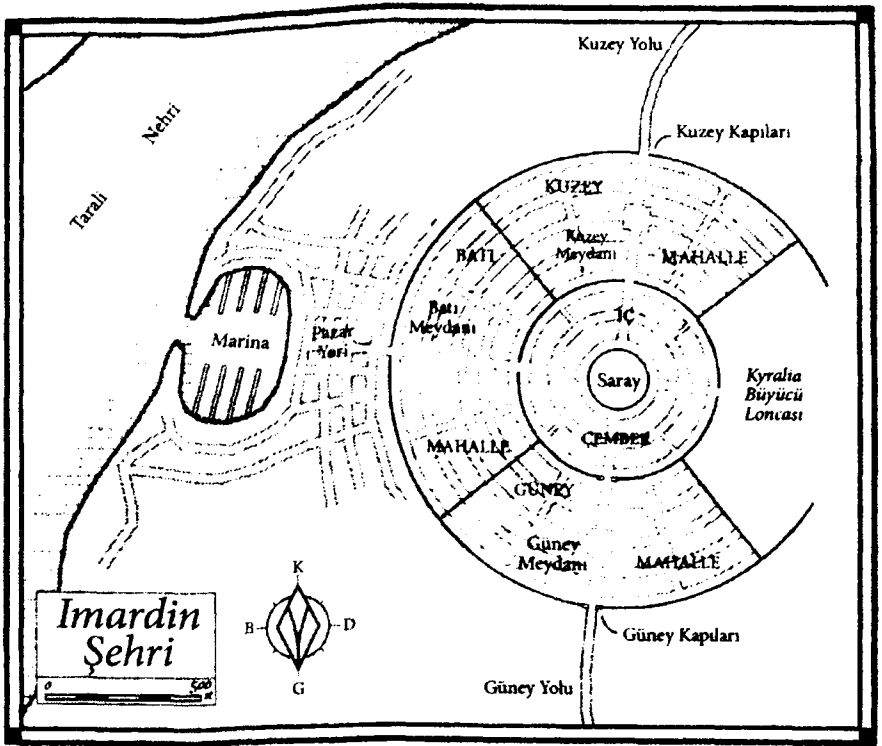
Hahçe

Yüksek Lord'un Evi

Ahır

Kyrallia Blyucu Loncaas
Aarsası (Krokia)

N

BİRİNCİ KISIM

1. BÖLÜM

ARINDIRMA

Imardin'de rüzgârın ruhu olduğu, şehrin dar sokaklarında uğuldamasının nedeninin de orada karşılaştığı keder olduğu söylenirdi. Arındırma'nın olduğu gün, Marina'da hafifçe sallanan gemi direkleri arasında esiyor, Batı Kapıları arasından geçip binaların arasında feryat ediyordu. Sonra, sanki orada karşılaştığı bitap canların görüntüsü onu dehşete düşürmüş gibi, gürültüsü bir fısıltıya dönüşmüştü.

Belki de sadece Sonea'ya öyle gelmişti. Soğuk esinti üstüne üstüne gelince, kollarını göğsünde kavuşturan kız, eskimiş ceketini vücuduna daha da sıkı sardı. Attığı her adımda çizmelere sıçrayan pis çamura bakıp kaşlarını çatı. Ayağına büyük gelen çizmelere kumaş parçaları sokuşturmuştu ama çoktan sıırıslam olduklarından ayak parmaklarını soğuk ısıırıyordu.

Sağ tarafında ani bir hareketlenme oldu. Ağarmış, dağınık saçlı bir adam, bir arka sokaktan tökezleyerek gelip dizüstü düştü. Sonea durdu ve kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı fakat yaşlı adam fark etmiş gibi görünmüyordu. Güçlükle doğruldu ve yoluna devam eden diğer kambur silüetlere katıldı.

İç geçiren Sonea, kapüşonunun ucundan baktı. Bir muhafız, arka sokağın başında tembelce duruyordu. Kendini beğenmiş bir edayla

ağız büküyor, bakışları kişiden kişiye kayıyordu. Gözlerini öfkeyle kısan kız, muhafızın bakışları ona döndüğü anda gözlerini kaçırdı.

Lanet muhafızlar, diye düşündü. Topunun çizmesine zehirli farenler girsin. İyi niyetli birkaç muhafızın ismi aklına gelip hafifçe vicdan azabı çektirse de, o anda istisna yapacak ruh halinde değildi.

Sonea, etrafında ayaklarını sürüyerek ilerleyenlere eşlik ederek sokak daha geniş bir yola açılınca kadar aralarında yürüdü. İki tarafta da iki-üç katlı evler belirmeye başlamıştı. Üst katlardaki pencerelerden birçok kişi bakıyordu. Birinde, iyi giyimli bir adam, ufak bir oğlanı tutuyor, aşağıdaki insanları seyrettiriyordu. Yüzündeki kibir kolayca okunuyor, parmağıyla aşağıyı işaret ediyordu. Tuttuğu oğlanın da yüzü ekşimişti.

Sonea onlara ters ters baktı. *Camlarına taş atsam surat ifadeleri hemen değişir.* Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Ne var ki atacak bir taş varsa bile, çamurda içinde bulmak zordu.

Birkaç adım sonra, ileride bir çift muhafız olduğunu gördü. Bir başka arka sokağın girişinde duruyorlardı. Sert ve kalın deri ceketleri ile demir miğferleri yüzünden, gözledikleri dilencilerin iki katı ağırlığında görünüyorlardı. Tahta kalkanlar taşıyorlardı ve bellerinde, kebinler asılıydı. Bu kebinler, kabzalarının hemen üstünde, saldırganların bıçaklarını yakalamak için tasarlanmış kancaları olan ve cop niyetine kullanılan demir sopalardı. Bakışlarını yere çeviren Sonea, iki adamın yanından geçti.

“...meydana ulaşmadan önce durdurduk,” diyordu muhafızlardan biri. “Yirmi kişi kadarlardı. Çete lideri iriydi. Boynunda bir yara vardı ve...”

Sonea'nın kalbi bir saniyelğine durdu. *O olabilir mi?*

Muhafızların birkaç adım arkasında bir kapı girintisi vardı. Sığ girintiye sokulan kız başını çevirip iki adama şöyle bir bakayım derken kapı boşluğundan kendisine doğru dikilmiş iki kara gözle karşılaştığında yerinden zıpladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözleri şaşkınlıkla büyümüş bir kadın ona bakıyordu. Sonea hafifçe gerilediğinde, yabancı da geriledi. Hafifçe kahrkaha atmadan önce, yabancı yüz de gülümsedi.

Sadece bir yansıma! Sonea eliyle uzandı ve duvara iştirilmiş cilalı metal parçaya dokundu. Yüzeyine sözcükler kazınmıştı ama kız onların ne olduğunu anlayacak kadar okuma bilmiyordu.

Kendi suretine baktı. İnce, çukur yanaklı bir yüz. Kısa, koyu renk saçlar. Kimse ona güzel dememişti. İsteddiği zaman kendini bir erkek çocuğu olarak gösterebiliyordu hâlâ. Teyzesi ona, babasına değil de uzun süre önce ölmüş annesine benzediğini söylerdi ama Sonea Jonna'nın, kız kardeşini terk eden eniştesine herhangi bir benzerliği görmezden gelmeye çalıştığından şüpheleniyordu.

Yansımasına biraz daha yaklaştı. Annesi, hayattayken çok güzeldi. *Belki saçımı uzatsam, biraz daha kadınsı kıyafetler giysem...*

...ah, boş versene. Kendisiyle dalga geçercesine hıhladıktan sonra yüzünü çevirdi. Böylesine boş hayallere daldığı için kendine kızdı.

"..yirmi dakika önce," dedi yakındaki ses. Neden kapı aralığında durduğunu hatırlayınca kendini toparladı.

"Peki, onları nerede kapana kıştıracaklar?"

"Bilmiyorum, Mol."

"Ah, orada olsam keşke. Geçen sene o küçük şeytanların Porlen'e ne yaptıklarını gördüm. Adamın kızarıklıkları birkaç hafta geçmedi. Günlerce doğru dürüst önünü bile göremedi. Acaba oraya gitmek için... Hoy! Bu yoldan geçemezsin, çocuk!"

Sonea askerin bağırışını umursamadı. Adam ve yanmdakinin sokak girişinden ayrılamayacağını biliyordu çünkü ayrılırlarsa sokaktaki insanlar sıyrılıp kaçabilirlerdi. Hemen koşmaya başlayıp gittikçe kalabalıklaşan sokak boyunca ilerledi. Arada sırada durup tanıdık yüzler görmeye çalıştı.

Muhafızların hangi çeteden bahsettikleri konusunda şüphesi yoktu. Harrin ve çocukların geçen Armdırma'da neler yaptıkları, önceki yılın sert kış ayları boyunca tekrar tekrar anlatılmıştı. Eski dostlarının hâlâ haylazlık peşinde olduğunu duymak Sonea'yı eğ-

lendirmişti ancak o işlerden uzak durmasının daha iyi olacağını tembihleyen teyzesine katılıyordu. Görünen o ki muhafızlar intikam almayı planlıyorlardı.

Jonna haklıymış. Sonea acı acı gülümsedi. Ne yaptığımı bilse derimi yüzer ama Harrin'i uyarmam gerek. Kalabalığı tekrar inceledi. Çeteye tekrar katılacağım yok ki zaten. Tek yapmam gereken bir gözcü bulmak. İşte!

Bir başka kapı girintisinin gölgeleri arasında bir genç aylak aylak duruyor, etrafa düşmanca gözlerle dik dik bakıyordu. Hiçbir şey onu ilgilendirmiyormuş gibi bir havası olsa da arka sokak girişlerini inceliyordu. Gencin bakışları Sonea'ya kaydığına, kız kapüşonunu düzelterip çoğu insan tarafından kaba olduğu düşünülecek bir el hareketi yaptı. Gözleri şüpheli bir havaya bürünen genç, el hareketine çabucak karşılık verdi.

Onun bir gözcü olduğundan artık emin olan kız, kalabalığın arasından ilerledi ve kapıdan birkaç adım ötede durdu. Çizmelerinin bağlarını düzeltiyormuş gibi yaptı.

"Kimlesin sen?" diye sordu genç, başka tarafa bakmayı sürdürerek.

"Kimseyle."

"Eski bir işaret kullandın."

"Bir süredir buralarda değildim."

Genç duraksadı. "Ne istiyorsun?"

"Muhafızları konuşurken duydum," dedi kız. "Birilerini yakalama planları yapıyorlar."

Gözcü kaba bir ses çıkardı. "Sana neden inanayım?"

"Eskiden Harrin'i tanırdım," diye cevapladı Sonea doğrularak.

Genç onu bir anlığına tarttı. Sonra kapı aralığından dışarı çıkıp kızın kolunu tuttu. "Seni hatırlıyor mu, görelim öyleyse."

Kalabalığın içine doğru çekilen Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu. Çamur kaygandı ve ayaklarını sağlam basacak olursa yere gömüleceğini biliyordu. İçinden küfretti.

"Beni ona götürmek zorunda değilsin," dedi. "Sadece ismimi söyle. Onu kandırmayacağımı bilir."

Genç, onu umursamadı. Onlar geçerken muhafızlar şüpheyle baktılar. Sonea kolunu döndürmeye çalıştı ancak genç sağlam tutuyordu. Onu bir ara sokağa çekti.

“Beni dinle,” dedi kız. “Adım Sonea. Beni tanıyor. Keri de öyle.”

“O zaman onu bir kez daha görmende bir sakınca yok,” dedi genç omzunun üzerinden.

Ara sokaktaki kalabalık acele ediyordu. Sonea bir sokak lambasını tutup genci durdurdu.

“Seninle gelemem. Teyzemle buluşmam lazım. Bırak beni..”

Kalabalık onları geçip sokakta ilerlemeye devam ederken, üzerlerine gelen insan dalgası son buldu. Sonea başını kaldırıp ofladı.

“Jonna beni öldürecek.”

Sokağın ilerisinde bir muhafız grubu uzanıyordu. Kalkanları kalkmış durumdaydı. Onların önünde birkaç genç duruyor, muhafızlara hakaret edip dalga geçiyorlardı. Sonea onları seyrederken aralarından biri, muhafızlara ufak bir şey fırlattı. Atılan her neyse, kalkana çarptı ve kızıl bir duman bulutu oluşturdu. Muhafızlar birkaç adım gerilerken, gençlerden zafer dolu haykırımlar yükseldi.

Onlardan birkaç adım geride iki tanıdık silüet vardı. Sonea’nın hatırladığından daha uzun ve iri olanın elleri belindeydi. Aradan geçen iki yıl, Harrin’in çocuksu görüntüsünü silmişti ama duruşuna bakılırsa, değişen başka bir şey pek yoktu. Her zaman çetenin tartışılmaz lideriydi ve haddini aşanları yerinde bir yumrukla akıllandırmakta tereddüt etmezdi.

Yanıdaki gencin boyu ise onun yarısı kadardı. Sonea gülümsemeden edemedi. Keri, onu son gördüğünden beri hiç boy atmamıştı ve Sonea, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini tahmin edebiliyordu. Ufak tefek olmasına karşın Keri çete içinde hep saygı görmüştü çünkü babası bir zamanlar Hırsızlar için çalışmıştı.

Gözcü onu ikiliye yaklaştırırken, Sonea, Keri’nin bir parmağını yalayıp havaya kaldırdığını, sonra da başıyla onayladığını gördü. Harrin bağırdı. Gençler kıyafetlerinden ufak balyalar çıkarıp muha-

fızlara fırlatmaya başladılar. Bunlar kalkanlarda patladıkça kırmızı duman büyüdü ve Sonea adamların bağırışlarıyla küfürlerine sırttı.

Sonra, muhafızların arkasındaki bir ara sokaktan, yalnız bir siluet çıkageldi. Başım kaldıran Sonea'nın kanı dondu.

“Büyücü!” diyerek nefesini tuttu.

Yanındaki oğlan da bu cüppeli silueti gördüğünde nefesini tutmuştu. “Hoy! Büyücü!” diye bağırdı. Gençler ve muhafızlar, aynı anda oraya döndüler.

Sonra bir anda sıcak ve güçlü bir esinti hepsinin geriye tökezlemesine neden oldu. Sonea'nın burun delikleri pek hoş olmayan bir kokuyla dolarken, gözleri, yüzüne çarpan kırmızı dumanla sızlamaya başladı. Rüzgâr aniden durduğunda her şey sessiz ve sakindi.

Gözündeki yaşları silen Sonea yere bakmaya, yanmayı biraz olsun dindirecek bir kar parçası bulmaya çalıştı. Ne var ki yerde sadece çamur vardı. Çamurun dümdüz ve üzerinde ayak izi olmadığını da fark etti. Ama bu doğru olamazdı. Tekrar görebilmeye başlayınca, yerde incecik çizgiler olduğunu gördü. Çizgilerin kaynağı, büyücünün ayaklarıydı.

“Kaçın!” diye haykırdı Harrin. Bir anda muhafızlardan uzaklaşan gençler, koşarak Sonea'yı geçtiler. Gözcü de bağırarak kızı döndürdü ve onların peşinden koşturmaya başladı.

Sokağın sonunda bir başka muhafız topluluğu olduğunu görünce Sonea'nın kalbi duracaktı. *Söz ettikleri kapan buymuş! Ve ben de kapana kısıldım!*

Gözcü, Harrin'in çetesini takip etmek üzere onu çekiştirmeye devam etti. Yaklaştıklarında, muhafızlar kalkanlarını kaldırıp hazırlandılar. Onların oluşturdukları hattın birkaç adım beride, gençler aniden bir başka ara sokağa dönüverdiler. Hemen arkalarındaki Sonea, girişte bir duvarın yanında duran iki üniformalı adam olduğunu gördü.

“Eğil!” diye bağırdı tanıdık bir ses.

Bir el onu tutup aşağı çekti. Dizleri çamurun altındaki kaldırıma çarptığında acıyla irkilen Sonea, arkasındaki bağırışlara dönüp

baktığında, binaların arasındaki dar boşluğu dolduran kol ve kalkan yığınının kızıl dumanın arasından gördü.

“Sonea?”

Ses tanıdıktı ve hayretler içindeydi. Başını kaldırdığında Keri’nin onun yanında çömeldiğini görüp sırtıttı.

“Bana muhafızların tuzak planladıklarını söyledi,” dedi gözcü ona.

Keri başıyla onayladı. “Biliyorduk.” Yüzünde hafifçe bir gülümseme beliren genç, Sonea’nın ardındaki muhafızlara tekrar baktığında ifadesi değişiverdi. “Haydi. Gitme zamanı!”

Sonea’nın elini yakalayıp onu ayağa kaldırdı ve muhafızları bombardımana tutan gençlerin arasından geçirdi. Onlar ilerlerken, ara sokağı kör edici beyaz bir ışık doldurdu.

“O da neydi?” diye sordu Sonea nefes nefese, ışık yüzünden baktığı yerde asılı kalan dar sokak görüntüsünden, gözlerini kırıştırarak kurtulmaya çalışarak.

“Büyücü,” dedi Keri nefret dolu bir sesle.

“Kaçın!” diye haykırıyordu Harrin yakın bir yerde. Yarı kör bir şekilde tökezleyen Sonea, biri ona arkasından çarpınca yere düştü. Keri kollarını yakalayıp onu tekrar ayağa kaldırdı ve yönlendirmeye devam etti.

Sonunda ara sokaktan çıktıklarında, Sonea kendini tekrar ana-caddede buldu. Gençler yavaşladılar ve kalabalığın arasına karışırken kapüşonlarını kapayıp sırtlarını kamburlaştırdılar. Sonea da onlara katıldı ve birkaç dakika boyunca Keri’yle birlikte, sessizlik içinde yürüdüler. Uzun boylu bir silüet Keri’nin yanına geldi, kapüşonunun ucundan kıza baktı.

“Hoy! Kimleri görüyorum!” diyen Harrin’in gözleri büyümüştü. “Sonea! Burada ne yapıyorsun?”

Sonea gülümsedi. “Yine senin haylazlıklarına bulaşıyorum, Harrin.”

“Muhafızların tuzak kurduklarını duymuş, bizi aramaya gelmiş,” diye açıkladı Keri.

Harrin eliyle geçiştirdi. “Bir şeyler deneyeceklerini biliyorduk, o yüzden bir kaçış yolumuz olsun istedik.”

Ara sokağın başında kalan muhafızları hatırlayan Sonea başıyla onayladı. “Bildiğinizi tahmin etmeliydim.”

“Eee, nerelerdeydin? Yıllar oldu.”

“İki yıl. Kuzey Mahalle’de yaşıyorum. Ranel Enişte bir ev-hanında bize oda buldu.”

“O ev-hanlarında kiralara berbat olduğunu duydum. Bir de sırf şehir surlarının içinde yaşıyorsun diye her şey iki katı fiyatıymış.”

“Öyle ama geçiniyoruz.”

“Ne yaparak?” diye sordu Keri.

“Ayakkabı, kıyafet onarıyoruz.”

Harrin başıyla onayladı. “Demek o yüzden seni bu kadar uzun süredir göremiyorduk.”

Sonea gülümsedi. *Hem ondan hem de Jonna çetenize bulaşmamı istemediğinden.* Teyzesi Harrin ve arkadaşlarını onaylamıyordu. Hem de hiç...

“Pek heyecanlı gelmiyor kulağa,” diye mırıldandı Keri.

Sonea ona bakarken fark etti ki, oğlan her ne kadar son birkaç yılda pek boy atmamış olsa da, yüzü eski çocuksuluğunu geride bırakmıştı. Kesildiği yerlerinden iplikler sallanan uzun bir ceket giyiyordu. Büyük ihtimalle astarının içinde saklı birçok cep ve kesenin içinde maymuncuklar, çakılar, incik boncuk ve şekerleme vardı. Sonea, Keri’nin kapkaççılık ve hırsızlığı bırakacak olgunluğa geldiğinde ne yapacağını hep merak etmişti.

“Sizin grupla takılmaktan daha güvenliydi,” dedi ona.

Keri’nin gözleri şüpheli bir ifadeye büründü. “Bunlar Jonna’nın sözleri.”

Eskiden olsa bu cümleye kırılırdı. Onun yerine gülümsedi. “Jonna bizi kenar mahallelerden kurtardı.”

“İyi güzel de,” diye araya girdi Harrin “ev-hanında odanız varsa, neden buradasın?”

İç kararan Sonea kaşlarını çattı. “Kral ev-hanlarındaki insanları sokağa atıyor,” dedi. “Bir binada o kadar çok insanın yaşamasını

istemiyormuş, temiz değilmiş. Muhafızlar bu sabah gelip bizi kapı dışarı ettiler.”

Harrin somurtup bir küfür mırıldandı. Keri'ye bir bakış atınca gözlerindeki muzipliğin söndüğünü gördü. Gözlerini başka tarafa çevirirken, ikisinin gösterdiği anlayışa minnettardı... her ne kadar bu onu rahatlatmasa da.

Bir sabah, Saray'dan gelen tek bir kelimeyle onun, teyzesinin ve eniştesinin, uğruna çalıştığı her şey yok olmuştu. Eşyalarını son anda toplayıp sokağa sürüklenerek atılırken, bunun ne anlama geldiğini düşünecek vakitleri bile olmamıştı.

“Jonna ile Ranel nerede peki?” diye sordu Harrin.

“Eskiden kaldığımız yerde bir oda bulmam için beni önden gönderdiler.”

Keri ona doğrudan baktı. “Eğer bulamazsan gel beni bir gör.”

Kız başıyla onayladı. “Teşekkürler.”

Kalabalık yavaşça caddeden, büyük bir açıklığa doğru aktı. Burası Kuzey Meydan'dı. Her hafta küçük yerel pazarlar kurulan bir yerdi. Sonea ve teyzesi buraya sık gelirdi. Tabii artık bu geçmişte kalmıştı.

Meydanda birkaç yüz insan toplanmıştı. Çoğu yoluna devam edip Kuzey Kapıları'na ulaşırken, diğerleri, kenar mahallelerin karmaşasına girmeden önce sevdikleriyle görüşme umuduyla içeride bekliyorlardı. Bazıları ise güç kullanılarak oradan uzaklaştırılana kadar bir yere gitmeyi reddediyordu.

Keri ile Harrin, meydanın merkezindeki havuzun başında durdular. Kral Kalpol'un heykeli sudan yükseliyordu. Uzun zaman önce ölmüş olan Kral, dağ haydutlarını yendiğinde neredeyse kırk yaşındaydı ancak burada genç bir adam gibi betimlenmişti. Sağ elinde ünlü, mücevher süslü kılıcı, sol elindeyse en az onun kadar gösterişli bir kadeh tutuyordu.

Bir zamanlar o heykelin yerinde başka bir heykel vardı ancak otuz yıl önce yıkılmıştı. Her ne kadar yıllar içinde Kral Terrel'in birçok heykeli dikilmiş olsa da aralarında sadece biri ayakta kalmıştı ve söylentiye göre, Saray surlarının koruması içinde olmasına karşın

o bile tahrif edilmişti. Yaptığı her şeye rağmen, Imardin sakinleri Kral Terrel'i her zaman yıllık Arındırmaları başlatan adam olarak hatırlayacaktı.

Eniştesi, Sonea'ya o hikâyeyi birçok kez anlatmıştı. Otuz yıl önce, Hanelerin önde gelen üyelerinin, sokakların güvenli olmadığından yakınmalarından sonra Kral tüm dilencileri, evsizleri ve şüpheli suçluları şehirden sürmeleri için muhafızlara emir vermişti. Bunun yarattığı öfkeyle şehirden sürülenlerin en güçlüleri bir araya gelerek en zengin kaçakçı ve hırsızların sağladığı silahlarla yapılanlara karşı koymuşlardı. Sokak savaşları ve isyanlarla karşı karşıya kalan Kral, yardım için Büyücü Loncası'na başvurmuştu.

Asilerin büyü karşısında kullanabilecekleri herhangi bir silah yoktu. Ya yakalanmışlar ya da kenar mahallelere sürülmüşlerdi. Hanelerin kutlama amacıyla düzenlediği şenliklerden çok memnun kalan Kral, şehrin her kış avarelerden arındırılacağını ilan etmişti.

Eski kral beş yıl önce öldüğünde, birçok insan Arındırmaların duracağını ummuştu ancak Terrel'in oğlu Kral Merin geleneği devam ettirmişti. Etrafına bakman Sonea kırılğan, hasta görünümlü bu insanların nasıl tehdit olacağına akıl erdiremiyordu. Harrin'in etrafına toplanan ve ona beklentiyle bakan birkaç genç olduğunu fark etti. Midesinin aniden endişeyle düğümlendiğini hissetti.

"Gitmeliyim," dedi.

"Hayır, gitme," diye karşı çıktı Keri. "Birbirimizi daha yeni bulduk."

Sonea başını iki yana salladı. "Çok zaman harcadım. Jonna'yla Ranel çoktan varmıştır."

"O zaman başın zaten dertte." Keri omuz silkti. "Hâlâ azar işitmekten korkuyorsun ha?"

Sonea ona sitem dolu bir bakış attı. Etkilenmeyen oğlan, cevap olarak gülümsedi.

"Al." Eline bir şey tutuşturulan Sonea ne olduğuna baktı. Küçük kâğıttan bir paketti.

"Muhafızlara attığınız şey mi bu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Keri başıyla onayladı. "Papea tozu," dedi. "Gözlerini yakar, kurdeşen döktürür."

"Büyücülere karşı pek bir işe yaramıyor ama."

Oğlan sırttı. "Bir keresinde birinin hakkından geldim. Beni görememişti bile."

Sonea paketi geri vermeye kalkıştı ancak Keri elini salladı.

"Sende kalsın," dedi. "Burada işimize yaramıyor. Büyücüler duvar çekiyorlar hep."

Sonea başını iki yana salladı. "Onun yerine taş mı atıyorsunuz öyleyse? Neden uğraşıyorsunuz ki?"

"İyi hissettiriyor." Keri yola bir bakış atarken gözleri kararlı bir hal aldı. "Bunu yapmazsak, sanki Arındırma'yı kabulleniyormuşuz gibi olur. Bir çeşit gösteri sunmadan onların bizi şehirden sürmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Omuz silken kız, gençlere bir baktı. Gözleri heyecanla pırıl pırıldı. Ne var ki o, büyücülere bir şeyler fırlatmanın her zaman amaçsız ve aptalca olduğunu düşünmüştü.

"Ama sen ve Harrin şehre kırk yılda bir giriyorsunuz," dedi.

"Öyle, ama istediğimiz zaman girebilmemiz gerekir." Keri sırttı. "Ve bu, Hırsızlar'ın burunlarını sokmadan birilerinin başına dert olabileceğimiz tek fırsatımız."

Sonea gözlerini devirdi. "Demek o yüzden."

"Hoy! Hadi!" diye bağırdı Harrin, kalabalığın gürültüsünü bastırarak.

Gençler tezahüratlar eşliğinde gitmeye başladıklarında, Keri Sonea'ya beklentiyle baktı.

"Haydi," dedi. "Eğlenceli olacak."

Sonea başını iki yana salladı.

"Katılmana gerek yok. Sadece izlersin," dedi oğlan. "Sonra seninle gelirim. Kalacak bir yer bulma işini hallederiz."

"Ama..."

Keri uzanıp onun atkısını çözdü. Üçgen şeklinde katlayıp başının üzerinden geçirdi ve boğazında bağladı. "Şimdi bir kıza daha

çok benzedin. Eğer muhafızlar bizi kovalamaya çalışırlarsa –ki asla yapmazlar– senin bizden olduğunu düşünmeyecekler. İşte.” Kızın yanağına hafifçe vurdu. “Böylesi daha iyi. Haydi gel. Yine kaybolmana izin vermeyeceğim.”

Kız iç geçirdi. “Tamam.”

Kalabalık büyümüşü ve çete, insan denizinde ite kaka ilerlemeye başlamıştı. Gençlerin dirsek attıkları insanların karşı çıkmaması Sonea’yı şaşırtıyordu. Hatta yanından geçtiği insanlar uzanıp taşı ya da çürük meyveleri onun ellerine tutuşturuyor, yüreklendirici sözler fısıldıyorlardı. Bu istekli yüzleri ardında bırakan Sonea hafifçe heyecanlanmaya başladı. Teyzesi ve eniştesi gibi aklı başında insanlar çoktan Kuzey Meydan’dan çıkmışlardı. Geriye kalanlar bir başkaldırı görmek istiyorlardı. Bunun ne kadar boşuna olduğu umurlarında değildi.

Çete kalabalığın ucuna yaklaştıkça insan denizi seyreldi. Sonea bir yanda insanların meydana yan sokaktan hâlâ girdiğini görebiliyordu. Diğer yanda, uzaktaki kapılar kalabalığın üzerinde yükseliyordu. Öndeyse...

Sonea durdu ve içindeki tüm özgüvenin söndüğünü hissetti. Keri ilerlemeye devam ederken kendisi birkaç adım geri attı ve yaşlı bir kadının ardında durdu. Yirmi adım ötede, bir sıra büyücü vardı.

Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. Büyücülerin durdukları yerden hareket etmeyeceklerini biliyordu. Kalabalığı, onları meydana sürmeye hazır olana dek görmezden geleceklerdi. Korkacak bir şey yoktu.

Yutkunan Sonea, gözlerini gençleri bulmak üzere başka tarafa çevirmeye zorladı. Harrin, Keri ve diğerleri ilerlemeye devam ediyor, kalabalığa katılan ve giderek azalan son insan toplulukları arasında yürüyorlardı.

Tekrar büyücülere bakınca ürperdi. Ne daha önce onlara bu kadar yakın durmutu ne de onları baştan aşağı süzme şansı olmuştu.

Üniformaları, geniş kollu cüppeden ve bellerine bağlı kuşaktan oluşuyordu. Ücretli eniştenin söylediğine göre, böyle kıyafetler yüzlerce

yıl önce modaya uygundu ancak şimdi sıradan insanların büyücüler gibi giyinmesi suç teşkil ediyordu.

Hepsi erkekti. Sonea durduğu yerden dokuz kişi görüyordu. Bazısı tek başına, bazısı da çiftler halinde duruyordu. Tüm meydanı çevreleyen bir hattın küçük bir kısmıydılar. Bazısı yirmi yaşından büyük göstermezken, diğerleri oldukça yaşlı duruyordu. En yakındakilerden biri otuz yaşlarında, sarışın bir adamdı. Bakımlı ve yakışıklıydı. Geri kalanlar ise şaşkınlık verecek derecede sıradan tiplerdi.

Göz ucuyla ani bir hareket yakalayınca, tam zamanında dönerek, Harrin'in kolunu ileri savurduğunu gördü. Büyücülere fırlatılan bir taşı. Ne olacağını bilse de, Sonea nefesini tutmadan edemedi.

Taş sert ve görünmez bir şeye çarpıp yere düştü. Gençler ellerindeki taşları fırlatmaya başladığında tuttuğu nefesi verdi. Cüppeli adamlardan bazıları önlerindeki havaya çarpan taşlara bakmak için başlarını kaldırırken, diğerleri gençlere kısa birer bakış atıp, sohbetlerine geri döndüler.

Sonea büyücülerin duvarının asılı olduğu yere dik dik baktı. Hiçbir şey yoktu. İlerleyip cebindeki yumrulardan birini aldı, kolunu gerdi ve tüm gücüyle fırlattı. Görünmez duvara çarpıp anında buharlaştı. Bir an, tek tarafı düz bir toz bulutu havada asılı kaldı.

Yakınlardan kısık sesle birinin kıkırdadığını duyunca sırıtan yaşlı bir kadın gördü.

“İyi attın,” diye güldü kadın. “Göster onlara günlerini. Devam et.”

Sonea elini cebine attı ve büyük bir taş kavradı. Büyücülere doğru birkaç adım daha ilerleyip gülümsedi. Bazılarının yüzlerinde rahatsızlık ifadesi vardı. Kendilerine meydan okunmasından hoşlanmadıkları belliydi ancak bir şey onların gençlere karşılık vermelerini engelliyordu.

Toz bulutlarının ötesinden sesler geldi. Bakımlı büyücü bir an başını kaldırdı, sonra da saç beyazlamış daha yaşlı adama döndü.

“Acınası parazitler,” dedi küçümseyerek. “Onları def etmeyi daha ne kadar bekleyeceğiz?”

Bir şey Sonea'nın midesini altüst etti ve taşı tutan elini sıktı. Sonra taşı şöyle bir tarttı. Ağırdı. Büyücülere dönüp evinden atılırken hissettiği öfkeyi, büyücülere karşı doğuştan gelen nefretini topladı ve taşı konuşan adama fırlattı. Taşın havada çizdiği yolu takip etti. Büyücülerin görünmez duvarına yaklaştığında, oradan geçip hedefini bulmasını istedi.

Mavi bir ışık dalgası parladıktan hemen sonra taş büyücünün alınına çarptı. Önce boş gözlerle hareketsiz kalan adamın dizleri çok geçmeden çözüldü. Arkadaşı ileri çıkıp onu yakaladı.

Sonea ağzı bir karış açık bakarken yaşlı büyücü arkadaşını yavaşça yere bıraktı. Gençlerin yuhalamaları sönüverdi. Durgunluk, bir duman gibi kalabalık arasında yayıldı.

İki büyücü daha ileri atılıp yerdeki arkadaşlarının yanında çömelirken, nidalar yükselmeye başladı. Harrin'in arkadaşlarıyla kalabalıktaki diğerleri tezahürata başladılar. İnsanlar biraz önce ne olduğunu bir yandan bağırıp, bir yandan fısıldarken, meydan tekrar gürültüye boğuldu.

Sonea ellerine baktı. *İşe yaradı. Duvarı aştım. Ama bu mümkün olmamalı, tabii...*

Tabii, büyü kullanmadıysam.

Tüm öfkesini ve nefretini taş üzerinde nasıl yoğunlaştırdığını, taşın gidişini zihniyle nasıl takip ettiğini ve duvarı aşmasını nasıl istediğini hatırlayınca içi buz kesti. Bir yandan da içinde başka bir şey kıpırdanıyordu. Yaptıklarını tekrarlama arzusu.

Başını kaldırıncı, birkaç büyücünün yerdeki arkadaşlarının etrafına toplandığını gördü. Bazıları yanında çömelmişti ama çoğu dönmüş, meydandaki insanlara arayan gözlerle dik dik bakıyordu. *Beni arıyorlar*, diye düşündü birden. Sanki onun düşüncesini duymuş gibi, büyücülerden biri doğrudan ona baktı. Sonea dehşetle donup kaldı ama neyse ki adamın gözleri tekrar kalabalığa çevrildi.

Taşı kimin attığını bilmiyorlar. Rahatlayarak nefes verip etrafına bakındı. Kalabalık onun birkaç adım gerisine çekilmişti. Gençler gerilemeye başlamışlardı. Kalbi küt küt atan Sonea, onları takip etti.

Sonra yaşlı büyücü ayağa kalktı. Diğerlerinin aksine, onun gözleri kızın gözlerine tereddütsüz bir şekilde kilitlendi. Sonea'yı parmağıyla işaret ettiğinde, diğer büyücüler de dönüp ona baktılar. Onların elleri kalkarken, Sonea içindeki dehşetin büyüdüğünü hissetti. Arkasını dönüp kalabalığa doğru fırladı. Göz ucuyla gençlerin geri kalanının kaçtığını gördü. Önündeki yüzleri aydınlatan ışık patlamaları görmesini zorlaştırırken çığlıklar yükseldiğini duydu. Üzerinden bir ısı dalgası geçtiğinde nefes nefese dizüstü düştü.

“DURUN!”

Acı hissetmiyordu. Bakışlarını aşağı çevirdiğinde vücudunun tek parça olduğunu fark edip rahatlayarak nefesini verdi. Başını kaldırdı. İnsanlar hâlâ kaçıyor, meydan boyunca yankılanan ve garip bir şiddete sahip o emri duymazdan geliyordu.

Bir yanık kokusu burnuna ulaştı. Arkasına dönen Sonea, birkaç adım gerisinde yüz üstü serilmiş birinin görüntüsüyle karşılaştı. Aç alevler kıyafetleri kemiriyor, siluet hareketsiz yatıyordu. Aslında bir kol olduğunu anladığı kararmış şeyi fark ettiğinde, midesi bulandı.

“ONA ZARAR VERMEYİN!”

Yalpalayarak ayağa kalkıp cesetten uzaklaşmaya çalıştı. İki tarafında da insanlar kaçıyordu. Son bir gayretle, sendeleyerek koşturmaya başladı.

Kuzey Kapısı'nda kalabalığı yakalayıp zorla aralarına daldı. Önündekileri itip çekerek ilerledi. Cebindeki taşların ağırlığını fark ettiğinde onları çıkarıp attı. Bir şey bacaklarını yakalayıp onu düşürdü ancak tekrar ayaklanıp ilerlemeye devam etti.

Bir çift el onu arkadan sertçe yakaladı. Kurtulmak için boğuşan Sonea çığlık atmak için derin bir nefes aldı ancak eller onu döndürdüğünde, kendisini Harrin'in tanıdık mavi gözleriyle karşı karşıya buldu.

2. BÖLÜM

BÜYÜCÜLERİN TARTIŞMASI

Loncasalonu'na otuz yıl önce mezun olduğundan beri sayısız kez girmiş olmasına rağmen, Lord Rothen, bu kadar fazla sesin aynı anda yankılandığına nadiren tanık olmuştu.

Önünde duran cüppeli kadın ve erkek denizine baktı. Büyücülerin olağan gruplaşmalarını fark etmek zor değildi. Bazıları etrafta dolanıyor, bir gruptan ötekine katılıyordu. Eller konuşmalara eşlik ediyor, yankıların üzerinde arada sırada heyecan ya da itiraz dolu sesler yükseliyordu.

Toplantılar genellikle ağırbaşlı ve düzenli olurdu ancak Yönetici gelip onları organize edene kadar, katılımcılar çoğunlukla hem odanın ortasında boş boş dolanırlar hem de konuşturlardı. Rothen kalabalığa doğru ilerlemeye başladığında, çatıda birilerinin sohbet ettiğini fark etti. Loncasalonu, sesleri garip ve beklenmedik şekillerde yükseltirdi; hele ki sesler de yüksekse.

Büyü kabiliyeti olmayan çoğu ziyaretçinin düşündüğünün aksine bu olayın büyüyle alakası yoktu. Daha çok, binanın toplantı salonuna dönüştürülmesinin öngörülemeyen bir sonucuydu. İlk ve en eski Lonca binası olan bu yapı, ilk başta büyücüler ve çıraklarının kalacağı odaların yanı sıra, ders ve toplantılar için de oluşturulmuş bölümlere sahipti. Ne var ki dört yüz yıl sonra, hızla büyüyen üye

sayısı sebebiyle Lonca birkaç yeni bina inşa etmişti. İlk evlerini yıkmak istemeyen büyücüler, bu binanın iç duvarlarını yıkmış, oturulacak yerler koymuştu ve o zamandan bu yana tüm Lonca Toplantıları, kabul ve mezuniyet törenleri ile oturumlar, orada yapıyordu.

Uzun boylu, mor cüppeli biri kalabalıktan ayrılıp Rothen'e doğru hızla yürüdü. Genç büyücünün hevesli ifadesini fark eden Rothen gülümsedi. Dannyl çoğu kez Lonca'da heyecanlı hiçbir şeyin olmadığından yakınırdı.

"Eh, eski dostum. Nasıl gitti?" diye sordu Dannyl.

Rothen kollarını kavuşturdu. "Eski dostmuş!"

"Eski düşman, öyleyse." Dannyl elini geçirircesine salladı. "Yönetici ne dedi?"

"Hiçbir şey. Sadece ne olup bittiğini anlatmamı istedi. Görünüşe bakılırsa, kızı gören tek kişi benim."

"Şanslı kızmış," diye cevapladı Dannyl. "Diğerleri neden onu öldürmeye çalıştılar?"

Rothen başını iki yana salladı. "Öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum."

Yankılanan sesleri bastıran bir çan sesi geldi ve Lonca Yöneticisi'nin kuvvetli sesi salonu doldurdu.

"Tüm büyücüler lütfen yerlerini alsın."

Arkasına dönen Rothen, salonun gerisindeki devasa kapıların savrulup kapandığını gördü. Büyücüler odanın iki yanındaki sandalyelerine geçerken cüppelerden oluşan yığın ikiye ayrıldı. Dannyl başıyla ileriye işaret etti.

"Bugün olağandışı misafirlerimiz var."

Rothen dostunun bakışlarını takip etti. Yüksek Büyücüler yerlerini alıyorlardı. Lonca içindeki konum ve otoritelerinin bir işareti olarak sandalyeleri salonun ön kısmında beş sıra halinde dizilmişti. Yüksek konumdaki bu sandalyelere iki dar merdivenle çıkılıyordu. En üst sıranın merkezinde duran büyük koltuk altın süslüydü ve üzerine kralın inkali işlenmişti. Stilize bir gece kuşu. Koltuk boştu

ancak iki yanındaki sandalyelerde bellerine altın kuşaklar takmış büyücüler oturuyordu.

“Kral’ın Danışmanları,” diye mırıldandı Rothen. “İlginç.”

“Evet,” diye cevapladı Dannyl. “Kral Merin’in bu toplantıyı katılacak kadar önemli bulup bulmadığını merak ediyordum.”

“Kendisi katılacak kadar önemli bulmamış.”

“Tabii ki.” diyen Dannyl gülümsedi. “O durumda uslu durmamız gerekirdi.”

Rothen omuz silkti. “Bir şey fark etmez, Dannyl. Danışmanlar burada olmasaydı bile, Kral’ın önünde söylemeyeceğimiz herhangi bir şeyi yine söylemezdik. Onların burada olma nedeni kızıdan başka şeyleri de konuşmamızı sağlamak.”

Her zamanki sandalyelerine ulaşan ikili yerlerini aldı. Dannyl arkasına yaslanıp odaya şöyle bir baktı. “Tüm şu kalabalık, pasaklı bir sokak çocuğu için.”

Rothen kıkırdadı. “Oldukça büyük bir çalkantı yarattı, değil mi?”

“Fergun katılmamış,” diyen Dannyl, karşı duvarın önünde duran sandalye sıralarına bakarak gözlerini kıstı. “Ama takipçileri burada.”

Rothen, arkadaşının bir başka büyücüye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu insan içinde dile getirmesini onaylamasa da gülümsemeden edemedi. Fergun’un çokbilmiş havası yüzünden pek kimse ondan hoşlanmazdı. “Şifacı’nın raporundan hatırladığım kadarıyla, kafasına gelen darbe onda ciddi kafa karışıklığı ve rahatsızlık yaratmış. Fergun’a sakinleştirici yazmanın daha doğru olacağını düşünmüş.”

Dannyl hafifçe kıkırdadı. “Öyleyse Fergun *uyuyor*! Bu toplantıyı kaçırdığını anladığında öfkeden kuduracak!”

Çan bir kez daha çaldığında oda sessizleşmeye başladı.

“Ayrıca, hayal edebileceğin üzere, Lord Fergun’un olayları kendi açısından anlatamaması Yönetici Lorlen’i hayal kırıklığına uğrattı,” diye mırıldandı Rothen.

Dannyl kahkahasını yuttu. Yüksek Büyücülerin olduğu tarafa bakan Rothen, hepsinin oturduğunu gördü. Sadece Yönetici Lorlen ayakta idi ve elinde bir çan ile tokmak vardı.

Lorlen'in ifadesi olağandışı derecede ciddi idi. Bu onun seçildikten sonra karşı karşıya kaldığı ilk krizdi. Lonca'nın günlük sorunlarıyla başa çıkmada başarılı olduğunu kanıtlamıştı ancak böyle bir krize ne çare sunacağı birden fazla büyücünün merak ettiği bir konuydu.

"Sizleri toplantıya çağırmanın sebebi bu sabah Kuzey Mahalle'de yaşananları tartışmamız gerekliliğidir," diye başladı Lorlen. "Son derece ciddi iki konumuz var, ele almamız gereken: bir masumun öldürülmesi ve kontrolümüz dışında varlığını sürdüren bir büyücü. İlk olarak daha ciddi konuya yoğunlaşacağız. Olayın tanığı Lord Rothen'i çağırıyorum."

Dannyl Rothen'e önce şaşkınlıkla, sonra da gülümseyerek baktı. "Doğal olan bu tabii. Orada en son yıllar önce durmuş olmalısın. İyi şanslar."

Yerinden kalkan Rothen dostuna sitem dolu bir bakış attı. "Hırlattığın için teşekkürler. Bir şey olacağı yok."

Rothen salon ortasından yürüyüp Yüksek Büyücülerin önüne ilerlerken herkes onu izliyordu. Rothen başını Yönetici'ye doğru eğdi. Lorlen de aynı şekilde karşılık verdi.

"Neye tanık olduğunuzu anlatın, Lord Rothen."

Rothen duraksayıp söyleyeceklerini tarttı. Lonca'ya hitap eden bir konuşmacıdan kısa ve öz konuşması, ayrıntıya girmemesi beklenirdi.

"Bu sabah Kuzey Meydan'a ulaştığımda, Lord Fergun'un çoktan yerine geçtiğini gördüm," diye başladı. "Onun yanma geçip kalkana kendi gücümü ekledim. Bazı genç evsizler taş fırlatmaya başladılar ancak her zamanki gibi onları görmezden geldik." Yüksek Büyücülere bakınca onların kendisini incelediğini gördü. Hafif bir gerginlik hissetti. Lonca'ya en son hitap etmesinin üzerinden gerçekten uzun süre geçmişti.

"Sonra, göz ucuyla bir mavi ışık parıltısı gördüm ve kalkanda bir bozukluk hissettim. Üzerime gelen bir obje gördüm ama ben harekete geçmeden obje Lord Fergun'un alnına isabet edip onu bayılttı. Düşerken onu yakalayıp yere yatırdım ve ciddi bir yarası

olup olmadığını kontrol ettim. Diğerleri yardıma gelirken, taşı fırlatan kişiyi aradım.”

Rothen çarpık bir ifadeyle gülümsedi. “Gençlerin çoğu kafası karışık ve şaşkın görünüyordu, genç bir kadınsa kendi ellerine hayretle bakıyordu. Büyücü arkadaşlarım yanınıza gelirken kızı kaybettim. Onlar da taşı fırlatanı bulamayınca benim göstermemi istediler.”

Başını iki yana salladı. “Onu tekrar bulup işaret ettiğimde, büyücüler kızın yanındaki bir başka genci gösterdiğimi sandılar... ve karşılık verdiler.”

Lorlen, Rothen'den durmasını istedi. Aşağısındaki sandalyelerde oturan büyücülere bir göz gezdirdi ve bakışları Lord Balkan'ın üzerinde durdu. O, Başsavaşçı'ydı.

“Lord Balkan, gence saldıranları sorguladığınızda ne bulgular elde ettiniz?”

Kırmızı cüppeli büyücü ayağa kalktı. “Olaya karışan on dokuz büyücünün hepsi, saldırganın kalabalık içindeki bir oğlan olduğuna inanıyordu zira bir kızın kaçak büyücü olarak eğitilebileceğini düşünmüyorlardı. Her biri oğlanı afallatma amacıyla hareket ettiklerini, zarar verme amacı gütmediklerini söyledi. Diğer tanıkların betimlemelerini de dikkate aldığım da, bunun gerçeği yansıttığı kanaatindeyim. Aldığım diğer ifadelerin bana gösterdiği şu ki, şokdarbeleri birleşip odaklanmamış bir ateşdarbesine dönüşmüş. Oğlanı öldüren bu olmuş.”

Küle dönüşmüş insan görüntüsünün anısı Rothen'in zihninde çaktı. Rahatsız bir şekilde yere baktı. Saldırıları birleşmemiş olsaydı bile, on dokuz şokdarbesinin vereceği zarar, oğlanın vücudunu sarsardı. Kendini bu işten sorumlu hissetmeden edemiyordu. Keşke diğerleri tepki vermeden kendisi harekete geçseydi...

“Bu zor sorular sormamıza sebep oluyor,” dedi Lorlen. “Halka basitçe bir hata yaptığımızı söylediğimizde bize inanacakları şüpheli. Bir özür yeterli gelmeyecek. Zararın bedelini ödemeye çalışmalıyız. Gencin ailesine tazminat ödememiz hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Yüksek Büyücülerin birkaçı başlarıyla onayladılar ve Rothen, arkasından gelen onay dolu mırıldanmaları duydu.

“Tabii bulunabilirlerse,” diye ekledi Yüksek Büyücülerden biri.

“Korkarım tazminat, kendi saygınlığımıza verdiğimiz zararı onarmayacak.” Lorlen kaşlarını çattı. “Halkın saygısı ve güvenini nasıl tekrar kazanacağız?”

Bunu mırıldanmalar takip etti, sonra biri seslendi. “Tazminat yeterli gelir.”

“Zaman verin. İnsanlar unutacaktır,” dedi bir diğeri.

“Yapabileceğimiz her şeyi yaptık.”

Rothen’in sağ tarafından daha sessiz bir cevap geldi. “...sadece bir kenar mahalle çocuğu. Kim takar ki?”

Rothen iç geçirdi. Bu kelimeler onu şaşırtmamışsa da, tanıdık bir kızgınlık duygusu hissettirmişlerdi. Lonca kanuna göre diğerlerinin güvenliği için vardı ve aynı kanun zenginlerle fakirler arasında herhangi bir ayırım yapmıyordu. Rothen, büyücülerin kenar mahallede yaşayanların tümüne hırsız dediğini, Lonca’nın korumasını hak etmediklerini çok duymuştu.

“Bundan fazla yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Lord Balkan. “Üst sınıflar oğlanın ölümünün kaza olduğunu kabul edecektir. Yoksullar kabul etmeyecektir ve yapacağımız ya da söyleyeceğimiz hiçbir şey onların fikirlerini değiştirmeyecektir.”

Yönetici Lorlen, Yüksek Büyücülere tek tek baktı. Hepsi de başlarıyla onayladılar.

“Pekâlâ,” dedi. “Bu konuyu bir sonraki toplantıda yeniden gözden geçireceğiz. Hepimiz bu trajedinin sonuçlarını tartacak zamana ihtiyaç duyuyoruz.” Derin bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi ve salon boyunca gözlerini gezdirdi. “Şimdi ikinci konuya geçeceğiz: kaçak büyücü. Lord Rothen dışında bu kızı gören ya da onun taşı fırlattığına tanık olan herhangi biri var mı?”

Bunu sessizlik takip etti. Lorlen hayal kırıklığıyla somurttu. Lonca toplantılarındaki çoğu tartışma, Leydi Vinara, Lord Balkan ve Lord Sarrin’den oluşan üç Başsınıfçı başkanlığında gerçekleşirdi.

Başşifacı Leydi Vinara pratik ve ciddi bir kadındı ancak bazen şaşırtıcı derecede şefkatli olabiliyordu. Lord Balkan dikkatliydi ve bir konunun her yönünü incelemeye dikkat ederdi ama zor ya da hızlı karar alınması gerektiğinde gözü karaydı. Üçlünün en yaşlısı Lord Sarrin ise sert hükümler verebiliyordu, ne var ki diğerlerinin bakış açılarını her zaman göz önünde bulundururdu.

Lorlen'in aklında o anda bu Yüksek Büyücüler vardı. "Tanıklar tarafından doğrulanmış ve berrak gerçekleri inceleyerek başlamalıyız. Hiç şüphe yok ki, her ne kadar şaşırtıcı olsa da, büyülü kalkanı delip geçen sıradan bir taşı. Lord Balkan, bu nasıl mümkün olabilir?"

Savaşçı omuz silkti. "Arındırma sırasında taşları engellemek üzere kullanılan kalkan zayıf bir kalkandı. Atılanları durduracak kadar güçlüdür ancak büyüü durduracak kadar değil. Mavi ışık parlaması ve kalkanı oluşturanlar tarafından betimlendiği üzere hissedilen bozulma göz önüne alındığında şu açık ki, büyü kullanılmıştır. Yine de, bir kalkanı aşacak büyüün, o amaçla şekillendirilmiş olması gerekir. Taşı atan kişinin, taşla beraber bir darbe kullandığına inanıyorum, her ne kadar basit bir darbe olsa da."

"Peki, neden taş kullanıldı ki?" diye sordu Leydi Vinara. "Neden sadece büyü kullanılmadı?"

"Darbeyi gizlemek için olabilir mi?" diye önerdi Lord Sarrin. "Büyücüler bir darbe geleceğini görselerdi, kalkanı güçlendirecek zamanları olurdu."

"Bu mümkün," dedi Balkan, "ama darbenin gücü sadece bariyeri kırmak üzere kullanıldı. Saldırganın niyeti kötü olsaydı, Lord Fergun'un yarası morarmış bir alından fazlası olurdu."

Vinara kaşlarını çatı. "Öyleyse bu saldırgan fazla zarar vermek niyetinde değil miydi? Neden yaptı peki?"

"Gücünü göstermek için, belki de bize meydan okumak için," diye cevapladı Balkan.

Sarrin'in kırıksık yüzü onaylamaz bir ifadeye büründü. Rothen başını iki yana salladı. Bunu fark eden Balkan aşağı bakıp gülümsedi. "Katılmıyor musunuz, Lord Rothen?"

“Kız, yaptığından herhangi bir şey beklemiyordu,” dedi Rothen. “Yüz ifadesinden gördüğüm kadarıyla, yaptığı şey onu şoke etmişti. Kendisinin eğitimsiz olduğuna inanıyorum.”

“İmkânsız.” Sarrin başını iki yana salladı. “*Birileri* onun gücünü ortaya çıkarmış olmalı.”

“Ve gücünü kontrol etmeyi de öğrettiklerini umuyoruz,” diye ekledi Vinara. “Yoksa daha ciddi bir sorunla karşı karşıyayız.”

Birdenbire salonun içi konuşma sesleriyle doldu. Lorlen elini kaldırdığında tekrar sessizlik oldu.

“Lord Rothen bana tanık olduğu olayı anlattığında, Lord Solend’i odama çağırdım ve Lonca tarihi konusundaki çalışmaları sırasında yardım almadan gücünü geliştirmiş büyücüler hakkında bir şey okuyup okumadığını sordum.” Lorlen’in ifadesi ciddiydi. “Görünüşe göre, bir büyücünün gücünün sadece bir başka büyücü tarafından ortaya çıkarılabileceği varsayımımız yanlış.

“Eğitim talebiyle gelen bazı kişilerin zaten büyü kullandıkları, Lonca’nın kuruluşunun ilk yüzyıllarında kayıt altına alınmış. Güçleri, fiziksel olgunluğa ulaştıklarında doğal olarak ortaya çıkmış. Biz çıraklarımızı genç yaşta kabul ettiğimizden, gücün doğal gelişimine artık rastlanmıyor.” Lorlen salonun bir yanındaki sandalyeleri işaret etti. “Lord Solend’den bu konu hakkında bildiklerini toparlamasını rica etmiştim ve şimdi öğrendiklerini anlatması amacıyla buraya çağırıyorum.”

Cüppeli erkek ve kadınların oluşturduğu sıralar arasından yaşlı bir adam kalkıp merdivenlerden inmeye başladı. Yaşlı tarihçi Rothen’in yanına gelene kadar herkes sessizce bekledi. Solend yorgun bir edayla Yüksek Büyücülere doğru başıyla selam verdi.

“Beş yüz yıl öncesine kadar,” diye başladı huysuz bir sesle, “büyü öğrenmek isteyen bir erkek ya da kadın, çıraklık için bir büyücüye başvururdu. Güçleri ve ne kadar ödeyebileceklerine göre sınanır, seçilirlerdi. Bu gelenek nedeniyle bazı çıraklar eğitimlerine başladıklarında oldukça gelişkin olurlardı zira eğitimleri için gerekenlere sahip olmaları için yıllar boyu çalışmaları ya da iyi bir miras gerekirdi.

“Yine de, bazen genç bir erkek ya da kadın, güçleri çoktan ‘kurtulmuş’ olarak başvuru yapardı, o zamanlardan kalma deyimi kullanırsak. ‘Doğuştan yetenekli’ olarak bilinen bu insanlar asla geri çevrilmezlerdi. Bunun iki nedeni vardı. Birinci neden, güçlerinin oldukça fazla olmasıydı. İkinci neden ise kontrolü öğrenmeleri gerekliliği idi.” Yaşlı adam duraksadı ve sesinin perdesi yükseldi. “Çırakların kontrol konusunda uzmanlaşmamaları halinde ne olduğunu biliyoruz. Bu genç hanımın ortalama çıraklarımızdan çok daha güçlü olduğumu, hatta ortalama bir büyücüden bile güçlü olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız. Eğer bulunup kontrol eğitimi verilmezse, şehre kayda değer bir tehdit teşkil edecek.”

Bunu kısa bir sessizlik takip etti, sonra salon boyunca endişeli sesler yükselmeye başladı.

“Eğer kızın güçleri gerçekten de kendi kendine ortaya çıktıysa,” diye ekledi Balkan.

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Birisini tarafından eğitilmiş olma olasılığı var tabii.”

“Öyleyse onu ve onu eğitenleri bulmalıyız,” dedi bir ses.

Salon bir kez daha tartışma sesleriyle doldu ancak Lorlen’in sesi yükseldi. “Kız bir kaçaksa, onu ve öğretmenlerini Kral’ın huzuruna çıkarmak bizim kanuni görevimiz. Eğer doğuştan yetenekliyse, ona kontrolü öğretmek durumundayız. İki durumda da onu mutlaka bulmalıyız.”

“Nasıl?” diye seslendi bir ses.

Lorlen bakışlarını aşağı çevirdi. “Lord Balkan?”

“Kenar mahallelerde sistematik bir arayışla,” diye cevapladı Başsavatçı. Kralın Danışmanlarına bakmak için döndü. “Yardıma ihtiyacımız olacak.”

Kaşları kalkan Lorlen’in gözleri adamın bakışlarını takip etti. “Lonca resmi olarak Şehir Muhafızları’nın yardımını talep ediyor.”

Danışmanlar birbirlerine baktıktan sonra başlarını olumlu bir şekilde salladılar.

“Onaylandı,” diye cevapladı aralarından biri.

"Mümkün olan en erken zamanda başlamalıyız," dedi Balkan. "Tercihen bu akşam."

"Eğer Şehir Muhafızları'nın yardımını istiyorsak, bunu organize etmek zaman alacak. Yarın sabah başlamamızı öneririm," diye karşılık verdi Lorlen.

"Dersler ne olacak?" diye seslendi biri.

Lorlen yanındaki sandalyede oturan büyücüye baktı. "Sanırım özel ders verilecek fazladan bir gün, çırakların durumunu etkilemez."

"Bir gün bir şey değiştirmez." Ekşi ifadeli Üniversite İdarecisi Jerrik omuz silkti. "Ama kızı bir günde bulabilecek miyiz?"

Lorlen dudaklarını büzdü. "Onu bulamazsak yarın yine burada buluşur, aramaya devam edip etmeyeceğimizi tartışırız."

"Bir öneride bulunabilir miyim, Yönetici Lorlen?"

Rothen bu sesi duyduğunda şaşkınlığını gizleyemedi. Dönüp, onu seyreden büyücüler arasındaki Dannyl'in ayakta olduğunu gördü.

"Evet, Lord Dannyl," diye cevapladı Lorlen.

"Kenar mahalledekiler, aramaya köstek olup kızı bizden gizleyecektir. Kılık değiştirerek gidersek, başarı şansımız yükselebilir."

Lorlen kaşlarını çattı. "Peki, nasıl bir kılık değiştirme önerirsiniz?"

Dannyl omuz silkti. "Ne kadar az dikkat çekersek, o kadar şansımız olur. En azından bazılarımız kenar mahalle halkı gibi giyinmeli. Konuştuğumuzda kim olduğumuzu anlayabilirler ama..."

"Kesinlikle olmaz," diye hırladı Balkan. "İçimizden biri rezil bir dilenci gibi giyinmişken fark edilirse ne olacak? Müttefik Topraklar'ın her köşesinde alay konusu oluruz."

Birkaç ses onaylarını belirterek yükseldi.

Lorlen yavaşça başını sallayıp onayladı. "Katılıyorum. Bizler büyücü olarak bu şehirdeki herhangi bir eve girme yetkisine sahibiz. Eğer cüppelerimiz üzerimizde *olmazsa* arama faaliyetlerimiz sekteye uğrar."

"Kimi aradığımızı nasıl bileceğiz?" diye sordu Vinara.

Lorlen, Rothen'e baktı. "Kızın neye benzediğini hatırlayabiliyor musunuz?"

Rothén başıyla onayladı. Birkaç adam gerileyerek gözlerini kapayıp ince, çocuksu bir yüze sahip, ufak tefek, zayıf kızın görüntüsünü hatırladı. Gücünü kullanmaya başlayıp gözlerini açtı ve iradesini yönlendirdi. Hemen önünde bir parıltı oluşup hafifçe saydam bir yüze dönüştü. Hafızası kalan detayları tamamladı. Yıpranmış kıyafetler, renksiz bir atkı, kalın kapüşonlu bir ceket ve pantolon ortaya çıktı. İllüzyon tamamlandığında, Rothén, Yüksek Büyücülere bakmak üzere başını kaldırdı.

“Bize saldıran kişi o mu?” diye mırıldandı Balkan. “Daha bir çocuk.”

“İçinde büyük sürpriz barındıran küçük bir paket,” dedi Sarrin duygusuzca.

“Saldırgan o değilse ne olacak?” diye sordu Jerrik. “Ya Lord Rothén yanılıyorsa?”

Lorlen, Rothén’e bakıp hafifçe gülümsedi. “Şimdilik onun haklı olduğunu varsayalım. Şehirde dolanan dedikodular buna katılıyorsa ve halk içinde tanıklar bulunursa doğru olup olmadığını yakında öğreniriz.” İllüzyona doğru başını salladı. “Yeterlidir, Lord Rothén.”

Rothén elini sallayınca illüzyon yok oldu. Başını tekrar kaldırdığındaysa Lord Sarrin’in onu tartan bakışlarıyla karşılaştı.

“Kızı bulduğumuzda ona ne yapacağız?” diye sordu Vinara.

“Eğer kaçaksa, kanunu uygulayacağız,” diye cevapladı Lorlen. “Değilse, güçlerini kontrol etmeyi öğreteceğiz.”

“Tabii, ama sonrasında ne olacak?”

“Sanırım Leydi Vinara’nın sorduğu soru şu: Onu bizden biri mi yapmalı?” dedi Balkan.

Salon bir anda tekrar seslerle doldu.

“Hayır! Büyük ihtimalle hırsızdır!”

“Bizden birine saldırdı! Cezalandırılmalı, ödüllendirilmemeli!”

Rothén karşı çıkışlar devam ederken iç geçirip başını iki yana salladı. Aşağı sınıflara mensup olanların çocuklarını sınamayı engelleyen herhangi bir kanun olmamasına karşın, Lonca, sadece Hanelerin çocuklarında büyü arardı.

"Lonca yüzyıllardır Haneler dışında bir çırak almadı," dedi Balkan sessizce.

"Ama Solend haklıysa, güçlü bir büyücü olabilir," diye hatırlattı Vinara.

Rothén gülümsememeye çalıştı. Çoğu kadın büyücü Şifacı olurdu ve Leydi Vinara bir başka güçlü yardımcı kazanma ihtimali karşısında kızın kökenini memnuniyetle görmezden gelirdi.

"Büyücü yozlaşmışsa güç lütuf değildir," diye alıntı yaptı Sarrin. "Kız bir hırsız da olabilir, fahişe de. Öyle bir geçmişe sahip birinin diğer çıraklar üzerinde nasıl etki yaratacağını hiç düşündük mü? Yeminimize değer verip vermeyeceğini nereden bileceğiz?"

Vinara'nın kaşları kalktı. "Yani ona neler yapabildiğini gösterdikten sonra güçlerini bağlayıp tekrar fakirliğin kollarına mı teslim edeceksiniz?"

Sarrin başıyla onayladı. Vinara ise omuz silken Balkan'a baktı. Karşı çıkma isteğini dizginleyen Rothén, kendini zorlayarak sessiz kaldı. Yukarıdaki sırada, Lorlen üç büyücüye sessizce bakıyor, ifadesi hiçbir ipucu vermiyordu.

"En azından ona bir şans tanınmalıyız," dedi Vinara. "Kurallarımıza uyup sorumluluk sahibi bir genç kadına dönüşme olasılığı varsa, fırsat vermeliyiz."

"Kızın güçleri geliştikçe, onları bağlamak daha zor olacak," diye hatırlattı Sarrin.

"Biliyorum," diyen Vinara öne eğildi. "Ama imkânsız değil. Onu yanımıza alırsak nasıl bir görüntü sergileyeceğimizi düşünün. Küçük bir bonkörlük ve şefkat gösterisi, bu sabah kendi saygınlığımıza verdiğimiz zararı tamir etmeye, kızın güçlerini hiçe sayıp onu kenar mahalleye geri yollamaktan çok daha fazla işe yarayacaktır."

Balkan'ın kaşları kalktı. "Doğru. Ayrıca kızın aramızda yeri olduğunu bildirirsek, onu aramanın getireceği yükten kurtulma şansımız olabilir. Bir büyücü olabileceğini öğrenirse, bunun getirdiği konum ve zenginliği düşünerek bize kendisi gelecektir."

“Ve o zenginliğin kaybı, önceden sahip olduğu tatsız hayata dönmemesi için gereken caydırıcılığı sağlayabilir,” diye ekledi Sarrin.

Leydi Vinara başıyla onayladı. Salonda etrafa bakınan kadının bakışları Rothen’e kaydı ve gözleri kısıldı. “Siz ne düşünüyorsunuz, Lord Rothen?”

Rothen’in yüzü ekşidi. “Bu sabah olanlardan sonra ona söyleyeceğimiz herhangi bir şeye inanıp inanmayacağını merak ediyorum.”

Balkan’ın ifadesi karanlık bir hal aldı. “Şüpheliyim. Onu önce yakalayıp, iyi niyetimizi daha sonra açıklamamız gerekebilir.”

“Öyleyse bize kendiliğinden gelip gelmeyeceğini görmek için beklememize gerek yok,” dedi Lorlen. “Planlandığı üzere arama yarın başlayacak.” Dudaklarını büzerek dönüp yukarıdaki sandalyeye baktı.

Rothen de başını kaldırdı. Yönetici ve Kral’ın sandalyelerinin arasında, Lonca lideri için ayrılmış tek bir sandalye vardı. Yüksek Lord Akkarin’in yeri. Kara cüppeli büyücü toplantı boyunca konuşmamıştı ancak bu pek olağandışı değildi. Akkarin her ne kadar sarf ettiği birkaç sıradan sözle bir tartışmanın yönünü belirleyebilecek olsa da, genellikle sessiz kalırdı.

“Yüksek Lordum, kenar mahallelerde kaçak büyücüler olduğuna dair herhangi bir şüpheniz var mı?” diye sordu Lorlen.

“Hayır. Mahallelerde kaçak yok,” diye cevapladı Akkarin.

Rothen, Balkan ve Vinara arasında geçen hızlı bir bakışmayı fark edecek kadar yakındaydı. Gülümsememeye çalıştı. Yüksek Lord, söylenenlere göre oldukça iyi duyulara sahipti ve neredeyse tüm büyücüler ondan biraz bile olsa korkarlardı. Başıyla onaylayan Lorlen, tekrar salona döndü. Çana vurduğunda çıkan ses salonda yankılanırken, seslerin uğultusu hafif mırıldanmalara dönüştü.

“Bu kıza eğitim verilip verilmeyeceği kararına, onun bulunup mizacı tartılana kadar varılmayacak. Şimdilik, onu bulma görevine yoğunlaşacağız. Arama yarın günün dördüncü saatinde burada başlayacak. Lonca’da kalma konusunda geçerli nedenleri olduğunu düşünenler lütfen bir dilekçe hazırlayıp bu gece asistanıma sunsunlar. Bu toplantıyı sonlandırıyorum.”

Salon cüppelerin hışırtıları ve çizmeli ayakların gürültüsüyle doldu. Yüksek Büyücülerin ilki oturduğu yerden inip salonun yan kapılarına doğru ilerlerken Rothen geriledi. Arkasını dönünce, Dannyl'in büyücülerin arasından sıyrılmaya çalışıp yanına doğru aceleyle ilerlediğini gördü.

"Lord Kerrin'i duydun mu?" diye sordu Dannyl. "Sevgili dostu Fergun'a saldıran kızın cezalandırılmasını istiyor. Bana kalırsa kız yere serecek daha iyi bir büyücü bulamazdı."

"Dannyl, şimdi bak..." diye başlayacak oldu Rothen.

"...ve şimdi de bizi kenar mahallede çöpleri karıştırmaya gönderiyorlar," dedi bir ses onun arkasından.

"Hangisinin daha vahim olduğuna karar veremiyorum: Oğlanı öldürmeleri mi, yoksa kızı ıskalamaları mı," diye karşılık bir başkası.

Ağzı açık kalan Rothen konuşana bakmak üzere döndü. Aşağı bakıp onu fark edemeyecek kadar kasvetli bir havaya bürünmüş yaşlı bir Simyacı'ydı. Büyücü ayaklarını sürüyerek giderken, Rothen başını iki yana salladı.

"Hoşgörüsüzlük konusunda sana bir nutuk çekecektim Dannyl ama hiçbir anlamı yok, değil mi?"

"Evet," diye katıldı Dannyl, Yönetici Lorlen ve Yüksek Lord geçerken kenara kayarak.

"Ya kızı bulmazsak?" diye sordu Yönetici, ona eşlik eden adama.

Yüksek Lord bıyık altından güldü. "Ah, onu o ya da bu şekilde bulacaksınız. Tabii yarma kadar çoğunluk daha görkemli ve daha kokusuz alternatifi tercih edecek."

İki Yüksek Büyücü giderken Rothen başını bir kez daha iki yana salladı.

"Şu zavallı kızı umursayan tek kişi ben miyim?"

Dannyl Rothen'in omzuna hafifçe vurdu.

"Tabii ki hayır ama umarım Yüksek Lord'a da nutuk çekmeyi düşünmüyorsundur eski dostum."

3. BÖLÜM

ESKİ DOSTLAR

“O bir mim.”

Ses erkek sesiydi. Genç ve yabancıydı. *Neredeyim ben?* diye düşündü Sonea. Hafif bir şey üzerinde uzanmıştı. *Bir yatağa yat-tığımı hatırlamıyorum...*

“Öyle bir olasılık yok.”

Bu ses Harrin’indi. Sonea Harrin’in onu savunduğunu anladı ve yabancıнын söylediği şeyin önemini anladığında rahatladı. Mim, kenar mahalle argosunda casus anlamına geliyordu. Harrin buna katılmış olsa Sonea’nın başı derde girerdi. Peki, kim için casusluk yaptığından şüpheleniyorlardı?

“Başka ne olabilir ki?” diye karşılık verdi ilk ses. “Kızın büyüsü var. Büyücüler yıllarca eğitim görmek zorunda. Öyle şeyleri burada yapacak birisi var mı?”

Büyü mü? Hatıralar hızla geri döndü: meydan, büyücüler...

“Büyü olsun olmasın, onu Keri’yi tanıdığım kadar uzun süredir tanıyorum,” dedi Harrin oğlana. “Her zaman sağlam olmuştur.”

Sonea onu zar zor duyuyordu. Zihninde taşı atışı ve taşın bariyeri ışık parlamasıyla geçip büyücüye isabet etmesi dönüp duruyordu. *Bunu ben yaptım,* diye düşündü. *Ama bu mümkün değil...*

“Ama sen kendin söyledin, kız birkaç yıldır ortalarda yokmuş. Kim bilir kimlerle takılıyordu.”

Sonra Sonea, kendi içindeki bir şeye nasıl yöneldiğini hatırladı. Sahip olmaması gereken bir şeye...

“Ailesiyleydi, Burril,” diye cevapladı Harrin. “Ben ona inanıyorum, Keri ona inanıyor ve bu yeterli.”

...ve Lonca bunu benim yaptığımı biliyor! Yaşlı büyücü onu görmüş hatta diğerlerine onu göstermişti. Dumanı tüten cesedin görüntüsü de geri geldiğinde ürperdi.

“Sizi uyardım.” Burril ikna olmamıştı ancak ses tonundan yenilgiyi kabul ettiği anlaşıyordu. “Sonra sürüngemlik yaparsa, kimin uyardığını...”

“Sanırım uyanıyor,” diye mırıldandı bir başka tanıdık ses. Keri. Yakınlarda bir yerdeydi.

Harrin iç geçirdi. “Dışarı, Burril.”

Sonea ayak seslerinin uzaklaştığını ve bir kapının kapandığını işitti.

“Artık uyuyormuş gibi yapmak zorunda değilsin Sonea,” diye fısıldadı Keri.

Bir el yüzüne dokunduğunda, gözleri açıldı. Keri ona doğru eğilmiş, sırtıyordu.

Sonea dirsekleriyle doğruldu. Tanıdık olmayan bir odada, eski bir yatakta uzanıyordu. Bacaklarını kaydırıp yere bastığında, Keri ona tartan bir bakış attı.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi.

“İyiyim,” diye katıldı Sonea. “Ne oldu?” Harrin gelip önünde dururken başını ona doğru kaldırdı. “Neredeyim? Saat kaç?”

Keri güldü. “O iyi.”

“Hatırlamıyor musun?” Harrin çömeldi ve gözlerine baktı.

Sonea başını iki yana salladı. “Mahallede yürüdüğümü hatırlıyorum ama...” Ellerini iki yana açtı. “Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.”

“Seni buraya Harrin taşıdı,” dedi birisi. “Yürürken uyuyakaldığını söyledi.”

Sonea dönüp genç bir kadının arkasındaki sandalyede oturduğunu gördü. Yüzü tanıdıktı.

“Donia?”

Kız gülümsedi. “Doğru.” Bir ayağını yere hafifçe vurdu. “Babamın bolhanesindesin. Seni buraya getirmemize izin verdi. Gece boyu deliksiz uyudun.”

Sonea tekrar odaya bakındı ve Harrin ile arkadaşlarının Donia’ya rüşvet verip onlar için nasıl içi bol dolu kupalar çaldığını hatırlayarak gülümsedi. Bu içki sertti ve onları genellikle çakırkeyif yapardı.

Gellin’in bolhanesi, Dış Duvar’a yakındı ve Kuzeytaraf denen kenar mahalledeki sağlam inşa edilmiş binalar arasındaydı. Bu bölgenin sakinleri, mahalleye inadına Dış Muhit derlerdi çünkü şehrin iç kısımlarında yaşayanların kenar mahalleleri dışlayıcı bakışına meydan okumayı severlerdi.

Sonea, Gellin’in misafirlere kiraladığı odalardan birinde olduğunu tahmin ediyordu. Oda küçüktü ve boşluğun çoğunu yatak ve Donia’nın oturduğu eski püskü sandalyenin yanındaki küçük masa dolduruyordu. Eski, rengi solmuş perdeler pencereleri kaphıyordu. Arasından süzülen solgun ışığa baktığında Sonea, sabahın erken saatleri olduğunu düşündü.

Harrin Donia’ya dönüp gelmesini işaret etti. Kız sandalyeden kalktığı anda Harrin elini beline dolayıp onu kendine çekti. Kız ona sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı.

“Bize yiyecek bir şeyler ayarlayabilir misin?” diye sordu Harrin.

“Bir bakayım.” Aylak aylak kapıya yürüyen Donia, odadan çıktı.

Sonea Keri’ye sorgularcasına bakınca, buna karşılık olarak kendini beğenmiş bir sırıtış gördü. Sandalyeye oturan Harrin, Sonea’ya bakıp kaşlarını çattı. “Daha iyi olduğundan emin misin? Dün gece pek kendinde değildin.”

Sonea omuz silkti. “İyi hissediyorum aslında. Sanki çok iyi bir uyku çekmiş gibiyim.”

“Çektin. Neredeyse tüm gün uyudun.” Harrin omuz silkip onu incelemeye başladı. “Ne oldu orada Sonea? Taşı atan sendin, değil mi?”

Sonea yutkundu. Bir an, bunu reddetse, Harrin'in ona inanıp inanmayacağını merak etti.

Keri omzuna elini koyup sıvazladı. "Endişe etme, Sonea. Sen istemedikçe bunu başkasına söylemeyeceğiz."

Sonea başıyla onayladı. "Evet bendim ama... ne olduğunu bilmiyorum."

"Büyü mü kullandın?" diye sordu Keri hevesle.

Sonea başını çevirdi. "Bilmiyorum. Taşın gitmesini istedim... ve gitti."

"Büyücülerin duvarını aştın," dedi Harrin. "Bu büyü gerektirir, değil mi? Taşlar genellikle duvarı aşmaz."

"Bir de ışık parlaması olmuştu," diye ekledi Keri.

Harrin başıyla onayladı. "Büyücülerini alevlendirdiğine şüphe yok."

Keri öne eğildi. "Sence yine yapabilir misin?"

Sonea ona dik dik baktı. "Yine mi?"

"Aynı şey olmaz tabii. Büyücülere taş attıramayız sana, pek hoşlanmış gibi görünmediler. Başka bir şey. İşe yararsa, büyü kullanabildiğini anlarız."

Sonea ürperdi. "Bunu bilmek istediğimi sanmıyorum."

Keri güldü. "Neden ki? Yapabileceklerini bir düşün! İnanılmaz olur!"

"Her şeyden önce, kimse artık seninle sürtüşemez," dedi Harrin.

Sonea kafasını iki yana salladı. "Yanıhyorsunuz. Bunu yapmak için daha fazla sebepleri olur." Kaşlarını çattı. "Herkes büyücülerden nefret ediyor. Benden de nefret ederler."

"Herkes *Lonca* büyücülerinden nefret ediyor," dedi Keri. "Hepsi Hanelerden gelme. Sadece kendilerini düşünüyorlar. Senin tıpkı bizim gibi bir meskenci olduğunu biliyor herkes."

Bir *meskenci*... Şehirde geçirdikleri iki yıldan sonra, teyzesi ve eniştesi kendilerine mahalle sakinlerinin verdiği ismi yakıştırmayı bırakmışlardı. Kenar mahalleden çıkmışlardı artık. Artık kendilerine zanaatkâr diyorlardı.

“Meskenciler kendilerine ait bir büyücü olsa dört köşe olurlardı,” diye bastırdı Keri. “Özellikle de onlar için iyi işler yapmaya başladığında.”

Sonea başını salladı. “İyi şeyler mi? Büyücüler asla iyi şeyler yapmazlar. Neden meskenciler benim onlardan farklı olacağımı düşünsün ki?”

“Şifa gücünü düşün,” dedi oğlan. “Ranel’in bacağı sakat, değil mi? Onu iyileştirebilirdin!”

Sonea’nın nefesi kesildi. Eniştesinin acısını düşündüğünde, birden Keri’nin hevesini anladı. Eniştesinin bacağına iyileştirebilse harika olurdu. Ona yardım edebilecekken, diğerlerine neden yardım etmeyecekti ki?

Sonra Ranel’in, onun bacağına iyileştirmeye çalışan “otacılara” nasıl baktığını hatırladı. “İnsanlar otacılara güvenmez, bana neden güvensinler?”

“Çünkü insanlar otacıların onları iyileştirdiği kadar hasta ettiğini düşünüyor,” dedi Keri. “Daha fazla hasta olacaklarından korkuyorlar.”

“Büyüden daha fazla korkuyorlar. Onları defetmeye gönderilen büyücülerle alakam olduğunu düşünürler.”

Keri güldü. “Çok gülünç. Kimse öyle düşünmez.”

“Burril ne olacak?”

Oğlanın ifadesi değişti. “Burril tezekkafanın teki. Herkes onun gibi düşünüyor.”

Sonea alayla güldü, ikna olmamıştı. “Öyle bile olsa, büyü hakkında hiçbir bilgim yok. Herkes onları iyileştirebileceğimi düşünürse, peşime takılmaya başlarlar ama onlara yardım edemem.”

Keri kaşlarını çatı. “Bu doğru.” Harrin’e baktı. “O haklı. İşler kötüye gidebilir. Sonea yine büyü denemek istese bile, belli bir süre bunu sır olarak saklamamız gerekir.”

Harrin dudaklarını büzdü, sonra başıyla onayladı. “Senden büyü yapmanı isteyen olursa Sonea, onlara hiçbir şey yapmadığını söyleyeceğiz. Büyücülerin konsantrasyonlarını falan kaybettiklerini, taşın öyle girdiğini söyleriz.”

Sonea ona baktı. Bu olasılık onu umutlandırmıştı. “Belki de gerçekten öyle oldu. Belki ben hiçbir şey yapmadım.”

“Yine büyü kullanamazsan, emin oluruz.” Keri omzuna hafifçe vurdu. “Yapabilirsen de, kimsenin bunu öğrenmediğinden emin oluruz. Birkaç hafta içinde herkes büyücülerin bir hata yaptığını düşünmeye başlar. Bir iki ay içinde de seni unuturlar zaten.”

Kapıya vurulduğunda Sonea yerinden zıpladı. Kalkan Harrin kapıyı açıp Donea’yı içeri aldı. Kızın taşıdığı tepside kupalar ve üstünde ekmek olan büyük bir tabak vardı.

“Buyurun,” dedi kız, tepsiyi masaya koyarak. “Eski bir dostun dönüşünü kutlamak için herkese bir kupa bol. Harrin, babam ona peş düşmeni istedi.”

“Ne istiyormuş bir baksam iyi olacak.” Harrin bir kupa alıp kafasına dikti. “Sonra görüşürüz Sonea,” dedi. Donia’yı yine belinden yakalayıp kendine çekti ve kıkırdarak odadan çıktılar. Sonea kapı kapanırken başını iki yana salladı.

“O iş ne zamandır böyle?”

“Ne, o ikisi mi?” diye sordu Keri, ağzı ekmekle doluyken. “Bir yıl olmuştur neredeyse. Harrin onunla evlenip hanı miras alacağını söylüyor.”

Sonea güldü. “Gellin bunu biliyor mu?”

Keri gülümsedi. “Daha Harrin’i defetmiş değil.”

Sonea koyu renk ekmekten bir parça aldı. Kuren buğdayından ekmeğin üzerine baharatlar serpiştirilmişti. Bir ısırik alan Sonea, midesine bir günden uzun süredir bir şey girmediğini fark etti ve açlıktan gözü dönmüş gibi yemeye başladı. Bol ekşiydi ama tuzlu ekmekle iyi gidiyordu. Yemek faslı bittiğinde kendini sandalyeye bırakıp iç geçirdi.

“Harrin hanla uğraşırken sen ne yapacaksın Keri?”

Oğlan omuz silkti. “İvir zıvır. Harrin’den bol çalmalar. Çocuklarına kilit nasıl açılır onu öğretmeler. En azından bu kış soğukta kalmayacağız. Sen ne planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Jonna ve Ranel dedi ki... Ah!” Ayağa fırladı. “Onlarla görüşemedim. Nerede olduğumu bilmiyorlar!”

Keri geçiştirircesine elini salladı. “Buralarda bir yerlerdedirler.”

Sonea para kesesini aramak için elini aşağı attığında onun belinde ağır bir şekilde asılı olduğunu fark etti.

“Biriktirdiğin miktar fena değilmiş,” dedi Keri.

“Ranel her birimizin biraz para taşıyıp mahalleye tek başımıza gitmemizi söyledi. Muhafızların üçümüzü de araması daha zor olurdu.” Oğlana şüpheli bir ifadeyle baktı. “Kesede ne kadar olduğunu biliyorum.”

Oğlan güldü. “Ben de biliyorum ve hepsi içinde. Hadi gel, onları bulmana yardım edeyim.”

Ayağa kalkan Keri onu kapıdan kısa bir koridora çıkardı. Sonea onu tanıdık bir içki odasına inen merdivenler boyunca takip etti. Her zamanki gibi, havada kesif bir bol kokusu vardı ve sevecen küfürler, kahkahalar, sonu gelmeyen sohbetler eksik değildi. İçkinin servis edildiği tezgâha iri bir adam yaslanmıştı.

“Günaydın Gellin,” diye seslendi Keri.

Adam gözlerini çevirip Sonea’yı gördüğünde sırttı.

“Hoy! Küçük Sonea değil mi bu?” Ağır adımlarla ilerleyip Sonea’nın omuzlarını tuttu. “Ne kadar da büyümüşsün. Benden bol arakladığın zamanları unutmadım, kızım. Ufak, şirin bir hırsızdın o zamanlar.”

Sonea sırtıp Keri’ye baktı. “O iş tamamen benim fikrimdi, değil mi Keri?”

Keri ellerini iki yana açıp masum bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok, Sonea.”

Gellin kıkırdadı. “Hırsızlar’la takılırsan sonun öyle olur. Annenle baban nasıl?”

“Jonna Teyze ve Ranel Enişte mi?”

Adam elini salladı. “Annen baban onlar artık.”

Sonea omuz silkti ve ailesinin ev-hanından nasıl dışarı atıldığını anlattı. Gellin onların kötü talihine anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Büyük ihtimalle nereye kaybolduğumu merak ediyorlardır,” dedi Sonea. “Ben...”

Hanın kapısı gürültüyle açılıp duvara vurduğunda yerinden zıpladı. Salon sessizleşti ve herkes girişe doğru baktı. Harrin kapı eşiğine dayanmış duruyor, göğsü hızla inip kalkıyor, kaşlarına teri damlıyordu.

“Kapıma dikkat etsene,” diye bağırdı Gellin.

Harrin başını kaldırdı. Sonea ve Keri’yi gördüğü anda beti benzi attı ve ileri atıldı. Salon boyunca hızla ilerledi, Sonea’nın kolunu yakaladı ve onu hanın mutfağına açılan bir kapıya çekti. Keri onları takip etti.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Keri.

“Büyücüler mahalleyi arıyorlar,” dedi Harrin nefes nefese. Sonea ona dehşetle baktı.

“*Buradalar mı?*” diye sordu Keri. “Neden?”

Harrin, Sonea’ya anlamlı bir bakış attı.

“Beni arıyorlar,” diyerek nefesini tuttu Sonea.

Harrin ciddi bir tavırla başını salladı, sonra Keri’ye döndü. “Nereye gidebiliriz?”

“Ne kadar yakındalar?”

“Çok. Dış Duvar’dan başlayıp her yeri tarıyorlar.”

Keri ıslık çaldı. “*O kadar* demek.”

Sonea elini göğsüne bastırdı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Kendini hasta gibi hissetti.

“Sadece birkaç dakikamız var,” dedi Harrin. “Buradan çıkmalıyız. Her binayı arıyorlar.”

“Öyleyse onu çoktan aradıkları bir yere götürmeliyiz.”

Sonea duvara dayandı çünkü tekrar gözleri önüne gelen kararmış cesedin hatırası dizlerindeki tüm gücü almıştı.

“Beni öldürecekler!” dedi nefes nefese.

Keri ona baktı. “Hayır, Sonea,” dedi sertçe.

“O çocuğu öldürdüler...” diyerek ürperdi.

Keri onun omuzlarını tuttu. “Buna izin vermeyeceğiz, Sonea.”

İfadesi ondan beklenilmeyecek kadar ciddiydi. Sonea da ona baktı. Gözlerinde şüphe aradı ancak bulamadı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu oğlan.

Sonea başıyla onayladığında, Keri ona hızlıca gülümsedi.

“Gel öyleyse.”

Onu duvardan çekip mutfak boyunca ilerledi. Harrin hemen arkalarındaydı. Bir başka kapıdan geçip çamurlu bir ara sokağa çıktılar. Soğuk kış havası içine işleyince Sonea ürperdi.

Sokağın sonuna yakın bir yerde durdular ve Keri yolun açık olup olmadığına bakmaya gideceğini, onlara orada beklemelerini söyledi. Sokağın sonunda kısa bir süre duraksadıktan sonra hızla geri dönüp başını iki yana salladı. Eliyle işaret etti ve sokak boyunca gerisin geri gittiler.

Yolun ortasında durup duvara yerleştirilmiş küçük bir parmaklığı kaldırdı. Harrin dostuna şüpheli bir bakış attı ama sonra yere yatıp altından geçti. Sonea takip ettiğinde kendini karanlık bir geçitte buldu. Harrin onu ayağa kaldırıp bir yana çekerken Keri de açıklıktan geçti. Parmaklık menteşelerinin sık sık yağlandığını belli edercesine sessizce kapandı.

“Bundan emin misin?” diye fısıldadı Harrin.

“Hırsızlar büyücülerini aradıkları şeyleri bulamasınlar diye uğraştıracaklardır. Bizi düşünecek vakitleri olmayacak,” dedi Keri. “Zaten burada fazla kalmayacağız. Elini omzuma koy Sonea.”

Sonea onun ceketini tuttu. Harrin’in de eli onun omzundaydı. Geçitte hızla ilerlerlerken öndeki karanlığa dik dik baktı ve kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Harrin’in sorduğu sorudan, Hırsızlar Yolu’na girdiklerini anlamışlardı.

Yeraltındaki bu tünel ağına önceden izin almadan girmek yasaktı ve Sonea, Hırsızlar’ın izinsiz girenlere verdikleri cezalar hakkında korkutucu hikâyeler duymuştu.

Kendini bildi bileli, insanlar Keri’ye şakayla karışık Hırsızlar’ın dostu derlerdi. Bunu söylerken, korku ve saygının karışımından

emareler olurdu. Oğlanın babası eskiden kaçakçıydı, o yüzden Keri'ye çevre ve ayrıcalık miras kalmış olması mümkündü. Ne var ki bu yönde hiçbir kanıt görmemişti ve çete içinde Harrin'den sonra ikinci en kıdemli kişi olmak amacıyla onun bu söylentileri devam ettirmeye çalıştığından şüphelenmişti. Sonea'nın bildiği kadarıyla Keri'nin Hırsızlar'la hiçbir bağlantısı yoktu ve aceleyle ilerlemelerinin sonu muhtemelen ölümüne sebep olacaktı.

Yine de, yer üstünde mutlak ölümdense, yeraltında Hırsızlar'la karşı karşıya kalma riski daha iyiydi. En azından Hırsızlar onun peşinde değildi.

Sonea karaltının değişen tonlarından başka bir şey görmeyene kadar yol gittikçe karanlıklaştı, sonra bir başka parmaklığa yaklaştıklarında giderek aydınlandı. Keri bir başka geçide döndü ve bir yan geçidin zifiri karanlığına doğru tekrar yön değiştirdi. O durana kadar birkaç kez dönerek yola devam ettiler.

“Çoktan burada olmalılardı,” diye mırıldandı Keri Harrin'e. “Bir şey alana kadar burada durup sonra devam edeceğiz. Sen diğerlerini alıp Sonea hakkında birilerine herhangi bir şey söylemediklerinden emin ol. İnsanlar bizi, büyücülere nerede olduğumuzu söylemekle tehdit ederek kazanç elde edebileceklerini düşünebilirler.”

“Onları toplarım,” diye temin etti onu Harrin. “Konuşup konuşmadıklarını öğrenir, çenelerini kapalı tutmalarını söylerim.”

“İyi,” diye cevapladı Keri. “İker tozu almak için geldik buraya, hepsi bu.”

Karanlıkta kısık sesler yankılandı ve bir kapı açıldı. Parlak günışığına adım attılar... Ve rasuk kuşlarıyla dolu bir kümese.

Davetsiz misafirleri gören kuşlar minik, işe yaramaz kanatlarını kaldırıp gürültüyle cıyakladı. Ses küçük avlunun dört duvarından yankılanıyordu. Yakındaki bir kapı eşiğinde bir kadın belirdi. Sonea ve Harrin'i kendi kümesinde görünce somurtmaya başladı.

“Hoy! Siz kimsiniz?”

Sonea Keri'ye döndü ve onu kendisinin arkasında çömelmiş, elini tozlu zeminde gezdirirken buldu. Ayağa kalkan oğlan, kadına bakıp sıırttı.

“Seni bir ziyaret edelim dedik, Laria,” dedi.

Kadın ona tepeden baktı. Somurtkanlığı yok oldu ve onun yerini kırışık bir gülümseme aldı. “Kerini! Seni görmek ne güzel. Bunlar arkadaşların mı? Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Eve gelin de biraz raka vereyim size.”

“İşler nasıl?” diye sordu Keri, kümeden çıkıp Laria'yı ufak bir odaya doğru takip ederlerken. Dar bir yatak, odanın yarısını kaplıyor, bir ocak ve masa da geri kalanını dolduruyordu.

Kadının kaşları çatıldı. “Bugün yoğun. Bir saat önce birkaç misafir vardı. Burunlarını her şeye sokan tipten.”

“Cüppeli misafirler mi?” diye sordu Keri.

Kadın başıyla onayladı. “Ödümü kopardılar. Her yeri aradılar ama bir şey göremediler, bilmem anlatabiliyor muyum? Muhafızlar gördüler ama. Eminim geri döneceklerdir ama döndüklerinde bulacakları bir şey olmayacak.” Kıkırdadı. “Çok geç olacak.” Biraz duraksayıp ocağın üstüne kaynayan su koydu. “Ne almak için geldiniz bakalım?”

“Her zamankinden.”

Laria'nın gözlerinde şeytani bir parlaklık belirdi. “Birkaç uzun gece geçirmeyi planlıyorsunuz demek. Teklifin ne?”

Oğlan gülümsedi. “Eğer doğru hatırlıyorsam, bana bir iyilik borcun var.”

Kadın dudaklarını büzdü ve şüpheyile baktı. “Orada kalın.”

O, kapıdan çıkarken Keri iç geçirerek kendini yatağa bıraktı. “Rahat ol Sonea,” dedi. “Buraya gelmişler. Bir daha gelmezler.”

Sonea başıyla onayladı. Kalbi hâlâ küt küt atıyor, midesi düğümleniyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kendini duvara doğru dayanmak üzere bıraktı. Su kaynarken Keri koyu renkli bir toz barındıran kavanoza yönelip içindekileri Laria'nın çıkardığı kupalara

kaşık kaşık doldurdu. Rahatlatıcı, tanıdık ve keskin bir koku odayı doldurdu.

“Sanırım artık eminiz, Sonea,” dedi Harrin, Keri ona bir kupa uzatırken.

Sonea kaşlarını çattı. “Neyi bildiğimizden?”

“Yaptığın şey büyü olmalı.” Harrin sırttı. “Büyü olduğunu düşünmeseler arıyor olmazlardı değil mi?”

Dannyl sabırsız hareketlerle cüppesindeki nemi yok etti ve kumaştan buhar yükseldi. Muhafızlar hafifçe uzakta durdular. Buz gibi soğuk bir rüzgâr buharı alıp götürdüğünde, dört kişiden oluşan grup tekrar yerlerine döndü.

Belli bir dizilişle yürüyorlardı. İki kişi Dannyl’in yanında, iki kişi arkasında. Gülünç bir önlemdi. Meskenciler onlara saldıracak kadar aptal değildi. Hem saldırısalarsa bile Dannyl muhafızların korunmak için önce ona döneceğini biliyordu.

Adamlardan birinin düşünceli bir bakışını yakalayan Dannyl, hafif bir suçluluk duygusu hissetti. Günün başlangıcında rahatsız ve emirlere itaat eden bir ruh halleri vardı. Buna günün geri kalanında katlanmak zorunda olacağını bilen Dannyl, arkadaşça ve cana yakın olmaya özen göstermişti.

Onlar için bu bir tatil gibiydi. Kapılardan birinde saatlerce durmak ya da şehir sokaklarında devriye gezmekten çok daha ilginçti. Kaçakçıların dükkânlarına ve randevu evlerine zorla girmek konusundaki heveslerine rağmen, iş aramaya gelince pek bir yararları dokunmamıştı. Kilitli kapıları zorlamakta ya da yük kutularını açmak için herhangi birine ihtiyacı yoktu ve mahalle sakinleri de işbirliğine yatkın çıkmışlardı, her ne kadar isteksiz olsalar da.

Dannyl iç geçirdi. Bu insanların çoğunun, bulunmasını istemedikleri şeyleri saklamaya alışkın olduklarını bilecek kadar tecrübeliydi. Ayrıca onu izleyen birçok yüzde bastırılmış gülümsemeler görmüştü. Yüz kadar büyücünün, binlerce mahalle sakini arasında sıradan görünümlü tek bir kızı bulma şansı neydi ki?

Sıfır. Dannyl, önceki akşam Lord Balkan'ın söylediklerin hatırlaymcaa dişlerini sıkıttı.

İçimizden biri rezil bir dilenci gibi giyinmişken fark edilirse ne olacak? Müttefik Topraklar'ın her köşesinde alay konusu oluruz.

Alaycı bir şekilde güldü. *Sanki şimdi alay konusu olmuyoruz.*

Keskin bir koku Dannyl'in burun deliklerini doldurdu. Lağımla dolu kaldırım oluğuna dik dik baktı. Yanında duran insanlar aceleyle uzaklaşıyorlardı. Çaba göstererek kendini derin bir nefes almaya, ifadesini kontrol altına zorladı.

İnsanları korkutmayı sevmezdi. Onları etkilemeyi? Evet. Huşu uyandırmayı? Hem de nasıl. Ama dehşete düşürmeyi sevmezdi. İnsanların, o yaklaşırken uzaklaşmaları, geçtikten sonra dik dik bakmaları rahatsız ediyordu. Çocuklar daha cesaretliydi ve onun peşine takılıyorlardı. Tabii onlara baktığında hemen kaçmaya da meyillilerdi. Erkek kadın, yaşlı genç, hepsi ona karşı tetikteydi. Hepsinin görünüşü sert ve kurnazdı. Aralarında kaç kişinin Hırsızlar için çalıştığını merak etti...

Durdu.

Hırsızlar...

Muhafızlar birden durup ona sorgulayan gözlerle baktılar. Dannyl onları görmezden geldi.

Hikâyeler doğruysa, Hırsızlar kenar mahalleleri herkesten iyi bilirdi. Şu kızın yerini biliyorlar mıydı? Bilmiyorlarsa, bulabilirler miydi? Lonca'ya yardım etmeye niyetli olurlar mıydı? Mükâfat çekici gelirse...

Diğer büyücüler, Dannyl Hırsızlar'la masaya oturmayı önerdiğinde nasıl tepki gösterirdi?

Dehşete düşerlerdi. Öfkeleri sınır tanımazdı.

Oluk olarak hizmet gören sığ, pis kokulu hendeğe baktı. Büyücüler kenar mahallelerde birkaç gün gezdikten sonra bu fikre daha sıcak bakabilirdi. Bunu teklif etmeden ne kadar çok beklerse, onların onayını alma şansı o kadar artacaktı.

Ne var ki geçen her saat kıza saklanabilmesi için daha fazla zaman tanımak demektir. Dannyl dudaklarını büzdü. Hırsızlar'ın anlamaya nasıl bakacaklarını, bu fikri Lonca'ya sunmasından önce görse fena olmazdı. Önce Lonca onayı için beklerse, Hırsızlar da anlamaz bir tavır alırlarsa, boşına zaman ve çaba harcamış olurdu.

Muhafızlar arasında en yaşlı olana döndü.

“Yüzbaşı Garrin. Hırsızlar'la nasıl bağlantı kurulacağını biliyor musunuz?”

Yüzbaşının kaşları öyle kalktı ki, miğferinin altında kayboldu. Adam başını iki yana salladı. “Hayır, lordum.”

“Ben biliyorum, lordum.”

Dannyl dönüp dört muhafızın en gencine baktı. Ollin adında uzun boylu genç bir adamdı.

“Ben eskiden burada yaşıyordum, lordum,” diye itiraf etti Ollin. “Muhafızlara katılmadan önce. Eğer doğru yeri bilerseniz, Hırsızlar'a mesaj ulaştıracak birilerini bulabilirsiniz.”

“Anlıyorum.” Dannyl düşünürken yanağının içini ısırdı. “Bu insanlardan birini bul. Hırsızlar bizimle çalışmaya nasıl bakarlarmış, öğrenmeye çalış. Doğrudan bana rapor vereceksin, başka kimseye değil.”

Ollin başıyla onaylayıp yüzbaşısına döndü. Yaşlı adamın ağzı onaylamadığını belli edencesine gerildi ama o da başıyla onaylayıp bir başka muhafıza işaret etti. “Keran'ı yanma al.”

Dannyl ikilinin sokağın gerisine doğru hızlı adımlarla ilerlemesini seyretti, sonra dönüp yürümeye devam etti. Zihni olasılıklarla doluydu. Tanıdık bir figür sokağın biraz daha ilerisindeki bir evden çıktı. Dannyl gülümseyip adımlarını hızlandırdı.

Rothen!

Adam durdu çünkü rüzgâr cüppenin etrafına dolanmasına sebep olmuştu.

Dannyl? Rothen'in gönderisi zayıf ve belirsizdi.

Buradayım. Dannyl diğer büyücüye sokağın imgesini ve yakında olduğu hissini hızlıca gönderdi. Rothen ona doğru döndü, sonra

Dannyl'i gördüğünde doğruldu. Yakınlaşan Dannyl, Rothen'in mavi gözlerinin büyümüş olduğunu gördü.

"Şansın yaver gitti mi?"

"Hayır." Rothen başını iki yana salladı. Bir yanda duran derme çatma evlere baktı. "Burada işlerin nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Harrel ağullarına benziyor, değil mi?" Dannyl kıkırdadı. "Berbat."

"Ah, evet ama ben insanları kastetmiştim." Rothen etraflarındaki kalabalığı işaret etti. "Koşullar öyle kötü ki... Böyle bir şeyi hayal etmiyordum..."

Dannyl omuz silkti. "Kızı bulma konusunda hiç umut yok, Rothen. Yeterli sayıda değiliz."

Rothen başıyla onayladı. "Sence diğerlerinin şansы yaver gitmiş midir?"

"Öyle olsaydı bize ulaşılırdı."

"Haklısın." Rothen kaşlarını çattı. "Bugün aklıma geldi. Kızın hâlâ şehirde olduğunu nereden biliyoruz? Kırsala kaçmış olabilir." Başını iki yana salladı. "Korkarım haklısın. Burada işim bitti. Lonca'ya dönelim."

4. BÖLÜM

ARAYIŞ DEVAM EDERKEN

Sabahın erken ışıkları, buzlanmış pencereleri altın bir renge büründürdü. Odanın içindeki havada tatlı bir ılıklik vardı. Duvara gömülü buğulu bir cam panelin içinde parlayan küre yayıyordu bu ısıyı. Cüppesinin kuşağını bağlayan Rothen, misafir odasından çıkıp arkadaşlarını selamladı.

İkinci bir panel, ısı küresinin yatak odası ve misafir odasını aynı anda ısıtmayı sağlıyordu. Yaşı ilerlemiş bir büyücü bunun önünde durup ellerini cama yaklaştırdı. Seksenli yaşlarına çoktan girmiş olmasına rağmen Yaldin hâlâ enerjikti ve keskin bir zihne sahipti. Büyü yeteneğiyle gelen sağlığın ve uzun ömrün tadını çıkarıyordu.

Daha uzun boylu ve daha genç bir büyücü Yaldin'in yanında duruyordu. Dannyl'in gözleri yarı kapalıydı; sanki birazdan uykuya dalacak gibi bir hali vardı.

"Günaydın," dedi Rothen. "Hava bugün açık olacak gibi."

Yaldin çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Lord Davin, kış bastırmadan birkaç ılık gün geçeceğini düşünüyor."

Dannyl somurttu. "Davin onu haftalardır söylüyor."

"*Ne zaman* olacağını söylemedi." Yaldin kıkırdadı. "Sadece *ola* çağını söyledi."

Rothern gülümsedi. Kyralia'da eski bir deyiş vardı. "Güneş ne kralları ne de büyücülerini memnun etmeye çalışır." Lord Davin, alışılmadık bir Simyacı olarak, havayı araştırmaya üç yıl önce başlamıştı ve o deyişin tersini ispatlamaya kararlıydı. Lonca'ya son zamanlarda bol bol "tahminler" sunuyordu. Tabii Rothern, onun başarı oranının dehasından değil, sadece şansın kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Odanın ana kapısı açıldı ve Rothern'in hizmetçisi Tania içeri girdi. Masaya bir tepsi koydu. Üzerinde altın varaklı ufak kupalar ve özenilerek hazırlanmış keklerin dolu olduğu bir tabak vardı.

"Sumi almaz mısınız, lordlarım?" diye sordu kadın.

Dannyl ile Yaldin hevesle başlarını salladılar. Rothern onları sandalyelere yönlendirirken, Tania kurutulmuş yaprakları kaşıkla altın bir çaydanlığa koyup üzerine sıcak su döktü.

Yaldin iç geçirip başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse bugün gitmeye neden gönüllü olduğumu bilmiyorum. Ezrille ısrar etmese yapmazdım. Ona, 'Sadece yarımız oradayken ne şansımız olabilir ki?' diye sordum. Bana, 'Hiçbirinizin gitmemesinden iyi,' dedi."

Rothern gülümsedi. "Eşiniz mantıklı bir hanımefendi."

"Kralın Danışmanları'nın kızın eğitilmesini istediklerini ilan etmelerinin, daha fazlamızın yardım etmeye ilgi duymasını sağlayacağını sanırdım," dedi Dannyl.

Yaldin'in yüzü ekşidi. "Bazıları protesto amacıyla desteklerini geri çekti bence. Lonca'da kenar mahalleli bir kız istemiyorlar."

"Eh, artık başka şansları yok. Hem yeni bir yardımcımız da oldu," diye hatırlattı Rothern onlara, Tania'dan bir kupa alırken.

"Fergun." Dannyl kaba bir ses çıkardı. "Kız taşı daha sert atmalıydı."

"Dannyl!" Rothern, büyücüye bir parmağını azarlarçasına salladı. "Lonca'nın yarısı kızı arıyorsa, bu Fergun'un sayesinde. Geçen akşamki toplantıda oldukça ikna ediciydi."

Yaldin tatsızca gülümsedi. "Fazla öyle kalmaz. Dün geri döndüğümüzde doğrudan hamama gittim ama Ezrille ondan sonra bile üstüme sinmiş kenar mahalle kokusunu alabiliyordu."

“Bizim Şu kaçak b y c m z de o kadar kötü kokmuyordur umarım,” diyen Dannyl, Rothen’e çarpık bir sırıtiŐla baktı. “Yoksa ilk dersimiz ona nasıl yıkanılacağım öğretmek olacak.”

Kızın açıktan pörsümüŐ pis yüzünü ve büyümüş gözlerini hatırlayan Rothen  rperdi. Tüm gece kenar mahalleleri rüyasında g r m Őt . İnce duvarlı virane evler arasında dolaŐmıŐ; hasta görünümlü insanları, paçavraları içinde titreyen yaşlı adamları, yarısı çürümüş yiyecekler yiyen incecik çocukları, iki büklüm sakatları seyretmiŐti.

Bu düŐünceler kibar bir kapı almıŐıyla yarıda kesildi. Kapıya döndü ve zihinsel bir emir verdi. Kapı açıldığında, ulak kıyafetli genç bir adam odaya girdi.

“Lord Dannyl.” Ulak, genç büyücüye doğru eğilerek selam verdi.

“Konuş,” diye emretti Dannyl.

“Yüzbaşı Garrin size bir mesaj gönderdi, lordum. Size Ollin ve Keran isimli muhafızların soyguna uğramış ve dövülmüŐ olarak bulunduklarını söylememi istedi. Aradığınız adam büyücülerle konuşmak istemiyormuş.”

Dannyl hizmetçiye dik dik baktı, sonra bu haberleri düşünürken kaşlarını çattı. Sessizlik uzadıkça, genç adam rahatsızca kıpırdandı.

“Kötü m  yaralanmıŐlar?” diye sordu Rothen.

Ulak başını iki yana salladı. “Morluklar var, lordum. Kırılan bir yerleri yok.”

Dannyl elini sallayıp onu yolladı. “Mesajı için y zbaŐına teşekkür et. Gidebilirsin.”

Ulak tekrar saygıyla eğilip odayı terk etti.

“Ne hakkındaydı?” diye sordu Yaldin kapı kapandıda.

Dannyl dudaklarını büzdü. “Görünüşe bakılırsa Hırsızlar’ın bize bakışı pek de hoş değil.”

Yaldin hafif ve alay dolu bir g l Ő n ardından bir keke doğru uzandı. “Herhalde değiller! Neden  yle...” Yaşlı büyücü durdu ve gözlerini kıstı. “Herhalde sen...”

Dannyl omuz silkti. “Denemeye değerdi. Ne de olsa, kenar mahallelerde olan biten her Şeyi biliyorlar.”

“Hırsızlar’la bağlantıya geçmeye çalıştın!”

“Bildiğim kadarıyla herhangi bir kanunu çiğnemedim.”

Yaldin inleyip başını iki yana salladı.

“Hayır, Dannyl,” dedi Rothen, “ama Kral ve Haneler, Lonca’nın Hırsızlar’la iş münasebetine girmesini hoş karşılamaz.”

“Kim demiş iş münasebetine girdiğimizi?” Dannyl gülümseyip kupasından bir yudum aldı. “Bir düşünün. Hırsızlar kenar mahalleleri bizden çok daha iyi biliyorlar. Kızı bulmak konusunda bizden daha iyi bir konumdalar ve eminim onların bölgelerinde arama yapmamızdansa kızı kendileri bulmayı tercih ederler. Tek yapmamız gereken, Hırsızlar’ı ikna ederek ya da sindirerek kızı bize teslim ettiklerini Kral’a göstermek. İhtiyacımız olan her türlü onaya böylece sahip oluruz.”

Rothen kaşlarını çatı. “Yüksek Büyücüler buna katılmaya ikna etmen zor olacak ve uzun vakit alacaktır.”

“Şimdilik bilmelerine gerek yok.”

Rothen kollarını kavuşturdu. “Evet, gerek var,” dedi ciddi bir tonla.

Dannyl suratını buruşturdu. “Tamam, gerek olabilir ama işe yarasa ve Kral’a bunu kabul ettirebilecek bir yol bulabilsem, eminim beni affederlerdi.”

Yaldin alayla güldü. “Belki de işe yaramaması daha hayırlıdır.”

Ayağa kalkan Rothen bir pencereye yürüdü. Buğunun birazını silip, bakımlı bahçelere baktı. Gördüğü titreyen, aç insanları düşündü. Kız öyle mi yaşıyordu? Yaptıkları aramalar, kızın zaten doğru dürüst olmayan bir barınaktan, sokaklara kaçmasına mı neden olmuştu? Kış geliyordu ve kız, güçleri dengesiz ya da tehlikeli bir seviyeye varamadan soğuktan veya açlıktan kolayca ölebilirdi. Pencere pervazına parmaklarıyla tıklattı.

“Hırsızlar’ın birkaç farklı grubu var, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı Dannyl.

“Bağlantı kurmaya çalıştığın şu adam, hepsinden mi mesul?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Dannyl. “Belki değildir.”

Rothen dönüp dostuna baktı.

“Öğrenmekten zarar gelmez, değil mi?”

Yaldin Rothen'e dik dik baktıktan sonra elini alnına vurdu. "Siz ikiniz, hepimizin başını belaya sokacaksınız," diye inledi.

Dannyl yaşlı adamın omzuna hafifçe vurdu. "Endişelenme Yaldin. Sadece birimizin gitmesi yeterli." Rothen'e bakıp sırttı. "Bana bırak. Bu arada, Hırsızlar'a bize yardım etmeleri için bir neden verelim. Dün bulduğumuz yeraltı geçitlerine daha yakından bakmak isterim. Bahse girerim, oralarda dolanmamız için bir sebep olmamasını tercih ederler."

"Şu yeraltı odalarını sevmiyorum," dedi Donia. "Hiç pencere yok. Ürperiyorum."

Sonea kaşlarını çattı ve vücudundaki minik ısırtıkları kaşıdı. Teyzesi, böceklerden temizlemek için yataklarını ve battaniyelerini sık sık şifalı ot karışıklı sularla yıkardı. Sonea onun titizliğini öz-lüyordu. İç geçirip, tozlu odada etrafına bakındı.

"Umarım beni burada sakladığı için Keri'nin başı sürmez."

Donia omuz silkti. "Raks Eden Terlikler'deki kızlar ve Opia için yıllardır çalışıyor. Birkaç günlüğüne kilerlerinde kalmana bir şey demezler. Keri'nin annesi burada çalışıyordu, biliyor musun?" Donia, Sonea'nın önündeki masaya büyük bir ahşap kâse koydu. "Başını eğ."

Sonea başını eğdi ve başının üzerinden dökülen buz gibi su onu irkiltti. Birkaç kez daha duruladıktan sonra Donia artık yeşil, bulanık suyla dolu kâseyi alıp başka bir yere koydu. Sonea'nın saçını incel-miş bir havluyla silip geriledi ve çıkardığı işi eleştirircesine inceledi.

"Bir işe yaramamış," dedi Donia, başını iki yana sallayarak.

Sonea saçına dokunmak için elini kaldırdı. Donia'nın uyguladığı macun saçlarını yapış yapış bir hale getirmişti. "Hiç mi?"

Donia yakına sokulup Sonea'nın saçlarını hafifçe çekti. "Eh, biraz daha açılmış ama hemen fark edilecek kadar değil." İç geçirdi. "Daha kısa kesecek halimiz yok tabii. Ama..." Bir adım geri çekilip omuz silkti. "Eğer büyücüler herkesin dediği gibi, bir kıza peş düş-müşlerse, seni seçme şansları düşük. O saçla bir erkek çocuğuna

benziyorsun, en azından ilk bakışta." Ellerini bellerine koyup bir adım daha geri çekildi. "Neden o kadar kısa kestini ki?"

Sonea gülümsedi. "Erkek çocuğu gibi görünmek için. Fazla rahatsız edilmemek için."

"Ev-hanında mı?"

"Hayır. Getirip götürme işlerinin çoğunu ben yapıyordum. Ranel'in bacağı onu yavaşlatıyordu ve Jonna'nın işin başında olması daha iyiydi. Hep ev-hanına tıkılıp kalmaktan nefret ediyordum, o yüzden o işe ben baktım." Sonea yüzünü ekşitti. "Bir tüccara bir şeyler götürdüğüm ilk seferde, birkaç zanaatkâr ve seyisin fırıncı kızın tekini rahatsız ettiklerini görmüştüm. Bu benim de başıma gelsin istemedim, o yüzden erkek gibi giyinip davranmaya başladım."

Donia'nın kaşları kalktı. "İşe yaradı mı peki?"

"Çoğu zaman." Sonea alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bazen bir erkek gibi görünmenin de o kadar işe yaramadığı olabiliyor. Bir keresinde bir hizmetçi kız bana âşık olmuştu! Başka bir sefer de, benim kız olduğumu bilmeyen bir bahçıvan beni köşeye kısırdı. Beni elleyince neredeyse bayılacaktı ve kız olduğumu anlayınca suratı kızardı, kimseye söylemeyeceğime söz verdirdi. Her türden insan var."

Donia kıkırdadı. "Buradaki kızlar o adamlara altın madeni der. Opia oğlan isteyenlerden fazla para alıyor çünkü muhafızlar bu işi bir duysa, onu asarlar. Tabii kızlar için öyle bir kanun yok. Kalia'yı hatırlıyor musun?"

Sonea başıyla onayladı. Pazaryerinin yakınındaki bolhanede çalışan ince yapılı kızı hatırlıyordu.

"Sonra babasının onu yıllardır müşterilere sattığı ortaya çıktı," dedi Donia, başını iki yana sallayarak. "Kendi öz kızını! Geçen sene kız kaçıp Opia'nın yanında işe başlamış. En azından böyle olunca cebi biraz para görüyormuş, öyle diyor. Ne kadar şanslı olduğumuzu düşündürüyor, değil mi? Babam, kimsenin bana asılmasına izin vermez. Şu ana kadar yaşadığım en kötü..."

Durup kapıya baktı, sonra anahtar deliğinden bir bakmak için aceleyle hareket etti. Kapıyı açarken, yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı.

Keri odaya girip Donia'ya bir paket verdi. Sonea'ya döndü.

"Pek farklı gözük müyorsun."

Donia iç geçirdi. "Boya işe yaramadı. Kyralia'lı saçı kolay renk değiştirmez."

Oğlan omuz silkip paketi gösterdi. "Sana birkaç tane kıyafet getirdim, Sonea." Kapıya geri döndü. "İşin bittiğinde kapıyı tıklat."

Kapı ardından kapanırken, Donia paketi alıp açtı.

"Yine erkek kıyafetleri," deyip kokladı, o sırada pantolon ve yüksek yakalı gömleği Sonea'ya fırlattı. Ağır, siyah bir kumaş yığınının açıp başıyla onayladı. "Bu güzel bir pelerinmiş ama."

Sonea kıyafetlerini değiştirdi. Pelerini omzuna atarken kapı çaldı.

"Gidiyoruz," dedi Keri, odaya girerken. Arkasından gelen Harrin küçük bir lamba taşıyordu. Onların ciddi ifadelerini gören Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu.

"Şimdiden aramaya başlamışlar mı?"

Keri başıyla onayladı ve odanın arka kısmındaki eski, ahşap dolaba gitti. Açıp, içindeki rafları çekti. Raflar kolayca ileri çıkarken üstlerindeki hafifçe sallanıyordu. Dolabın arkasındaki menteşeler içeri doğru açılınca karanlık bir dikdörtgen ortaya çıkıverdi.

"Birkaç saat arıyorlar," dedi Harrin Sonea'ya, kız gizli kapıdan geçide adımını atarken.

"Şimdiden mi?"

"Burada zamanın nasıl geçtiğini anlamak zordur," diye açıkladı oğlan. "Dışarıda öğle vakti neredeyse."

Keri, Harrin ve Donia'yı geçide doğru kış kışladı. Sonea oldukça sessiz bir gıcırta işitti ve Harrin'in lambasından süzülen ışık, geçidin nemli duvarlarını aydınlattı. Keri dolabın dış kısmını düzeltti. gizli kapıyı kapadı ve Harrin'e döndü.

"Işığı söndür. Karanlıkta yolumu daha iyi bulurum."

Harrin bunu yaptığında geçit kayboldu.

“Kuşmak da yok,” dedi Keri. “Sonea, bir elinle ceketimi tut, diğel elini duvara koy.”

Sonea uzanıp uzun ceketinin sert kumaşını yakaladı. Bir el onun omzuna hafifçe dokundu. İlerlemeye başladıklarında ayak sesleri geçitte yankılandı.

Birkaç köşeden döndüler ancak herhangi bir ışık yollarını aydınlatmıyordu. Su damlalarının yankısı arada bir yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyordu. Sonea’nın hatırladığı kadarıyla, Opia’nın randevuevi nehre yakındı, o yüzden geçitler büyük ihtimalle su seviyesinin altında olmalıydı. Pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi bu.

Keri durup aniden yukarı doğru hareket ettiğinde, Sonea ceketini kaybetti. Uzanıp sert, ahşap bir basamağa dokundu, sonra bir başkasına. Duraksarsa Keri’yi kaybedeceğinden korkarak acele etti ancak bunun ödülü oğlanın çizmesinden gelen tekmeyle yemek oldu. Küfretmekten kendini alıkoyarak daha dikkatli devam etti. Arkasında, Harrin ile Donia’nın ayakbalarının ahşapta çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Yukarıda daha açık renkli bir kare göründü. Keri’yi zemindeki kapıdan uzun, düz bir geçide doğru takip etti. Yan duvarda arada sırada ortaya çıkan çatlaklardan cılız ışıklar süzülüyordu. Geçidin sonundaki dönemece ulaşana dek yüzden fazla adım attıktan sonra, Keri aniden durdu.

İlerideki geçit parlamaya, dönemecin ötesindeki bir yerden gelen ışıkla aydınlanmaya başlamıştı. Sonea, Keri’nin silüetini seçebiliyordu. Kulaklarına, uzaktan da olsa görgülü bir erkek sesi ulaştı.

“Ah! Bir başka gizli geçit. Gelin, ne kadar uzağa gidiyor görelim.”

“Geçitlere gelmişler!” diye nefes verdi Donia.

Keri döndü ve Sonea’ya heyecanla elini sallamaya başladı. Buna bile gerek duymayan Sonea döndüğünde Harrin ve Donia’nın parmak ucunda gerisingeri döndüğünü gördü.

Her ne kadar yapabildikleri ölçüde sessiz ve hızlı yürüseler de, dar boşlukta ayak sesleri gürültülüydü. Sonea kulak kabartıp her an arkalarından gelebilecek bir bağırış duymayı bekledi. Aşağı

baktığında kendi gölgesinin daha da belirginleştğini gördü çünkü arkalarındaki ışık dönemece yaklaşıyordu.

Öndeki geçit sonsuz bir karanlığa uzanıyordu. Geriye bir bakış attı. Arkalarındaki ışık artık öylesine parlıyordu ki, büyücünün dönemece ulaşmak üzere olduğundan emindi. Adam onları biraz sonra görecekti...

Bir çift el onu yakalayıp aniden durduğunda, nefesini tuttu. Keri onu duvara itti ve omuzlarına bastırdı. Dayandığı tuğla duvar sanki birden çökmüş gibiydi ve onu geriye tökezletti.

Sırtı bir başka duvara çarptı. Keri onu bir yan duvara doğru itti, sonra hemen yanındaki minik girintide durdu. Sonea Keri'nin dirseğinin yan tarafına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Sonra, tuğlalarının birbirine sürterek kayarken ve yerine otururken çıkardığı kuru sesi duydu.

Dar alanda, aldıkları nefesin sesi gök gürültüsü gibiydi. Kalbi küt küt atan Sonea, boğuk sesler tuğlaları delip geçmeye başlayana dek dinledi. Tuğlaların arasından ışıklar görünmeye başladı. Öne eğilerek açıklıklardan birinden göz attı.

Hemen önünde parlayan bir ışık topu havada asılıydı. Etkilendi ve onun gözden kaybolana dek ilerleyişini seyretti. Beyaz bir el belirdi. Bunu geniş, mor renkli bir cüppe koluyla bir adamın göğsü takip etti. *Bir büyücü!*

Kalbi son hızla atıyordu. Adam bir kol mesafesindeydi. Sadece eski tuğlaların oluşturduğu ince bir duvar aralarındaydı.

Ve adam durmuştu.

"Biraz bekle." Büyücünün kafası karışmış gibiydi. Önce hareketsiz ve sessiz duran adam, yavaşça Sonea'ya doğru döndü.

Sonea dehşet içinde olduğu yerde donmuştu. Bu, Kuzey Mahalle'deki büyücüydü. Onu görmüş olmalı. Diğerlerine onu göstermiş olan. Adamın dikkati dağıldığı belliydi. Sanki bir şeyi dinliyor ve duvarın içinden, doğrudan kızın gözlerine bakıyor gibiydi.

Sonea'nın ağzı kuruydu ve toz tadı alıyordu. İçinde yükselen dehşetle mücadele ederken sertçe yutkundu. Kalp atışlarının şid-

deti onu ele verecek kadar gürültülüydü sanki. Adam bunu duyabilir miydi? Yoksa nefes alıp verişini mi duyuyordu?

Belki kafamdaki düşünceleri duyabiliyordur.

Sonea bacaklarının gücünün eksildiğini hissetti. Böyle şeyler yapabildikleri söylenirdi. Gözlerini sımsıkı kapadı. *Beni göremez, dedi kendine. Ben yokum, burada değilim. Ben hiçbir şeyim. Kimse beni göremez. Kimse beni duyamaz...*

Sanki başına bir battaniye sarılmış gibi garip bir his üzerine çöktü. Duyuları boğulmuş gibiydi. Titrerken, bir şey yaptığından emindi ve bu rahatsızlık vericiydi. Bu kez, ne yaptıysa, kendine yapmıştı.

Ya da belki de büyücü bana bir çeşit büyü yaptı, diye düşündü birden. Dehşete kapılarak gözlerini açtı ve kendini karanlığa dik dik bakarken buldu.

Büyücü ve ışığı gitmişti.

Dannyl önünde duran binaya, beğenmediğini belli eden bir tavırla baktı. Lonca binalarının en yenisiydi ama daha eski binalarda beğendiği ihtişam ve güzellik yoktu. Bazıları onun modern stilinden övgüyle bahsetse de, Dannyl bu binayı ismi kadar gülünç ve kasıntı buluyordu.

Yedi Kemer, düz bir dikdörtgenden oluşuyor, süslenmemiş yedi yavan kemerle gelenleri karşılıyordu. İçeride üç oda vardı. Gün Odası'nda önemli misafirler kabul edilirdi. Ziyafet Odası ile Gece Odası'ysa, büyücülerin her Dördüncüğün akşamında rahatlamak ve pahalı şarap içip dedikodu yapmak için toplandıkları yerd.

Rothen'le birlikte gittikleri oda o son odaydı. Akşam havası soğuktu ama biraz soğuk hava, Gece Odası müdavimlerini oraya gitmekten alıkoymazdı. Dannyl içeri girerken gülümsedi. Bir kez içeri girdi mi, binanın mimarisini unuttur, içerideki zevkli dekorasyonun tadını çıkarırdı.

Etrafına bakınca, kenar mahallelerin soğuk, nemli geçitlerinde geçirdikleri ikinci günün ardından odanın sahip olduğu lüksü başka gözle gördü. Koyu mavi ve altın rengi desenlere sahip perdeler pence-

releri kapatıyordu. Odaya pahalı yastıkları olan sandalyeler dizilmişti. Duvarlar, Müttefik Topraklar'ın en iyi sanatçılarından elinden çıkma resim ve oymacılık işleriyle doluydu.

Olağandışı bir büyücü kalabalığı olduğunu fark eden Dannyl, Rothen'le insanların içinde ilerlerken pek sosyal olmayan birkaç büyücü gördü. Sonra kara bir renk gördüğünde durdu.

"Yüksek Lord bu gece varlığıyla bize şeref vermiş," diye mırıldandı.

"Akkarin mi? Nerede?" Rothen odaya şöyle bir göz attı ve kara cüppeli silueti gördüğünde kaşları kalktı.

"İlginç. Ne kadar oldu? İki ay mı?"

Dannyl oradan geçen bir hizmetçiden bir bardak şarap alırken başıyla onayladı. "En az."

"Yanındaki, Yönetici Lorlen mi?"

"Tabii," dedi Dannyl, bardağından bir yudum almak için durak-sarken. "Lorlen biriyle konuşuyor ama kim olduğunu göremiyorum."

Lorlen başını kaldırıp etrafa baktı. Bakışları Dannyl ve Rothen üzerinde durdu. Eli kalktı.

Dannyl. Rothen. Sizinle konuşmak istiyorum.

Hem şaşırın hem de biraz endişelenen Dannyl, Rothen'i oda boyunca takip etti. Lorlen'e eşlik eden diğer adamın görüntüsünü kapayan sandalyenin ardında durdular. Kulaklarına görgülü bir ses ulaştı.

"Kenar mahalleler bu şehir için çirkin bir leke. Suç ve hastalık yuvaları. Kral onların bu kadar büyümesine hiç izin vermemeliydi. Bu, Imardin'in onlardan kurtulması için mükemmel bir fırsat."

Dannyl yüz ifadesini kontrol altına alıp sandalyede oturan kişiye baktı. Kusursuzca taranmış sarı saçlar, odanın ışığında parlıyordu. Adamın gözleri yarı yarıya kapanmıştı. Yüksek Lord'un olduğu bölüme doğru bacak bacak üstüne atmış olan adamın alnının ortasında küçük, kare bir bandaj vardı.

"Bunu nasıl yapmasını öneriyorsunuz peki, Lord Fergun?" diye sordu Lorlen sakince.

Fergun omuz silkti. "Bölgeyi temizlemek zor olmaz. Evler kaliteli yapılar değil ve altlarındaki tünelleri çökertmek fazla zahmet gerektirmez."

"Ama her şehir büyüyüp genişler," dedi Lorlen. "Surların içinde yer kalmadığında insanların dış tarafa bina inşa etmeleri gayet doğal. Kenar mahallelerdeki bazı bölgeler şehir içindeki mahallelerden pek az farklı. Binalar iyi inşa edilmiş ve sokaklarda iş gören su yolları var. Bu bölgelerin sakinleri mahallelerine Dış Muhit demeye başlamışlar."

Fergun öne doğru eğildi. "Ama o evlerin bile altında gizli geçitler var. Seni temin ederim, oraların sakinleri son derece şüpheli insanlar. Öylesi tünellerin üzerine yapılmış her ev bir suç niyetinin parçası olarak görülmeli ve alaşağı edilmeli."

Akkarin'in kaşları bu söze karşılık hafifçe kalktı. Lorlen, Yüksek Lord'a bir bakış atıp gülümsedi. "Hırsızlar'la ilgili sorun keşke bu kadar kolay çözülebilseydi." Adam başını kaldırıncı Rothen'i gördü. "İyi akşamlar Lord Rothen ve Lord Dannyl."

Fergun da başını kaldırdı. Gözleri Dannyl'den Rothen'e kayarken gülümsedi. "Ah, Lord Rothen."

"İyi akşamlar, Yüksek Lord ve Yönetici," diye karşılık verdi Rothen, başını Yüksek Büyücülere doğru saygıyla hafifçe eğerken. "Ve Lord Fergun, size de iyi akşamlar. Daha iyi oldunuz mu?"

"Evet, evet," diye karşılık verdi Fergun, elini kaldırıp alnındaki bandaja dokunarak. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Dannyl ifadesini tarafsız tuttu. Fergun'un onu selamlamayı "unutması" kabaydı ancak alışılmadık değildi. Ne var ki, Yüksek Lord'un yanında bunu yapması şaşırtıcıydı.

Lorlen ellerini birleştirdi. "Bugün diğerlerinin çoğundan uzun süre kenar mahallelerde kaldığınızı fark ettim. Kızın olası yeri konusunda herhangi bir ipucu keşfedebildiniz mi?"

Rothen başını iki yana sallayıp yeraltı geçitlerinde arama yapma girişimlerini anlatmaya başladı. Sessiz kalan Dannyl, Yüksek Lord'a bakıp o tanıdık, hafif endişeyi hissetti. *Mezun olmamın üzerinden*

on yıl geçmiş ama hâlâ ona sanki bir çırakmışım gibi bakıyorum, diye düşündü.

Dannyl'in görevleri ve ilgi alanları, onu Lonca'nın lideriyle nadiren görüşmeye itirdi. Her zamanki gibi, Akkarin'in ne kadar genç olduğunu düşünüp şaşırdı. Beş yıl önce onun genç bir büyücü olarak Yüksek Lord konumuna yükseldiği seçimde yapılan tartışmaları düşündü. Lonca liderleri büyücülerin en güçlülerinden seçilirdi ancak bunlar genellikle daha tecrübeli ve olgun yaşlı büyücüler olurdu.

Akkarin her ne kadar diğer büyücülerden daha güçlü olduğunu göstermişse de, loncanın onu seçmeye ikna olmasındaki etken ülke dışına yaptığı seyahatlerde kazandığı bilgi ve diplomatik becerileriydi. Bir lonca liderinden güç, beceri, itibar ve otorite sahibi olması beklenirdi. Akkarin'de tüm bunlar fazlasıyla mevcuttu. Akkarin'in seçildiği zamanda çoğunun işaret ettiği üzere yaş bu rol için fazla önemli değildi. Önemli kararlar her zaman oyla alınırdı ve loncanın günlük işleyişi Lonca Yöneticisi'nin sorumluluğundaydı.

Bu her ne kadar kulağa mantıklı gelse de, Dannyl, Yüksek Lord'un yaşıyla alakalı şüphelerin hâlâ yok olmadığını tahmin ediyordu. Akkarin'in saçının daha yaşlıların tarzına benzer biçimde uzun olduğunu ve enseden basitçe toplandığını fark etmişti. Lorlen de bu stili benimsemişti.

Dannyl dönüp Rothen'i dikkatle dinleyen Yönetici'ye baktı. Yüksek Lord'un en yakın dostu Lorlen, Akkarin'in önerisiyle eski Lonca Yöneticisi'nin asistanı olarak işe alınmıştı. O Yönetici iki yıl önce emekli olduğunda, Lorlen onun yerine geçmişti.

Lorlen bu konuma uygun olduğunu kanıtlamıştı. Etkili, otorite sahibi ve en önemlisi ulaşılabilir bir kişiydi. Bu kolay bir rol değildi ve Dannyl, Lorlen'in çalıştığı uzun saatleri kıskanmıyordu. Bu konuda çok gayret sarf edilmesi gerekiyordu.

Lorlen, Rothen günü anlatmayı bitirdiğinde başını iki yana salladı. "Kenar mahalleler konusunda duyduklarımın sonra, kızın nasıl bulacağımızı bilemiyorum." İç geçirdi. "Kral limanın yarın açılmasını emretti."

Fergun kaşlarını çattı. “Şimdiden mi? Ya kız gemiyle kaçarsa?”

“Kafasına koyduysa, ambargonun onu Imardin’den kaçmaktan alıkoyacağından şüpheliyim.” Lorlen başını kaldırıp Rothen’e baktı ve gülümsedi. “Lord Rothen’in eski vasisinin söylediği gibi, ‘Hükmetmek suç kabul edilse, Kyralia kendi kendini çok iyi yönetirdi.’”

Rothen güldü. “Evet, Lord Margen sürekli böyle sözler ederdi. Ne var ki, tüm seçeneklerimizi tükettiğimizden emin değilim. Bu sabah Dannyl bana kızı bulma konusunda en iyi şansın kenar mahalle sakinlerinde olduğunu söyledi. Bence haklı.”

Dannyl dostuna dik dik baktı. Rothen Hırsızlar’la görüşme niyetlerini açığa çıkarmayacaktı herhalde!

“Neden bize yardım etsinler ki?” diye sordu Lorlen.

Rothen Dannyl’e bakıp gülümsedi. “Bir ödül teklif edebiliriz.”

Dannyl tuttuğu nefesi hafifçe verdi. *Beni uyarmalıydın, eski dostum!*

“Bir ödül!” dedi Lorlen. “Evet, bu işe yarayabilir.”

“Mükemmel bir fikir,” diye katıldı Fergun. “Bizi engellemeye çalışanlara da para cezası verilmeli.”

Lorlen, Fergun’a sitemkâr bir bakış attı. “Ödül yeterli olacaktır. Tabii unutulmamalı ki, kız bulunana kadar hiçbir şey verilmeyecek yoksa kenar mahalle sakinlerinin tümü onu gördüklerini iddia etmeye başlarlar.” Kaşlarını çattı. “Kızı kendi başlarını yakalamaya çalışacak insanları da bu konuda teşvik etmemeliyiz...”

“Kızın eşkâlini ve ödülün detaylarını yazan kâğıtları sokak köşelerine yerleştirebiliriz. Tabii ona yaklaşılmaması gerektiği uyarısıyla birlikte,” diye önerdi Dannyl. “Ayrıca insanların onu gördükleri yerleri bildirmelerini istemeliyiz çünkü sık sık gittiği yerler konusunda belli bir fikir verebilir.”

“Görüldüğü yerleri takip edebilmek için kenar mahallelerin bir haritasını çıkarabiliriz,” diye önerdi Fergun.

“Bu *gerçekten* işe yarar,” dedi Dannyl, bu öneriyi kıskanmış gibi görünmeye çalışarak. Geçit ve sokaklardan oluşan labirenti hatırladığından, böylesi bir görevin Fergun’u aylar boyunca kendilerinden

uzak tutacağını biliyordu. Rothen Danny'e bakarak gözlerini kıstı ancak bir şey demedi.

"Ödülün ilanı işini," derken Lorlen Danny'e baktı, "siz mi ayarlayacaksınız?"

"Yarın." Danny başını hafifçe eğdi.

"Yarın sabah arama yapanların geri kalanını bilgilendireceğim," dedi Lorlen. Rothen ve Danny'e bakıp gülümsedi. "Başka bir fikriniz var mı?"

"Bu kızın mutlaka bir varlığı olmalı," dedi Yüksek Lord sessizce. "Eğitimsiz ve bunu nasıl saklayacağını bilemez. Hatta sahip olduğunu bile bilmiyordur. Bunu bulmaya çalışan biri oldu mu şimdiye kadar?"

Bir an herkes sessizdi, sonra Lorlen acı acı güldü. "Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum. Kimse onun varlığını aramaya meselesinden bahsetmedi." Başını iki yana salladı. "Sanırım kendimizin ve kızın ne olduğunu hepimiz unutmuşuz."

"Bir varlık," dedi Rothen sessizce. "Sanırım ben..."

Rothen cümlesini bitirmeyince Lorlen kaşlarını çatı. "Evet?"

"Yarın zihinsel arama organize ederim," dedi Rothen.

Lorlen gülümsedi. "Öyleyse yarın sizin için yoğun bir gün olacak."

Rothen başını hafifçe eğdi. "En iyisi geceyi erken noktalayalım. İyi geceler sayın Yönetici, sayın Yüksek Lord, Lord Fergun."

Üç büyücü başlarıyla onaylayarak karşılık verdi. Danny, hızla ilerleyen Rothen'i Gece Odası kapılarına doğru takip etti. Soğuk havaya çıktıklarında, Rothen patlar gibi nefes verdi.

"Şimdi fark ettim!" Elini alınına vurdu.

"Neyi fark ettin?" diye sordu Danny, şaşkın bir tonla.

"Bugün, geçitlerden birinde ilerlerken bir şey hissettim. Sanki beni seyreden biri vardı."

"Bir varlık mı?"

"Belki."

"Araştırdın mı?"

Rothen başıyla onayladı. "Pek anlaşılır bir şey değildi. Hissettiğim şey hemen yanımda olmalıydı ama tuğla bir duvardan fazlası yoktu."

“Gizli bir kapı aradın mı?”

“Hayır ama...” Rothen duraksayıp kaşlarını çatı. “...durdu.”

“Durdu mu?” Dannyl hayret etmişti. “Nasıl durabilir ki? Bir varlık öyle birden durmaz. Tabii saklanmıyorsa. Kız bu konuda eğitim almamıştır.”

“Emin misin?” Rothen acı acı güldü. “Eğer hissettiğim oysa, ya birisinden eğitim almış ya da kendi başına öğrenmiş olmalı.”

“Öğrenmesi zor değil,” dedi Dannyl. “Biz bunu saklambaç gibi oyunlarla öğretiyoruz.”

Rothen bu olasılığı gözden geçirirken yavaşça başıyla onayladı, sonra omuz silkti. “Sanırım yarın öğreniriz. İçeri tekrar gidip birilerinin yardım edip etmeyeceğine bakayım. Kenar mahallelere tekrar girmek istemeyenler zihinsel aramada bize yardım etmekten mutlu olur. Bize katılmanı istiyorum, Dannyl. Hassas duyulara sahipsin.”

Dannyl omuz silkti. “Öyle söylersen nasıl reddedebilirim ki?”

“Sanırım erkenden başlarız. Ödül ilanlarını bastırıp en kısa zamanda yollamak istersin.”

“Ah.” Dannyl’in yüzü ekşidi. “Yine sabahın körü.”

5. BÖLÜM

ÖDÜL

“Keri?”

Masadan başını kaldıran Keri gözlerini kırptırdı. Sabah olduğunu tahmin ediyordu. Tabii yeraltındayken saatin kaç olduğunu anlamak zordu. Yatağa baktı. Mum erimişti ve ışığı fazla uzağa ulaşmıyordu ancak Sonea’nın gözlerindeki parlaklığı zor da olsa görebiliyordu.

“Uyanığım,” dedi Keri, tutulmuş omuzlarını esneterek. Masadaki mumu alıp yatağa taşıdı. Sonea kollarını yastık olarak başının altına koymuş, alçak tavana bakıyordu. Keri onu gördüğünde garip, kendini hareket etmeye zorlayan bir rahatsızlık hissetti. O hissi iki yıl önce, kız çeteyle buluşmaya son verdiğinde de duymuştu. Sonea ortadan kaybolduğunda Keri onun onları bir gün terk edeceğini çok geç fark ettiğini anlamıştı.

“Günaydın,” dedi.

Sonea gülümsemeyi başarabildi ancak bu, gözlerindeki korku dolu bakışı bertaraf edememişti. “Meydandaki çocuk kimdi? Ölen.”

Keri yatağın diğer ucuna oturup iç geçirdi.

“Adı Arrel’di sanırım. Pek tanıımıyordum. Raks Eden Terlikler’de çalışan bir kadının oğluydu sanırım.”

Sonea yavaş bir şekilde başıyla onayladı. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra kaşları çatıldı.

“Dünden beri Jonna ve Ranel’i gördün mü?”

Keri başını olunsuzca salladı. “Hayır.”

“Onları özlüyorum.” Birden güldü. “Böylesine özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi gerçekten. Ne var biliyor musun?” Yana döndü ve Keri’ye doğrudan baktı. “Onları annemden daha fazla özlüyorum. Garip, değil mi?”

“Hayatının çoğunda sana onlar baktı,” diye hatırlattı Keri. “Ve annen öleli çok oluyor.”

Sonea başıyla onayladı. “Bazen onu rüyamda görüyorum ama uyandığımda onun nasıl görüldüğünü hatırlamıyorum. Eskiden oturduğumuz evi hatırlayabiliyorum gerçi. İnanılmazdı.”

“Eviniz mi?” Bunu daha önce duymamıştı.

Sonea başını iki yana salladı. “Annem ve babam Ailelerden birinin hizmetçileriydi ama babam bir şey çalmakla suçlanınca atıldılar.”

Keri gülümsedi. “Çaldı mı?”

“Büyük ihtimalle.” Esnedi. “Jonna benim yaptığım bir şeyi hatalı ya da kötü bulduğunda hep babamı suçlar. Hırsızlığı da sevmez, zengin ve kötü bir insandan olsa bile.”

“Baban nerede şimdi?”

Sonea omuz silkti. “Annem öldüğünde gitti. Altı yaşımdayken bir kere geri gelmiş. Jonna’ya biraz para vermiş, sonra tekrar gitmiş.”

Keri erimiş mumun birazını aldı. “Hırsızlar onları dolandırdığını öğrenince babamı öldürdüler.”

Sonea’nın gözleri büyüdü. “Ah, bu korkunç! Öldüğünü biliyordum ama *bunu* hiç anlatmamıştın.”

Keri omuz silkti. “İnsanlara babanın sürüngem olduğunu anlatmak akıllıca değil. Aptalca riskler aldı ve yakalandı. En azından annem öyle diyor. Ama bana birçok şey öğretmişliği vardır.”

“Hırsızlar Yolu.”

Keri başıyla onayladı.

“Onu kullanıyorduk, değil mi?”

Keri yine başıyla onayladı.

Sonea sırtıttı. “Öyleyse Hırsızlar’ın adamı olduğun doğru mu?”

“Hayır,” diye cevapladı Keri başını çevirirken. “Yolu bana babam gösterdi.”

“Öyleyse iznin var mı?”

Keri omuz silkti. “Evet ve hayır.”

Sonea kaşlarını çattı ama başka bir şey söylemedi.

Muma bakan Keri, üç yıl önce cebini karıştırdığı bir muhafızın bunu fark etmesi sebebiyle geçitlere kaçtığı günü hatırladı. Karanlıkta bir gölge belirmiş, Keri'yi yakasından tutmuş, tüneldeki bir odaya sürüklemiş, oraya kilitlemişti. Keri'nin kilit açma becerileri onu kurtarmaya yetmemişti. Birkaç saat sonra kapı açılmış ve oğlanın gözü birden ortaya çıkan lambanın ışığıyla öylesine kamaşmıştı ki, onu tutan adamın silüetini ancak seçebilmişti.

“Kimsin?” diye çıkmıştı yabancı. “Adın ne?”

“Kerini,” diye ciyaklamıştı Keri.

Bir duraksama olmuş, sonra ışık yaklaşmıştı.

“Demek öylesin,” demişti yabancı, ses tonundaki eğlenmiş havayla. “Küçük, tanıdık bir sıçan. Ah, şimdi mimledim seni. Torrin'in oğlu. Yol'u Hırsızlar'dan izin almadan kullanmanın bedeli nedir bilir misin?”

Dehşete düşmüş olan Keri başıyla onaylamıştı.

“Peki, ufak Kerini. Başın sürtecek ama biraz aralık bırakayım sana. Yol'u öyle her aklma geldiğinde kullanma. Ama zorunda kalırsan kullanırsın. Biri sorarsa, Ravi'nin izin verdiğini söyle. Ama unutma, bana borçlusun. Senden bir şey istersem bana bunu vereceksin. Beni tepersen, bir daha *hiçbir* yolu kullanamayacak hale gelirsin. Anlaştık?”

Keri tekrar başıyla onaylamıştı çünkü konuşamayacak kadar korkmuştu.

Yabancı gülmüştü. “İyi. Şimdi defol bakalım.” Işık kaybolduktan sonra Keri görünmez eller tarafından sürüklenip en yakın çıkıştan dışarı fırlatılmıştı.

O zamandan beri Hırsızlar Yolu'na nadiren adımını atmıştı. Birkaç kez labirente döndüğünde, yolları unutmadığını şaşkınlıkla

fark etmişti. Arada sırada başka yolcularla yolu kesiştiği olmuştu ama onu asla durdurmamışlar ya da sorguya çekmemişlerdi.

Ne var ki son birkaç günde, Hırsızlar'ın kurallarını fazlasıyla delmişti. Biri karşısına çıkarsa, Ravi'nin adının hâlâ biraz etki sahibi olduğu ummaktan başka çaresi yoktu. Yine de, bunu Sonea'ya söylemeyecekti. Onu fazlasıyla korkuturdu.

Sonea'ya baktığında, o garip rahatsızlığı tekrar hissetti. Onun bir gün geri döneceğini hep ummuş ama buna asla inanmamıştı. O farklıydı. Özeldi. Keri onun kenar mahallelerden bir gün kurtulacağına hep biliyordu.

Sonea *gerçekten de* özeldi ama bu Keri'nin tahmin ettiği bir şey değildi. Büyüsü vardı! Tabii öte yandan zamanlaması oldukça kötüydü. Neden bir kupa raka hazırlarken ya da ayakkabı cilalarken bunu keşfedemezdi ki sanki? Neden Büyücü Loncası'nın önünde olmuştu bu?

Ne var ki iş işten geçmişti. Artık yapabileceği tek şey Sonea'yı onlardan uzak tutmaktı. En azından birlikte uzun zaman geçirebileceklerdi. Ravi'yle anlaşmasını riske atmak anlamına gelse de buna değerdi. Fakat Sonea'nın yüzündeki derin endişeyi görmekten nefret ediyordu...

"Endişelenme. Büyücüler tünellerde oldukları sürece Hırsızlar bize pek..."

"Şişşt!" diye araya girdi Sonea, bir elini kaldırarak.

Yataktan inip odanın ortasına doğru yürürken, Keri ona gözlerini dikti. Tam bir daire çizen Sonea, duvarlara dikkatle bakındı. Keri kulaklarını kabarttı ancak olağandışı herhangi bir şey duyamadı.

"Ne oldu?"

Sonea başını iki yana salladı, sonra aniden irkildi. Yüzünde şaşkınlık ve dehşet ifadesi oluştu. Keri birden ayağa fırladı.

"Ne oldu?" diye tekrar etti.

"Arıyorlar," dedi Sonea.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Hayır, duyamazsın," dedi Sonea, sesi titrerken. "Onları *görebiliyorum* ama görmek gibi değil bu. Daha çok duymak gibi ama o da değil çünkü ne söylediklerini çıkaramıyorum. Daha çok..." Nefesini tutup kendi ekseni etrafında döndü. Gözleri duyularının ötesinde şeyler arıyordu. "Zihinleriyle arıyorlar."

Keri ona çaresizce baktı. Onun büyüğü güçlere sahip olduğu hakkında şüpheleri vardıysa bile, bu, onları sonsuza dek yok etmişti.

"Seni görebiliyorlar mı?"

Sonea ona korku dolu bir bakış attı. "Bilmiyorum."

Keri yumruklarını sıkıp bıraktı. Kızı onlardan uzak tutabileceğine emindi ancak onu *bundan* koruyacak herhangi bir yer bilmiyordu. Hiçbir duvar onu saklayamazdı.

Nefesini tutup ileri adım atarak Sonea'nın ellerini tuttu.

"Onların seni görmelerini engelleyebilir misin?"

Sonea ellerini iki yana açtı. "Nasıl? Büyü kullanmayı bilmiyorum."

"Dene!" diye teşvik etti Keri. "Bir şey dene. Ne olursa!"

Sonea başını iki yana salladı, sonra gerginleşti ve kısa bir nefes aldı. Keri onun yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

"Bir tanesi doğrudan bana baktı gibi..." Keri'ye döndü. "Ama sonra geçti. Bana sürekli bakıyorlar ama görmüyorlar." Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Beni göremiyorlar."

Keri onun gözlerine baktı. "Emin misin?"

Sonea başıyla onayladı. "Evet."

Ellerini oğlanın kilerden çeken Sonea yatağa oturdu. Düşünceliydi. "Sanırım dün bir şey yaptım, o büyücü neredeyse bizi yakaladığı zaman. Kendimi görünmez gibi yaptım. Sanırım yapmasam beni bulurdu." Aniden başını kaldırdı, sonra rahatlayıp sırtıttı. "Sanki kör gibiler."

Keri rahatlayarak nefesini verdi. Başını iki yana salladı. "Beni gerçekten endişelendirdin Sonea. Seni büyücülerin gözlerinden koruyabilirim ama zihinlerinden korumak bana fazla gelir. Sanırım seni tekrar başka yere götürsem iyi olacak. Yol'dan uzakta bizi birkaç gün idare edecek bir yer var aklımda."

Loncasalonu nefes alıp verme sesleri dışında sessizdi. Rothen gözlerini açıp başını kaldırarak etrafındaki yüzlere baktı.

Her zamanki gibi diğer büyücülerin zihin işlerinde kaybolmuş görüntülerini seyretmekten hafifçe utandı. Sanki onları gözetliyormuş gibi hissetmekten kendi alıkoyamıyordu. Sanki özel anlarına burnunu sokuyordu.

Yine de onların farklı ifadelerine bakmaktan çocuksu bir zevk alıyordu. Bazı büyücüler kaşlarını çatıyor, diğerleri şaşkın ya da kafası karışmış görünüyordu. Çoğu uyuyor da olabilirdi çünkü yüzleri oldukça huzurlu ve ifadesizdi.

Hafif bir horuldama duyan Rothen gülümsedi. Lord Sharrel sandalyesinde geriye yaslanmış, kel kafası yavaşça göğsüne düşmekteydi. Zihnini temizleyip yoğunlaştırma aktivitesi fazla işe yaramıştı.

Zihnini iş üzerinde tutmayan tek kişi o değil, ha Rothen?

Dannyl bir gözünü açıp gülümsedi. Başını ayıplar bir edayla sallayan Rothen, yüzleri tarayıp dostunun diğerlerinin konsantrasyonunu bozup bozmadığına baktı. Dannyl hafifçe omuz silkip gözünü tekrar kapadı.

Rothen iç geçirdi. Şimdiye kadar kızı bulmuş olmaları gerekirdi. Sıra sıra dizilmiş büyücülere bakıp başını iki yana salladı. Yarım saat daha, diye karar verdi. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve zihnini temizlemeye geri döndü.

Öğlene doğru, şehri kaplayan sis keyifli bir günışığıyla kayboldu. Pencerede duran Dannyl sessizliğin keyfini çıkarıyordu. Baskı makineleri her ne kadar kâtiplerden daha etkili olsa da, çıkan gürültü kulaklarını tırmalardı.

Dudaklarını büzdü. Ödül ilanlarının son kısmı da basılıp gönderilmişti. Zihinsel arama başarısız olmuştu ve Rothen çoktan kenar mahallelere gitmişti. Dannyl, bu güzel havada dışarıya çıkacağı için memnun mu olması gerektiğini, yoksa tekrar derme çatma evler içinde arama yapmak zorunda kalacağı için üzülmesi mi gerektiğini kestiremiyordu.

"Lord Dannyl," dedi bir ses. "Lonca kapılarında sizinle konuşmak üzere toplanmış büyük bir kalabalık var."

Şaşırان Dannyl, döndüğünde Yönetici Lorlen'i kapı eşiğinde dururken gördü.

"Şimdiden mi?"

Lorlen başıyla onayladı ve kafası karışık bir şekilde gülümsedi. "Buraya nasıl geldiklerini bilmiyorum. İki çift kapı muhafızını ve İç Muhit'i geçmişler. Tabii Arındırma'da gözden kaçırdığımız aylaklardan değillerse."

"Kaç kişi?"

"İki yüz kadar," diye cevapladı Lorlen. "Muhafızlara göre hepsi kayıp kızın nerede olduğunu bildiğini iddia ediyormuş."

Kapılara yığılmış onca hırsız ve dilenci yi zihninde canlandıran Dannyl elini alnına vurup inledi.

"Kesinlikle öyle," dedi Lorlen. "Şimdi ne yapacaksınız?"

Dannyl masaya ağırlığını verip düşündü. Ödül ilanlarını ulaklarla göndermesinden bu yana bir saatten fazla zaman geçmemişti. Kapıdakiler arkası mutlaka gelecek ihbarcılarının ilk dalgasıydı.

"Onları sorgulayacak bir yere ihtiyacımız var," diye sesli düşündü.

"Lonca'da olmaz," diye cevapladı Lorlen. "Yoksa insanlar sırf bize bir bakma şansı için hikâyeler uydurmaya başlar."

"Şehirde bir yer o zaman."

Lorlen parmaklarını kapı eşiğine hafifçe vurdu. "Muhafızların şehirde birçok salonu var. İçlerinden birini kullanımımız için hazırlatacağım."

Dannyl başıyla onayladı. "Bazı muhafızların kalıp düzeni sağlamalarını da isteyebilir misin?"

Yönetici başıyla onayladı. "Eminim kalmak için istekli olacaklardır."

"İhbarcıları sorgulamak için biraz daha gönüllü bulup bulamayacağıma bir bakacağım."

"Görünüşe bakılırsa her şey kontrolün altında." Lorlen kapı eşiğinden ayrılmak üzere bir adım geriledi.

Dannyl gülümseyip başını eğdi. "Teşekkür ederim, sayın Yönetici."

“Başka bir şeye ihtiyacın olursa, ulak göndermen yeterli.” Lorlen başını olumlu anlamda sallayıp uzaklaştı.

Odayı boydan boya geçen Dannyl, ödül ilanını hazırlarken kullandığı aletleri toplayıp süslü bir yazı kutusuna yerleştirdi. Koridora girip odasına doğru aceleyle ilerledi. Yakın bir sınıftan merdivenlere doğru yürümek üzere bir çırak çıkıverdiğinde durdu.

“Hey, sen,” diye seslendi Dannyl. Genç hızla dönmeden önce donup kalmıştı. Gözleri Dannyl’in gözleriyle buluştu, sonra yerlere kadar saygıyla eğildi. Dannyl koridorda hızla ilerleyip kutuyu oğlanın kollarına itti.

“Bunu Büyücü Kütüphanesi’ne götür ve Lord Jullen’e sonra alacağımı söyle.”

“Tabii, Lord Dannyl,” diye karşılık veren çırak, tekrar saygıyla eğilirken kutuyu neredeyse düşürecekti. Dönüp aceleyle uzaklaştı.

Dannyl koridorun sonundaki merdivenden hızla inmeye başladı. Birkaç büyücü antrede duruyor, hepsi de Üniversite’nin devasa kapılarından yerleşkenin kapılarına doğru bakıyordu. Yeni mezun olmuş genç bir Simyacı olan Larkin, Dannyl merdivenin dibine yaklaşırken başını kaldırdı.

“İhbarcılarınız bunlar mı, Lord Dannyl?” diye sordu sırtarak.

“Ödül avcıları,” dedi Dannyl soğuk bir tonla.

“Onları buraya almayacaksınız herhalde,” dedi boğuk bir ses.

Üniversite İdarecisi’nin ekşi ses tonunu tanıyan Dannyl dönerek büyücüye baktı.

“Almamı ister miydiniz, İdareci Jerrik?” diye sordu Dannyl.

“Kesinlikle hayır!”

Dannyl arkasında Larkin’in hafifçe güldüğünü duydu ve kendi gülümsemesini bastırdı. Jerrik asla değişmiyordu. Dannyl’in çıraklık zamanlarından beri aynı tatminsiz yaşlı adamdı.

“Onları bir muhafız salonuna göndereceğim,” dedi Dannyl, yaşlı büyücüye. Dönüp salonda dolaşan diğer büyücüler arasında kendine yol açtı, sonra merdivenlerden inmeye devam etti.

“İyi şanslar,” diye seslendi Larkin.

Dannyl cevap olarak elini kaldırmakla yetindi. İleride, Lonca yerleşkesinin süslü kapılarına dayanmış karanlık bir kalabalık görüntüsü vardı. Dannyl'in yüzü ekşidi ve tanıdık bir zihin aramaya başladı.

Rothen!

Evet?

Bak. Dannyl bu görüntünün zihinsel bir imgesini yolladı. Diğer büyücüden gelen bir endişe hissetti ancak bu his çabucak eğlenmiş bir hisse döndü. Rothen insanların kim olduğunu anlamıştı.

İhbarcılar şimdiden gelmiş! Ne yapacaksın?

Daha sonra gelmelerini ve kızı alana kadar kimseye para vermeyeceğimizi söyleyeceğim. Dannyl, zihinsel iletişimin izin verdiği ölçüde hızlı ve açık bir şekilde, Yönetici Lorlen'in şehirde ihbarcılarının sorgulanacağı bir yer ayarladığını açıkladı.

Yardım etmek için döneyim mi?

İstesem bile seni uzakta tutamam.

Dannyl, Rothen'in varlığı uzaklaşırken, onun durumu gülünç bulduğu hissini sezdi.

Kapıya yaklaştıkça, insanların kapı demirlerine dayandıklarını ve birbirlerini itip kaktıklarını görebildi. Birden herkes ona seslenmeye başladı. Muhafızlar Dannyl'e rahatlama ve merak karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı.

Kapıdan on adım ötede duran adam boyunun sağladığı avantajı kullanmak üzere sırtını dikleştirdi, kollarını kavuşturdu ve bekledi. Gürültü yavaşça azaldı. Kalabalık sessizleştğinde, Dannyl önündeki havayı ayarlayıp sesinin şiddetini artırdı.

"Aranızda kaç kişi aradığımız kızla ilgili bilgiye sahip?"

Sesler yükseldi. Dannyl başıyla onayladı ve elini onları susturmak üzere kaldırdı.

"Lonca bu konudaki yardımınızı memnuniyetle karşılıyor. Bizimle teker teker konuşma fırsatınız olacak. Bu amaç için bir muhafız salonu ayarlıyoruz. Bu salonun yeri bir saat içinde hem bu kapıda

hem de şehrin diğer kapılarında ilanlarla iletilecek. O zamana dek evlerinize dönmenizi rica ederiz.”

Kalabalığın arka tarafından birkaç memnuniyetsiz ses yükseldi. Dannyl çenesini kaldırıp sesine bir uyarı tonu ekledi.

“Kız bizim korumamız altına girene kadar hiçbir ödül verilmeyecek. Ayrıca ödül, sadece bize kullanışlı bilgi verenlerin olacak. Kıza kendiniz yaklaşmayın. Kız tehli...”

“Kız burada!” diye ciyakladı bir ses.

Dannyl kendine engel olamadan umutlandı. Kalabalıkta bir hareketlilik oldu ve biri ileri doğru ite kaka ilerlerken insanlar homurdandı.

“Bırakın geçsin,” diye emretti Dannyl.

Kalabalık ikiye ayrıldı ve pörsük bir kadın kapıya dayandı. Kemikli bir el, kapı demirleri arasından Dannyl’e yaklaşmasını işaret etti. Diğer bir el de kirli, yıpranmış kıyafetler içinde olan ince, genç bir kızın kolunu tutuyordu.

“Kız bu!” dedi kadın, koca gözleriyle adama dik dik bakarken.

Dannyl kıza yakından baktı. Kısa, kötü kesilmiş saçlar, ince, kemikli bir yüzü çevreliyordu. Kız acınacak derecede zayıftı ve kıyafetleri şekilsiz vücudunda adeta asılı duruyordu. Dannyl onu süzdüğünde, kız gözyaşlarına boğuldu.

O anda Dannyl’in içi şüpheyile doldu çünkü Rothen’in Loncasalolu’nda gösterdiği yüzü hatırlayamıyordu.

Rothen?

Evet?

Dannyl, kızın imgesini büyücüye gönderdi.

O değil.

Dannyl rahatlayarak nefes verdi. “Aradığımız kız o değil,” dedi başını iki yana sallayarak. Uzaklaşmak için döndü.

“Hoy!” diye çıkıştı kadın. Adam tekrar dönüp kadının ona öfkeyle baktığını gördü. Bu bakışa karşılık verdiğinde, kadın gözlerini çabucak yere indirdi. “Emin misiniz, lordum?” dedi kadın ikna etmeye çalışarak. “Ona yakından bakmadınız.”

Yüzlerden oluşan deniz ona beklentiyle bakarken, Dannyl onların elle tutulur bir kanıt istediklerini anladı. Onları, kandırılama-yacağına dair ikna etmediği sürece, ödül umuduyla birçok genç kız getirmeye kalkacaklardı. Kendisine getirilen her kızı doğrulatmak için her seferinde Rothen'e başvuramazdı.

Kapıya yavaşça yaklaştı. Kız ağlamayı kesmişti ancak Dannyl yaklaştıkça yüzü dehşetle bembeyaz kesildi.

Dannyl elini uzatıp gülümsedi. Kız ele dik dik baktı ve sinercesine uzaklaştı ama yanındaki kadın onun kolunu yakalayıp kapı demirleri arasından itti.

Kızın elini tutan Dannyl, onun zihnine zihinsel bir sorgu gönderdi. Anında, keşfedilmemiş bir güç kaynağı hissetti. Şaşkınlıkla bir an duraksayarak kızın elini bıraktı ve bir adım geriledi.

"Aradığımız o değil," diye tekrarladı.

İhbarcılar tekrar bağarmaya başladılar ama bu kez gürültüde önceki ton yoktu. Dannyl birkaç adım gerileyip kollarını kaldırdı. Kalabalık irkilip geriledi.

"Gidin!" diye seslendi. "Öğleden sonra geri dönün."

Öyle hızlı döndü ki cüppesi etrafında dramatik bir şekilde savruldu. Hızlı adımlarla uzaklaşmaya başlarken, kalabalıktan çıkan huşu dolu sesi işitti. Gülümseyerek adımlarını sıklaştırdı.

Ama gülümsemesi dilenci kızda hissettiği gücü düşünürken yok oldu. Kız pek güçlü değildi. Eğer bir Hane kızı olsaydı bile eğitim için Lonca'ya gönderilme şansı azdı. Aileye, Hane'deki büyülu soyu devam ettirip güçlendirmek üzere bir gelin olarak vereceği hizmet daha değerli gelirdi. Ama ikinci veya üçüncü oğul olsaydı, o aile son derece mutlu olurdu. Zayıf bir büyücü bile ailesinin ismine prestij kazandırırđı.

Dannyl, Üniversite'ye yaklaşırken başını iki yana salladı. Sınadığı tek bir kenar mahalle sakininin büyü potansiyeli göstermesi sadece rastlantıydı. Belki de bir büyücünün çocuğunu doğurmuş bir randevuevi çalışanının kızıydı. Dannyl diğer büyücülerin alışkanlıkları hakkında kendini kandırmazdı.

Sonra Lord Solend'in sözlerini hatırladı. *"Bu genç hanımın ortalama çıraklarımızdan çok daha güçlü olduğunu, hatta ortalama bir büyücüden bile güçlü olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız."* Aradıkları kız en az kendisi kadar güçlü olabilirdi. Hatta daha güçlü...

Ürperdi. Hırsızların ve katillerin, sadece Lonca büyücülerinin sahip olması gereken güçlere sahip olduklarını hayal etmek birden kolay gelmişti. Bu korkutucu bir düşünceydi ve bundan sonra kenar mahallelerde yürürken kendini o kadar da yenilmez hissetmeyeceğini biliyordu.

Tavan arasındaki odada hava ılıktı. Akşamüzeri ışığı iki küçük pencereden süzülüyor, duvarlarda parlak kareler oluşturuyordu. Reber yününün kokusu ve duman, odada baskınlık savaşı veriyordu. Orada burada, küçük gruplar halindeki çocuklar battaniyelerin altından birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı.

Sonea kendine ayırdığı köşeden onları seyretti. Zemindeki kapak açıldığında hevesle başını kaldırdı ancak odaya tırmanarak giren çocuk Keri değildi. Diğer çocuklar, yeni geleni hevesle selamladılar.

"Duydunuz mu?" dedi çocuk, battaniyelerden oluşan bir yığına kendini atarak. "Büyücüler, o kızın nerede olduğunu gösterene ödül vereceklerini söylüyorlar."

"Bir ödül!"

"Gerçekten mi?"

"Ne kadar?"

Oğlan gözlerini büyük büyük açtı. "Yüz altın."

Çocuklar arasında heyecanlı mırıldanmalar dolandı. Yeni gelen çocuğun etrafına toplaşıp hevesli yüzlerden oluşan bir çember oluşturdular. Birkaçı, Sonea'ya doğru düşünceli düşünceli baktılar.

Kız kendini onları seyretmeye, ifadesini sıradan tutmaya zorladı. O geldiğinden beri çocuklar ona birkaç meraklı bakış atmışlardı. Tavan arası, evsiz çocuklar için bir sığılmaktı. Kenar mahallelerin pazaryerleriyle birleştiği bölgedeydi ve Marina'nın manzarası, minik pencerelerden görülebiliyordu. Sonea buraya girebilmek için biraz

fazla büyüktü ancak Keri sahibini tanıyordu. Adam, Norin adında yardımsever, emekli bir tüccardı. Bu iş karşılığında bir iyilik sözü almıştı.

“Büyücüler bu kızı gerçekten de yakalamak istiyorlar, değil mi?” dedi aralarından bir kız.

“Kendileri dışında kimsenin büyüü olmasını istemiyorlar,” dedi tıknaz bir oğlan.

“Artık bir sürü insan onu arayacak,” dedi yeni gelen çocuk, başını bilge bir edayla sallayarak. “Parası çok.”

“O kan parası, Ral,” diye karşılık verdi kız, burnunu kıvrıarak.

“Ne olmuş?” dedi Ral. “Bazılarının umurunda olmaz. Sadece parayı isterler.”

“Eh, ben kızı teslim etmezdim,” dedi kız. “Büyücülerden nefret ediyorum. Kuzenimi onlar yaktı yıllar önce.”

“Gerçekten mi?” diye sordu bir başka kız, gözleri merakla parlayarak.

“Gerçekten.” Önceki kız başıyla onayladı. “Armdırma’da. Gilen haylazlık yapıyordu. Büyük ihtimalle kendisi balıkladı. Büyücülerin teki onu büyüüyle yakaladı. Yüzünün yarısını tamamen yaktı. Artık kocaman kızıl bir yarası var.”

Sonea ürperdi. Yanmak. Kül olmuş cesedi hatırladı. Çocuklardan yüzünü çevirdi. Tavan arası artık pek keyifli görünmüyordu. Kalkıp gitmek istedi ancak Keri onun orada kalması ve kendine dikkat çekmemesi konusunda ciddiydi.

“Amcam bir keresinde bir büyücüyü soymaya çalışmış,” dedi uzun, saçları toplu bir kız.

“Amcan aptalmış,” diye mırıldandı yanındaki oğlan. Kız ona kaşlarını çattı ve bacağına doğru bir tekme savurdu ancak oğlan kolayca kaçtı.

“Onun büyücü olduğunu bilmiyormuş,” diye açıkladı kız. “Adam cüppesi üzerine büyük bir pelerin giyiyormuş.”

Oğlan alayla güldü ve kız yumruğunu kaldırdı. “Ne diyordun?” diye sordu oğlan masumca.

“Amcam onun cüzdanını çalmaya çalışmış,” diye devam etti kız. “Ama büyücü cüzdanını büyülemiş ki kim dokunursa anında anlıyormuş. Eh, çabucak dönüp ona büyüyle vurmuş ve kollarını kırmış.”

“İki kolunu birden mi?” diye sordu daha küçük oğlanlardan biri.

Kız başıyla onayladı. “Ona dokunmadan hem de. Ellerini şöyle kaldırmış...” diyen kız bu sırada iki avcu birbirine bakacak şekilde ellerini kaldırdı. “Ve büyü amcamı sanki ona duvar çarpmış gibi fırlatmış. Bana öyle anlattı.”

“Uff!” diye nefes verdi oğlan. Oda birkaç dakika sessizliğe büründü, sonra yeni bir ses sessizliği bozdu.

“Benim kız kardeşim büyücüler yüzünden öldü.”

Tüm yüzler çemberin dışında, bacaklarını bağdaştırmış bir şekilde oturan zayıf oğlana döndü.

“Kalabalık içindeydik,” dedi onlara. “Büyücüler arkamızdaki sokakta ışıklar parlatmaya başladı, sonra herkes kaçmaya başladı. Annem kız kardeşimi düşürdü ama o kadar insan koşarken duramadı. Babam geri dönüp onu buldu. Kız kardeşimin ölmesinden onlar suçlu diye lanet okuduğunu duydum. Büyücülerin suçuydu.” Oğlan gözlerini kısıp yere baktı. “Onlardan *nefret* ediyorum.”

Çemberdeki birkaç onaylar şekilde başını salladı. Düşünceli bir sessizlik bunu takip etti, sonra önceki kız tatminkâr bir ses çıkardı.

“Bakın, gördünüz mü?” dedi. “Büyücülere yardım eder miydiniz? Ben etmem. O kız günlerini gösterdi onlara. Belki bir dahaki sefere daha fazlasını haklar.”

Çocuklar sırtıp birbirlerine doğru başlarını onaylarcasına salladılar. Sonea rahatlayarak sessizce nefes verdi. Zemin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu ve Keri tavan arasına girerken gülümsemi. Oğlan onun yanına gelip sırtarak oturdu.

“İhanete uğradık,” diye mırıldandı. “Bu ev birazdan aranacak. Beni izle.”

Sonea'nın kalbi hızla atmaya başladı. Keri'ye daha dikkatli baktığında, sırtışının gözlerindeki ifadeye uymadığını gördü. Keri tekrar

ayağa kalkınca, o da takip etmek üzere kalktı. Birkaç çocuk onlar geçerken baktı ancak Sonea onlarla göz göze gelmedi. Keri durana kadar çocukların ilgisinin arttığını hissetti. Keri odanın arka tarafındaki büyük bir dolabın kapılarını açtı.

“Burada geçitlere inen gizli bir kapı var,” diye mırıldandı, içeri uzanarak. Bir şeyi kibarca çekti, sonra kaşlarını çatıp daha sert asıldı. “Diğer taraftan engellenmiş.” Sessizce küfretti.

“Kapana mı kısıldık?”

Odaya baktı. Çocukların çoğu onları seyreliyordu. Dolap kapısını kapadı, sonra pencerelerden birine gitti.

“Rol kesmenin bir yararı yok artık. Tırmanma becerilerin nasıl?”

“Uzun zaman oldu...” Sonea başını kaldırdı. Çatıdaki pencereler, neredeyse zemine kadar uzanıyordu.

“El ver.”

Ellerini birleştiren Sonea'nın yüzü, Keri ayağını koyup bastığında ekşidi. Keri onun omuzlarına tırmanırken Sonea hafifçe tökezledi. Eşiği yakalayan Keri dengesini buldu, ceketinden bir çakı çıkardı ve pencerede işe koyuldu.

Tavan arasının aşağılarında bir yerde bir kapı vurularak açıldı, sonra yükseltelen sesler boğuk bir şekilde duyuldu. Sonea, zemin kapısı birden açıldığında aniden korktu ancak ortaya çıkan yüz, Norin'in yeğeni Yalia'ya aitti.

Kadın, çocukları, Sonea'yı ve onun omuzlarındaki Keri'yi gördü.

“Kapı?” diye sordu.

“Engelli,” dedi Keri.

Kadın somurttu, sonra çocuklara baktı.

“Büyücüler burada,” dedi onlara. “Evi arayacaklar.”

Çocuklar sorular sormaya başladılar. Sonea'nın üzerinde duran Keri bir küfür mırıldandı. Ağırlığını birden öbür tarafa verdiğinde, Sonea neredeyse onu düşürüyordu.

“Hoy! Pek iyi bir merdiven olmuyorsun, Sonea.”

Keri'nin ağırlığı birden Sonea'nın ellerinden kalktı. Ayağı ileri fırlayınca Sonea'nın göğsüne geldi. Onun savrulan bacaklarından kaçınan Sonea karşılık verecekti ama vazgeçti.

"Bize zarar vermeyecekler," diyordu Yalia çocuklara. "Cüret edemezler. Hepinizin küçük olduğunu hemen görecektelersiniz Daha çok..."

"*Hoy! Sonea!*" diye fısıldadı Keri sertçe.

Kız başını kaldırdığında Keri'nin pencere eşiğinden sallandığını ve ona uzandığını gördü.

"*Haydi!*"

Sonea yukarı uzanıp onun ellerini tuttu. Şaşırtıcı bir güçle, Keri onu eşiği tutacak kadar yukarı çekti. Bir an asılı kalan Sonea, sağlam bir taraftan tutacak kadar yana ilerledi. Bacaklarını savurup yukarı çekerek çizmesinin ucuyla pervazı yakaladı, sonra dışarı çıktı.

Yorgunlukla nefes aldıktan sonra soğuk kiremitlere uzandı. Hava buz gibiydi ve soğuk, kıyafetlerinden içeri girmeye başlamıştı bile. Başını kaldırdığında çatıların oluşturduğu denizi gördü. Güneş alçalmıştı.

Keri pencereyi kapamak için uzandı ama aniden dondu. Tavan arası kapısının açılma sesi onlara ulaştı. Çocuklar huşu ve korkuyla mırıldanıyordu. Sonea başını kaldırıp içeri baktı.

Kızıl cüppeli bir adam açık kapının yanında duruyor, içeriye gözlerini kırpmadan bakınıyordu. Sarışındı ve saçları geriye doğru taranmıştı. Alnında küçük, kırmızı bir yara vardı. Kalbi küt küt atan Sonea tekrar çatıya sırtüstü uzandı. Onda tamdık gelen bir şeyler vardı ama tekrar bakma riskine girmeyecekti.

Adamın sesi kulaklarına ulaştı.

"O nerede?" diye çıkıştı adam.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye karşılık verdi Yalia.

"Kız. Onun burada olduğu bilgisini aldım. Nereye sakladınız onu?"

"Ben kimseyi saklamadım," dedi yaşlı bir ses.

Sonea, Norin, diye tahmin etti.

"Burası ne peki? Neden bu dilenciler burada?"

"Burada kalmalarına izin veriyorum. Kış vakti gidecekleri başka yer yok."

"Kız burada mıydı?"

"İsimlerini sormam. Aradığınız kız onların arasında bile olsa bunu bilemem."

"Bence yalan söylüyorsun ihtiyar," diyen büyücünün sesi kasvetli bir tona bürünmüştü.

Çocuklardan birkaçı ağlamaya başladı. Keri kızın kolunu tutup çekti.

"Size doğruyu söylüyorum," dedi yaşlı tüccar. "Nerede oldukları konusunda bir fikrim yok ama bunlar çocuk..."

"Lonca düşmanlarını saklamanın cezasının ne olduğunu biliyor musun ihtiyar?" diye tersledi büyücü. "Şu kızı nereye sakladığını göstermezsen, evini taş taş yerinden sökerim ve..."

"Sonea," diye fısıldadı Keri.

Sonea dönüp ona dik dik baktı. Keri aceleyle gelmesini işaret etti, sonra çatı boyunca yavaşça ilerlemeye başladı. Sonea ise kol ve bacaklarını zorlayarak hareket ettirdi ve onu takip etti.

Fazla hızlı kaymaya cüret edemiyordu yoksa büyücü onu duyardı. Çatının sonu yavaşça yaklaştı. Sonea baktığında Keri'nin kaybolduğunu gördü. Hızlı bir hareket gözüne ilişti. Bir çift elin, aşağıdaki oluğu tuttuğunu fark etti.

"Sonea," diye sertçe fısıldadı Keri. "Yanıma, aşağı inmелisin."

Sonea yavaşça bacaklarını büktü ve oluğa uzanana dek aşağı ilerledi. Uçtan aşağı baktığında Keri'nin yerden iki kat kadar yüksekte asılı durduğunu gördü. Tüccarın evinin yakınında duran tek katlı bir evi başıyla işaret etti.

"Oraya gideceğiz," dedi. "Beni seyret, sonra yaptığını yap."

Duvardan ileri uzanan Keri, oluktan yere inen bir boruya tutundu. Tüm ağırlığını verdiği boru endişe verici bir sesle gıcırdarken, boruyu duvara tutturana demir parçalarını merdiven gibi kullanarak çabucak aşağı indi. Diğer çatıya adım attıktan sonra başını kaldırıp Sonea'ya gelmesini işaret etti.

Derin bir nefes alan Sonea oluğu tuttu ve çatıdan uzaklaştı. Bir an asılı kaldı ve elleri hemen ağrımaya başladı ama fazla zaman geçirmeden boruya tutundu. Yapabildiği kadar hızlı bir şekilde inip diğer evin çatısına geçti.

Keri sıırttı. "Kolaymış, değil mi?"

Sonea, demir parçalarının keskin uçlarını tutmaktan kızarmış parmaklarını ovaladı ve omuz silkti. "Hem evet hem hayır."

"Hadi. Buradan gidelim."

Çatı boyunca dikkatle ilerlerken kendilerini soğuk rüzgârın sertliğine karşı korudular. Komşu eve ulaşp çatısına tırmandılar. Oradan bir başka boru bulup aşağı, evlerin arasındaki dar sokağa indiler.

Parmağını dudaklarına götüren Keri dar sokak boyunca ilerledi. Yarisında durup arkasına bakarak yalnız olup olmadıklarını kontrol etti, sonra duvara iştirilmiş küçük bir parmaklığı kaldırdı. Karın üstü yatıp çabucak altından geçti. Sonea onu takip etti.

Karanlıkta biraz dinlenmek için durdular. Sonea'nın gözleri karanlığa yavaşça alıştığında dar tuğla geçidin duvarları görünmeye başladı. Keri karanlığa, Norin'in evine doğru bakıyordu.

"Zavallı Norin," diye fısıldadı Sonea. "Ona ne olacak?"

"Bilmiyorum ama kulağa kötü geldi."

Sonea kendini suçluluk hissediyordu. "Hepsi benim yüzümden."

Keri dönüp ona dik dik baktı.

"Hayır," diye hırladı. "*Büyücüler* yüzünden. Ve bizi kim ele ver-diye onun yüzünden." Geçidin gerisine doğru kaşlarını çattı. "Geri dönüp kim olduğunu bulurdum ama seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor."

Ona yakından bakan Sonea, ifadesinde daha önce görmediği bir sertlik gördü. O olmasaydı günler önce yakalanır, büyük ihtimalle şimdiye kadar ölmüş olurdu.

Ona ihtiyacı vardı ama Keri'nin ona yardım etmesinin bedeli ne olacaktı? Şimdiden kendisi için iyilik borçlarını kullanmış ya da sözler vermişti ve tünelleri kullanarak Hırsızlar'ın hoşnutsuzluğunu riske ediyordu.

Peki, büyücüler tarafından bulunsa ne olurdu? Norin onu saklama şüphesiyle evinin başına yıkılmasıyla karşı karşıya kaldıysa, büyücüler Keri'ye ne yaparlardı? *"Lonca düşmanlarını saklamanın cezasının ne olduğunu biliyor musun ihtiyar?"* Ürperip Keri'nin kolunu yakaladı.

"Bana bir söz ver Keri."

Keri dönüp büyümüş gözlerle baktı. "Söz mü?"

Sonea başıyla onayladı. "Bizi yakalarlarsa, beni tanıımıyormuş gibi yapacağına dair söz ver bana." Keri karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama Sonea ona bu fırsatı tanımadı. "Senin bana yardım ettiğini görürlerse kaç. Seni de yakalamalarına izin verme."

Keri başını iki yana salladı. "Sonea, ben öyle bir şey..."

"Yapacağımı söyle. Ben... benim yüzümden seni öldürürlerse buna dayanmam."

Keri'nin gözleri büyüdü, sonra elini onun omzuna koyup gülmüseddi.

"Seni yakalamayacaklar," dedi. "Ve yakalarlarsa da, seni geri getiririm. Sana söz veriyorum."

6. BÖLÜM

YERALTINDA RASTLAŞMALAR

Bolhane kapısındaki tabelada Cesur Çakı yazıyordu. Pek umut veren bir isim değildi ama içerisi sessizdi. Dannyl'in girdiği diğer bolhanelerin aksine müşteriler sakindi ve seslerini yükseltmeden konuşuyorlardı.

Kapıyı açıp içeri adım attı. İçenlerin bazıları ona baktı ancak çoğu onu görmezlikten geldi. Bu da hoş bir değişiklikti. Dannyl hafif bir rahatsızlık duydu. Bu yer, ziyaret ettiği diğer yerlerden neden bu kadar farklıydı?

O güne kadar hiç bolhanelere girmemiş ve bunu yapmayı asla istememişti ancak Hırsızlar'ı bulsun diye daha önce gönderdiği muhafız ona açık talimatlar vermişti. Bolhaneye gidecek, mekân sahibine kimle konuşmak istediğini söyleyecek ve bir rehber belirdiğinde ödeme yapacaktı. Görünüşe göre, o işin yöntemi buydu.

Tabii, bir bolhaneye cümpeyle girip de ihtiyacı olduğu türden bir yardım bekleyemezdi. O yüzden diğer büyücülerin talimatlarına uymayarak bir tüccarın sade kıyafetleriyle gitmişti.

Sahte kılığını dikkatle seçmişti. Ne var ki alışılmadık boyunu, belirgin sağlığını ve sesindeki görgüyü saklaması neredeyse imkânsız olacaktı. İcat ettiği hikâye, şanssız bir yatırım ve kötü borçlar içeriyordu. Kimse ona para vermeye yanaşmıyordu ve Hırsızlar onun son çaresi olacaktı. Öyle bir duruma düşmüş tüccarlar en az Dannyl

kadar boyundan büyük bir işe kalkışmış gibi hissedirdi ancak çok daha korkmuş olurlardı.

Derin bir nefes alan Dannyl, salon boyunca ilerleyip tezgâhın önüne oturdu. Tezgâhın arkasındaki adam ince yapılıydı, elmacık-kemikleri belirgindi ve ciddi bir ifadesi vardı. Kara saçının arasında beyaz çizgiler görölüyordu. Dannyl'e sert gözlerle baktı.

"Ne alırsın?"

"Bir içki."

Adam bir ahşap kupa alıp fiçilerin birinden doldurdu. Dannyl cüzdanından bir bakır, bir de gümüş sikke aldı. Gümüşü saklayıp bakırı adamın uzattığı eline bıraktı.

"Bir çakı peşindesin demek?" diye sordu adam sessizce.

Dannyl adama şaşkınlıkla baktı.

Adam gülümsedi. "Başka hangi sebeple Cesur Çakı'ya gelesin ki? Daha önce yaptın mı bu işi?"

Dannyl başını iki yana sallarken hızlıca düşündü. Adamın ses tonuna bakılırsa, şu "çakı" denen şeyi ulu orta aramaması gerekiyordu. Bıçak taşımaya karşı bir yasa yoktu, o yüzden "çakı", yasadışı bir alet ya da hizmet için kullanılan bir sözcük olmalıydı. Dannyl'in ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ama bu adam karanlık işler beklediğinin işaretini çoktan vermişti ve bu da iyi bir başlangıç sayılırdı.

"Bir çakı istemiyorum." Dannyl, adama gergince gülümsedi. "Hırsızlar'la görüşmek istiyorum."

Adamın kaşları kalktı. "Öyle mi?" Gözlerini kıstı. "Onları ko-
nuşturacak şey biraz renktir, anladın?"

Dannyl elini açıp gümüş sikkeyi gösterdi, adam ona doğru uzanırken parmaklarını tekrar kapadı. Adam somurtarak güldü ve hafifçe yana döndü.

"Hoy, Kollin!"

Tezgâhın ardında kalan kapı eşiğinde bir oğlan göründü. Dannyl'e bakan oğlanın keskin gözleri onu baştan aşağı süzdü.

"Bu adamı mezbahaya götür."

Kollin Danny'e baktı, sonra gelmesini işaret etti. Danny tezgâhın ardına geçtiğinde adam onun yolunu kesip elini açtı.

"Bedeli var. Gümüş."

Danny uzatılmış ele şüpheyile kaşlarını çatı.

"Endişe etme," dedi adam. "Onlardan yardım isteyenleri dolandırdığımı öğrenirlerse derimi yüzüp ibret olsun diye çatı kirislerine asarlar."

Üçkâğıda gelip gelmediğini merak eden Danny, adamın avcuna gümüş sikkeyi bastırdı. Adam kenara çekilip Danny'in Kollin'i takip etmesine izin verdi.

"Beni takip et ama bir şey söyleme," dedi oğlan. Küçük bir mutfığa girdi, sonra bir başka kapıyı açtı. Dışarı çıkmadan önce arka sokağı kontrol etti.

Oğlan hızla ilerliyor, Danny'i dar sokaklardan oluşan bir labirentte sürüklüyordu. Geçtikleri kapı aralıklarından pişen hamur işleri, et ve sebzelerin ya da işlenen derilerin yağlı, keskin kokularını duydular. Oğlan durup bir arka sokağın başını işaret etti. Yirmi adım sonra çıkmaza dönüşen dar sokak, çöp ve çamur kaplıydı.

"Mezbaha. Oraya gideceksin," dedi oğlan, sokağın ilerisini işaret ederek. Sonra dönüp aceleyle uzaklaştı.

Danny yürürken sokağa şüpheyile baktı. Kapı yoktu. Pencere yoktu. Kimse onu karşılamak için dışarı çıkmamıştı. Sokağın sonuna ulaştığında iç geçirdi. Gerçekten de dolandırılmıştı. Yerin adını düşündüğünde, en azından kendisine bir pusu kurulmuş olacağından şüphelenmişti.

Omuz silkip geri döndüğünde, sokağın başında duran üç iriyarı adam gördü.

"Hoy! Birini mi aradın?"

"Evet." Danny onlara doğru sağlam adımlarla yürüdü. Hepsini uzun ceketler ve eldivenler giymişti. Ortadaki adamın bir yanağında büyük bir yara vardı. Üçü de Danny'in dik bakışlarına soğuk karşılıklar veriyordu. *Sıradan haydutlar işte*, diye düşündü Danny. Belki de bu gerçekten de bir pusuydu.

Birkaç adım ötede durup sokağın gerisine baktı, sonra gülümsedi. “Demek mezbaha burası. Ne kadar uygun. Refakatçilerim siz misiniz?”

Ortadaki haydut elini uzattı.

“Fiyata bakar.”

“Cesur Çakı’daki adama verdim paramı.”

Haydut kaşlarını çatı. “Çakı mı istiyorsun?”

“Hayır.” Dannyl iç geçirdi. “Hırsızlar’la konuşmak istiyorum.”

Adam sırttan arkadaşlarına bir baktı. “Hangisiyle?”

“En geniş nüfuza sahip olanla.”

Ortadaki haydut güldü. “O Gorin olur.” Diğer haydutlardan biri gülmemeye çalıştı. Hâlâ sırttan liderleri, Dannyl’e onu takip etmesini işaret etti. “Benimle gel.”

Diğer ikisi yana çekildi. Dannyl yeni rehberini daha geniş bir sokağın başına kadar takip etti. Arkasına şöyle bir bakınca, diğerlerinin onu seyrettiğini, hâlâ gülümsediklerini gördü.

Dolambaçlı cadde ve arka sokaklardan geçtiler. Dannyl her fırının, dericinin, terzinin ve bolhanenin arka tarafının birebir aynı görüldüğünden şüphelenmeye başlamıştı. Sonra bir tabelayı tanıdı ve durdu.

“Buraya daha önce geldik. Neden bana tur attırıyorsunuz?”

Haydut dönüp Dannyl’e bir baktı, sonra tekrar dönüp yakındaki bir duvara doğru yürüdü. Aşağı eğilip havalandırma mazgalını tutup çekerek açtı.

Deligi işaret etti. “Önce sen.”

Dannyl çömelip içeri bir baktı. Hiçbir şey göremedi. Bir küre ışık yaratma arzusuna gem vurup açıklığa bir bacağı attı ama zemin beklediği yerde sadece boşluk vardı. Başını kaldırıp rehberine baktı.

“Sokak göğüs hizasında,” dedi haydut. “Devam et.”

Açıklığın ucuna tutunan Dannyl içeri girdi. Dengesini bulmasını sağlayacak bir çıkıntı yakaladıktan sonra diğer bacağı da içeri soktu ve ayağını yere bastı. Bir adım geri attığında omzunun duvara değdiğini hissetti. Haydut ise geçide alışkanlığın getirdiği kolaylıkla

sokuldu. Adamın şeklini loş ışıkta pek göremeyen Dannyl, uzaklığını korudu.

“Ayak seslerimi takip et,” dedi adam. Geçitte ilerlemeye başladığında Dannyl birkaç adım geriden ellerini iki duvara koyarak yürüdü. Birkaç dakikalık yürüyüş ve birçok dönüşten sonra Dannyl’in önündeki ayak sesleri kesildi. Yakında bir yerlerden tıklatma sesleri geliyordu.

“Gideceğın daha çok yol var,” dedi haydut. “Bu işi istediğinden emin misin? Fikrini şimdi değıştirirsen, seni geri götürürüm.”

“Neden bunu yapmak isteyeyim?” diye sordu Dannyl.

“İsteyebilirsin işte, hepsi bu.”

Bir ışık süzöldü, sonra parlaklığı arttı. Artık ışıkta bir başka adamın silueti vardı. Parlaklık, Dannyl’in adamın yüzünü seçebilmesini engelledi.

“Bu Gorin’e gidecek,” dedi haydut. Dannyl’e baktı, eliyle hızlı bir işaret yaptı, sonra gölgelerin içine doğru kayboldu.

“Gorin demek?” dedi kapı eşiğindeki adam. Sesin tonu, adamın yirmi yaşında mı, yoksa altmış yaşında mı olduğunu belli eden cinsten değıldi. “Adın ne?”

“Larkin.”

“Ne işle uğraşıyorsun?”

“Simba hasır hahları satarım.” Hasır halı imal eden yerler, İmar-din’de son birkaç yılda her yerde türemişti.

“Rekabetçi bir pazar.”

“Bana mı anlatıyorsun?”

Adam homurdandı.

“Neden Gorin’le konuşmak istiyorsun?”

“Bu, Gorin’in öğreneceğı bir şey.”

“Elbette.” Adam omuz silkti, sonra odanın iç duvarına doğru uzandı.

“Arkanı dön,” diye emretti. “Buradan itibaren gözlerin bağılı gideceksin.”

Dannyl gönülsüzce dönerken bir an tereddüt etti. Böyle bir şey beklemişti. Gözlerinin üzerine bir kumaş parçası indi ve kafasının arkasında bağlandığını hissetti. Lambanın loş ışığı, kumaşın kalın dokusundan başka bir şey göstermiyordu.

“Ayak seslerimi takip et.”

Bir kez daha Dannyl ellerini iki duvara uzatıp yürümeye başladı. Yeni rehberi hızlı ilerliyordu. Dannyl ise adımlarını sayıyordu çünkü fırsatını bulduğu anda bin adımın onu normalde ne kadar uzağa götürdüğünü ölçecekti.

Bir şey, büyük ihtimalle bir el, aniden göğsüne bastırıldığında durdu. Bir kapının açıldığını duydu ve ileri doğru itildi. Baharat ve çiçek kokuları alırken, çizmelerinin altında hissettiği yumuşaklık ona bir halının üzerinde durduğunu söylüyordu.

“Burada kal. Gözündeki bağı çıkarma.”

Kapı kapandı.

Konuşma ve ayak seslerinin boğuk yankıları yukarıdan geliyordu. Dannyl, gürültücü bir bolhanenin altında olduklarını tahmin etti. Sesleri dinleyip kendi nefeslerini saymaya başladı. Bundan sıkıldığında, ellerini gözlerindeki bağa doğru kaldırdı. Arkasında yumuşak bir pat sesi duydu. Bu daha çok bir haliya basan çıplak bir ayağın sesi gibiydi. Dönüp gözlerindeki bağı çıkarmak için tuttuğunda kapı kolunun döndüğünü duyarak dondu. Dikleşip bağı çabucak bıraktı.

Kapı açılmadı. Dannyl sessizliğe yoğunlaşarak bekledi. Bir şey dikkatini çekti. Daha önce duyduğu boğuk sestten daha ince bir şeydi.

Bir varlık.

Hemen arkasında duruyordu. Derin bir nefes alan büyücü, kollarını dışarı doğru açıp duvarlara dokunmaya çalışıyormuş gibi yaptı. O etrafına dönünce, varlık ondan kaçındı.

Odada biri daha vardı. Fark edilmek istemeyen biri. Halı hareketlerinin sesini boğuyordu ve yukarıdaki bolhaneden gelen gürültü de herhangi bir sesi bastırıyordu. Havayı, vücuttan gelebilecek kokuları saklayan türden çiçek kokulu bir parfüm kaplıyordu. Dannyl büyücü duyuları olmasa, yabancıнын orada olduğunu fark edemezdi.

Bu bir sınamaydı. Varlığın sahibinin fark edilmeme becerisinin sınanıldığı şüpheliydi. Bu sınama büyücü içindi. Bir şeyler sezip sezmediğini görmek için. Bir büyücü olup olmadığını anlamak için.

Duyularını dışarı doğru genişleten Dannyl, bir başka sönük varlık daha algıladı. Bu varlık durgundu. Kollarını açıp tekrar ilerledi. İlk hissettiği varlık etrafında çabucak hareket ediyordu ama Dannyl bunu görmezden geldi. On adım sonra bir duvara ulaştı. Ellerini sert yüzeyde tuttu, sonra ikinci varlığa doğru hareket etti. İlk varlık önce uzaklaştı, sonra aniden adama doğru seğirtti. Dannyl, boynuna gelen hafif bir esinti hissetti. Bunu görmezden gelerek devam etti.

Parmakları kapı eşiğine ulaştı, sonra da bir kola. Gözlerindeki bağ kaldırıldı ve kendini yaşlı bir adama doğrudan bakarken buldu.

“Sizi beklettiğim için özür dilerim,” dedi adam. Sesi tanıyan Dannyl, bu kişinin rehberi olduğunu anladı. Bu adam odadan hiç çıkmış mıydı acaba?

Hiçbir açıklamada bulunmayan rehber kapıyı açtı. “Beni takip edin, lütfen.”

Dannyl artık boş odada etrafa bakındı, sonra geçide adım attı.

Yolculuklarına daha yavaş devam ettiler. Lamba yaşlı adamın elinde sallanıyordu. Duvarlar sağlam görünüyordu. Her dönüşte tuğlalara küçük, üzerine tuhaf semboller işlenmiş birer levha yerleştirilmişti. Saatin kaç olduğunu tahmin etmek imkânsızdı ancak bolhaneye girdiğinden bu yana birkaç saatten fazla zaman geçtiğini biliyordu. Sınanıldığını anlaması onu memnun etmişti. Bir büyücü olduğunu anlasalar, onu Hırsızlar’a yine de götürürler miydi? Bundan şüpheliydi.

Başka sınamalar olabilirdi ve dikkatli olması gerekecekti. Gorin’le ne zaman konuşacağını bilmiyordu. Bu arada, pazarlık edeceği insanlar hakkında öğrenebildiği kadar şey öğrenebilmeliydi. Yol arkadaşına meraklı bir ifadeyle baktı.

“‘Çakı’ ne demek?”

Yaşlı adam homurdandı. “Suikastçı.”

Dannyl gözlerini kırptırdı, sonra gülümsememeye çalıştı. Cesur Çakı gerçekten de uygun bir isimdi öyleyse. Bu kadar açık seçik bir anlam, mekân sahibinin yanına nasıl kâr kalıyordu?

Bunu daha sonra merak edebilirdi. O anda, öğrenecek daha önemli şeyler vardı.

“Bilmem gereken başka alternatif isimler var mı?”

Yaşlı adam gülümsedi. “Biri size bir ulak gönderiyorsa, ya bir tehdit alacaksınız ya da tehditle karşı karşıya kalacaksınız.”

“Anlıyorum.”

“Ve sürüngem, Hırsızlar’a ihanet edenlere denir. Böyle biri olmak istemezsiniz. Ömürleri kısa olur.”

“Bunu aklımda tutacağım.”

“Her şey yolunda giderse, size müşteri denecek. Buraya neden geldiğinize bağlı.” Adam durup Dannyl’e şöyle bir baktı. “Sanırım bunu öğrenmenin vakti geldi.”

Duvarı tıklattı. Bunu önce sessizlik takip etti, sonra tuğlalar içeri doğru iki bölüm halinde hareket etti. Yaşlı adam açıklığı işaret etti.

Dannyl’in girdiği oda küçüktü. Duvarlar arasına uygun bir şekilde yerleştirilmiş bir masa, ardında duran sandalyede oturan dev adama ulaşmayı engelliyordu. Onun arkasında ise, bir çift kapı aralık durmaktaydı.

“Hasır halı satıcısı Larkin,” dedi adam. Sesi şaşırtıcı bir şekilde kalındı.

Dannyl başını hafifçe yatırdı. “Peki, ya siz?”

Adam gülümsedi. “Gorin.”

Ziyaretçiler için ayrılmış bir sandalye yoktu. Dannyl masaya yaklaştı. Gorin yakışıklı bir adam değildi ama iriliği şişmanlıktan çok kaslarından gelmekteydi. Saçları kalın ve kıvrıkcıktı. Çenesini yüne benzeyen bir sakal kaplıyordu. Tarali Nehri’nin yukarı tarafında sandalları çeken devasa yaratıklara gorin denirdi ve adamın görünüşü bu isme uygundu. Dannyl, ismin haydudun bir esprisi olup olmadığını merak etti. Belki de Gorin, Hırsızlar arasında *en geniş nüfuza sahip* olandı.

"Hırsızlar'ın başı sen misin?" diye sordu Dannyl.

Gorin gülümsedi. "Hırsızlar'ın başı yoktur."

"Öyleyse doğru kişiyle konuştuğumu nasıl bileceğim?"

"Anlaşma mı yapmak istiyorsun? Benimle yapacaksın." Adam ellerini iki yana açtı. "Anlaşmayı bozarsan, seni cezalandırırım. Beni bir baba ve kral arası bir şey gibi görebilirsin. Sana yardım ederim ama bana ihanet edersen seni öldürürüm. Yeterince anlaşılır mı?"

Dannyl dudaklarını büzdü. "Ben daha dengeli bir şey düşünüyordum. Baba ve baba arası bir şey gibi mesela. Kral ve kral arası gibi bir şey önermeye cüret etmem tabii ama kulağa hoş geldiğini söylemeliyim."

Gorin bir kez daha gülümsedi ama bu gözlerinden okunmadı. "Ne istiyorsun, hasır halı satıcısı Larkin?"

"Bana birisini bulmamda yardım etmenizi istiyorum."

"Ah." Hırsız başıyla onayladı. Küçük bir kâğıt destesi, bir kalem ve bir mürekkep hokkası çekti. "Kim?"

"Bir kız. On dört, on beş yaşları civarında. Ufak tefek, saçı koyu renk ve zayıf."

"Kaçtı, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir yanlış anlaşılmadan."

Gorin başını anlayışlı bir şekilde salladı. "Nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorsun?"

"Kenar mahallelere."

"Hayattaysa, onu bulurum. Değilse ya da onu, üzerinde anlaşıcağımız belli bir süre içinde bulamazsam, bana olan yükümlülüklerin biter. Adı ne?"

"Adını bilmiyoruz daha."

"Bilmiyorsunuz..." Gorin başını kaldırdı ve gözlerini şüpheyle kıstı. "Biz mi?"

Dannyl gülümsedi. "Daha iyi bir sınav bulmalısınız."

Gorin'in gözleri hafifçe büyüdü. Önce yutkundu, sonra sandalyesine yaslandı. "Öyle mi?"

"Sınavı geçmeseydim bana ne yapacaktınız?"

"Seni buradan uzağa götürecektik." Adam istekli bir ifadeye büründü, sonra omuz silkti. "Ama buradasın. Ne istiyorsun?"

"Söylediğim gibi, bu kızı bulmamıza yardım etmenizi istiyoruz."

"Peki yapmazsak?"

Dannyl yüzündeki gülümsemeyi yok etti. "O zaman kız ölecek. Kendi güçleri hem onu öldürecek hem de şehrin bir kısmını yok edecek. Tabii, onun gücünü bilmediğimden şehrin ne kadarının yok olacağını söyleyemem." İleri doğru bir adım attı, ellerini masaya koydu ve doğrudan Hırsız'ın gözlerine baktı. "Bize yardım ederseniz, bu iş kârsız olmak zorunda değil. Tabii, yaparken görüleceğimiz şeylerin de bir sınırı olduğunu anlamak zorundasınız."

Gorin ona sessizlik içinde dik dik baktı, sonra kâğıt kalemi bir kenara koydu. Oturduğu yerde arkasına yaslanıp başını hafifçe yana döndürdü.

"Hoy, Dagan! Misafirimize bir sandalye getir."

Oda karanlık ve küflüydü. Yük kutuları bir duvarın yanına yığılmıştı ve çoğu kırık. Köşelerde su birikintileri vardı. Kalm bir toz tabakası diğer her şeyi kaplıyordu.

"Demek babanın eskiden eşyalarını sakladığı yer burasıydı, öyle mi?" diye sordu Harrin.

Keri başıyla onayladı. "Babamın eski deposu." Kutulardan birinin üzerindeki tozu silip oturdu.

"Yatak yok burada," dedi Donia.

"Bir şeyler ayarlarız," diye cevapladı Harrin. Kutulara doğru yürüyüp içlerini karıştırmaya başladı.

Sonea kapı eşiğinde dururken geceyi böylesine soğuk ve tatsız bir yerde geçirme düşüncesi canını sıktı. İç geçirip merdivenin en alt basamağına oturdu. Gece boyu ödül avcılarını atlatmak için üç kez bir yerden başka yere hareket etmişlerdi. Sanki günlerdir uyumuyor

gibi hisseden Sonea, gözlerini kapayıp dalmak için kendini bıraktı. Harrin'in Donia'yla olan konuşması ve arkasındaki geçitten gelen ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

Ayak sesleri mi?

Gözlerini açarak arkasına bakıp karanlıkta sallanan uzak ışığı gördü.

"Hoy! Biri geliyor."

"Ne?" Harrin oda boyunca hızla ilerleyip geçide baktı. Bir an kulaklarını dikti, sonra Sonea'yı ayağa kaldırıp odanın uzak köşesini işaret etti. "Oraya geç. Görünme."

Sonea kapıdan uzaklaşırken Keri, Harrin'e katıldı. "Kimse buraya gelmez," dedi. "Merdivendeki tozlar bozulmamıştı."

"Öyleyse bizi takip etmişler."

Keri geçitten yukarı baktı ve küfretti. Sonea'ya döndü. "Yüzünü sakla. Başka bir şey peşinde olabilirler."

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu Donia.

Keri başını iki yana salladı. "Dışarı başka çıkış yolu yok. Eskiden bir geçit vardı ama Hırsızlar yıllar önce kapadı. O yüzden önceden buraya getirmediğim sizi."

Artık ayak sesleri odada daha da duyulabilir olmuştu. Harrin ile Keri kapıdan gerileyip beklediler. Pelerininin kapüşonunu kapayan Sonea, odanın uzak köşesinde Donia'ya katıldı.

Geçidin içinde önce çizmeler, sonra pantolonlar, sonra göğüs kısımları, sonra da yüzler görüldü. Dört oğlan kapı eşiğinden geçmek üzere merdivenlerden indi. Harrin ve Keri'ye baktılar, sonra Sonea'nın nerede olduğunu fark ettiklerinde birbirlerine hevesli bakışlar attılar.

"Burril," dedi Harrin. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Kash kollara sahip iri yapılı bir genç kasıla kasıla ilerleyerek Harrin'le yüz yüze geldi. Sonea ürperdi. Bu, onu casuslukla suçlayan oğlandı.

Diğer gençlere bakan Sonea, aralarından birini tanıdığı anda şok geçirdi. Evin'i Harrin'in çetesindeki daha sessiz oğlanlardan biri olarak hatırlıyordu. Ona dama oyununda nasıl hile yapılabileceğini

öğretmişti. O anda elindeki ağır demir sopayı çevirirken gözlerinde arkadaşça bir ifade yoktu. Sonea titreyerek başka yöne baktı.

Diğer iki oğlan da sert ve uzun tahta sopalar taşıyorlardı. Bunları büyük ihtimalle oraya gelirken bulmuşlardı. Sonea ihtimalleri düşündü. Dörde karşı dört kişiydiler. Donia'nın kavga etmeyi öğrendiğinden ya da iki kızın Burril'in müttefikleriyle boy ölçüşebileceğinden şüpheliydi. Ne var ki aralarından birini beraber yere mıhlatabilirlerdi. Aşağı uzanıp kırılmış yük kutularının birinden düşmüş tahta bir çitayı eline aldı.

"Kız için geldik," dedi Burril.

"Sürüngem oldun, ha Burril?" Harrin'in ses tonu nefret doluydu.

"Sana bunu *ben* soracaktım," diye cevapladı Burril. "Seni günlerdir görmedik. Sonra ödülü duyduk ve her şeyi anladık. Parayı kendinize saklamak istiyorsunuz."

"Hayır, Burril," dedi Harrin sertçe. Diğer gençlere baktı. "Sonea dostumuz. Ben dostlarımı satmam."

"O bizim dostumuz falan değil," diye cevapladı Burril, yandaşlarına bir bakış atarak.

Harrin kollarını kavuşturdu. "Demek öyle. İşlerin başına geçmeyi istemen çok sürmedi. Kuralları biliyorsun, Burril. Ya benimlesin ya da dışarıdasın." Burril'in arkadaşlarına yine baktı. "Sizin için de aynısı geçerli. Bu sürüngemin peşinden mi gideceksiniz?"

Yerlerini korusalar da, gençler bir Burril'e bir Harrin'e, sonra da birbirlerine baktılar. İfadeleri ihtiyatlıydı.

"Yüz altın," dedi Burril sessizce. "O kadar parayı sırf şu aptalın arkasını kollamak için mi reddedeceksiniz? Krallar gibi yaşayabiliriz."

Gençlerin ifadeleri sertleşti.

Harrin gözlerini kıstı. "Çık dışarı, Burril."

Burril'in elinde bir çakı belirdi ve ucuyla Sonea'yı işaret etti. "Kız benimle gelmeden olmaz. Bırakın onu."

"Hayır."

"Öyleyse biz alırız."

Burril, Harrin'e doğru bir adım attı. Arkadaşları Harrin'i çevrelemek üzere hareket ederken, Keri dostunun yanına kararlı gözlerle yaklaştı. Elleri cebindeydi.

"Haydi Harrin," diye mırıldandı Burril. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Bırak kızı. Parayı paylaşıyoruz. Tıpkı eskiden olduğu gibi."

Harrin'in yüzü öfke ve iğrenmişlik ifadesiyle çarpıklaştı. Elinde bir bıçak belirdi ve ileri atıldı. Burril ondan kaçınıp kendi bıçağını savurdu. Bu saldırı Harrin'in ceketini yarıp kolunda kırmızı bir çizgi bırakırken Sonea'nın nefesi kesildi. Evin demir sopasıyla saldırdığında, Harrin silahın ulaşma mesafesinden kaçabildi.

Donia Sonea'nın kolunu yakaladı. "Durdur onları Sonea," diye fısıldadı aceleyle. "Büyünü kullan!"

Sonea ona dik dik baktı. "Ama... nasıl yapılır bilmiyorum!"

"Bir şey dene. Ne olursa!"

Diğer iki genç ona yaklaşıırken, Keri ceplerinden iki hançer çekti. Oğlanlar silahları gördüklerinde duraksadılar. Sonea hançerlerin Keri'nin avuçlarına paralel gelecek şekilde bağlı olduklarını gördü. Bu, onun bıçaklarını kaybetmeden tutup itme hareketlerini yapabileceği anlamına geliyordu. Gülümsemesine engel olamadı. Keri hiç değişmemişti.

Daha iri genç üzerine atıldığında, Keri onun bileğini yakalayıp çekti ve devinimini kullanarak dengesini kaybetmesini sağladı. Oğlan ileri doğru tökezlerken, Keri tuttuğu bileği döndürerek tahta sopanın zemine düşmesini sağladı. Kolunu yukarı savurup, hançerinin kabzasıyla saldırganın başına onu sersemletecek bir darbe indirdi.

Darbeyi yiyen oğlan dizleri üzerine düştü. Keri, ikinci saldırgan ona sopasını savurduğunda eğilerek kaçtı. Harrin de Burril'den gelen bir başka hamleden kaçıyordu. Onlar bir anlığına aralarında mesafe bırakınca, Evin hepsini geçip Sonea'ya doğru ilerledi.

Ellerinin boş olduğunu gören Sonea rahatladı. Demir sopanın nereye gittiği hakkında bir fikri yoktu. Belki de ceketinin içine sokmuştu...

"Bir şey yap!" diye ciyakladı Donia, Sonea'yı daha da sıkı tutarak.

Ellerinde duran çıtaya bakan Sonea, Kuzey Meydan'da yaptığı şeyi tekrarlamamanın bir işe yaramayacağını düşündü. Aşması gereken bir büyücü kalkanı yoktu ve Evin'e bir çıta fırlatmanın onu durduracağından şüpheliydi.

Başka bir şey denemek zorundaydı. Belki çıtanın daha sert inmesini sağlayabilirdi. *Yapabilir miyim?* Başını kaldırıp Evin'e baktı. *Yapmalı mıyım? Ya ona çok kötü bir şey yaparsam?*

"Bir şey yap!" diye sertçe fısıldadı Donia, Evin yaklaştıkça gerilerken.

Derin bir nefes alan Sonea, çıtayı Evin'e fırlatırken bunun onu sırtüstü düşürmesini diledi. Oğlan ise bir saniye yavaşlamadan çıtaya vurup bir kenara fırlattı. Sonea'ya ulaştığında, Donia kızın önüne geçti.

"Bunu nasıl yaparsın Evin?" diye çıkıştı. "Eskiden arkadaşımızdım. Sonea'yla dama oynadığınızı hatırlıyorum. Bu mu..."

Evin Donia'yı omuzlarından tutup yana itti. Sonea ileri fırlayıp midesine tüm gücüyle bir yumruk indirdi. Ağzından tükürükler gelerek bir adım geri tökezleyen Evin, Sonea'nın bir sonraki darbesi yüzüne gelirken kendini korumaya çalıştı.

Odayı boğuk bir haykırış sesi doldurdu. Sonea başını kaldırıp baktığında, Keri'nin rakibinin gerilediğini, bir eliyle kolunu tuttuğunu gördü. Bir an bile geçmeden göğsüne inen bir darbe onu gerisin geriye düşürdü. Zemine düştüğü anda vücudunu döndürüp Evin'in kollarından kaçmaya çalıştı ancak oğlan tüm ağırlığıyla üzerine çıkıp Sonea'yı yere mıhladı.

"İn onun üstünden!" diye çığlık attı Donia. Elindeki tahta çıtayla Evin'in önünde dikildi. Çıta Evin'in başında patlayarak acıyla haykırmasına neden oldu. Bir yana devrilen oğlan, Donia'nın ikinci darbesinin alınının ortasına gelmesini önleyemedi. Vücudu iki büküm, zemine serildi.

Donia bilinci kapalı gence doğru silahını hazırda bekletti, sonra rahatlayıp Sonea'ya sırtıttı. Elini uzatıp Sonea'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Döndüklerinde Burril ve Harrin'in hâlâ kavga ettiklerini

gördüler. Keri ise biri yan tarafını, diğeri bir duvara yaslanıp iki büküm başım tutan diğeri iki gence yukarıdan bakıyordu.

"Hoy! Sanırım kazanıyoruz!" diye heyecanla haykırdı Donia.

Burril, Harrin'den uzaklaşarak geriledi ve Sonea'ya bir bakış attı. Cebine uzanıp ani bir el hareketi yaptı. Harrin'in kafasının etrafındaki hava kızıl bir sisle kaplandı.

Papea tozu gözlerini yakmaya başlayan Harrin yüksek sesle küfretti. Hızlıca gözlerini kırıştıtırırken Burril'den uzaklaştı.

Donia Harrin'e doğru hareketlenmişti ki, Sonea kolunu yakalayıp onu geri çekti.

Burril bir kez daha ileri atıldığında Harrin tekrar kaçınmaya çalıştı ancak yeterince hızlı değildi. Bıçağı zemine şangırdayarak düştü ve bunu acı dolu bir haykırış takip etti. Keri Burril'e doğru fırladı ancak oğlan bu saldırıyı tam zamanında karşıladı. Hâlâ gözlerini ovuşturan Harrin diz üstü çöküp bıçağını eliyle aramaya koyuldu.

Keri'yi kendinden uzağa iten Burril ceketinin cebine tekrar uzandı, bir başka ani el hareketi yaptı ve bir kez daha ellerinden kızıl toz bulutu fırladı. Keri eğilmekte geç kalmıştı. Yüzü acıyla ekşidi ve Burril ona doğru ilerlerken geri tökezledi.

"Onları öldürecek!" diye haykırdı Donia.

Aşağı uzanan Sonea bir başka tahta çita aldı. Bir an gözlerini kapayıp Kuzey Meydan'da yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Çitayı sıkıca tutarak tüm öfkesini ve korkusunu topladı. Yoğunlaşarak, silahını tüm gücüyle Burril'e fırlattı.

Çita sırtına vuran oğlan öfkeyle bakmak üzere dönerken hırıldadı. Donia eline ne geçerse fırlatmaya başladığındaysa kollarını yukarı kaldırarak kendini korumaya çalıştı.

"Büyünü kullan," diye bastırdı Donia, Sonea ona katıldığı anda.

"Denedim. İşe yaramıyor."

"Bir daha dene," dedi Donia nefes nefese.

Burril cebine elini daldırıp minik bir paket çıkardı. Bunun ne olduğunu bilen Sonea'nın içinde bir öfke yükseldi. Ellerindeki çitayı yine fırlatmak üzere geriledi, sonra duraksadı.

Belki de fırlatışının sertliğine fazla yoğunlaşıyordu. Büyü fiziksel bir şey değildi. Donia Burril'e bir kutu fırlatırken seyretti. Kendisinin bir şey fırlatmasına gerek yoktu...

Kutuya odaklanarak, ona zihinsel bir itiş gücü vermek üzere iradesini toparladı. Bunun Burril'i yere serecek kadar hızla çarpmasını diledi.

Zihninin içinde bir şeyin kurtulduğunu hissetti.

Kutu aniden alevlendiğinde oda aydınlandı. Ateşler içindeki kutu ona doğru uçarken Burril haykırdı ve kenara çekildi. Zemine gürültüyle çarpan kutu bir su birikintisinde durduğunda, buharlaşan su cızırdadı.

Papea tozu dolu paket yere düştü. Burril ona öfkeyle baktı. Gülümseyen Sonea bir başka çıta almak üzere eğildi, kalktı, sonra oğlana doğru gözlerini kıstı.

Burril'in beti benzi atmıştı. Müttefiklerine bakmaya bir saniye bile harcamadan kapıya doğru atılıp tökezleyerek çıktı.

Sonea yanında ince bir ses duyduğunda Evin'in ayağa kalkmış, kendine gelmiş, sadece birkaç adım ötede olduğunu gördü. O da iki adım gerileyip kapıya doğru ok gibi fırladı. Yandaşlarının kaçtığını gören diğer iki genç de ayağa fırlayıp onların peşinden gittiler.

Ayak sesleri uzaklaşırken Harrin'in kahkahası odayı doldurdu. Kalkan oğlan sallana sallana kapı eşiğine doğru yürüdü. "Sorun nedir?" diye bağırdı. "Sonea'nın kendisini öylece alıp götürmenize izin mi vereceğini sandınız?"

Sırıtarak Sonea'ya döndü ve göz kırptı. "Hoy! İyi işti!"

"Güzel bitirdin," diye katıldı Keri. Gözlerini ovalarken yüzü ekşidi. Ceketine bir elini sokup küçük bir matara çıkardı ve içindekilerle gözlerini yıkamaya başladı. Donia ise Harrin'in yanına koşup yaralarına baktı.

"Bunların sarılması lazım. Bir şeyin var mı Keri?"

"Hayır." Keri matarasını kıza verdi.

Donia Harrin'in yüzünü yıkamaya başladı. Oğlanın cildi kızarıp kabarmıştı. "Günlerce ağrıyacak. Sence onu iyileştirebilir misin Sonea?"

Sonea somurtup başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. O tahta birden yanmaya başlamamalıydı. Ya Harrin'i iyileştirmeye çalışırken onu da yakarsam?"

Donia Sonea'ya büyümüş gözlerle baktı. "Bu berbat bir düşünce." "Alıştırma yapman lazım," dedi Keri.

Sonea dönüp ona baktı. "O iş için zamana ve kimsenin dikkatini çekmeyecek bir yere ihtiyacım var."

Keri ceketinden bir kumaş parçası çıkarıp hançerlerini sildi. "Bu olan bitenin haberi yayılmaya başladığında insanlar seni yakalamaya çalışamayacak kadar korkacak. Bu bize biraz ip salar."

"Saldırmaz," dedi Harrin. "Burril ve diğerlerinin bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceklerinden emin ol. Söyleseler bile, bazıları daha iyisini yapabileceğini düşünecektir."

Keri kaşlarını çattı ve lanet okudu.

"Öyleyse buradan çabuk uzaklaşsak iyi olur," dedi Donia. "Bir sonraki yer neresi Keri?"

Oğlan kafasını kaşdı, sonra gülümsedi. "Kimin parası var?"

Harrin ile Donea, Sonea'ya baktı.

"Para benim değil," diye karşı çıktı kız. "Jonna ve Rand'ın."

"Eminim hayatını kurtarmak için harcamamıza bir şey demezler," dedi Donia.

"Ve bunun için harcamazsan aptallık ettiğini düşünürler," diye ekledi Keri.

İç geçiren Sonea, para kesesine uzandı. "Bu karışıklıktan kurtulabilirsem, onlara geri ödeyebilirim herhalde." Keri'ye baktı. "Onları çok geçmeden bulsan iyi olur."

"Bulacağım," diye temin etti onu Keri. "Sen güvende olduğun anda. Ama sanırım şimdilik birbirimizden ayrılacak iyi olacak. Bir saat içinde yeniden buluşuruz. Kimsenin seni aramayı düşünmeyeceği bir yer var aklımda. Sadece birkaç saat kalabiliriz ama gideceğimiz bir sonraki yeri düşünmek için fırsatımız olur."

7. BÖLÜM

TEHLİKELİ İTTİFAKLAR

Ahırdan tek başına dönen Rothen, bahçeye ulaştığında yavaşladı. Hava soğuktu ancak bu rahatsızlık verici bir soğuk değildi. Şehrin gürültü patırtısından sonra oradaki durağanlık hoştu. Derin bir nefes çekip iç geçirdi.

Sayısız ihbarcı sorgulamasına rağmen aralarından işe yarar bilgi veren sadece birkaç kişi çıkmıştı. İhbarcıların çoğu ellerindeki bilgi kırıntıları ne kadar alakasız olsa da kızın yakalanışına yardımcı olacağı ve ödül alacakları umuduyla gelmişti. Aralarından birkaçı ise sadece Lonca'yla olan sorunlarını dile getirmişti.

Ne var ki diğerleri, yalnız dolaşan kızların gözden uzak durmaya çalıştıklarını söylemişlerdi. Kenar mahallelere yaptığı birkaç yolculuktan sonra Rothen, karanlık köşelerde saklanan birçok sokak çocuğu olduğunu açıkça görmüştü. İhbarcıları sorgulayan diğer büyücülerle yaptığı sohbetlerde, buna benzer birçok hayal kırıklığı yaşandığını öğrenmişti.

Ödül ilanları üzerinde kızın bir çizimi de olsaydı işler çok daha kolay olurdu. Rothen ölmüş olan akıl hocası Lord Margen'in zihinsel imgeleri kâğıda aktarmanın bir yolunu bulmaya çalışmasını hatırladı. Dannyl de bu zorlu işe el atmıştı ancak pek ilerleme kaydedememişti.

Dannyl'in işlerinin nasıl gittiğini merak etti. Dostuyla son kez zihinsel sohbet ettiğinde onun hayatta olduğunu, başına bir şey gelmemiş olduğunu ve günbatımında döneceğini duymuştu. Onun kenar mahallelere yaptığı ziyaretin ardındaki gerçek amaç hakkında konuşamamışlardı zira diğer büyücülerin onların zihinsel sohbetlerine kulak misafiri olması her zaman olasıydı. Yine de, Rothen dostunun tonunda gelecek vadeden bir kendini beğenmişlik olduğunu sezmişti.

"...biliyorum... Rothen..."

Kendi isminden söz edildiğini duyan Rothen başını kaldırdı. Bahçe çitlerini oluşturan kesif yeşillik konuşan kişinin görüntüsünü saklıyordu ama Rothen sesi tanıdığından emindi.

"...bu işler aceleyle gelmez."

Ses Yönetici Lorlen'e aitti. O ve bir başkası Rothen'in olduğu yere yaklaşmıştı. Onların çok yakından geçeceğini tahmin eden Rothen, bahçenin içindeki küçük avlulardan birine yöneldi. Bir banka oturup daha kolay duyulmaya başlanan konuşmayı dikkatle dinledi.

"İddiam göz önünde bulunduracağım, Fergun," dedi Lorlen sabırla. "Daha fazlasının yapamam. Kız bulunduğunda olay her zamanki gibi halledilecek. Şimdilik sadece onun yakalanmasıyla ilgileniyorum."

"Ama tüm bu... *gereksiz işleri* çekmek zorunda mıyız? Onun güçlerinden haberdar olan ilk kişi Rothen değildi. *Bendim!* Bana nasıl itiraz edebilir ki?"

Yönetici'nin sesi, cevap verirken yatıştırıcıydı ancak yürüyüşü hızlanmıştı. İkili geçerken Rothen kendi kendine gülümsedi.

"Bu *gereksiz* bir iş değil, Fergun." Lorlen'in cevabındaki ton inatçıydı. "Bu Lonca'nın kanunu. Kanun diyor ki..."

"Bir başkasında büyü potansiyelini gören ilk büyücü, onu himayesi altına alma hakkına sahiptir," diye ezberinden okudu Fergun çabucak. "Onun güçlerinin etkisini ilk hisseden *bendim*, Rothen değildi."

"Ne olursa olsun, bu iş kız bulunana kadar halledilemez..."

İkili Rothen'in olduğu yerden uzaklaşmış, sesleri anlaşılmayacak derecede belirginliklerini yitirmişti. Rothen banktan kalktı ve Büyücü Odaları'na doğru yavaşça yürümeye başladı.

Demek Fergun kızı himayesi altına almak istiyordu. Rothen onun eğitiminin sorumluluğunu almayı teklif ettiğinde, bu işi başka hiçbir büyücünün istemeyeceğini düşünmüştü. Aşağı sınıfları her zaman aşağıladığı belli olan Fergun ise kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

Kendi kendine gülümsedi. Dannyl memnun olmayacaktı. Dostu, ikisinin de birer çırak olduğu zamanlardan beri Fergun'dan hoşlanmazdı. Haberi duyunca, Dannyl kızı kendi başına bulma konusunda şimdikinden bile daha fazla kararlı olacaktı.

Keri'nin en son hamama girmesinin üstünden yıllar geçmişti ve pahalı özel odaların içini daha önce hiç görmemişti. Kurulanıp havlulara sıkıca sarılan oğlan günlerdir ilk defa ısınmış, iyi bir ruh hali içindeydi. Havluları getiren kızı kurulanma odasına doğru takip etti. Sonea ince vücuduna sıkıca sardığı havluyla simba hasır halısına uzanmıştı. Hamam kızlarının ona gösterdiği ilgi yüzünü kızartıyordu. Onu böylesine rahatlamış görmek Keri'yi de mutlu etti.

Ona bakıp sıırttı. "Hoy! Gördüğümüz muameleye bak! Eminim Jonna'nım buna diyecek bir şeyi olmazdı!"

Sonea surat asınca, Keri söylediklerinden hemen pişman oldu.

"Üzgünüm Sonea." Özür dilercesine kaşlarını çattı. "Sana bunu hatırlatmamalıydım." Sonea'nın yanındaki hasır halıya yerleşerek sırtını duvara yasladı. "Sessizce konuşursak güvende oluruz," diye ekledi kısık sesle.

Sonea başıyla onayladı. "Şimdi ne yapacağız? Burada kalamayız."

"Biliyorum. Bunu düşünüyordum." İç geçirdi. "İşler kötü Sonea. Seni büyücülerden saklamak kolay olurdu ama ödöl işi değıştirdi. Artık kimseye güvenemem. Tanıdıklardan iyilik de bekleyemem ve... ve seni saklayacak başka bir yer düşünmüyorum."

Sonea'nın beti benzi attı. "Öyleyse ne yapacağız?"

Keri duraksadı. Kavgadan sonra tek bir seçenek kaldığını anlamıştı. Sonea bundan hoşlanmayacaktı. Tabii, kendisi de hoşlanmıyordu. Keşke güvenebileceği birileri olsaydı. Başını iki yana sallayarak Sonea'nın bakışlarına karşılık verdi.

"Bence Hırsızlar'dan yardım istemeliyiz."

Sonea'nın gözleri büyüdü. "Delirdin mi?!"

"Seni kendi başıma saklamaya çalışmaya devam etmem delilik asıl. Er ya da geç birisi seni ihbar edecek."

"Ya Hırsızlar? Onlar bunu neden yapmasın?"

"Onların istediği bir şeye sahipsin."

Sonea önce kaşlarını çattı, sonra ifadesi karanlık bir havaya büründü. "Büyü mü?"

"Evet. Bahse girerim kendilerine ait bir büyücü olmasına bayılacaklardır." Parmaklarını hasır halının üzerinde dolaştırdı. "Onların korumasına girersen, kimse sana dokunamaz. Kimse onlara kafa tutamaz. Yüz altın için bile."

Sonea gözlerini kapadı. "Jonna ve Ranel bana her zaman 'Hırsızlar insanın peşini asla bırakmaz,' derdi. Kancayı bir taktılar mı bir daha bırakmazlarmış. Bir anlaşma bitse bile, onlara olan borcundan asla kurtulamazmışsın."

Keri başını iki yana salladı. "Kötü hikâyeler duyduğunu biliyorum. Herkes duymuştur. Sadece onların kurallarına uyacaksın, o zaman sana adil davranırlar. Babam bana öyle derdi."

"Onlar babanı öldürdü."

"O aptallık etti. Sürüngemlik yaptı."

"Ya..." Sonea iç geçirip başını iki yana salladı. "Başka seçeneğim var mı? Bunu yapmazsam, Lonca beni bulacak. Sanırım bir Hırsız'a köle olmak ölmekten iyidir."

Keri'nin suratı asıldı. "Öyle olmayacak. Güçlerini kullanmayı öğrendin mi, önemli ve güçlü olacaksın. Sana çok ip salacaklar. Öyle yapmak zorunda kalacaklar. Ne de olsa, yapmak istemediğin bir şey olursa seni nasıl zorlayabilirler ki?"

Sonea ona ve dayanılmaz uzunlukta bir süre yüz ifadesine baktı. "Emin değilsin, değil mi?"

Keri kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Emin olduğum şey, bunun senin tek seçeneğin olduğu. Sana adil davranacaklarına eminim."

"Sonra?"

Keri iç geçirdi. "Karşılık olarak sana ne yaptırmak isteyeceklerinden emin değilim."

Sonea başıyla onayladı, sonra arkasına yaslanıp uzaktaki duvara birkaç dakika boyunca baktı.

"Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsan yapacağım, Keri. Lonca'ya verilmektense Hırsızlar'a kalmayı yeğlerim."

Onun beyaz yüzüne bakan Keri, artık tanıdık gelen rahatsızlığı tekrar hissetti ancak bu kez hissin içinde suçluluk da vardı. Sonea korkmuştu ama Hırsızlar'la karşı karşıya geldiğinde olağan kararlılığını bırakmayacaktı. Bu Keri'ye kendini daha da kötü hissettiriyordu. Onu koruma konusundaki becerisinin sınırlı olduğunu bilse de, Hırsızlar'a götürmek sanki bir ihanet gibiydi. Onu bir kez daha kaybetmek istemiyordu.

Ama başka seçeneği yoktu.

Ayağa kalkıp kapıya yürüdü.

"Harrin ve Donia'yı bulacağım," dedi Sonea'ya. "Burada iyi misin?"

Sonea başını hafifçe sallamakla yetindi.

Havlucu kız odanın dışındaki geçitte duruyordu. Keri, Harrin ve Donia'yı çağırmasını söylediğinde bir sonraki odanın kapısını işaret etti. Dudağını ısırarak Keri kapıyı çaldı.

"Gelebilirsin," diye seslendi Harrin.

Harrin ve Donia simba hasır halıları üzerinde oturuyorlardı. Donia saçını bir havluyla kuruluyordu.

"Ona söyledim, kabul etti."

Harrin kaşlarını çatı. "Hâlâ emin değilim. Onu şehir dışına çıkarsak nasıl olur?"

Keri başını olumsuzca salladı. “Fazla uzağa gidebileceğimizi sanmam. Hırsızlar’ım şimdiye kadar onun hakkında her şeyi öğrendiğine emin olabilirsin. Nereye gittiğini ve nerede yaşadığını çoktan öğrenmişlerdir. Neye benzediğini, teyzesiyle eniştesinin nerede olduğunu biliyorlardır. Burril ve yanındakilere de ulaşmaları zor olmayacak ve onun...”

“Bu kadar şey biliyorlarsa,” diye araya girdi Donia, “neden gelip onu almadılar?”

“İşlerini öyle halletmezler,” dedi Keri. “Pazarlık yapmayı, kendileri için çalışan insanları mutlu tutup onların sonra dert olmalarını önlemeye tercih ederler. Bize gelip koruma teklif edebilirlerdi ama yapmadılar. Bu bana Sonea’nın büyüye sahip olup olmadığından emin olmadıklarını düşündürüyor. Biz onlara gitmezsek, içlerinden birinin onu ihbar etmesine izin verirler. O yüzden onu şehirden asla çıkaramayız.”

Donia ve Harrin birbirlerine baktılar.

“O ne düşünüyor?” diye sordu Donia.

Keri’nin suratı asıldı. “Hikâyeleri duymuş. Korkuyor ama başka seçeneği olmadığını da biliyor.”

Harrin ayağa kalktı. “Bu işten emin misin, Keri?” diye sordu. “Ona tutulduğunu sanıyordum. Onu bir daha göremeyebilirsin.”

Keri şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. “Büyücüler yakalasa, bir daha göreceğimi mi sanıyorsun?”

Harrin’in omuzları düştü. “Hayır.”

Keri volta atmaya başladı. “Onunla gideceğim. Yanında tanıdık birisine ihtiyacı olacak. Bir işe yararım.”

Harrin uzanıp Keri’nin kolunu tuttu. Keri’ye dik dik baktı, gözlerinde bir şeyler aradı, sonra onu bıraktı.

“Öyleyse seni bundan sonra pek fazla göremeyeceğiz, ha?”

Keri başını olumsuzca salladı. Suçluluk duyuyordu. Harrin kendi çetesinin dört üyesi tarafından terk edilmişti ve üstüne üstlük geri kalanın ne yapacağı belli değildi. Şimdi de en yakın dostu gidiyordu.

“Gelebildiğim zaman gelirim. Gellin çoktandır Hırsızlar için çalıştığını düşünüyordu zaten.”

Harrin gülümsedi. “Pekâlâ öyleyse. Onu ne zaman götüreceksin?”

“Bu gece.”

Donia bir elini Keri’nin koluna koydu. “Ya onu istemezlerse?”

Keri acı acı gülümsedi. “İsteyecekler.”

Büyücü Odaları’ndaki koridor sessiz ve boştu. Dannyl’in ayak sesleri Yaldin’in kapısına ilerlerken yankı yapıyordu. Kapıyı çalıp bekledi. Odanın içinden gelen boğuk sesleri duyabiliyordu. Bir kadın sesi, diğerlerinden daha baskındı.

“Ne yapmış?”

Çok geçmeden kapı açıldı. Yaldin’in karısı Ezrille dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi ve Dannyl’in odaya girebilmesi için bir adım geriledi. Alçak bir masa etrafına birkaç yastıklı sandalye dizilmişti ve Yaldin ile Rothen oturuyordu.

“Muhafızlara adamı evinden attırma emri verdi,” dedi Yaldin.

“Sırf tavan arasında çocukların uyumasına izin verdiği için mi? Bu berbat!” dedi Ezrille, Dannyl’i bir sandalyeye yönlendirirken.

Yaldin başıyla onayladı. “İyi akşamlar Dannyl. Bir kupa sumi alır mıydın?”

“İyi akşamlar,” diye cevapladı Dannyl bir sandalyeye kurulurken. “Çok iyi olur, teşekkürler. Uzun bir gün oldu.”

Rothen ona dönüp kaşlarını sorgular bir ifadeyle kaldırdı. Gülümseyen Dannyl ise omuz silkere karşılık verdi. Rothen’in, Hırsızlar’la ilgili işin nasıl gittiğini öğrenmek konusunda sabırsızlandığını biliyordu ancak önce Ezrille’i neyin sinirlendirdiğini bilmek istiyordu çünkü kadın normalde oldukça durgun ve öfkelenmeyecek kadar affedici olurdu.

“Ne kaçırdım?”

“Dün arama yapanlardan biri bir ihbarcıyı, kenar mahallelerin eli yüzü düzgün bir bölgesindeki eve kadar takip etmiş,” diye açıkladı Rothen. “Evin sahibi evsiz çocukların kendi tavan arasında uyumalarına izin veriyormuş ve ihbarcı yaşı biraz daha büyük bir kızın

orada saklandığını iddia etmiş. Meslektaşımızın iddiasına göre kız ve arkadaşı onlar gelmeden hemen önce kaçmışlar ve bu, ev sahibinin yardımıyla olmuş. O yüzden de muhafızlara adamı ve ailesini evden attırma emri vermiş.”

Dannyl kaşlarını çatı. “Meslektaşımız mı? Kim...” Rothen’e bakarak gözlerini kıstı. “Bu kişi Fergun isminde belli bir Savaşçı olmasın?”

“Öyle.”

Dannyl kaba bir ses çıkardı, sonra Ezrille ona üstü tüten, sumi dolu bir kupa uzatırken gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Peki, ne oldu?” diye sordu Ezrille. “Adam evinden atılmış mı?”

“Lorlen onun emrini iptal etmiş tabii,” diye cevapladı Yaldin. “Ama Fergun evin çoğunu darmadağın etmiş. Saklanma yerleri ararken olmuş bu, dediğine göre.”

Ezrille başını iki yana salladı. “Fergun’un bu kadar... bu kadar...”

“Kinci mi diyecektin?” Dannyl hıhladı. “Zavallı adamı sorguya çekmeye karar vermediğine şaşırdım.”

“Ona cesaret edemez,” dedi Yaldin.

“En azından şimdi,” diye katıldı Dannyl.

Rothen iç geçirdi ve sandalyesinde geriye yaslandı. “Dahası var. Bu akşam ilginç bir şeye kulak misafiri oldum. Fergun kızı himayesine almak istiyor.”

Dannyl kanının donduğunu hissetti.

“Fergun mu?” Ezrille somurttu. “O güçlü bir büyücü değil. Lonca’nın zayıf büyücülerin çıraqları himaye altına almalarını engellediğini sanıyordum.”

“Öyle yapıyoruz,” diye cevapladı Yaldin. “Ama buna karşı bir kural yok.”

“Bu isteğini elde etme şansı ne?”

“Kızın güçlerini ilk anlayan kişinin kendisi olduğunu çünkü etkilerini önce kendisinin hissettiğini söylüyor,” dedi Rothen kadına.

“Bu iyi bir argüman mı?”

“Umarım değildir,” diye homurdandı Dannyl. Bu haber onu rahatsız etmişti. Fergun’u iyi tanırdı. Fazla iyi. Aşağı sınıflardan nefret eden Fergun bir kenar mahalle kızından ne istiyordu ki?

“Belki de Kuzey Meydan’da rezil olduğu için intikam peşindedir.”
Rothen kaşlarını çattı. “Bak şimdi, Dannyl...”

“Bu olasılığı göz ardı edemezsin,” dedi Dannyl.

“Fergun tüm bu zahmete ufak bir yara için katlanmaz, egosu zarar görmüş olsa bile,” dedi Rothen ciddi bir sesle. “Sadece kızı yakalamak istiyor ve insanların bunu daha sonra unutmamasını sağlama amacında.”

Dannyl başını çevirdi. Kendisinden yaşça büyük olan dostu, onun Fergun’u sevmemesinin altında yatan nedenin çıraklık günlerinden kalma bir garezden fazlası olduğunu asla anlamamıştı. Dannyl, iş intikama geldiğinde Fergun’un nasıl da kararlı olduğunu çok yakından tecrübe etmişti.

“Bu işten kavga çıkacağını görebiliyorum.” Yaldin kıkırdayarak güldü. “Zavallı kız, Lonca’nın başına nasıl dertler açtığının farkında bile değil. İki büyücünün bir çırağın himayesi için yarış içine girdiği sık görülmez.”

Rothen hafifçe güldü. “Kızın en büyük derdinin bu olmayacağına eminim. Kuzey Meydan’da olanlardan sonra büyük ihtimalle onu öldürme niyetinde olduğumuza inanıyordur.”

Yaldin’in gülümsemesi kayboldu. “Ne yazık ki, bulana kadar bu konuda onu ikna edemeyiz.”

“Ah o iş, o kadar kesin değil,” dedi sessizce Dannyl.

Rothen başını kaldırdı. “Bir önerin mi var, Dannyl?”

“Yeni Hırsız dostumun kenar mahallelerde kendince bir bilgi yayma yöntemi var.”

“Dost mu?” Yaldin şaşkınlıkla güldü. “Onları *dostların* olarak görüyorsun demek.”

“İş ortakları diyelim.” Dannyl yaramazca gülümsedi.

“Anladığım kadarıyla başarılı oldun, ha?” Rothen bir kaşını kaldırdı.

"Biraz. Sadece bir başlangıç." Dannyl omuz silkti. "Galiba liderlerinden biriyle konuştum."

Ezrille'in gözleri büyüdü. "Nasıl biriydi?"

"Adı Gorin."

"Gorin mi?" Yaldin kaşlarını çattı. "Tuhaf bir isim."

"Görünüşe bakılırsa liderleri kendilerine hayvan isimleri takıyorlar. O isimler de dış görünüşlerine göre veriliyor diye tahmin ediyorum çünkü adam gerçekten de ismine uygun biriydi. Devasa ve yünlü. Boynuzları olmasını bekleyecektim neredeyse."

"Ne dedi?" diye sordu Rothen heyecanla.

"Söz vermedi. Ona kendi güçlerini kontrol etmeyi bilmeyen bir büyücünün etrafta olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlattım. Ama daha çok Lonca'nın ona kızı bulması karşılığında ne vereceğiyle ilgileniyor gibi göründü."

Yaldin kaşlarını çattı. "Yüksek Büyücüler, Hırsızlar"la pazarlığa girmeyi kabul etmez."

Dannyl geçiştirircesine elini salladı. "Tabii ki öyle. Adama bunu anlattığımda anladı. Sanırım para kabul edecek."

"Para mı?" Yaldin başını iki yana salladı. "Bilmiyorum..."

"Zaten ortaya bir ödöl koyduğumuza göre, paranın Hırsızlar'a gitmesi sorun yaratmayacaktır." Dannyl ellerini iki yana açtı. "Herkes paranın kenar mahallelerden birine gideceğini zaten biliyor, o yüzden ödölü alacak kişinin şüpheli bir karakter olmasını da bekleyeceklerdir."

Ezrille gözlerini devirdi. "Sadece sen böyle bir şeyi mükemmel bir mantığa sahipmiş gibi anlatabilirsin Dannyl."

Dannyl sırttı. "Ah, dahası da var. Bu işi doğru sunarsak, herkes Hırsızlar'a şehir için iyi bir işi yaptırdıkları için böbürlenecek."

Ezrille güldü. "Umarım Hırsızlar işin bu kısmının farkına varmazlar. Yoksa sana yardım etmeyi reddedeceklerdir."

"Eh, şimdilik bir sır olarak kalmalı," dedi Dannyl hepsine. "Gorin'in bize yardım etmeye gönüllü olup olmadığını bilene kadar burada işleri karıştırmak istemem. Sessizliğinize güvenebilir miyim?"

Diğerlerine baktı. Ezrille hevesle başını salladı. Rothen başını bir kez eğdi. Yaldin ise kaşlarını çatı, sonra omuz silktili.

“Pekâlâ. Ama dikkatli ol Dannyl. Burada tehlikeye attığın tek şey kendi postun değil.”

“Biliyorum.” Dannyl gülümsedi. “Biliyorum.”

Hırsızlar Yolu’nda lamba ışııyla yürümek daha hızlı ve karanlıkta duvarlara tutunarak ilerlemekten daha ilginçti. Geçit duvarları sonsuz çeşitte tuğladan oluşuyor gibiydi. Dönüşlerde işaretler vardı ve tuğlalar üzerine semboller kazınmıştı.

Rehber geçitlerin birleştiği bir yerde durup lambasını yere bıraktı. Ceketinden avuç dolusu siyah kumaş çıkardı.

“Bundan sonrasını gözünüz kapalı gitmelisiniz.”

Keri başıyla onayladı ve adam gözlerine kumaşı dolarken sessizce durdu. Sonea’nın da arkasına geçip ona da aynı şeyi yaptı. Sonea, omzunun üzerine bir el koyulduğunu hissetti. Sonra bir başka el onun bileğini tuttu ve geçit boyunca çekmeye başladı.

Sonea dönüşleri ezberlemeye çalışsa da, çok geçmeden sayısını unuttu. Karanlıkta ilerlediler. Uzaktan sesler geliyordu. Konuşma sesleri, ayak sesleri, damlayan su sesi ve anlayamadığı birkaç gürültü bu sesler arasındaydı. Gözündeki bağ kaşıdırsa da, bu dürtüye engel oldu çünkü rehber onun gözünü açmaya çalıştığını sanabilirdi.

Rehber bir kez daha durduğunda Sonea rahatlayarak iç geçirdi. Parmaklar göz bağını çözdüler. Keri’ye baktı. Güven verici bir ifadeyle gülümsüyordu.

Ceketinden cilalı bir sopa çıkaran rehber, onu duvarın içindeki bir deliğe soktu. Belli bir süre sonra duvarın bir bölümü içeri doğru savruldu ve iri, kaslı bir adam dışarı çıktı.

“Evet?”

“Kerini ve Sonea, Faren’i görmek için buradalar,” dedi rehber.

Adam başıyla onayladı ve kapıyı daha da açıp başıyla Sonea ve Keri’nin içeri girmesini işaret etti.

“İçeri girin.”

Keri tereddüt ederek rehberine döndü. “Ravî’yi görmeyi istemiştin.”

Adam çarpık bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse Ravi senin Faren'le görüşmeni istiyor olmalı."

Keri omuz silkip kapıdan girdi. Onu takip eden Sonea, zehirli sekiz bacaklı bir böcek ismine sahip Hırsız'ın, bir kemirgen ismine sahip Hırsız'dan daha mı tehlikeli olduğunu merak ediyordu.

Küçük bir odaya girdiler. İki iriyarı adam iki yandaki sandalyelerde oturmuş onları gözlüyorlardı. İlki geçit kapısını kapayıp odanın diğer ucundaki kapıyı açtı ve devam etmelerini işaret etti.

Bir sonraki odada lambalar asılıydı ve tavana ılık, sarı çemberler yansıtıyorlardı. Zemini büyük, altın rengi püsküllü bir halı kaplıyordu. Odanın en ucundaki masanın ardında, koyu tenli bir adam, siyah, dar kıyafetler içinde oturuyordu. Ürkütücü, solgun, sarı gözleriyle ikiliyi dikkatle inceledi.

Sonea bakışa kendi dik bakışlarıyla karşılık verdi. Hırsız Lonmar'dı. Toprakları Kyralia'nın oldukça kuzeyinde yer alan gururlu bir çöl halkına mensuptu. Lonmar'lar Imardin'de oldukça nadir görülürlerdi. Kendi sıkı kültürlerinin dışında yaşamayı pek sevmezlerdi. Hırsızlık Lonmar'ların büyük kötülük olarak gördüğü bir şeydi çünkü biri bir şey çaldıysa, ne kadar küçük olursa olsun, ruhlarının bir kısmını kaybettiklerine inanırlardı. Ne var ki orada bir Lonmar Hırsızı duruyordu.

Adam gözlerini kıstı. Dik dik baktığını fark eden Sonea çabucak gözlerini yere çevirdi. Adam sandalyesine yaslandı, gülümsedi ve uzun parmağını Sonea'ya yöneltti.

"Yaklaş bakalım, kız."

Sonea masanın önüne gelen kadar ilerledi.

"Demek Lonca'nın aradığı sensin, ha?"

"Evet."

"Adın Sonea, değil mi?"

"Evet."

Faren dudaklarını büzdü. "Daha etkileyici bir şey bekliyordum." Omuz silkip öne eğildi ve dirseklerini masaya koydu. "Söylediğin kişi olduğunu nereden bileceğim?"

Sonea omzunun üzerinden bir bakış attı. “Keri bana kim olduğumu anlayacağını söyledi. Beni izlediğinizi söyledi.”

“Demek öyle söyledi.” Faren kıkırdayarak gülerken gözlerini Sonea’nın arkadaşına kaydırdı. “Akıllı çocuk şu küçük Kerini, tıpkı babası gibi. Evet, ikinizi de izliyorduk ama Keri’yi eskiden beri izleriz. Yakına gel Keri.”

Keri Sonea’nın yanına geçti.

“Ravi selamlarını yolladı.”

“Bir kemirgenden diğerine, ha?” Keri’nin sesi hafifçe titredi.

Adamın beyaz dişleri ortaya çıktı ama bu sırtış çabucak söndü ve sarı gözler tekrar Sonea’ya kaydı.

“Demek büyü yapabiliyorsun.”

Sonea boğazının kuruluşunu gidermek için yutkundu. “Evet.”

“Kuzey Meydan’daki ufak sürprizinden sonra hiç kullandın mı?”

“Evet.”

Faren’in kaşları kalktı. Elleriyle saçlarını geriye attı. Şakaklarında birkaç beyaz saç teli görülebiliyordu ama cildi pürüzsüzdü. Parmaklarında büyük taşlı birçok yüzük vardı. Sonea hiçbir meskencide öylesine büyük taşlı mücevher görmemişti. Ama bu adam sıradan bir meskenci değildi.

“Güçlerini keşfetmek için kötü bir zaman seçtin, Sonea,” dedi Faren. “Büyücüler seni bulmak istiyor. Arayışları bize büyük sıkıntı yaratı ve koydukları ödül de, hiç şüphesiz, *sana* büyük sıkıntı veriyordur. Şimdi de *bizim* seni *onlardan* saklamamızı istiyorsun. Seni teslim edip ödülümüzü alsak bizim için çok daha iyi olmaz mı? Arayışları biter. Ben biraz daha zenginleşirim. Huysuz büyücüler gider...”

Sonea tekrar Keri’ye bir bakış attı. “Ya da bir anlaşma yapabiliriz.”

Faren omuz silkti. “Yapabiliriz. Karşılık olarak ne öneriyorsun öyleyse?”

“Babam ona borcunuz olduğunu söyledi,” diye başladı Keri.

Sarı gözler birden Keri’ye döndü. “Senin baban bizi aldattığında tüm haklarını kaybetti,” diye çıkıştı Faren.

Keri başını eğdi, sonra çenesini kaldırıp Hırsız'ın gözlerine baktı. "Babam bana çok şey öğretti," diye başladı. "Belki de ben..."

Faren küçümsercesine güldü ve elini salladı. "Bizim işimize bir gün yarayabilirsin, küçük Kerini, ama şu anda babanın sahip olduğu dostlara sahip değilsin ve istediğin iyilik büyük. Lonca'dan kaçak bir büyücü saklamanın cezasının ölüm olduğunu biliyor muydun? Kral'ın sevmediği bir şey varsa, o da kendi emirlerine uymayan bir büyücünün etrafta dolanıp işler çevirmesidir." Adamın gözleri Sonea'ya kaydı ve sinsice gülümsedi. "Ama bu ilginç bir fikir. Oldukça hoşuma giden bir fikir." Ellerini kavuşturdu. "Arındırma'dan beri güçlerini ne için kullandın?"

"Bir şeyin alev almasını sağladım."

Faren'in gözleri parladı. "Gerçekten mi? Başka bir şey yaptın mı?"

"Hayır."

"Neden göstermiyorsun."

Kız ona dik dik baktı. "Şimdi mi?"

Adam masanın üzerinde duran kitaplardan birini işaret etti. "Bunu hareket ettirmeye çalış."

Sonea Keri'ye baktı. Dostu olumlu bir şekilde ona hafifçe başını salladı. Dudağını ısırarak Sonea, Hırsızlar'ın yardımını istemeyi kabul ettiği andan itibaren kendini büyü kullanmaya mahkûm ettiğini kendine hatırlattı. Bunu kabullenmeliydi, her ne kadar kendini rahatsız hissetse de.

Faren sandalyesine yaslandı. "Buyur."

Derin bir nefes alan Sonea kitaba baktı ve iradesiyle hareket ettirmeye çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Kaşlarını çatan Sonea Kuzey Meydan'ı ve Burril'le olan kavgayı düşündü. Her iki durumda da öfkeli olduğunu hatırlıyordu. Gözlerini kapayıp büyücüleri hayal etti. Onun hayatını mahvetmişlerdi. Sırf korunabilmek için kendini Hırsızlar'a satmak zorunda kalması onların suçuydu. Öfkesinin kabardığını hissetti ve gözlerini açtığında duygusunu kitaba yansıttı.

Hava çatırdadı ve odayı bir ışı  parlaması aydınlattı. Kitap birden alev alırken Faren lanet okuyarak yerinden hopladı. Bir bardak alıp içindekileri kitabın üzerine dökerek ateşi söndürdü.

“ zg n m,” dedi Sonea aceleyle. “ nceki zaman da istediğim şeyi yapamamı tım. Ben...”

Faren bir elini kaldırıp onu susturdu. Sırıtıyordu.

“Sanırım korumaya değer bir şeye sahipsin, genç Sonea.”

8. BÖLÜM

KARANLIKTAKİ MESAJLAR

Gece Odası'ndaki kalabalığa bakan Rothen, erken gelmekle hata yaptığını anladı. Küçük gruplar halinde ya da birer birer gelen insanlar tarafından sorgulanıyor, aynı cevapları tekrar tekrar vermek zorunda kalıyordu.

“Formül tekrarlayan çıraqlara benzemeye başladım,” diye mırıldandı Danny’le.

“Belki de her akşam işin neresinde olduğunu belirten bir rapor yazıp kapına çakmalısın.”

“İşe yarayacağını sanmam. Beni bizzat sorgulamazlarsa ufak bir bilgi kırıntısını kaçırmış gibi hissedeceklerine eminim.” Rothen başını iki yana salladı ve birbirleriyle konuşan büyücü gruplarına baktı. “Ve hepsi de nedense *benden* duymak istiyor. Neden senin başına üşüşmüyorlar ki?”

“Senin açıkça görülebilen yaşına duydukları saygıdan,” diye cevapladı Danny’le.

Rothen dostuna bakıp gözlerini kıstı. “Açıkça görülebilen mi?”

“Ah, işte senin zavallı, yorgun ses tellerini ıslatacak şarap da geldi.” Danny’le bir tepsi taşıyan hizmetçiye gelmesini işaret etti.

Bardağı alan Rothen keyifle yudumladı. Nasıl olduysa, kızı arama işlerinin gayriresmi sorumlusu olmuştu. Fergun ve arkadaş-

ları dışındaki herkes talimatlarını Rothen'den almaya çalışıyordu. Bu onun arama işlerine daha az katılmasına neden oluyordu. Gün içinde buldukları kızları teyit etmek için onunla zihinsel iletişime geçen birçok büyücü de cabasıydı.

Omzuna bir el dokunan Rothen irkildi. Döndüğünde Yönetici Lorlen'i yanında buldu.

"İyi akşamlar Lord Rothen, Lord Dannyl," dedi Lorlen. "Yüksek Lord sizinle konuşmak istiyor."

Rothen salona bakınca Yüksek Lord'un her zamanki yerine geçtiğini gördü. Akkarin'in varlığı fark edildiği andan itibaren mırıldanan seslerdeki ilgi büyümüştü. *Görünüşe göre yine kendimi tekrarlayacağım*, diye düşündü Rothen, o ve Dannyl Lonca liderine doğru ilerlerken.

Onlar yaklaştıklarında Yüksek Lord başını kaldırdı ve neredeyse fark edilmeyecek bir hafiflikle başını sallayarak selam verdi. Uzun parmaklarıyla bir şarap bardağı tutuyordu.

"Lütfen oturun." Lorlen iki boş sandalyeye elini salladı. "Arama işi nasıl gidiyor, anlatın."

Rothen sandalyeye oturdu. "İki yüzden fazla ihbarcıyı sorguladık. Çoğu bize işe yarar bir bilgi vermedi. Her ne kadar insanların kıza yaklaşmamaları gerektiğini söylemiş olsak da aralarından birkaçı sıradan dilenci kızlar yakalayıp odalara kilitlemişler. Bazıları kızın saklandığını düşündükleri yerler boş çıktığında müthiş hayal kırıklığına uğradılar. Ne yazık ki şu an bu kadar bilgi verebiliyorum."

Lorlen başıyla onayladı. "Lord Fergun, kızın birisi tarafından korunduğuna inanıyor."

Dannyl dudaklarını büktü ama bir şey söylemedi.

"Hırsızlar mı?" diye sordu Rothen.

Lorlen omuz silkti. "Kaçak bir büyücü de olabilir. Kız varlığını saklamayı çabucak öğrenmiş."

"Kaçak mı?" Rothen Akkarin'e bir bakış attı ve Yüksek Lord'un kenar mahallelerde herhangi bir kaçak büyücü olmadığını söyledi-

ğini hatırladı. “Bundan şüphe etmemizi gerektirecek bir neden mi ortaya çıktı?”

“Birinin büyü kullandığını hissettim,” dedi Akkarin sessizce. “Şiddetli ya da uzun süreli değildi. Bence kız tek başına deney yapıyor çünkü öğretmeni olsa, ona yaptıklarını saklamayı çoktan öğretmiş olurdu.”

Rothen, Yüksek Lord’a baktı. Akkarin’in şehir içinde öylesine zayıf büyüleri sezebilmesi akıl almaz, hatta rahatsız ediciydi. Adamın kara gözleri onunkilerle buluştuğunda, Rothen çabucak başını aşağı çevirdi.

“Bu... ilginç bir haber,” diye karşılık verdi.

“Onu... Onu takip edebilir misiniz?” diye sordu Dannyl.

Akkarin dudaklarını büzdü. “Kız büyüsünü bazen bir kez, bazen de bir saat içinde birkaç kez, aralıklarla kullanıyor. Bunları dikkatlice beklerseniz sezebilirsiniz ancak gücünü daha uzun süre kullanmadıkça onu bulup yakalayacak vakit olmaz.”

“Ama büyü kullandığı her sefer daha da yaklaşabiliriz,” dedi Dannyl. “Şehre yayılıp bekleyebiliriz. Yaptığı her deney sonunda, yerini bulabilmemizi sağlayana kadar yaklaşıyoruz.”

Yüksek Lord başıyla onayladı. “Kız, Dış Muhit’in kuzeyinde.”

“Öyleyse yarın orada işe başlarız.” Dannyl parmaklarını birbirine vurdu. “Ama hareketlerimizin onu stratejimiz konusunda uyarmasına engel olmak için dikkat göstermemiz gerekecek. Onu koruyan biri varsa, yanında büyücü gözetleyen birileri de olabilir.” Yüksek Lord’a bakarken bir kaşını kaldırdı. “Kıyafet değiştirsek, başarı şansımız yükselecektir.”

Akkarin’in dudağının ucu yukarı kıvrıldı. “Pelerinler, cüppelerinizi yeteri kadar saklayacaktır.”

Dannyl çabucak başıyla onayladı. “Tabii.”

“Tek bir fırsatınız olacak,” diye uyardı Lorlen. “Kız sizin onu kullandığı büyüden sezebildiğinizi öğrenirse, her deneyinden sonra yeni bir yere kaçacaktır.”

“Öyleyse çabuk çalışmalıyız. Ve ne kadar büyücü yanımızda olursa, onun yerini daha hızlı tespit edebiliriz.”

“Daha fazla gönüllü isteyeceğim.”

“Teşekkürler, sayın Yönetici.” Dannyl başını hafifçe eğdi.

Lorlen gülümseyip sandalyesinde geri yaslandı. “Küçük kaçağımızın güçlerini kullanmaya başladığını duymaktan mutlu olacağımı hiç düşünmezdim.”

Rothen kaşlarını çattı. *Evet, diye düşündü. Ama bunu her yaptığında kontrolünü tamamen kaybetmeye daha da yaklaşıyor.*

Küçük görünmesine rağmen, koli oldukça ağırdı. Keri onu masaya koyduğunda tok bir ses çıktı. Faren koliyi alıp üzerindeki paket kâğıdını yırttı ve ortaya küçük tahta bir kutu çıktı. O, kutuyu açarken Hırsız ve arkasındaki duvara minik ışık çemberleri yansıdı.

Bakışlarını aşağı çeviren Keri, parlak paraları gördüğünde göğsünün sıkıştığını hissetti. Faren, üzerinde dört küçük çıkıntı bulunan bir tahta çıkardı. Hırsız paraları çıkıntıların üzerine yerleştirirken Keri seyrediyordu. Paraların ortasındaki delikler çıkıntılara tam oturuyordu. Altın para yuvarlak çıkıntıya, gümüş para kare çıkıntıya ve büyük bakır paralar üçgen çıkıntılara takılıyordu. Büyük bakır paralar için olan son çıkıntı Keri'nin en çok bildiği çıkıntıydı ve boş kaldı. On tane altın para olunca Faren onları kep denilen bir çeşit tahta sopaya geçirdi. Bu tahta sopanın iki ucunda da paraların çıkmasını önleyecek kapaklar vardı.

“Sana vereceğim bir iş daha var, Kerini.”

Gözlerini önünde biriken zenginlikten zorla çekeabilen Keri sırtını dikleştirdi, sonra Faren'in sözlerinin anlamını sindirdiğinde kaşlarını çattı. Sonea'yı görebilmesi için daha kaç “iş” yapması gerekiyordu? Faren Sonea'yı aldığından beri bir haftadan fazla zaman geçmişti. Rahatsızlığını içine atan Keri, Hırsız'a doğru başını olumlu bir şekilde salladı.

“Nedir?”

Faren sandalyesinde geriye yaslandı ve sarı gözleri neşeyle parladı. "Bu iş senin yeteneklerine daha uygun olabilir. Bir çift haydut iç Kuzeytaraf'taki dükkânları soymaya başlamış. O dükkânlar anlaşmalarım olan adamlara ait. Haydutların nerede yaşadığını bulmam ve onları yakından takip ettiğimden emin olmalarını sağlayacak bir mesaj götürmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Keri başıyla onayladı. "Neye benziyorlar?"

"Adamlarımdan biri dükkân sahiplerini sorguladı. Seni bilgilendirecek. Bunu al." Keri'ye küçük, katlanmış bir kâğıt uzattı. "Dışarıdaki odada bekle."

Keri önce döndü, sonra tereddüt etti. Faren'e bakıp Sonea hakkında soru sormasına uygun bir zaman olup olmadığını tarttı.

"Yakında," dedi Faren. "Her şey yolunda giderse, yarın."

Başıyla onaylayan Keri kapıya ilerledi ve çıktı. Nöbet tutan iri kıyım adamlar ona şüpheli gözlerle baksalar da, Keri onlara gülümsedi. Birinin yalakalarını asla düşman edinme, diye öğretmişti babası. Hatta mümkünse onların seni sevmesini sağla. Bu ikili o kadar birbirine benziyordu ki kardeş olmama ihtimalleri yoktu, yine de birinin yanağı boyunca uzanan belirgin bir yanık izi, kimin kim olduğunu anlamayı kolaylaştırıyordu.

"Burada beklemem gerekiyor," dedi onlara. Bir sandalyeyi işaret etti. "Dolu mu?"

Yaralı adam omuz silkti. Keri oturup odada etrafına baktı. Gözleri duvarda asılı parlak, yeşil kumaş parçasına çekildi. Kumaşın ucuna altın bir arma dikiliydi.

"Hoy! Şu benim düşündüğüm şey mi?" diye sordu Keri, tekrar kalkarak.

Yaralı adam sırttı. "Öyle."

"Yıldırımruzgârı'nın eyer şeridi mi o?" diyen Keri nefesini tuttu. "Nereden buldunuz?"

"Kuzenim Arran Hanesi'ndeki ahırda çalışıyor," diye yanıtladı adam. "Benim için getirdi." Uzanıp kumaşı okşadı. "O at bana yirmi altın kazandırdı."

"İyi yarışçılar doğurtmuş, öyle diyorlar."

"Onun gibisi bir daha gelmez."

"Yarışı seyrettiniz mi?"

"Yok. Sen?"

Keri sırtıttı. "Ücretçileri atlatmıştım. Hiç kolay olmamıştı. O gün Yıldırımüzgârı'nın günü olacağını bilmiyordum. Şans işte." Yarışı betimlerken nöbet tutan adamın gözleri buğulandı.

Kapı çalındığında konuşmaları bölündü. Sessiz kalan nöbetçi kapıyı açtı ve içeri ekşi bir yüz ifadesine sahip, siyah ceketli, uzun boylu, sıırım gibi bir adamı aldı.

"Kerini?"

Keri öne doğru bir adım attı. Adam onu inceledi ve kaşları hafifçe kalktı, sonra Keri'nin kendisini takip etmesini işaret etti. Nöbetçilere başıyla selam veren Keri, geçide girdi.

"Seni bilgilendirmem söylendi," dedi adam.

Keri başıyla onayladı. "Haydutların tipi nasıl?"

"İçlerinden biri benim boyumda ama daha iri. Diğeri daha kısa ve ince. Kısa siyah saçları var. Herhalde kendileri kesmişler. İri olanın gözlerinden birinde tuhaf bir şey varmış. Dükkân sahiplerinden biri ilginç bir rengi olduğunu söyledi, bir diğeri sadece tuhaf görüldüğünü. Bunlar dışında, diğer meskencilerden farkları yok."

"Silahları?"

"Bıçak."

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Hayır ama dükkân sahiplerinden biri, adamlardan birini bu akşam bir bolhanede görmüş. Şimdi oraya gidip onların izini süreceksin. Evlerine dolanarak gidiyorlardır kesin, o yüzden gözlerini açık tut."

"Tabii ki. Tarzları ne?"

Adam geriye doğru bir bakış attı ama ifadesi pek okunabilir değildi. "Sertler. Dükkân sahiplerini ve aile mensuplarını dövmüşler. Arna oyun oynamaya vakit harcamamışlar. Almaya geldikleri şeyi aldıktan sonra çekip gitmişler."

“Ne almışlar?”

“Çoğunlukla para. Eğer varsa, biraz da içki. Neredeyse geldik.”

Geçitlerden karanlık bir sokağa çıktılar. Rehber lambasını söndürüp Keri’yi daha kalabalık bir sokağa götürdü, sonra bir kapı eşiğinin gölgesinde durdu. Yolun karşısından gelen gürültü, Keri’nin dikkatini bolhaneye çekti.

Rehber çabuk bir el işareti yaptı ve sessiz bir soru sordu. Adamın bakışlarını takip eden Keri, yakın bir ara sokakta hareketlenme yakaladı.

“Hâlâ oradalar. Bekleyeceğiz.”

Keri kapıya yaslandı. Yol arkadaşı sessiz duruyor, bolhaneyi dikkatlice seyrediyordu. Yağmur başlayıp çatılarda patırtılar çıkarken zeminde birikintiler oluşmaya başladı. Ay evlerin üzerinde yükselip sokağı ışıyla doldurana ve sonra da gri bulutların arkasına ulaşip gökyüzündeki bir hayalet gibi sönükçe parlamaya başlayana dek beklediler.

Kadınli erkekli ufak gruplar bolhaneyi terk etmeye başladı. Sadece erkeklerden oluşan büyük bir grup sokağa çıkıp sarhoşça kahkahalar ve tökezlemeler eşliğinde giderken, Keri’nin rehberi gerildi. Daha yakından bakan Keri, o gruptan iki siluetin ayrıldığını gördü. Yan sokaktaki gözcü elleriyle bir hareket daha yaptığında Keri’nin rehberi başıyla onayladı.

“Onlar.”

Başıyla onaylayan Keri yağmura çıktı. İki adamı sokak boyunca takip ederken gölgelerde kalmayı ihmal etmedi. Adamlardan biri belirgin bir şekilde sarhoştı. Diğeri ise su birikintilerinin etrafından rahatlıkla dolanıyordu. Onların biraz uzaklaşmasına izin veren Keri, sarhoş adamın, arkadaşım çok az içki içtiği için azarlayışını dinledi.

“Bişe olmağacak, Tull’n,” diyordu sarhoş adam. “Onnardan akıllıyız.”

“Kapa çeneni, Nig.”

İkili kenar mahallede çemberler çizerek ilerledi. Arada sırada Tullin duruyor, etrafa bakıyordu. Gölgede saklanan Keri’yi göre-

medi. Sonunda, dostunun konuşmalarından bıkarak kenar mahallede birkaç yüz adımlık dümdüz bir rota çizdiler ve terk edilmiş bir dükkâna ulaştılar.

İkili içeride kaybolunca, Keri yavaşça yaklaştı ve binayı inceledi. Dışarıda yerde bir tabela duruyordu. Rakanın yazılışını tanıdı. Göğsüne bir elini götürüp, cebinde bekleyen mesajı düşündü.

Faren o mesajın haydutları korkutacak şekilde verilmesini istemişti. Bu iki hayduda, Hırsızlar'ın her şeyden haberdar oldukları gösterilmeliydi. Kim oldukları, nerede saklandıkları, ne yaptıkları Hırsızlar'ın bilgisi dahilindeydi ve bunun yanı sıra, ikilinin onlar tarafından ne kadar kolayca öldürülebilecekleri de belli edilmeliydi. Keri bunları hesaba katarken dudağını ısırdı.

Notu kapılarının altından gönderebilirdi ama bu fazla kolay olurdu. Haydutların saklandıkları yere birinin girebildiğini keşfetmeleri çok daha korkutucu olurdu. Keri onların yeniden dışarı çıkmalarını bekleyecekti. Sonra içeri sızışabilirdi.

Peki, öyle mi yapmalıydı? Saklandıkları yere dönüp bir mesaj bulmaları onları korkuturdu ancak uyandıklarında birinin burunlarının dibine kadar sokulduğunu anlamak kadar korkutmazdı.

Gülümseyen Keri, haydutların gizlendikleri yeri inceledi. Her dükkânın duvar paylaştığı bir sıranın parçasıydı. Bu, giriş için sadece ön ve arka kısımları olanaklı kılıyordu. Sokağın sonuna ilerleyen Keri, bir yan sokağa girip arka tarafa çıktı. Burası boş sandıkların ve çöp yığınlarının olduğu bir yerdi. Kapıları sayarak, haydutların olduğu dükkânı, duvara yığılıp çürüyen raka yapraklarının kokusundan tanıdı. Çömelerek dükkânın arka kapısındaki anahtar deliğinden baktı.

Ötedeki odada bir lamba yanıyordu. Nig bir taraftaki yataкта uzanmış, hafifçe horluyordu. Tullin ise içeride yürüyor, yüzünü ovuşturuyordu. Lamba ışığına doğru döndüğünde, Keri onun çarpık gözünü ve altında oluşmuş siyahlıkları görebildi.

İri adam herhalde pek uyku yüzü görmemişti. Büyük ihtimalle Hırsızlar'ın uğrayacağından fazla endişeleniyordu. Sanki Keri'nin düşüncelerini okumuşçasına, Tullin birden arka kapıya yöneldi. Gerilen

Keri uzaklaşmaya hazırlandı ancak Tullin kapı tokmağına uzanmadı. Onun yerine, parmaklarıyla havadaki bir şeyi kavrayıp onu yukarı, gözden uzak bir yere doğru takip etti. Bir tel, diye düşündü Keri. Kapının yukarısında ne olduğunu görmesi gerekmiyordu. Tullin'in istenmeyen ziyaretçiler için tuzak hazırladığı belliydi.

Tatmin olan Tullin ikinci yatağa ilerledi. Kemerinden bir çakı çıkarıp yakındaki bir masaya koydu, sonra lambadaki yağın üzerini tamamladı. Odada son kez etrafına bakındıktan sonra yatağa uzandı.

Keri kapıyı düşündü. Raka, Imardin'e kendi yapraklarına sarılı çekirdek sapları şeklinde gelirdi. Çekirdekler saplarından dükkân sahipleri tarafından ayıklanır, sonra kavrulurdu. Yaprak ve saplar genellikle dışarıda tutulan bir fıçıya, ona uzanan bir oluk yardımıyla atılır, sonrasındaysa fıçılar, içindekileri şehrin yakınındaki çiftçilere satmak için gelen çocuklar tarafından toplanırdı.

Duvar boyunca hareket eden Keri, oluğun ağzım buldu. İçeriden basit bir sürgüyle kilitlenmişti ve açmak zor değildi. Ceketinden minik bir şişe ile ince, içi delik bir kamyş çıkardı. Kamyşa az miktarda yağ çektikten sonra sürgüyü ve menteşeleri yağladı. Elindekileri tekrar cebine koyduktan sonra birkaç maymuncuk çıkararak sürgü üzerinde işe koyuldu.

Bu yavaş bir işti ama Tullin'in uykuya dalması için zaman sağlıyordu. Oluk kapağı sonunda serbest kaldığında Keri açarak içindeki minik boşluğa baktı. Elindekileri cebine atıp kaliteli örülmüş, kare kumaşa sarılı cilalı bir metal parçası çıkardı. Oluğun içine bununla uzanıp Tullin'in tuzağını inceledi.

Gördüğü şey ona kahkaha attıracaktı. Kapının üzerine bir tırmık asılıydı. Tırmığın sapı bir telle kapı eşiğinin yukarısındaki kancaya tutturulmuştu. Demir çıkıntılarsa büyük ihtimalle çiviyle yerine oturtulmuş bir kalas üzerinde dengelenmişti. Bir tel parçası, demir çıkıntılardan kapı tokmağına kadar uzatılmıştı.

Fazla kolay, diye düşündü Keri. Başka tuzaklar aradı ama bulamadı. Oluktan kolunu çekti ve kapıya dönerek tekrar yağlama araçlarını çıkardı. Kilide şöyle bir baktığında kırık olduğunu gördü.

Büyük ihtimalle haydutlar dükkâna ilk kez geldiklerinde kilidi kırarak girmişlerdi.

Ceketinden minik bir kutu çıkarıp ince bir bıçak seçti. Bir başka cebinden de menteşeli bir alet çıkardı. Bu, babasından kalan mirasın bir parçasıydı. Bu aleti bıçağa tutturup anahtar deliğinden soktu ve kapı tokmağını bulmaya çalıştı. Bulduğunda telin olduğu yere kadar ilerledi ve sertçe bastırdı.

Oluk kapağına tekrar geri dönünce cep aynasıyla bakarak telin kalastan zararsızca uzandığını gördü. Tatmin olarak aletlerini cebine koydu, çizmelerinin etrafına birer kumaş parçası sardı ve derin nefesler alarak kendini hazırladı.

Kapıyı sessizce açtı. İçeri sokularak uyuyan adamlara baktı.

Babası ona her zaman birisine gizlice yaklaşmanın en iyi yolunun, onlara gizlice yaklaştırmaya *çalışmamak* olduğunu söylerdi. İki adam da uyuyordu ama sarhoş olan hafifçe horluyordu. Oda boyunca yürüyen Keri, ön kapıyı inceledi. Kilitte bir anahtar vardı. Geriye dönüp iki adamı inceledi.

Tullin'in bıçağı karanlıkta parlıyordu. Faren'in mesajını çıkaran Keri, haydudun yanına ilerledi. Bıçağı aldı ve onunla kâğıdı masaya dikkatlice mıhladı.

Bu yeterli olacaktır. Acımasızca gülümseyerek kapıya geri dönüp anahtarı tuttu. Döndürdüğünde kilidin sesi duyuldu. Tullin'in gözkapakları hafifçe hareket etti ancak gözleri açılmadı. Keri kapıyı açıp dışarı adımını attı, sonra kapıyı sertçe çarparak kapadı.

İçeriden bir bağırış geldi. Bir sonraki dükkânın gölgeli kapı eşiğine fırlayan Keri dönüp seyretti. Çok geçmeden haydutların dükkânının kapısı açıldı ve Tullin dışarıdaki karanlığa dik dik baktı. Yüzü sönük ay ışığında bembeyazdı. Evin içinden karşı çıkan bir ses geldi ve bunu dehşete düşmüş bir haykırış takip etti. Tullin kaşlarını çatıp dükkâna geri döndü.

Gülümseyen Keri, gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

Sonea Faren'e sessizce lanet okudu.

Önündeki ocağın üstünde kısa bir sopa duruyordu. Birçok farklı objeyle deneme yaptıktan sonra en güvenli şekilde büyü yapabileceği maddenin tahta olduğuna karar vermişti. Tahta ucuz değildi çünkü kuzeydeki dağlarda kesilen kerestenin Tarali Nehri'nden aşağı gönderilmesi gerekiyordu ama buna rağmen gözden çıkarılabilir bir şeydi ve oda içinde oldukça çok miktarda vardı.

Sopaya şüpheli bir ifadeyle baktı. Sonra etrafa bakındı ve bunun çektiği zorluklara değdiğini kendine hatırlattı. Etrafında yastıklı sandalyeler ve cilalı masalar duruyordu. Yan odalarda ise yumuşak yataklar, çok miktarda yiyecek ve içecek stoku vardı. Faren onu sanki büyük Hanelerden gelme bir onur konuğu gibi ağırlıyordu.

Ama kız kendini hapisteymiş gibi hissediyordu. Saklandığı yerde hiçbir pencere yoktu çünkü yerin altındaydı. Sadece Hırsızlar Yolu'yla ulaşılacak bir yerdeydi ve sabah akşam koruma altındaydı. Sadece Faren'in en güvendiği insanlar, yani "soydaşları" buradan haberdardı.

İç geçiren Sonea'nın omuzları çöktü. Hem büyücüler hem de girişimci ruhlu meskencilerden korunuyordu ama artık düşmanı can sıkıntısıydı. Aynı duvarlara altı gündür bakmak zorunda kaldıktan sonra, odanın konforu artık dikkatini çekmiyordu. Ayrıca, Faren arada sırada uğrasa da, Sonea'nın büyü deneylerinden başka yapacak pek az şeyi vardı.

Belki de Faren'in niyeti buydu. Başını aşağı çevirip sopaya baskarken bir hüsrana dalgası daha hissetti. Saklandığı yere geldiğinden beri her gün güçlerini birkaç kez ortaya çıkarabilmesine rağmen, bunu asla kendi istediği gibi yapamamıştı. Bir şeyi yakmak istediğinde, o şey hareket etmişti. Hareket ettirmek istediğinde patlamıştı. Kırmak istediğinde yanmıştı. Bunları Faren'e itiraf ettiğinde adam sadece gülümsemiş, ona alıştırmalarına devam etmesini söylemişti.

Suratını buruşturan Sonea dikkatini tekrar sopaya verdi. Derin bir nefes alarak tahta parçasına gözlerini dikti. Gözlerini kısıtı ve tahtanın ocağın üstünden yuvarlanmasını sağlamaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Sabır, dedi kendine. Büyü ortaya çıkmadan önce birkaç deneme gerektiriyordu. Tüm iradesini hayal ettiği bir güce aktaran Sonea, sopayı hareket ettirmeye çalıştı.

Tamamıyla hareketsizdi.

İç geçirerek kendini arkaya bıraktı. Büyüsünün ortaya çıktığı her seferinde öfkeli olmuştu. Bu ya kızgınlık dolu hayal kırıklığı ya da Lonca'ya duyduğu nefretten kaynaklanmıştı. O duyguları kendisini kızdıracak bir şey düşünerek tekrar yaratabilse bile bunu yapmak hem yorucu hem de moral bozucuydu.

Ama büyücüler bunu hep yapıyorlar, diye hatırlattı kendine. Anında çağırabilecekleri bir öfke ve nefret birikimine mi sahiplerdi? Ürperdi. Bunlar nasıl insanlardı?

Tahta parçasına dik dik bakıp tam da bunu yapmak zorunda olduğunu anladı. Öfkesini biriktirecek, nefretini toplayacak ve onları büyü kullanma ihtiyacı duyduğu zamanlar için saklayacaktı. Bunu yapmazsa başarısız olacaktı ve Faren onu Lonca'ya teslim edecekti.

Kollarını kendi vücuduna sararken boğucu bir umutsuzluk dalgasına kapıldı. *Kapana kısıldım*, diye düşündü. *İki seçeneğim var. Ya onlardan biri olacağım ya da beni öldürmelerine izin vereceğim.*

Yumuşak bir gürültü kulaklarına ulaştı. Sanki bir şey havaya fırlayıp çabucak yerine geri dönmüş gibiydi. Yerinden kalkıp arkasına döndü.

Parlak turuncu alevler iki sandalyenin arasındaki küçük masanın yüzeyinde belirmişti. Birden ayağa fırlarken kalbi küt küt atıyordu.

Bunu ben mi yaptım? Ama öfkeli değildim.

Alevler çoğalırken ateş çatırdamaya başladı. Sonea ise ne yapacağından emin olamadan yaklaştı. Saklanma yerinin yanıp kül olduğunu bilse Faren ne derdi? Sonea güldü. Rahatsız olurdu ve evcil büyücüsünün ölmesini de biraz hayal kırıklığıyla karşılardı.

Duman yükseliyor, tavan boyunca kıvrılıyordu. El ve dizleri üzerinde ilerleyen Sonea, masanın bacağına tutup ileri itti. Ateş, bu hareketle hafifçe yükselmişti. Isı onu irkiltse de masayı kaldırıp şömineye fırlattı. Masa ızgaranın önünde durarak yanmaya devam etti.

Sonea iç geçirerek ateşin masayı yutmasını seyretti. En azından yeni bir şey keşfetmişti. Masalar kendi kendilerine ateş almazlardı. Görünüşe bakılırsa umutsuzluk da büyüü ortaya çıkaran bir duyguydu.

Öfke, nefret ve umutsuzluk, diye düşündü Sonea. Büyücü olmak ne kadar da eğlenceliymiş böyle.

“Sezdin mi?” diye sordu Rothen heyecanla.

Dannyl başıyla onayladı. “Evet. Beklediğim şey bu değildi. Büyü sezmenin her zaman birinin şarkı söylemesini *hissetmek* gibi bir şey olduğunu düşünürdüm. Bu daha çok öksürük gibiydi.”

“Bir büyü öksürüğü.” Rothen kıs kıs güldü. “İlginç bir betimleme.”

“Şarkı söylemeyi ya da konuşmayı bilmiyorsan, sert sesler çıkarırmısın? Belki de kontrol altına alınmayan büyü böyle geliyordu.” Dannyl gözlerini kırptırdı, sonra pencereden uzaklaşıp gözlerini ovaladı. “Saat geç ve fazla soyut konuşmaya başladık. Biraz uyumalıyız.”

Rothen başıyla onayladı ancak pencereden çekilmedi. Şehirde parıldayan son birkaç ışığa baktı.

“Saatlerdir dinliyoruz. Daha da uzatmanın bize kazandıracığı bir şey yok,” dedi Dannyl Rothen’e. “Kızı sezebileceğimizi biliyoruz artık. Git biraz uyu, Rothen. Yarın tetikte olmamız gerekecek.”

“Kızın bize bu kadar yakın olması ama onu bulamamamız inanılmaz,” dedi Rothen yumuşak bir tonla. “Acaba ne yapmaya çalıştı?”

“Rothen,” dedi Dannyl ciddi bir şekilde.

Büyücü iç geçirip kafasını pencereden çevirdi. Ruhsuzca gülümsedi.

“Pekâlâ. Uyumaya çalışacağım.”

“İyi.” Tatmin olan Dannyl kapıya yürüdü. “Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler, Dannyl.”

Kapıyı kapadığı esnada arkasına bakan Dannyl, dostunun yatak odasına doğru yürüdüğünü gördüğüne memnun oldu. Rothen’in kızı bulmaya duyduğu ilginin, sorumluluğun ötesinde olduğunu biliyordu. Koridorda yürümeye başlarken kendi kendine gülümsedi.

Yıllar önce. Dannyl daha çırakken, Fergun, bir eşekşakasına karşılık olarak intikam alacağı söylentileri yaymıştı. Dannyl kim-
senin Fergun'u ciddiye alacağını beklememişti ancak öğrenciler ve
çıraklar ona kötü davranmaya başlayınca ve onların takdirini tekrar
kazanabilmek için herhangi bir şey yapamayacağını anlayınca, onlara
duyduğu saygıyı tamamıyla kaybetmişti. Dersleri için duyduğu heves
kaçmış, zamanla geride kalmaya başlamıştı.

Sonra Rothen onu bir kenara çekmiş ve sanki sonsuzmuş gibi
görünen bir kararlılık ve iyimserlikle Dannyl'in zihnini tekrar büyü
ve öğrenmeye yoğunlaştırmıştı. Sanki zorda kalan gençleri kurtar-
maya olan isteğine engel olamıyordu. Dannyl dostunun her zamanki
kadar kararlı olduğundan emindi ancak Rothen'in bu kızın eğitimini
üstlenmeye gerçekten hazır olup olmadığına dair şüpheleri vardı.
Somurtkan bir çırak ile büyük ihtimalle büyücülerden nefret eden
bir kenar mahalle kızı arasında büyük bir fark olmalıydı.

Yine de bir şey kesindi. Hayat, kız bulunduğunda oldukça ilginç
bir hal alacaktı.

9. BÖLÜM

DAVETSİZ MİSAFİR

Soğuk bir rüzgâr, yağmuru sağanağa çevirip kışlık mantoları pençeliyordu. Keri uzun mantosuna daha da sıkı sarınıp atkısının katlarına doğru başını eğdi. Yağmur yüzünü dövdüğü için suratını buruşturmuş, rüzgâra doğru eğilmişti.

Harrin'le birlikteyken bolhanedeki hava çekici bir ılıkliğa sahipti. Donia'nın babası cömert bir ruh hali içindeydi ancak bedava bol bile Keri'yi orada kalmaya ikna edememişti çünkü Faren, sonunda onun Sonea'yı ziyaret etmesine izin vermişti.

Uzun boylu bir adam onu itip geçerken Keri homurdandı. Adam yol boyunca hızla ilerlerken Keri arkasından öfkeyle baktı. Yağmurun adamın yepyeni görünen pelerini ve çizmelerini parlatması, Keri'ye onun bir tüccar olduğunu düşündürtti. Bir küfür mırıldanıp yoluna devam etti.

Haydutların dükkânından döndüğünde Faren onu yaptıkları hakkında sorguya çekmişti. Hırsız, Keri'nin anlattıkları dinlemiş, ne bir övgü ne de bir hoşnutsuzluk göstermiş, sonunda da başıyla hafifçe onaylamakla yetinmişti.

Benim ne kadar işe yaradığımı sınıyor, diye düşündü Keri. Sınırlarımın ne olduğunu bilmek istiyor. Acaba bir dahaki sefer ne yapmamı isteyecek?

Başını kaldıran Keri sokağı gözleriyle taradı. Birkaç meskenci yağmur altında aceleyle yürüyordu. Bunda sıradışı bir şey yoktu. İlerideyse tüccar durmuş, Keri'nin göremediği bir nedenden ötürü bir binanın yanında dikilmekteydi.

Yoluna devam eden Keri tüccarı geçti ve geçerken ona bir bakış attı. Yabancı adamın gözleri kapalıydı ve sanki bir şeylere yoğunlaşıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Bir sonraki sokağa sapan Keri, adamın birden başını kaldırdığını gördü ve tekrar yola odaklanan gözlerinden kaçınmak için son anda bakışlarını çevirebildi.

Hayır, diye düşündü Keri. Ürpermişti. Yolun altına bakıyor.

Daha da yakından incelemek üzere tüccarın kıyafetlerine baktı. Ayakkabıları hem tanıdık hem de sıradışıydı. Soluk ışıktaki küçük bir sembol parıldıyordu...

Keri'nin kalbi küt küt attı. Dönerek hızla koşmaya başladı.

Rothen, yağmurun içinden onun tam karşısındaki sokak başında uzun boylu, pelerinli bir adamın ayakta dikilen suretini görebiliyordu.

Yakınız, diye düşüncesini gönderdi Dannyl. Kız bu evlerin altında bir yerlerde.

Tek yapmamız gereken bir giriş bulmak, diye yanıtladı Rothen.

Olaysız ve hayal kırıklığıyla dolu bir gün olmuştu. Bazen kız büyüsünü birkaç kez üst üste kullanmıştı ve bu iyi bir ilerleme kaydetmelerini sağlamıştı. Bazen de kızın tek bir deneme yapmasını saatlerce beklemek zorunda kalmışlardı.

Rothen her ne kadar cüppesini saklasa da pelerininin kenar mahallelerden gelmediğini belli edecek kadar kaliteli olduğunu çabucak fark etmişti. Bunun yanı sıra, tek bir bölgede bekleyen birkaç pelerinli adam da dikkat çekecekti. Büyücü, çoğunun uzaklaşması emrini vermişti.

Zihninin ucunda bir yerlerden birden çıkagelen vızıltı, dikkatini tekrar kıza odaklamasını sağladı. Dannyl bulunduğu yerden çekilip bir arka sokağa girdi. Arama yapan diğer büyücülerle irtibat kuran

Rothen, kızın, onun solundaki evin alt kısımlarında bir yerlerde olması gerektiğine kanaat getirdi.

Sanırım burada geçitlere açılan bir giriş var, diye gönderdi Dannyl. Duvardaki havalandırma demirlikleri. Daha önce gördüğümüz tipte olanlardan.

Kendimizi belli etmeden en fazla bu kadar yaklaşabiliriz. Rothen bunu tüm arama yapan büyücülere göndermişti. Zamanı geldi. Makin ve ben ön girişi gözleyeceğiz. Kiano ve Yaldin arka kapıya bakacak. Dannyl ile Jolen geçide önden girecek çünkü kızın kaçmak için kullanacağı yol büyük ihtimalle orası olur.

Tüm büyücüler konumlarına ulaştıklarını bildirdiklerinde Rothen, Dannyl ve Jolen'e başlama işaretini verdi. Dannyl demirlikli kapağı açarken diğer büyücülere imgeleri göndermeye başladı.

Açık kapaktan içeri giren Dannyl, geçidin zeminine kendini bıraktı. Bir küre ışık yaratırken Lord Jolen'in kendisini takip etmesini izledi. İkili birbirlerinden ayrılarak iki yöndeki karanlık geçitlere doğru kayboldular.

Yüz adım kadar sonra Dannyl durup ışığını önden gönderdi. Işık, bir dönüşle karşılaşmadan önce birkaç adımlık mesafede ilerledi.

Bu yol sokağın altına gidiyor sanırım. Geri dönüyorum.

Çok geçmeden Lord Jolen ona dar ve aşağı inen bir merdivenin görüntüsünü yolladı. Adam aşağı doğru hareketlendi ancak karşısına bir adam çıkınca durdu. Adam, Jolen'in küre ışığına dik dik baktı, sonra dönüp bir yan geçide doğru kaçtı.

Tespit edildik, mesajını büyücülere aktardı Jolen.

İlerlemeye devam et, diye yanıtladı Rothen.

Dannyl imge göndermeye son vermişti çünkü Rothen'in Jolen'in ilerleyişini takip etmesi daha önemliydi. Merdivenlerden inen Jolen, dar bir geçitten geçmek üzere hareketlendi. Bir dönüşte rastladığı anda, toz, gürültü ve panik duygusu Rothen'in sezgilerini işgal etti. Bunu kafa karışıklığı takip etti çünkü tüm büyücüler sorular göndermeye başladılar.

Geçidi çökerttiler. Jolen'in yanıtı, enkazdan oluşan bir duvar ingesiyle beraber geldi. Dannyl arkamdaydı.

Rothen endişelendi. *Dannyl?*

Bunu önce sessizlik, sonra da sönük bir zihinsel ses takip etti.

Gömülü haldeyim. Bir dakika... Kurtuldum. Zarar yok. Yola devam et Jolen. Burayı geçmemizi istemedikleri belli. Devam et ve bul kızı.

Git, diye tekrarladı Rothen. Jolen enkaz yığınınından dönüp geçide doğru aceleyle yola koyuldu.

Bir zil çaldı. Sonea başını şömineden kaldırıp doğruldu. Duvardaki bir bölüm kayarak açıldığında içeri Faren girdi. Kara kıyafetler içindeki adamın gözleri parıldıyordu ve bu ona ismine yaraşır şekilde tehlikeli bir böcek havası katıyordu. Gülümseyerek, Sonea'ya bir şeye sarılmış ve iple bağlanmış bir obje verdi.

"Bu senin için."

Sonea objeyi ellerinde çevirdi. "Nedir bu?"

"Aç," dedi Faren sandalyelerden birine otururken.

Karşısına oturan Sonea ipi çözdü. Paket düştüğünde ortaya deri kapaklı eski bir kitap çıktı. Sayfaların çoğu ciltten kopmuştu. Başını Faren'e doğru kaldırıp kaşlarını çatı.

"Eski bir kitap mı?"

Faren başıyla onayladı. "Kitabın adına bak."

Sonea başını aşağı çevirdi, sonra tekrar Faren'e baktı.

"Ben okuma bilmem."

Faren şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Tabii ya." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bilmem gerekirdi. Bu kitap büyüyle ilgili. Birini yollayıp tüm tefeci dükkânlarıyla çöp toplayıcılarını arattırdım. Görünüşe göre büyücüler eski kitaplarını yakıyorlarmış ama dükkân sahibinin söylediğine göre bu kitap, girişimci ve itaatsiz bir hizmetçi tarafından satılmış. İçine bir bak."

Kitabın kapağını açan Sonea, katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Onu aldığı anda kalınlığını hemen fark etti. Böylesine kaliteli bir kâğıt,

genellikle büyük bir aileyi doyuracak ya da yeni bir pelerin alacak paradan fazlasına mal olurdu. Kâğıdı açarak, sayfa boyunca uzanan mükemmel çizgilerden oluşan siyah elyazıma baktı, sonra da köşeye basılmış sembolü gördüğünde nefesini tuttu. Ortasında “Y” bulunan bir elmas... Lonca’nın sembolü.

“Ne bu?” diye nefes verdi kız.

“Bir mesaj,” diye cevapladı Faren. “Senin için.”

“Benim için mi?” Sonea başını kaldırıp baktı.

Faren başıyla onayladı.

“Bunu bana ulaştıracaklarını nasıl bilebildiler ki?”

“Bildiklerinden değil. Bunu Hırsızlar’la bağlantısı olduğunu bildikleri birine verdiler, o da bize ulaştırdı.”

“Ne yazıyor?”

Faren kâğıdı ondan aldı. “Şöyle yazıyor: ‘Büyülü güçlere sahip genç hanımefendiye. Sizinle yüz yüze konuşma şansımız olmasından ötürü bu mesajı size ulaştırmaları umuduyla Hırsızlar aracılığıyla gönderiyoruz. Size herhangi bir zarar verme niyetinde olmadığımız konusunda sizi temin etmek istiyoruz. Aynı zamanda geçen Arındırma gününde ne size ne de o genç adama zarar verme niyetinde olmadığımızdan da emin olmanızı isteriz. Genç adamın ölümü trajik bir kazaydı. Tek dileğimiz size gücünüzü nasıl kontrol edeceğinizi öğretmek ve Lonca’ya katılma fırsatı sunmaktır. Aramıza katılmanızdan memnuniyet duyacağız.’ İmza: ‘Büyücü Loncası’ndan Lord Rothen.’”

Sonea mesaja inanamaz bir ifadeyle baktı. Lonca onun, bir kenar mahalle kızının, kendilerine *katılmasını mı* istiyordu?

Bu bir kandırmaca olmalıydı. Onu saklandığı yerden çıkarma amacı taşıyan bir aldatmaca. Tavan arasında saklandığı yere gelen büyücüyü düşünen Sonea, adamın onun için “Lonca’nın düşmanı” dediğini gayet iyi hatırlıyordu. Adam Sonea’nın onu dinlediğinin farkında değildi. Asıl gerçek, büyük ihtimalle buydu.

Kâğıdı katlayan Faren onu cebine attı. Faren'in sinsi gülümsemesini gören Sonea, hafif bir şüphe hissetti. Adamın okuduğu mesajın gerçekten öyle olup olmadığını nasıl bilecekti ki?

Diğer yandan, neden bunu uydurmak isteyecekti ki? Faren Sonea'nın onunla çalışmasını istiyordu, büyücülere katılmak üzere kaçmasını değil. Tabii onu sınamıyorsa...

Hırsız bir kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun, genç Sonea?"

"Onlara inanmıyorum."

"Neden?"

"Asla bir meskenciyi yanlarına almazlar."

Faren sandalyesinin kolçağını ovaladı. "Ya senin onlara katılmamı gerçekten istediklerini keşfetseydin? Birçok sıradan insan, büyücü olma hayalini kurar. Belki de Lonca kendisini halkın gözünde temize çıkarmak istiyordur."

Sonea başını iki yana salladı. "Bu bir kandırmaca. Hata gördükleri şey yanlış meskenciyi vurmaları, onu öldürmüş olmaları değil."

Faren başıyla yavaşça onayladı. "Çoğu tanık bunu söylüyor. Pekâlâ, Lonca'nın davetini geri çevireceğiz ve daha önemli işlere bakacağız." Sonea'nın kucağındaki kitabı işaret etti. "Bunun bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Birisini bulup sana okumasını sağlamamız gerekecek. Okumayı kendin de öğrensen iyi olur."

"Teyzem biraz öğretmişti," dedi Sonea, sayfaları çevirirken. "Ama bu uzun zaman önceydi." Başını kaldırdı. "Jonna ve Ranel'i yakında görebilecek miyim? Jonna bana okumayı öğretebilir."

Faren başını iki yana salladı. "Büyücüler..." Birden kaşlarını çattı ve başını hafifçe eğdi. Uzaktan çan sesi geliyordu.

"Ne oluyor?"

Faren ayağa kalktı. "Burada bekle," dedi ve bölmenin arkasındaki karanlıkta kayboldu.

Sonea kitabı bir yana koyup şömineye gitti. Bölme tekrar kayarak açıldığında Faren odaya adım attı.

"Çabuk," dedi. "Beni takip et. Ve sessiz ol."

Faren onu geçip ilerledi. Sonea ona bir saniye bakakaldıktan sonra takip etmeye başladı.

Cebinden küçük bir şey çıkaran Faren onu bir panel üzerinde sağa sola sürdü. Sonea yaklaştığında tahta panelin üzerindeki bir boğumun ileri kayarak oda içine yarım parmak uzandığını gördü. Faren bunu tutup çekti.

Duvarın bir bölümü içeri doğru savruldu. Sonea'nın kolunu yakalayan Faren onu gölgelerin içine çekti. Paneldeki boğumu tekrar iterek kapıyı kapadı.

Karanlıkta durdular. Sonea'nın gözleri karanlığa alıştı ve kapı üzerinde, omuz yüksekliğinde duran beş minik deliği fark etti. Faren onlardan birine yakından bakıyordu.

“Odadan çıkmanın daha hızlı yolları var,” dedi. “Ama zamanımız olduğundan açması imkânsıza yakın kapıyı seçmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bak.”

Kapı deliğinden uzaklaştı. Bir alev birdenbire karanlığı aydınlattığında Sonea gözlerini kırpıştırdı. Faren minik bir lamba kaldırdı ve lamba üzerindeki bir kapağı sadece ince bir ışık demeti geçide vuruncaya kadar kapadı. Kapının arkasında karmaşık görünen parçalar ile birkaç metal sürgünün olduğu yeri gösterdi.

“Ne oluyor?” diye sordu Soren.

Faren sürgüleri yerlerine sürerken, sarı gözleri loş ışıkta parladı. “Sadece az sayıda büyücü hâlâ seni arıyor. Casuslarım onların neye benzediklerini, isimlerini ve ne yaptıklarını artık biliyor.” Kıs kıs güldü. “Onlara sahte ihbarcılar gönderiyorduk, meşgul tutmak için.

“Bugün tuhaf davranıyorlardı. Her zamankinden daha fazlası mahalleye gelmiş ve cüppelerinin üzerine pelerin geçirmişler. Mahallelerin etrafına yerleşip bir şey beklemeye başlamışlar. Ne olduğunu bilmiyorum. Sürekli yeni yerlere geçmişler. Bunu her yaptıklarında buraya daha da yaklaştılar. Sonra, demin, Kerini büyücülerin senin izini sürdüklerini düşündüğünü söyledi bana. Senin büyü kullanışını seziyor olabileceklerini söyledi. Buna önce inanmadım ama...”

Faren duraksadı, sonra lambadan gelen küçük ışık demeti birdenbire yok oldu ve geçit yine karanlıkla doldu. Sonea onun duvara doğru gittiğini duydu. O da yavaşça ilerledi ve gözlerini küçük deliklerden birine götürdü.

Odanın kapısı açık duruyordu. İlk başta Sonea saklandığı odanın boş olduğunu düşündü ama sonra bir silüet, yan odalardan birinden gelerek görüntüye girdi. Adamın yeşil cüppesi, o durduğunda savruldu.

“Adamlarım onları, bir geçidi çökerterek durdurmayı başarmış,” diye fısıldadı Faren. “Ama aralarından biri yoluna devam etmiş. Panik yapma. Kimse bu kapıdan geçemez. Bu...” Faren sessizce nefesini tuttu. “İlginç.”

Sonea bir gözünü tekrar minik deliğe götürdü ve kalbi duracak gibi oldu. Büyücü doğrudan ona bakıyor gibiydi.

“Bizi duyabiliyor mu?” diye mırıldandı Faren. “Bu duvarları birçok kez test ettim.”

“Belki de kapıyı görüyordur,” dedi Sonea.

“Hayır, çok yakından bakmak zorunda. Kapı aramaya başlasa bile, bu odadan çıkan beş kapı var. Neden bu kapıyı seçsin?”

Büyücü onların olduğu tarafa doğru yürüdü, sonra durdu. Tahtaya dik dik baktı ve gözlerini kapadı. Sonea oldukça tanıdık bir hissin üzerinden geçtiğini fark etti. Büyücü gözlerini tekrar açtığında yüzündeki somurtkanlık gitmiş, gözleri doğrudan Faren’e dönmüştü.

“Nasıl bilebiliyor?” diye öfkeyle mırıldandı Faren. “Şu anda büyü yapıyor musun?”

“Hayır,” diye yanıtladı Sonea, kendi sesindeki özgüvene şaşırmıştı. “Kendimi ondan saklayabilirim. Sen. Seni seziyor.”

“Beni mi?” Faren başını minik delikten çevirip ona dik dik baktı. Sonea omuz silkti. “Nedenini sorma.”

“Beni saklayabilir misin?” Faren’in sesi gergindi. “İkimizi birden saklayabilir misin?”

Sonea delikten çekildi. Bunu yapabilir miydi? Büyücünün sezdiği şeyi kendisi sezmeden saklayamazdı. Faren’e baktı, sonra Faren’e baktı. Sanki duyularını genişletmiş gibiydi... Hayır, bu görmek ya

da duymakla alakalı olmayan bir başka duyuydu. Orada bir *kişiyi* seziyordu.

Faren bir küfür mırıldandı.

“Her ne yapıyorsan kes!” diye nefes verdi. Bir şey duvara sür-tündü. Faren geriledi.

“Kapıyı açmaya çalışıyor,” dedi Sonea’ya. “Patlatıp yıkacağından korkuyordum. Bu bize biraz zaman kazandıracak.” Lambanın kapağını açtı ve Sonea’ya kendisini takip etmesini işaret etti.

Sadece birkaç adım ilerlemişlerdi ki, bir sürgünün tahta bir yüzeyde hareket etme sesi onları durdurdu. Faren dönüp küfretti. Lambayı kaldırıp ışığını duvara tuttu.

Sürgüler teker teker açılıyordu ve bu kendi kendine oluyormuş gibi görünüyordu. Sonea kapıdaki mekanizmaların dişlilerinin dönmeye başladığını gördü ve lamba yere düştüğünde geçit tekrar karanlığa gömüldü.

“Koş!” dedi Faren olabildiği kadar sessizce. “Beni takip et!”

Geçit duvarına bir elini koyan Sonea, Faren’in ayakkabılarının çıkardığı sesi kovaladı. Yirmi adım kadar koşmuştu ki bir ışık önüne adeta atlayarak gölgesini zemine yansıttı. Arkasındaki geçitten çizmeli ayak seslerinin yankılandığını duydu.

Geçit birdenbire parlak bir ışıkla dolduğunda Sonea’nın gölgesi çabucak küçülmeye başladı. Isıyı kulağında hissederken, parlak bir ışık kendisi üzerine geldi ve irkildi. Işık ilerleyip Faren’i de geçti ve birden dışarı doğru uzayarak parlayan bir bariyer oluşturdu.

Kayarak duran Faren dönüp takipçileriyle yüzleştğinde beti benzi atmıştı. Onun yanına ulaşan Sonea da döndü. Onlara doğru hızlı adımlarla gelen cüppeli bir siluet vardı. Kalbi küt küt atan Sonea, arkasında titreşimini ve ısını hissettiği bariyere çarpana kadar geriledi.

Faren adeta hırlayarak ve yumruklarını sıkarak büyücüye doğru ilerlemeye başladı. Şaşırان Sonea’nın tek yapabildiği adanına bakakalmak oldu.

“Sen!” Faren büyücüyü işaret etti. “Kim olduğunu sanıyorsun? Burası *benim* mülküm. Haneme tecavüz ediyorsun!”

Sesi geçitte yankılanmıştı. Büyücü yavaşladı ve Hırsız’a ihtiyatlı gözlerle baktı.

“Kanun, gitmemiz gereken yere gidebileceğimizi söyler,” dedi ona.

“Kanun ayrıca halka ya da mallarına zarar veremeyeceğinizi söyler,” diye yanıtladı Faren. “Bana kalırsa şu son birkaç haftada bunları yeterince yaptınız.”

Büyücü durdu ve elini sakinleştirir bir edayla kaldırdı.

“O oğlanı öldürme niyetimiz yoktu. Bu bir hataydı.” Sonea’ya baktığında kız iliklerine işleyen bir titreme hissetti. “Sana açıklamamız gereken çok şey var. Güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmek zorundasın...”

“Anlamıyor musunuz?” dedi Faren öfkeyle. “Büyücü olmak istemiyor. Sizinle herhangi bir alakası olmasını istemiyor. *Yakasından düşün.*”

“Bunu yapamam,” diyen büyücü başını olumsuzca salladı. “Mutlaka bizimle gelmesi...”

“Hayır!” diye bağırdı Faren.

Büyücünün gözlerinde soğuk bir ifade belirlediğinde, Sonea tekrar ürperdi.

“Yapma Faren!” diye seslendi kız. “Seni öldürür.”

Onu duymazlıktan gelen Faren bacaklarını açtı ve ellerini geçidin iki tarafındaki duvarlara koydu.

“Kızı istiyorsanız,” diye hırladı, “beni geçmek zorundasınız.”

Büyücü duraksadı, sonra bir adım ileri atarak avuç içlerini Faren’e döndürdü. Geçidi madeni bir ses doldurdu.

Büyücünün kolları savruldu ve ortadan kayboldu.

Şaşkına dönen Sonea, büyücünün biraz önce durduğu yere bakakaldı. Yerde karanlık bir kare belirmişti.

Kollarını indiren Faren başını savurarak kahkaha atmaya başladı. Hâlâ kalbi küt küt atan Sonea ileri doğru yavaşça ilerleyip Faren’in

yanına geldi. Başını aşağı çevirdiğinde, kare karanlığın zemindeki büyük bir delik olduğunu fark etti.

“N-Ne oldu?”

Faren’in kahkahaları hafifledi. Yukarı uzanıp duvardaki bir tuğlayı döndürüverdi. Onun ötesindeki boşluğa uzandıktan sonra bir şeyi tuttu ve sarf ettiği çabayla homurdanarak çekti. Bir tuzak kapısı yavaşça dönerek yerine oturdu, deliği kapadı. Faren zemindeki toz yığınının ayağıyla yayarak kapının üzerini kapladı.

“Bu fazla kolaydı,” dedi ellerini bir mendile silerken. Sonea’ya doğru sırtıp hızlı bir reverans yaptı. “Performansımı beğendin mi?”

Sonea gülümsemeye başladığını hissetti. “Hâlâ uyanığım, sanırım.”

“Hah!” Faren’in kaşları kalktı. “Seni ikna ettiğime eminim en azından. ‘Yapma Faren! Seni öldürür!’” dedi Sonea’yı tiz bir sesle taklit ederken. Bir elini kalbine götürüp gülümsedi. “Güvenliğime verdiğin önem beni çok duygulandırdı.”

“Keyfini çıkar,” dedi Sonea. “Fazla uzun sürmeyebilir.” Ayağının ucuyla tuzak kapısına dokundu. “Nereye gidiyor deliğin sonu?”

Faren omuz silkti. “Ah. Sivri demir kazıklarla dolu bir kuyuya gidiyor.”

Sonea ona dik dik baktı. “Yani... o öldü mü?”

“Öyle.” Faren’in gözleri parladı.

Sonea tuzak kapısına baktı. Herhalde ciddi değildi... ama Faren dediğine göre... gerçi büyücü belki de...

Sonea’nın aniden midesi bulandı ve titremeye başladı. Büyücülerden herhangi birinin ölebileceğini asla düşünmemişti. Yaralanabilirlerdi belki ama öldürülemezlerdi. Büyücülerden birinin öldüğünü anladığında, Lonca ne yapacaktı?

“Sonea.” Faren bir elini onun omzuna koydu. “Adam ölmedi. Tuzak bir lağım kuyusuna gidiyor. Bir kaçış yolu olarak orada. Oradan Taralı Nehri’nden daha berbat bir kokuyla çıkacak ama hayatta olacak.”

Sonea başıyla onayladı. Rahatlamıştı.

“Fakat onun *sana* ne yapacağını bir düşün, Sonea. Bir gün özgürlüğün için can almak zorunda *kalabilirsin*.” Faren bir kaşını kaldırdı. “Bunu hiç düşündün mü?”

Bir yanıt beklemeden dönerek ışıktan ve ısıdan oluşan bariyere baktı. Başını iki yana sallayıp geçitten saklanma yerine doğru yürümeye başladı. Sonea ise tuzak kapısının olduğu zeminden gergin adımlarla geçip onu takip etti.

“Geri dönemeyiz,” dedi Faren. “Diğer büyücüler başka bir yol bulmuş olabilir. Yapmamız gereken...” Duvara daha da yaklaşıp inceledi. “Ah, işte burada.” Duvarda bir şeye dokundu.

Zemin ayakları altında kaybolduğunda Sonea’nın nefesi kesildi. Sert bir şey sırtına çarptı. Dik, pürüzsüz bir yüzeyde aşağı doğru kayıyordu. Hava birdenbire ılıklaşmaya ve oldukça kötü bir kokuyla dolmaya başladı.

Sonra aniden kendini tamamen havada hissederek ıslak karanlığa dalıverdi. Su kulakları ve burnunu dolduruyordu ama ağzını sıkıca kapamıştı. Ayağını cıvrıttığında zemini buldu ve kendini su yüzeyine çıkarmak üzere itti. Gözlerini tam zamanında açarak Faren’in bir tünelden uçarcasma çıktığını, kuyuya düştüğünü gördü. Debelenerek su yüzeyine çıktığında lanet okudu.

“Ah!” diye kükredi. Gözlerini silip yine küfretti. “Yanlış tuzak kapısı!”

Sonea kollarını kavuşturdu. “Büyücü *nereye* düştü peki?”

Faren başını kaldırdı ve sarı gözleri şeytani bir ışıkla doldu.

“Birkaç blok ötedeki mayahanenin çöp bacasına,” dedi nefes nefese. “Oradan çıktığında çürük tugor mayasından bir hafta kurtulamaz.”

Sonea alayla güldü ve kuyunun ucuna doğru ilerledi. “O bundan kötü mü?”

Faren omuz silkti. “Bir büyücü için olabilir. Duyduğuma göre ondan nefret ediyorlarmış.” Sonea’yı takip ederek sudan çıktı ve ona gözlerini kısarak baktı. “Sanırım sana bir banyo ve yeni kıyafet borcum var, ha?”

“Beni neredeyse koruyamadığın için mi?” Sonea omuz silkti. “İdare eder. Ama beni bir lağıma düşürmenin karşılığında daha iyisini bulman gerekecek.”

Faren sıırttı. “Bir şeyler ayarlarım.”

10. BÖLÜM

TARAF SEÇMEK

Hava gelen kışın soğuğuyla kuruydu ve gökyüzü gri bulutlarla doluydu fakat Rothen dışarı adımını attığında kendini iyi hissetti. O gün hürgündü. Çoğu büyücü için haftanın beşinci ve son günü, bir dinlenme günü olurdu. Çıraklar için bu biraz ders çalışma, öğretmenler içinse dersleri gözden geçirip hazırlama günüydü.

Rothen genellikle bir saatini bahçede gezmeye, ardından da odasına dönüp dersler üzerinde çalışmaya harcardı. Ne var ki o hafta hazırlayacağı herhangi bir şey yoktu. Arama işlerinin resmi düzenleyicisi olarak öğretmenlik görevlerini bir başka büyücüye devretmişti.

Zamanının çoğunu gönüllüleri koordine ederek harcıyordu. Bu hem kendisi hem de gönüllüler için yorucu bir işti. Son üç haftayı, hürgünler de dahil olmak üzere, aramaya harcamışlardı. Rothen onların zamanları böyle harcanmaya devam ederse, aralarından bazılarının işten çekileceğini biliyordu, o yüzden aramaya bir günlük ara vermeye karar vermişti.

Bir köşeyi döndüğünde Lonca Arenası görüş alanına girdi. Yuvarlak bir temel üzerinde yükselen sekiz sarmal kule, Savaşçı dersleri sırasında ortaya çıkan güçlerden dışarıyı korumak üzere güçlü bir kalkan oluşturuyordu. İç kısımda dört çırak duruyordu ancak o gün göz alıcı güç gösterileri yoktu.

Onun yerine çıraklar çiftler halinde, kontrollü ve eşzamanlı hareketlerle kılıçlarını sallıyorlardı. Birkaç adım ötede Fergun, kılıcı elinde, çırakları dikkatle takip etmekteydi.

Onları seyreden Rothen memnuniyetsizliğini göstermemek için kendini tuttu. Çırakların zamanlarının bu lüzumsuz savaş sanatı peşinde değil de ders çalışarak harcanması daha iyi olmaz mıydı?

Kılıç dövüşü Üniversite derslerinin bir parçası değildi. Bu sanatı öğrenmeye kararlı çıraklar boş zamanlarında bunu yapabiliirdi. Bu bir hobiydi ve Rothen, gençlerin büyü içermeyen, ayrıca onları havasız odalarından çıkarabilecek bir ilgi alanlarının olmasının sağlıklı olduğunu biliyordu.

Yine de cüppe ve kılıçların birbirlerine uymadığı düşüncesindeydi. Bir büyücünün bir kişiye zarar vermesi için zaten yeterince yol vardı. Neden bu listeye büyü içermeyen bir şey eklemek gerekli olsundu?

İki büyücü Arena'yı çevreleyen basamakların üzerinde duruyor, ilgiyle seyreliyordu. Rothen, Fergun'un dostu Lord Kerrin ve simya öğretmeni Lord Elben'i tanıdı. İkisi de güçlü Maron Hanesi'ndendi, tıpkı Fergun gibi. Kendi kendine gülümsedi. Çıraklar ve büyücülerden Hane müttefiklikleri ile düşmanlıklarını Lonca'ya katıldıklarında geride bırakmaları beklenirdi ama bunu yapan kişi sayısı çok azdı.

O seyrederken, Fergun çıraklardan birini yanına çağırdı. Öğretmen ve çırak birbirlerini önce selamladılar, sonra çömeldiler. Çırak ilerleyip kılıcını kendinden emin bir saldırıyla kaldırdığında Rothen'in nefesi kesildi. Fergun ileri adım attı ve silahı adeta kayboldu. Çırak olduğu yerde donakaldı ve başını aşağı çevirdiğinde silahın kendi göğsüne bastırmakta olduğunu fark etti.

"Lord Fergun'un derslerine katılmaya mı niyetlisin?" diye sordu tanıdık bir ses arka taraftan.

Rothen döndü. "Benim yaşımdaki biri mi, sayın Yönetici?" Başını iki yana salladı. "Otuz yaş genç olsaydım bile, bu işe degeceğini düşünmezdim."

"Duyduğuma göre refleksleri güçlendirirmiş. Ayrıca disiplin ve yoğunlaşmayı da öğretirmiş," dedi Lorlen. "Lord Fergun bu iş destek

görüyor ve kılıç dövüşünü Üniversite derslerine katmayı düşünmemizi istedi bizden.”

“Bu Lord Balkan’ın karar vereceği bir şey, değil mi?”

“Kısmen. Başsavaşçı bunu Yüksek Büyücülerin oylamasına sunmalı. Bunu yapıp yapmayacağı ya da ne zaman yapacağı kendisine kalmış.” Lorlen eliyle geçiştirdi. “Arama işine katılanlara günün geri kalanında izin verdiğini duydum.”

Rothén başıyla onayladı. “Uzun saatler boyunca çalışıyorlardı, hatta bazen geceye kadar.”

“Hepiniz için yoğun dört hafta oldu,” diye katıldı Lorlen. “Herhangi bir gelişme var mı?”

“Pek yok,” diye itiraf etti Rothén. “Geçen haftadan beri öyle. Kızı ne zaman sezsek, yer değiştirdiğini fark ediyoruz.”

“Danny’ın tahmin ettiği gibi.”

“Evet, ama son zamanlarda onun hareketlerinde tekrarlar bulmaya çalışıyorduk. Eğer bu saklanma yerlerinden bazılarına geri dönüyorsa, yerini ilk defa nasıl belirlediysek aynı şekilde bulabilme şansımız var. Tabii daha uzun sürede.”

“Peki, onun kaçışına yardım eden şu adamdan ne haber? Hırsızlar’dan biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Rothén omuz silkti. “Olabilir. Lord Jolen’i haneye tecavüzle suçladı ki, bu onun bir Hırsız olduğuna işaret. Ama Hırsızlar’ın bir üyesinin bir Lonmar’lı olduğuna inanmak zor geliyor. Bu adam sadece sıradan bir koruyucu olabilir ve suçlaması Jolen’i tuzağa çekmek amacı taşıyordu belki de.”

“Öyleyse kızın Hırsızlar’a bulaşmamış olma olasılığı var, öyle mi?”

“Bu bir olasılık, evet ama yüksek ihtimalli değil. Kızın kendini koruması için birilerine ödeyecek parası olduğundan şüpheliyim. Jolen’in tünelde karşılaştığı adamlar ve kızın kaldığı odanın rahatlığı, iyi organize olmuş ve para sahibi birisinin onu koruduğuna işaret ediyor.”

"İki ihtimal de iyi haber değil." Lorlen iç geçirip Arena'daki çıraqlara baktı. "Kral bu işten mutlu değil ve kız kontrolümüz altına girene kadar mutsuzluğu devam edecek."

"Aynı mı benim için de geçerli."

Lorlen başıyla onayladı. Dudaklarını büzdü, sonra tekrar Rothen'e baktı. "Seninle konuşmam gereken başka bir konu daha var."

"Buyurun."

Lorlen tereddüt etti. Sözcüklerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Lord Fergun kızı kendi himayesine almak arzusunda."

"Evet, biliyorum."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Beklenmedik derecede bilgilisin."

Rothen gülümsedi. "Beklenmedik bir şeydi, evet. Bunu kazara öğrendim."

"Kızın himayesini hâlâ kendi üzerine alma niyetinde misin?"

"Buna henüz karar vermedim. Vermeli miyim?"

Lorlen başını iki yana salladı. "Bu konuyu kız bulunana kadar çözme ihtiyacı görmüyorum. Ama bu olduğunda, ikiniz de onu himayeniz altına almayı hâlâ istiyorsanız, bir Oturum çağırısı yapmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Rothen tereddüt etti. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," diye yanıtladı Lorlen.

"Fergun'un kendi iddiasını destekleyecek güçlü bir konumu var mı?"

"Olabilir. Kızın büyüünün sonuçlarını kendisi tecrübe ettiğinden, onun güçlerini anlayan ilk kişinin kendisi olduğunu söylüyor. Senin raporun, kızı güçlerini kullandıktan sonra gördüğünü ve bunu onun yüz ifadesinden tahmin ettiğini söylüyor, yani onun güçlerini kullanmasına ne tanık olduğun ne de bunu sezdiğin anlamı çıkıyor. Bu durumda kanunun nasıl uygulanacağı pek açık değil ve kanunu bir duruma uygun hale getirmeye kaldığında genellikle en basit yorum kazanır."

Rothen kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

Rothen'e kendini takip etmesi için işareti eden Lorlen, Arena'ya doğru yavaş ve ölçülü adımlarla yürümeye başladı. "Fergun bu konuda kararlı," dedi sessizce. "Ve arkasında çok desteği var. Ama seni de destekleyecek birçok kişi çıkacaktır."

Rothen başıyla onayladı, sonra iç geçirdi. "Bu kolay bir karar değil. Onun iddiasına karşı çıkarak Lonca'yı karıştırmamamı mı tercih edersiniz? Bu size daha az dert çıkarır."

"Ben mi ne tercih ederim?" Lorlen kıs kıs güldü, sonra Rothen'e doğrudan baktı. "İki durumda da dertsiz olacağım yok." Çarpık bir şekilde gülümseyip başını eğdi. "İyi günler, Lord Rothen."

"İyi günler," diye karşılık verdi Rothen. Arena'yı çevreleyen basamakların ucuna ulaşmışlardı. Çıraklar o sırada çiftli gruplar oluşturmuş, birbirleriyle antrenman yapıyordu. Lorlen, dersi seyreden büyücü ikilisine doğru inerken Rothen durup izledi. Lorlen'in ona bakışındaki bir şey, Yönetici'nin söylediklerinden daha fazlasını kastettiğini ima etmişti.

Aşağıdaki ikili, Lorlen onların yanında belirdiğinde irkildiler.

"Selamlar Lord Kerrin, Lord Elben."

"Sayın Yönetici." Adamlar başlarını hafifçe eğdiler, sonra çıraklardan biri şaşkınlıkla bağırdığında bakışlarını Arena'ya çabucak geri çevirdiler.

"İyi bir öğretmen," dedi Lord Elben heyecanla, Arena'yı işaret ediyordu. "Lord Fergun'un şu kenar mahalle kızı için iyi bir vasi olacağını söylüyorduk biraz önce. Onun sıkı rehberliğinde birkaç ay geçirdiğinde, kız aramızdaki en iyi büyücüler kadar disiplinli ve seviyeli olabilir."

"Lord Fergun sorumluluk sahibi bir adam," diye karşılık verdi Lorlen. "Bir çırağın eğitiminde rehber görevi üstlenmemesi için iyi bir neden göremiyorum."

Ama nedense şimdiye kadar herhangi bir ilgi göstermedi, diye düşündü Rothen. Dönüp bahçedeki gezintisine devam etti.

Himaye altına alma işine sık rastlanılmazdı. Her yıl birkaç çırak öne çıkardı ancak bunlar sadece sıradışı yetenek ya da güç

ispat etmiş çıraklardı. Kenar mahalle kızının ispat ettiği güç ya da yetenek ne olursa olsun, Lonca'daki yaşama alışması için yardıma ve desteğe ihtiyacı olacaktı. Onun vasisi olarak, Rothen kızın bu yardımını almasını sağlayabilirdi.

Fergun'un kızı himayesi altına alma isteğinin altında aynı nedenlerin yattığından şüpheliydi. Lord Elben'in sözlerine bakılacak olursa, Fergun kural tanımaz, ahlak bir kızı alıp disipliniyle uysal ve itaatkâr bir çırağa dönüştürme niyetindeydi. Bunu başaracak olursa da alacağı övgü ve takdirin ölçüsü azımsanamazdı.

Fergun'un bunu nasıl başaracağını görmek ilginç olabilirdi çünkü kızın güçleri büyük ihtimalle özel bir kuvvete sahipti ve adaminkiler zayıftı. Kız ona itaatsiz davranmayı kafasına koyarsa, adamın bunu durdurabilmesi zordu.

Bu ve başka nedenlerle büyücüler, güçleri daha şiddetli olan çırakları himaye altına almaktan caydırılırlardı. Zayıf büyücüler ise vasi olma yoluna nadiren başvurulardı çünkü çıraklarının güçleri kendilerinininkilerden azsa bu hem onların yetersizliklerine hem de çırağın güçsüzlüğüne dikkat çekerd.

Ama kız farklıydı. Fergun'un yetersizlikleri kızın öğrenimini zora soksa kimse bunu umursamazdı. Hatta çoğu kişiye göre kız eğitim görebildiği için şanslı sayılmahydı.

Hem başarısız olsa, kim Fergun'u suçlayabilirdi ki? Kızın geçmişini bir bahane olarak her zaman öne sürebilirdi. Ayrıca eğitimi aksatsa, kimse bunu sorgulamazdı.

Rothen başını iki yana salladı. Şimdi de Dannyl gibi düşünmeye başlıyordu. Fergun kıza yardım etmeye niyetleniyordu ve bu yeterince soylu bir davranıştı. O zamana kadar iki çırağı himayesi altına alıp eğitmiş Rothen'in aksine, Fergun'un kazanmak isteyebileceği bir miktar şan da işin içindeydi ve bunda kötülenecek bir şey yoktu. Lorlen böyle düşündüğünü açıkça belli etmişti.

Yoksa etmemiş miydi? Lorlen gerçekten ne demişti? *"İki durumda da dertsiz olacağım yok."*

Rothen, Lorlen'in söylediği şeyi sonunda anladığında güldü. Doğru anladıysa Lorlen, Fergun'un istediğini almasına izin verilmesinin, kızın vasiliği konusunda yapılacak herhangi bir mücadele kadar dert açacağına inanıyordu. Ve o mücadele de hiç azımsanmayacak ölçüde dert demekti.

Lorlen'in Rothen'e destek verdiğinin nadir bir göstergesiydi bu.

Sonea'nın muhafızları onu geçitlerden geçirirken her zamanki gibi sessizdi. Sonea'nın ilk saklanma yerinde geçirdiği haftalar bir kenara koyulursa, Armdırma'dan bu yana sürekli hareket halinde olmuştu. Şimdiki güzel fark ise seyahat ederken herhangi bir bulunma korkusu hissetmemesiydi.

Öndeki muhafız bir kapıda durup kapıyı tıklattı. Kapı eşiğinde tanıdık, kara bir yüz belirdi.

"Kapıyı tutun," diye emretti Faren. "İçeri gir, Sonea."

Adamın arkasında duran daha ufak silueti gördüğünde, odaya giren Sonea'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Keri!"

Keri sırtıp ona kısa bir süre sarıldı. "Nasılsın?"

"İyiym," dedi Sonea. "Sen?"

"Seni yine gördüğüm için mutluyum." Onun yüzüne baktı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Bir büyücüyle karşı karşıya kalmadan en az *birkaç* gün geçirdik," dedi Sonea, bir yandan Faren'e bakarak.

Hırsız güldü. "Görünüşe bakılırsa onları atlatıyoruz."

Oda küçük ama sıcak görünümlüydü. Bir duvarın içinde güzel bir ateş yanıyordu. Faren onları sandalyelere götürdü. "Herhangi bir ilerleme var mı, Sonea?"

Sonea'nın suratı asıldı. "Hayır, daha bir şey yok. Sürekli deneyip duruyorum ama hiç istediğim şeyi yaptıramıyorum." Kaşlarını çatı. "Ama artık neredeyse her seferinde *bir şeyler* oluyor. Daha önce herhangi bir şey yaptırabilmem için en azından birkaç kez denemem gerekiyordu."

Faren arkasına yaslanıp gülümsedi. “İşte, ilerleme bu. Kitapların yardımı dokundu mu?”

Sonea başını iki yana salladı. “Onları anlamıyorum.”

“Kâtip yeterince açık olmuyor mu?”

“Hayır, sorun o değil. Onun okuması gayet iyi. Sadece, şey, çok fazla tuhaf kelime var ve bazı şeyler hiç anlam ifade etmiyor.”

Faren başıyla onayladı. “Onları daha fazla incelemek için zamanın olsa, arkasındaki anlamı çıkarabilirsin. Ben daha fazla kitap bulmaya çalışıyorum hâlâ.” Dudaklarını büzerek ikisine de şüpheli bir ifadeyle baktı. “Bazı söylentileri araştırıyorum. Yıllardır söylenenlere göre belli bir Hırsız, büyü hakkında bir şeyler bilen bir adamla arkadaşlık kurmuş. Ben bunun geri kalanımızın kibar kalması için uydurulmuş bir şey olduğuna inanmışımdır hep ancak yine de araştırıyorum.”

“Bir büyücüyle mi?” diye sordu Keri.

Faren omuz silkti. “Bilmiyorum. Şüpheliyim. Büyük ihtimalle bu adam büyü gibi görünen bazı hokkabazlıklar yapan birinden fazlası değildir. Yine de gerçek büyü hakkında herhangi bir bilgisi varsa, işe yarayabilir. Daha fazlasını öğrenirsem size söylerim.” Gülümsedi. “Benim haberlerim bu kadar ama inanıyorum ki Keri’nin söyleyeceği daha fazla şey var.”

Keri başıyla onayladı. “Harrin ve Donia, enişten ve teyzeni buldu.”

“Buldular demek!” Sonea oturduğu yerde duramıyordu. “Nere-deler? İyiler mi? Kalacak iyi bir yer bulmuşlar mı? Harrin...”

Keri ellerini salladı. “Hey! Teker teker sor!”

Sırtan Sonea ona doğru hevesle eğildi. “Özür dilerim. Anlat.”

“Eh,” diye başladı Keri, “görünüşe bakılırsa eskiden yaşadıkları yere yerleşememişler ama birkaç sokak ötede daha iyi bir oda bulmuşlar. Ranel her gün seni aramış. Büyücülerin bir kızı aradıklarını duymuşlar ama bunun sen olduğunu düşünmemişler.”

Keri kıs kıs güldü. “Harrin Arındırma’da onlara tekrar katıldığını söyleyince Jonna’nın söyleyecek birkaç lafı oldu ama sonra senin ne yaptığını anlattı. Başta inanmadılar. Harrin onlara seni nasıl saklamaya çalıştığımızı ve ödül meselesini anlattı. Sonra Hırsızlar

tarafından korunduğunu söyledi. Daha sonra anlattığına göre teyzenle enişten onun düşündüğü kadar yabancılaşmamışlar. En azından her şeyi anlattıktan sonra.”

“Bana bir mesaj iletmışler mi?”

“Kendine bakmanı ve kime güvendiğine dikkat etmeni söylemişler.”

“O son kısmını Jonna söylemiştir.” Sonea özlemle gülümsedi. “Bir yer bulduklarını duymak o kadar güzel ki. Tabii bir de onlardan kaçmadığımı bilmeleri.”

“Bence Harrin Arındırma’da bize katılmanı istediği için Jonna’nın onun derisini yüzeceğinden korktu. Söylediğine göre haber almak için hana geleceklermiş sürekli. Onlara iletmek istediğin bir şey var mı?”

“İyi ve güvende olduğum sadece.” Faren’e baktı. “Onları beni görmeleri için getirecek misin?”

Faren kaşlarını çatı. “Evet ama senin güvende olduğundan emin olduğum zaman. Büyücülerin senin kim olduğunu bilmeleri her ne kadar şüpheli olsa da olası ve seni onlar sayesinde bulabilirler.”

Sonea nefesini tuttu. “Ya onların kim olduğunu biliyorlarsa ve teslim olmazsam onların canını yakmakla tehdit ederlerse?”

Hırsız gülümsedi. “Bunu yapacaklarını sanmam. Hele herkesin önünde kesinlikle yapamazlar. Tabii gizlice yapmaya çalışırlarsa...” Keri’ye doğru başını salladı. “Bir çaresini buluruz Sonea. Öyle şeylere kafanı takma.”

Keri hafifçe gülümsedi. İma edilen işbirliğine şaşırın Sonea ise dostuna yakından baktı. Oğlanın omuzları gergindi ve Faren’e baktığı zamanlarda kaşları arasında bir kırıksıklık oluşuyordu. Sonea onun bir Hırsız’ın yanındayken rahatlamasını beklemiyordu ama sanki Keri biraz fazla endişeli gibiydi.

Sonea dönüp hırsıza baktı.

“Keri’yle biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu. “Sadece ikimiz?”

“Tabii ki.” Faren kalkıp kapıya gitti, sonra arkasına döndü. “Keri, işin bittiğinde seninle konuşalım. Acil bir şey değil. Acele etmene gerek yok. Yarın görüşürüz, Sonea.”

"Yarın," diye karşılık veren kız başıyla onayladı.

Kapı Hırsız'ın ardından kapandığında Sonea Keri'ye döndü.

"Burada güvende miyim?" diye sordu sessizce.

"Şimdilik öyle," dedi Keri.

"Ya sonra?"

Keri omuz silkti. "Bu senin büyüne bağlı."

Sonea birden endişelendi. "Ya hiç başaramazsam?"

Keri öne eğildi ve onun elini tuttu. "Başaracaksın. Sadece alıştırmayı yapman lazım. Bu iş kolay olsaydı Lonca'ya ihtiyaç olmazdı, değil mi? Duyduğuma göre bir çırağın bir 'Lord Bilmemne' olabilmesi için beş yıl gerekiyormuş."

"Faren bunu biliyor mu?"

Keri başıyla onayladı. "Sana zaman verecek."

"Öyleyse güvendeyim."

Keri gülümsedi. "Evet."

Sonea iç geçirdi. "Ya sen?"

"İşe yarar işler yapıyorum."

Sonea ona dik dik baktı. "Kendini Faren'in kölesi yaparak mı?"

Keri başını çevirdi.

"Senin burada olmana gerek yok," dedi Sonea ona. "Ben güvendedim. Sen öyle diyorsun. Git. Onlar sana kancalarını geçirmeden uzaklaş buradan."

Başını iki yana sallayan Keri kalktı ve kızın elini bıraktı.

"Hayır, Sonea. Burada tanıdık birine ihtiyacın var. Güvenebileceğin birine. Seni onlarla yalnız bırakmayacağım."

"Ama sırf benim konuşacak bir arkadaşım olsun diye Faren'in kölesi olamazsın. Harrin ve Donia'ya dön. Eminim Faren senin arada sırada beni ziyaret etmene izin verecektir."

Keri hızla kapıya gitti, sonra dönüp ona baktı.

"Bunu ben yapmak istiyorum, Sonea." Gözleri parlıyordu. "Kendimi bildim bileli herkes benim Hırsızlar için çalıştığını söylüyordu zaten. Şimdi bunu gerçeğe dönüştürmek için fırsatım var."

Sonea ona dik dik baktı. Gerçekten istediği şey bu muydu? Keri gibi iyi birisi öyle biri olmak isteyebilir miydi? Acımasız, paragöz bir katile mi dönüşecekti? Başım çevirdi. Bu, Jonna'nın Hırsızlar hakkındaki düşüncesiydi. Keri Hırsızlar'm kaçakçılık ve hırsızlık dışında yardım etmek ve korumak amacı da olduğunu söylemişti hep.

Sonea onu hep yapmak istediği şeyden alıkoymamalıydı. Bu iş onun umduğundan daha kötü çıkarsa kendini kurtaracak kadar akıllıydı. Birden boğazı kuruyarak yutkundu.

"Eğer istediğin buysa," dedi. "Sadece dikkatli ol."

Keri omuz silkti. "Ben hep dikkatliyim."

Sonea gülümsedi. "Sürekli beni ziyaret etmen çok güzel olur."

Keri sırtıttı. "Beni uzakta tutabilecek bir şey yok."

Randevuevi, kenar mahallelerin en karanlık, en pis kısımmdaydı. Tıpkı diğer çoğu randevuevi gibi aşağı kat bolhane, yukarı katlardaki odalar ise hoş kızlar içindi. Diğer tüm alım satım işleri binanın arka tarafındaki tezgâhlarda gerçekleşiyordu.

Keri buraya girerken Faren'in sözlerini düşündü. "*Onun tanıdığı çok yüz vardır. Seni tanımayacak ama. Bu işte yeniymişsin gibi davran. Malları için iyi bir fiyat ver. Sonra onları bana getir.*"

Salonda ilerlerken birkaç kız ona yanaştı. Solgun ve yorgun görünüyordlardı. Odanın bir yanında biraz ısı yayan zayıf bir ateş vardı. Bar tezgâhının ardındaki eleman, bir çift adamla konuşuyordu. Keri kızlara doğru gülümsedi ve bunu yaparken sanki onları tartıyormuş gibi bir ifade takındı. Sonra, ona verilen talimat gereği, omzunda bir tüy dövmesi olan tombul Elyne'li kıza yaklaştı.

"Biraz eğlenmek ister misin?" diye sordu kız.

"Belki sonra," dedi Keri. "Duyduğuma göre insanlarla tanışmak için bir odanız varmış."

Kızın gözleri büyüdü, sonra hızlıca başıyla onayladı. "Evet, doğru. Yukarı kat. Sağ taraf, son kapı. Seni götüreyim."

Kız onun elini tutup merdivenlere götürdü. Hafif tutuşunda belirsiz bir titreme vardı. Keri merdivenlerden çıkarken aşağı baktı ve kızların çoğunun onu korku dolu gözlerle seyrettiğini gördü.

Bundan rahatsızlık duyarak merdivenlerin tepesine ulaştığında etrafına dikkatle bakındı ve koridorda ilerlemeye başladı. Dövmeli kız onun elini bırakıp koridorun sonundaki odaları işaret etti.

“Son kapı.”

Keri onun eline bir madeni para tutuşturup devam etti. Kapıyı dikkatle açarak içeriye göz gezdirdi. Oda minikti. Sadece küçük bir masa ile iki sandalye vardı. İçeri adımını atıp her şeyi çabucak inceledi. Duvarlara birkaç gözetleme deliği açılmıştı. Zeminde duran yıpranmış simba hasır halılarının altında bir kapak olduğundan şüphelendi. Küçük bir pencere, dışarıdaki bir duvarın manzarasını göstermekten başka işe yaramıyordu.

Pencereyi açtı ve dışarıdaki duvarı inceledi. Randevuevi, nasıl bir yer olduğu göz önünde tutulduğunda, sıradışı bir sessizliğe sahipti. Yakında bir yerde bir kapı açıldı, sonra ayak sesleri koridorda ilerleyerek yaklaştı. Masaya dönen Keri yüzünü kaygılı bir ifade takınmaya zorladı. Kapı eşiğinden bir adam adımını attı.

“Olukçu sen misin?” diye sordu adam hırıltılı bir ses tonuyla.

Keri omuz silkti. “İşim bu.”

Adamın gözleri dört döndü. Bu kadar ince ya da gözlerindeki ılık o kadar vahşi ya da soğuk olmasaydı, yakışıklı olabilecek bir yüze sahipti.

“Satacak bir şeyim var,” dedi adam. Ceplerine derince soktuğu elleri birden ortaya çıktı. Bir eli boştu ancak diğerinde parlayan bir kolye duruyordu. Keri şaşkınlığını rol keserek göstermek zorunda kalmayarak birden nefesini tuttu. Öyle bir mücevher sadece zengin birine ait olabilirdi, tabii gerçekse.

Keri kolyeye uzandı ancak adam geri çekti.

“Sahte olup olmadığına bakmam lazım,” dedi Keri.

Adam kaşlarını çattı ve gözleri güvenmez bir ifadeye büründü. Dudaklarını büzdü, sonra kolyeyi tereddütle masaya serdi.

“Bak,” dedi. “Ama dokunmak yok.”

Keri iç geçirdi ve taşları incelemek üzere eğildi. Gerçek ve sahte mücevherlerin arasındaki farkı nasıl bileceği konusunda fikri yoktu. Gelecekte bu konuya eğilmeliydi. Yine de, tefeci dükkânlarının sahiplerinin mücevher inceleyişini daha önce görmüştü.

“Arkasına döndür,” dedi emir verircesine.

Adam kolyeyi döndürdü. Yakından bakan Keri, kolye üzerine bir isim işlenmiş olduğunu gördü. “Kaldırıp ışığa tut.”

Tek eliyle kolyeyi tutup kaldıran adam, Keri’nin ona doğru gözlerini kısmasını seyretti.

“Ne düşünüyorsun?”

“On gümüşe alırım.”

Adam elini düşürdü. “En az elli altın eder!”

Keri alayla güldü. “Kenar mahallede sana elli altını kim verecek?”

Adamın dudakları seğirdi.

“Yirmi altm,” dedi.

“Beş,” dedi Keri.

“On.”

Keri’nin suratı asıldı. “Yedi.”

“Masaya koy.”

Ceketinin cebine elini sokan Keri, paraları parmak uçlarıyla saydıktan sonra yarısını çıkardı. Faren’in parasını koyduğu cebin farklı bir yerinden daha fazla para çıkardı, hepsi bir altına denk gelen altı sıra para dizdi, sonra iç çekip çizmesinden parıltılı bir altm para daha aldı.

“Mücevherleri masaya koy,” dedi Keri.

Kolye paranın yanındaki boşluğa düştü. Adam paralara uzanırken Keri kolyeyi aldı ve ceketine soktu. Adam ellerindeki küçük servete sırtarak bakarken gözleri keyifle parıldıyordu.

“İyi anlaşma oldu, evlat. Bu işte iyi yerlere geleceksin.” Odadan geri geri giderek çıktı, sonra dönüp aceleyle uzaklaştı.

Keri kapıya doğru giderken adamın diğer kapılardan birine gidip içeri girdiğini gördü. Kendisi de koridora adımını attığında bir kızın şaşkınlıkla ciyakladığını duydu.

“Artık ayrı kalmayacağız,” dedi hırıltılı ses.

Keri odadan geçerken içeri bir bakış attı. Dövmeli kız bir yatağın ucunda oturuyordu. Keri’ye doğru başını kaldırdığında büyümüş gözlerindeki korku ortadaydı. Adam onun arkasında duruyor, ellerindeki paralara bakıyordu. Yoluna devam eden Keri, aşağı kata yürüdü.

Bolhaneye doğru inerken düş kırıklığı içinde bir ifade takındı. İfadesini okuyan kızlar ona yaklaşmadılar. Erkek müşteriler ona gözlerini çevirdiler ama seslenme ya da yaklaşma girişiminde bulunmadılar.

Dışarısı içeriden sadece biraz soğuktu. Randevuevindeki müşterilerin ne kadar az olduğunu düşünen Keri, sokağı geçerken randevuevinde çalışanlar için hafif bir acıma duygusu hissetti. Ara sokağın gölgelerine adımını attı.

“Sıkılmış görünüyorsun, küçük Kerini.”

Keri sese doğru döndü. Kavrık tenli adamı gölgelerde bulması biraz fazla uzun sürdü. Faren’in yerini tespit ettiği zaman bile sadece bir çift sarı gözden ve arada sırada ortaya çıkan beyaz dişlerden fazlasını seçememesi, ona rahatsızlık verdi.

“Aldın mı?”

“Evet.” Keri kolyeyi çekti ve Faren’in olduğu yere doğru tuttu. Eldivenli parmakların, kendi parmaklarına sürtündüğünü hissetti, sonra mücevher birden elinden alındı.

“Ah, istediğim buydu.” Faren iç çekti ve randevuevine doğru baktı. “Bu gecenin işi daha bitmiş değil, Keri. Senden yapmanı istediğim bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Geri dönüp adamı öldürmeni istiyorum.”

Keri midesinde bir ürperti hissetti. Bir bıçağın iç organlarını doğramasının nasıl bir şey olacağını hayal ettiğinde hissettiğine

fazla yakın bir histi bu. Bir anlığına düşünemedi, sonra zihni hızla çalışmaya başladı.

Bu, bir başka sınavdı. Faren, yeni adamını ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu.

Ne yapmalıydı? Keri, bunu reddederse ne olacağını hiç bilmiyordu. Ve reddetmeyi istiyordu da. Fena bir şekilde. Bunu fark etmesi hem bir rahatlama hem de bir endişeydi onun için. Öldürmek istememek bunu yapamayacağı anlamına gelmiyordu... Ne var ki sokağın karşısına yürüyüp bıçağını adamın iç organlarına daldırmayı düşündüğünde harekete geçemiyordu.

“Neden?” Keri, konuşurken ilk sınavı şimdiden geçemediğini biliyordu.

“Çünkü öldürülmesini istiyorum,” diye yanıtladı Faren.

“N-neden onun öldürülmesini istiyorsun?”

“Sana nedenini açıklamama gerek mi var?”

Keri cesaretini topladı. *Bakalım bu işi ne kadar ileriye götürebiliyorum.*

“Evet.”

Faren eğlendiğini belli eden ufak bir ses çıkardı. “Pekâlâ. Alışveriş yaptığın adamın adı Verran. Ara sıra bir başka Hırsız’ın işlerini yapardı ama bazen işlerinden öğrendiklerini kullanarak kendine biraz para kazandırır. Hırsız buna birkaç gece öncesine kadar, Verran belli bir evi davetsiz olarak ziyaret edene kadar izin vermiş. Bu ev, Hırsız’la anlaşması olan zengin bir tüccarın eviymiş. Verran eve girdiğinde içeride tüccarın kızı ve birkaç hizmetçi varmış.” Faren duraksadı ve Keri onun öfkeli bir ses çıkardığını duydu. “Hırsız bana Verran’ı cezalandırma hakkını verdi. Kız hayatta kalsaydı bile, Verran ölecekti.”

Sarı gözler dönüp Keri’ye baktı. “Tabii, bunları uydurup uydurmadığımı merak ediyor olmalısın. Bana güvenip güvenmediğin konusunda kendi kararını vermek zorundasın.”

Keri başıyla onayladı, sonra karşıdaki randevuevine baktı. Ne zaman gerçeklerden emin olmadan bir karar vermesi gerekse, içgüdülerine güvenirdi. Peki, ona şimdi ne söylüyorlardı?

Soğuk havayı, adamın bakışlarındaki vahşi ifadeyi ve tombul kızın gözlerindeki korkuyu düşündü. Evet, o adam kötü işler yapacak tipte bir adamdı. Sonra Keri diğer kadınları, havadaki gerginliği ve müşteri azlığını düşündü. Randevuevinin sahibiyle konuşan sadece iki adam vardı. Bunlar Verran'ın dostu muydular? Başka bir iş dönüyordu orada.

Peki ya Faren? Keri onun hakkında öğrendiği her şeyi tarttı. Adamın, buna zorlanması halinde merhametsiz olacağından şüphesi yoktu ancak diğer her şey göz önünde tutulduğunda, Faren hakkaniyetli ve dürüst olmuştu. Ayrıca, Verran'm suçundan bahsederken sesinde öfke vardı.

"Daha önce kimseyi öldürmedim," diye itiraf etti Keri.

"Biliyorum."

"Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Biri Sonea'yı tehdit etseydi bunu yapardın. Haklıyım, değil mi?"

"Evet, ama bu farklı."

"Öyle mi?"

Keri Hırsız'a bakarak gözlerini kıstı.

Faren iç çekti. "Hayır, ciddi değildim. Ben öyle çalışmam. Seni sınırıyorum. Bunu biliyor olmalısın. O adamı öldürmek zorunda değilsin. Daha önemli olan, bana güvenmeyi ve sınırlarını bildiğimi öğrenmen."

Keri'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sınavlar beklemişti. Ama Faren ona o kadar farklı görevler vermişti ki Keri Hırsız'm ne aradığını merak etmeye başlamıştı. Kafasında Keri için bir şeyler mi planlıyordu? Daha farklı şeyler.

Belki de bu Keri'nin, biraz daha büyüdüğünde, tekrar yüzleşmek zorunda kalacağı bir sınavdı. Kimseyi öldüremeyecek ya da bunda tereddüt edecek biriyse, acil bir gereksinim olduğunda kendisini ya da diğerlerini tehlikeye atabilirdi. Ve o diğeri Sonea olursa...

Birden tüm tereddüt ve kararsızlık ortadan kalktı.

Faren sokağın karşısındaki randevuevine bakıp iç çekti. "O adamın öldürülmesini gerçekten istiyorum. Kendim yapardım ama..."

Neyse. Onu yine buluruz.” Dönüp ara sokakta birkaç adım ilerlemişti ki, Keri’nin onu takip etmediğini fark edip durdu.

“Keri?”

Ceketinin içine ellerini sokan Keri hançerlerini çıkardı. Randevuevinden gelen loş ışığı yakalayan hançerler Faren’in gözlerini aldı. Faren bir adım geriledi.

Keri gülümsedi. “Birazdan dönerim.”

11. BÖLÜM

GÜVENLİ GEÇİT

Yarım saat sonra bol kokusu neredeyse güzel bir hal almıştı. Aromasında rahatlık vadeden bir ılıkılık vardı. Dannyl önündeki kupaya baktı.

Pek de sağlığa uygun olmayan mayahaneler ve içinde ravi yüzen bol fiçılarının hikâyelerini hatırlayan adam, kendini şuruba benzer içkiyi denemek konusunda ikna edememişti. Ne var ki o akşam daha karanlık şüpheler içindeydi. Meskenciler onun kim olduğunu anlamış *olsalardı*, Dannyl'in içkisine zehir katmaktan onları alıkoyacak ne vardı?

Korkuları büyük ihtimalle boşunaydı. Bir kez daha cüppesini bir tüccar kıyafetiyle değiştirmiş, hırpani bir görüntü sergilemek için dikkat göstermişti. Diğer müşteriler ona tartar bakışlar atmışlar, çoğunlukla belinde duran cüzdanına göz dikmişler, sonra da onu görmezden gelmişlerdi.

Bunlara rağmen Dannyl kalabalık odadaki her adam ve kadının onun kim ve ne olduğunu bildiği hissinden kurtulamıyordu. Suratsız bir güruhtu; sıkılmış ve bıkkınlardı. Dışarıdaki fırtınadan korunmak için odanın her köşesine doluşmuşlardı. Ara sıra havaya, bazen de Lonca'ya küfürler savurduklarını duymuştu. Bu ilk başta Dannyl'i eğlendirmişti. Görünüşe göre, meskenciler kendi dertleri yüzünden Kral'dan çok Lonca'yı suçlamayı güvenli buluyorlardı.

Bir meskenci, yüzü yaralı bir adam, ona dik dik bakıyordu. Dannyl dik durdu, omuzlarını gerginleştirdi ve etrafa bakındı. Kendisine bakan adamın bakışlarına karşılık vermek üzere kendini hazırlarken, onun, kendisinin eldivenlerine daha da ilgi duyduğunu fark etti. Adamın bronz teni ve geniş yüzünü de fark eden Dannyl, kendi içkisine döndü.

Ziyaret ettiği bolhanelerde her ırktan insanı görmüştü. Kısa boylu Elyne'liler en sık rastlananlardı çünkü ülkeleri, Kyralia'nın en yakın komşusuydu. Kara tenli Vin'liler kenar mahallelerde çok daha sık görülüyordu çünkü çoğu yurtdışına çalışmak üzere çıkardı. Atletik yapılı, kabile kültürlü Lan'lılar ve şerefli Lonmar'lılar daha nadiren karşılaşılan insanlardı.

Bu kişi ise adamın yıllardır gördüğü ilk Sachaka'lıydı. Sachaka her ne kadar Kyralia'nın komşusu olsa da, yüksek sıradağlar ve çöl, iki ülke arasında seyahati zorlaştırırdı. Yolu geçmeyi deneyen birkaç tüccar, çölde hayatta kalmaya çalışmak için birbiriyle savaşan barbar klanların ve ticari olarak pek değeri olmayan yozlaşmış bir şehrin hikâyelerini yanlarında getirmişlerdi.

Bu hep böyle olmamıştı. Yüzyıllar önce, Sachaka bilge büyücüler tarafından yönetilen büyük bir imparatorluktu. Kyralia'ya karşı kaybedilen bir savaş ve yeni kurulan Lonca bunu değiştirmişti.

Bir el Dannyl'in omzuna dokundu. Arkasına dönen Dannyl, orada esmer bir adamın durduğunu gördü. Adam başını iki yana salladı, sonra uzaklaştı.

İç çeken Dannyl ayağa kalktı ve kalabalık arasından ilerleyip kapıya gitti. Dışarı çıktığında ara sokağın çoğunu kaplayan çamur birikintileri arasından geçti. Lonca, kızı yeraltındaki saklanma yerinde bulalı ve Lord Jolen, Lonmar'lı tarafından oyuna getirileli üç hafta geçmişti. Gorin, Dannyl'in görüşme isteğini dört kez reddetmişti.

Yönetici Lorlen, Hırsızlar'ın kızı koruduklarını kabullenmekte tereddütlü olmuştu. Dannyl bunun nedenini anlıyordu. Kral'ı ülkesindeki kaçak bir büyücü kadar hiçbir şey rahatsız edemezdi. Hırsızlar'ın varlığına müsamaha gösteriliyordu. Hırsızlar yeraltı suçlularını kontrol

altında tutuyordu ve kaçakçılıktan kaybedilen vergiler dışında daha büyük bir tehdit asla oluşturmuyorlardı. Kral onları bulup ortadan kaldırırsaydı bile, başkalarının onların yerini dolduracağını biliyordu.

Ama Kral, şehirde kaçak bir büyücü olduğundan emin olursa, kenar mahallelerin tümünü yerle bir ederdi.

Dannyl Hırsızlar'ın bunu anlayıp anlamadıklarını merak etti. Gorin'le olan konuşmalarında bu olasılıktan bahsetmemişti çünkü bu onun tehditkâr olduğu izlenimini verebilirdi. Onun yerine, Hırsız'ın kızın sunduğu tehlike konusunda uyarılmıştı.

Ara sokağın sonuna ulaşan adam, daha geniş sokağın karşısına geçti ve iki bina arasındaki dar alana girdi. Oradan, kenar mahalleler bir labirente dönüşüyordu. Rüzgâr her ara sokakta esiyor, aç bir çocuk gibi mızımızlanıyordu. Arada sırada tamamen sustuğu da oluyordu. O duraksamalardan birinde Dannyl, arkasından gelen ayak seslerini duydu. Döndü.

Sokak boştu. Omuz silken Dannyl yoluna devam etti.

Her ne kadar bunu görmezden gelmeye çalışsa da, zihni, takip edildiği fikrinden bir türlü kurtulamadı. Bazen kendi ayak sesleri arasındaki sessizliklerde bir başka ayak sürtünmesi sesi duyup arkasına bakıyor, bazen de bir köşe başında hareketlenme emaresi yakalıyordu. Bu his güçlendikçe, Dannyl kızmaya başlıyordu. Bir köşeyi döndükten sonra gördüğü bir kapının kilidini çabucak açıp bir binaya sığıştı.

İçerideki oda neyse ki dolu değildi. Kapının anahtar deliğinden bakan Dannyl, dışarıdaki sokağın hâlâ boş olduğunu görerek hafifçe güldü. Ama sonra, bir silüet görüş açısına girdi.

Adamın geniş yüzündeki yaraları tanıyan Dannyl kaşlarını çatı. Sachaka'lımm gözleri etrafı tarıyordu. Dannyl bir parıltı yakaladı ve aşağı baktığında adamın eldivenli elinde korkutucu bir bıçak gördü.

Dannyl sessizce güldü. *Beni takip ettiğini duyduğuma dua et,* diye düşündü. Adamı yere serip en yakın karakola sürüklemeyi bir anlığına düşündü ancak vazgeçti. Gece yaklaşmaktaydı ve kendi odasının ılıklığına geri dönmeye daha fazla hevesliydi.

Sachaka'lı adamı zemini inceledi, sonra hızla geri döndü. Danny'yi yüze kadar saydı ve kapıdan çıkıp yoluna devam etti. Meskencilerin onun ne olduğunu bildiği konusundaki korkuları görünüşe bakılırsa yersizdi. Hiçbir meskenci, bir büyücüye sadece bir bıçakla saldıracak kadar aptal olmazdı.

Keri saklanma yerine girdiğinde Sonea büyük bir kitabın üzerine eğilmişti. Başını kaldırıp gülümsedi.

“Büyü işi nasıl gidiyor?” diye sordu Keri.

Sonea'nın gülümsemesi kayboldu. “Her zamanki gibi.”

“Kitap işe yaramıyor mu?”

Başını olumsuzca salladı. “Beş hafta oldu ama ilerleme kaydettiğim tek şey okumak. Faren'in beni korumasını sağlamam okuma bilmekle olmayacak.”

“Yaptığın şeyi aceleye getiremezsin,” dedi Keri. *Günde sadece bir kez alıştırma yapabilirken zor,* diye de ekledi sessizce.

Sonea'nın neredeyse yakalanışının ardından, ne zaman büyü kullansa, bir grup büyücü sabırla onun saklanma yerine yaklaşıyor, yeni saklanma yerleri bulmalarını zorunlu kılıyordu. Keri, Faren'in kenar mahallelerin her yanından yardım aldığını biliyordu. Bildiği bir başka şey de, Hırsız'ın, kendisini, harcadığı tüm para ve yardıma değer gördüğüydü.

“Büyünün işe yaraması için neye ihtiyacın var sence?” diye sordu Keri.

Sonea bir elini çenesine koydu. “Birinin bana *göstermesi* lazım.” Keri'ye doğru bir kaşını kaldırdı. “Faren bir şeyler öğreneceği adam hakkında bir şey söyledi mi?”

Keri başını iki yana salladı. “Bana hiçbir şey söylemedi. Bir şeye kulak kabarttım ama pek iyi bir haber gibi değildi.”

Sonea iç çekti. “Herhalde Lonca sırlarını Hırsızlar'a açık etmeye gönüllü, arkadaş canlısı bir büyücü tanıımıyorsundur, ha? Belki de onlardan birini benim için kaçırabilirsin.”

Keri güldü, sonra aklında bir fikir belirmeye başlarken durdu. "Sence..."

"Şişşt!" diye susturdu onu Sonea. "Dinle!"

Keri zeminden gelen belirsiz tıklatma sesini duyduğunda ayağa fırladı.

"Sinyal!"

Keri sokağa bakan pencereye aceleyle gitti ve aşağıdaki gölgelere baktı. Bir nöbetçi yerine, tanıdık olmayan bir siluet gölgeler içinde yürüyordu. Keri, Sonea'nın pelerinini yakaladı ve ona doğru fırlattı.

"Gömleğine sok," dedi ona. "Ve beni izle."

Masanın yanında duran bir su kovasını alıp içindeki suyu şöminede hâlâ duran birkaç közün üzerine döktü. Odunlar tıslayıp bacaya doğru duman yükseldi. Şöminenin demir kapağını çekip aldı, içine girdi ve çizmesinin ucunu sert, sıcak tuğlalar arasındaki aralıklara yerleştirerek bacadan tırmanmaya başladı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Sonea aşağıdan.

"Hadi," dedi Keri. "Çatılar üzerinden gidiyoruz."

Sessizce lanet okuyan Sonea tırmanmaya başladı.

Fırtına bulutları ardından çıkagelen güneş, çatıları altın bir ışıkla sardı. Keri bir bacanın gölgesine sığındı.

"Hava çok aydınlık," dedi. "Kesin görülürüz. Bence karanlık bastırana kadar burada kalmalıyız."

Sonea yanına geldi. "Yeterince uzaklaştık mı?"

Keri geriye doğru şöyle bir baktı. "Umarım öyledir."

Sonea etrafına bakındı. "Biz Üst Yol'dayız, değil mi? Şu halatlar ve tahta köprüler..." Keri başıyla onaylarken genç kız gülümsedi. "Anıları getiriyor aklıma."

Keri onun gözlerindeki özlemlili bakışı görünce sırıttı. "Ne kadar da eski bir zaman gibi geliyor."

"Öyle. Eskiden yaptığımız şeyleri yaptığımıza ara sıra inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Şimdi olsa cesaret edemem."

Keri omuz silkti. "Daha çocuktuk."

“Evlere girip bir şeyler aşırın çocuklar.” Sonea gülümsedi. “Bir kadın vardı hani odasına girmiştik, bir sürü peruğu vardı, hatırladın mı? Yere oturmuştun ve onları senin üzerine takmıştık. Kadın içeri girdiğinde inliyordun.”

Keri güldü. “Kadındaki çılgık kimsede yoktu.”

Sonea’nın gözleri batan güneşin ışığında parladı. “Jonna gece vakti sana katılmak için dışarı sıvıştığını öğrendiğinde nasıl da başım sürtmüştü.”

“Bu seni durdurmadı,” diye hatırlattı Keri.

“Evet. O zamana kadar bana kilitleri nasıl açacağımı öğretmiştin.”

Keri ona yakından baktı. “Bizimle dışarı gelmeyi *neden* bıraktın?”

Sonea iç geçirdi ve dizlerini göğsüne çekti. “İşler değişti. Harrin’inkiler bana farklı davranmaya başladılar. Sanki benim bir kız olduğumu hatırlamışlardı ve onlarla başka şeyler için takıldığımı düşünüyorlardı. Artık eğlenceli değildi.”

“Ben sana farklı davranmadım...” Keri duraksadı ve cesaretini topladı. “Ama sen benimle de dışarı gelmeyi istemedin.”

Sonea başını salladı. “Sorun sen değildin, Keri. Sanırım o işten sıkıldım. Büyümem ve çocukça davranmayı bırakmam lazımdı. Jonna hep dürüstlüğüne değerli olduğunu, çalmanın yanlış olduğunu söylüyordu. Başka çaren kalmadığında çalmanın yanlış olduğunu düşünmüyordum ama bizim yaptığımız şey o değildi. Şehre taşındığımda neredeyse memnun gibiydim çünkü tüm o şeyleri artık düşünmem gerekmiyordu.”

Keri başıyla onayladı. Belki de onun gitmesi daha iyi olmuştu. Harrin’in çetesindeki çocuklar karşılaştıkları genç kadınlara her zaman iyi davranmıyorlardı.

“Şehirde çalışmak daha mı iyiydi?”

“Biraz. Eğer dikkatli olmazsan yine başın sürtebilir. Muhafızlar en kötüsüydü çünkü onların sana musallat olmasına karşı çıkacak kimse olmuyor.”

Keri onun fazla ilgili muhafızları başından atmaya çalışmasını zihninde canlandırdığında kaşlarını çattı. Güvenli herhangi bir yer

var mıydı ki? Başını iki yana sallayıp Sonea'yı hiçbir muhafızın ya da büyücünün rahatsız edemeyeceği bir yere götürebilmeyi diledi.

"Kitabı kaybettik, değil mi?" dedi Sonea birdenbire.

Kitabın saklandıkları yerdeki masanın üzerinde durduğunu hatırlayan Keri lanet okudu.

"Pek işe yaramıyordu zaten."

Sonea'nın sesinde herhangi bir pişmanlık yoktu. Keri kaşlarını çattı. Onun büyü öğrenmesini sağlayacak bir başka yol olmalıydı. Sonea'nın ona verdiği fikri hatırlayınca dudağını hafifçe ısırırdı.

"Seni kenar mahallelerden çıkarmak istiyorum," dedi. "Bu gece büyücüler her tarafta olacaklar."

Sonea kaşlarını çattı. "Mahallelerin dışına mı?"

"Evet," diye yanıtladı Keri. "Şehirde daha güvende olursun."

"Şehir! Buna emin misin?"

"Neden olmasın?" Gülümsedi. "Bakacakları son yer orası olur."

Sonea bunu düşünüp omuz silkti. "Ama oraya nasıl gideceğiz?"

"Üst Yol'dan."

"Ama bu bizi kapılardan geçirmez."

Keri sıırttı. "Oradan geçmemiz gerekmiyor. Haydi gel."

Dış Duvar, kenar mahallelerin üzerinde heyula gibi yükseliyordu. On adım genişlikteki surlar şehir muhafızları tarafından iyi korunurdu ama Imardin'in en son işgal tehdidi yaşamasının üzerinden yüzyıllar geçmişti. Surun hemen dışında bir yol uzanıyor, kenar mahalle binalarını kendisine yaklaştırmıyordu.

Bu yoldan pek uzakta olmayan bir yerde, Sonea ve Keri, çatılardan aşağı, bir ara sokağa indiler. Kızın kolunu tutan Keri onu bir kutu yığınının götürüp arasına sıvıştı. Orada hava kereste ve bayat meyvenin keskin kokusuyla doluydu.

Keri çömeldi ve yeri tıklattı. Sesin içi boş bir metalden geldiğini duyan Sonea şaşırdı. Zemin hareket etti ve büyük, yuvarlak bir yüzey yukarı açıldı. Geniş yapılı bir yüz karanlıktan çıkageldi. Kafanın etrafından mide bulandırıcı bir koku yükseliyordu.

"Selam, Tul," dedi Keri.

Adam sırtıttı.

"Nasıl gidiyor Keri?"

Keri de gülümsedi. "Fena değil. Bir borç ödemeye var mısın?"

"Tabii." Adamın gözleri parladı. "Geçiş mi?"

"İki kişilik," dedi Keri.

Adam başıyla onaylayıp kesif havanın bulunduğu aşağı kısma geri döndü. Keri, Sonea'ya gülümseyerek deliği işaret etti.

"Önce sen."

Sonea deliğe bir ayağını uzattığında, merdivenin üst basamağını buldu. Son bir kez temiz havayı içine çekerek karanlığa doğru yavaşça indi. Karanlıkta akan suyun sesi yankılanıyordu ve hava oldukça nemliydi. Gözleri karanlığa uyum sağladığında, bir yeraltı lağım tünelinin kenarındaki dar bir çıkıntıda olduğunu fark etti. Tavan o kadar alçaktı ki eğilmek zorunda kalıyordu.

Konuştukları adamın şişman suratı, bir o kadar da geniş bir vücudu vardı. Keri teşekkür ettikten sonra ona bir şey uzatınca adam gülümsemeye başladı.

Tul'u orada bırakan Keri, Sonea'yı şehir yönünde bir geçide götürdü. Birkaç yüz adım sonra ortaya bir başka siluet ve merdiven çıktı. Bu adam belli ki bir zamanlar uzun boyluydu ama sırtı sanki tünelin kıvrımlı tavanına sığacak bir şekil almış gibiydi. Başını kaldırıp ikilinin ona doğru yaklaşmasını büyük, yarı kapalı gözlerle takip etti.

Adam birden dönüp arkasına baktı. Tünelin ötesinden belirsiz bir çınlama sesi geliyordu.

"Çabuk," dedi onlara. Keri, Sonea'nın kolunu tutup koşmalarını sağladı.

Ceketinin altından bir şey alan adam, ona eski bir kaşıkla vurmaya başladı. Tünel içinde, ses sağır ediciydi.

Merdivene ulaştıklarında adam durdu ve arkalarından daha fazla çınlama sesi duydular. Homurdanan adam kollarını sallamaya başladı.

"Çıkın! Çıkın!" diye haykırdı.

Keri paldır küldür yukarı çıktı. Bir metal çınlaması oldu ve yukarıda ışıktan oluşan bir delik ortaya çıktı. Keri oradan aceleyle çıkarak gözden kayboldu. Sonea onu takip ederken tünelden gelen uzak, derin bir ses duydu. Kambur adam Sonea'nın ardından yukarı tırmandı ve merdiveni yukarı çekti.

Sonea etrafına baktı. Dar bir ara sokakta duruyorlardı ve karanlıkta saklıydılar. Tekrar derin sesi duyan Sonea, tünele doğru döndü. Ses hızla şiddetleniyordu. Sonunda derinden bir kükremeye dönüşen ses, kambur adam tünelin kapağını kapadığında aniden kesildi. Çok geçmeden Sonea ayaklarının altında hafif bir titreme hissetti. Keri onun kulağına fısıldamak üzere eğildi.

"Hırsızlar bu tünelleri Dış Duvar'ı geçmek için yıllardır kullanıyorlar," diye fısıldadı. "Şehir muhafızları bunu öğrendiklerinde borulara su vermeye başladılar. Ashında kötü bir fikir değil. En azından temiz kalıyor. Tabii, Hırsızlar onların bunu hangi zamanlarda yaptıklarını öğrendiler ve bir şey değişmedi. Sonra da muhafızlar suyu rastgele vermeye başladılar."

Keri Sonea'ya kapağın yanına gelip çömelmesini işaret edip kapağı dikkatlice kaldırdı. Su Sonea'nın yüzünden birkaç santim uzakta akıp gürültülü bir şekilde sokağa dökülüyordu. Keri kapağı hızlıca tekrar kapadı.

"O yüzden zil çalıyorlar demek," dedi Sonea.

Keri başıyla onayladı. "Uyarı olsun diye." Döndü ve kambur adama bir şey verdikten sonra Sonea'yı karanlık bir köşeye götürdü. Oradan duvar içindeki tuğlaları kaldırıp bir evin çatısına tırmandılar. Hava gittikçe soğuyordu, o yüzden Sonea pelerinini çıkarıp omuzlarına attı.

"Bundan biraz daha yakına gitmeyi umuyordum," diye mırıldandı Keri. "Ama..." Omuz silktili. "Buradan da manzara güzel, değil mi?"

Sonea başıyla onayladı. Güneş alçalmış olmasına rağmen gökyüzü hâlâ parıltıyordu. Fırtına bulutlarının sonuncusu Güney Mahalle'nin üzerindeydi ama doğuya doğru yavaşça ilerlemekteydi. Şehir Sonea'nın önünde sere serpeydi ve turuncu bir ışıkla parlıyordu.

“Kralın Sarayı’nı bile görebiliyorsun,” diye işaret etti Keri.

Yüksek İç Duvar’m üzerinden Saray’ın yüksek kuleleri ve parıldayan bir kubbe görülebiliyordu.

“Hiç oraya gitmedim,” diye iç çekti Keri. “Ama bir gün gideceğim.” Sonea güldü. “Sen? Kralın Sarayı’na gideceksin, öyle mi?”

“Kendime söz verdiğim bir şey,” dedi Keri. “Şehirdeki büyük yerlerin hepsine en azından bir kere girmek.”

“Peki, şimdiye kadar nerelere girdin?”

İç Muhit’in kapılarını işaret etti. Girişten malikânelerin çatıları ve duvarları sokak lambalarının sarı ışığında görebiliyordu.

“Büyük evlerin birkaçına.”

Sonea buna inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. Jonna ve Ranel için getir götür işleri yaparken arada sırada İç Muhit’e girmeleri gerekirdi. Orada sokaklar üzerinde zengin kıyafeti ya da Hanelerin hizmetçilerin giydiği türden üniformaları olmayan herkesi sorguya çeken muhafızlar devriye gezerdi. Müşteriler Sonea’nın onun bölgede işi olduğuna dair küçük bir nişan verirlerdi.

Her ziyareti, ortaya hayret verici yeni şeyler çıkarırdı. Sonea muhteşem renk ve şekillerde olan evleri gördüğü zamanı hatırladı. Evlerin balkonları ve kuleleri öylesine ince ve narindi ki kendi ağırlıkları altında çökecekmiş gibi dururlardı. Hizmetçilerin kaldıkları yerler bile lükstü.

Sonea’nın yaşadığı yerdeki daha sade evler ise daha tanıdık gelirdi. Tüccarlar ve daha az önemli aileler Kuzey Mahalle’de kalırlardı. Onların daha az hizmetçisi vardı ve diğer her şey için zanaatkârların hizmetlerinden faydalanırlardı. Jonna ve Ranel’in orada çalıştıkları iki yıl boyunca düzenli müşterileri olmuştu.

Sonea etrafındaki pencereleri kapayan boyanmış kâğıt perdelerle bakmak üzere başını aşağı çevirdi. Bazılarının ardında insanların gölgelerini görebiliyordu. Muhafızlar onları ev-hanlarından kapı dışarı ettiklerinde, teyzesi ve eniştesinin kaybettiği müşterileri düşünerek iç çekti. “Şimdi nereye?”

Keri gülümsedi. “Beni izle.”

Çatıların üzerinde ilerlediler. Kenar mahalle sakinlerinin aksine, şehirdekiler Hırsızlar'ın etrafta köprü ve tutunacak şeyler bırakmalarına müsamaha göstermezlerdi. Keri ile Sonea bir ara sokak ya da caddenin kenarına geldiklerinde çoğunlukla yere inmek zorunda kalıyorlardı. Daha geniş yollar muhafızlar tarafından devriye gezilirdi, o yüzden çabucak karşıya geçmeden önce onların geçip gitmelerini beklemek zorunda kaldılar.

Bir saat sonra dinlenmek üzere durdular, sonra ufukta beliren ay ışığının loşluğunda yollarına devam ettiler. Sonea, Keri'yi sessizce takip ediyor, loş ışıktaki adımını attığı yerlere dikkatini veriyordu. Sonunda Keri yine durduğunda, Sonea'nın üzerine bir yorgunluk dalgası çöktü ve inleyerek yere oturdu.

"Oraya çok geçmeden varsak iyi olacak," dedi Sonea. "Çok yorgunum."

"Fazla bir şey kalmadı," dedi Keri. "Buradan geçtik mi, geldik sayılır."

Sonea onu bir duvar üzerinden büyük, düzenli bir bahçeye doğru takip etti. Buradaki ağaçlar uzun ve simetrikti. Keri, sanki sonsuza dek uzanıyormuş gibi duran bir duvarın gölgeleri altında ilerlemelerini sağladı.

"Neredeyiz?"

"Bekle de gör," diye yanıtladı Keri.

Bir şey Sonea'nın ayağını yakaladı ve onu bir ağaca doğru tökezletti. Ağaç kabuğunun sertliği onu şaşırtmıştı. Başını kaldırıp etrafa bakınca, önündeki ağaçların adeta sonsuza kadar uzanıp muhafız gibi durduklarını gördü. Karanlıkta tuhaf ve uğursuz görünüyorlardı. Pençeli kollardan oluşan bir orman gibiydi.

Bir orman mı? Sonea kaşlarını çatı, sonra bir ürperti onu teslim aldı. Kuzey Mahalle'de hiç bahçe yoktur ki. Ve İmardin'de ancak bir orman var...

Kalbi küt küt atmaya başladı. Keri'nin ardından aceleyle koştu ve onun kolunu yakaladı.

"Hey! Ne yapıyorsun!?" dedi nefes nefese. "Lonca'dayız!"

Keri sırttı. "Evet, öyle."

Sonea ona dik dik baktı. Ay ışığıyla aydınlanmış bir ormanda kara bir siluetti ve Keri'nin ifadesini tam olarak göremiyordu. Korkutucu bir şüphe doldu içine. Elbette öyle bir şey... yapmazdı... Keri değil. Hayır, onu *asla* büyücülere teslim etmezdi.

Keri'nin elini omzunda hissetti. "Endişe etme, Sonea. Bir düşün. Büyücüler nerede? Kenar mahallelerde. Burada, orada olduğundan daha güvendesin."

"Ama... Onların muhafızları yok mu?"

"Kapılarda birkaç muhafızları var, hepsi o."

"Devriye gezmiyorlar mı?"

"Hayır."

"Ya büyülü duvar?"

"Hayır." Keri sessizce güldü. "Sanırım insanların buraya izinsiz girmeyecek kadar korktuklarını düşünüyorlar."

"Bunları nereden biliyorsun?"

Keri kıs kıs güldü. "Buraya daha önce geldim."

Sonea keskin bir şekilde nefesini tuttu. "*Neden?*"

"Şehirdeki her yeri görmeye karar verdikten sonra buraya gelip biraz dolandım. Ne kadar kolay olduğuna inanamadım. Binalara girmeye çalışmadım tabii, pencerelerden büyücülerini seyrettim sadece."

Sonea onun gölgedeki yüzüne inanamaz bir ifadeyle baktı. "Lonca'yı gizlice *gözledin*, öyle mi?"

"Tabii. Çok ilginçti. Yeni büyücülere eğitim verdikleri yerleri ve yaşadıkları yerleri gördüm. En son geldiğimde Şifacılar görmüştüm. Gerçekten görülecek manzaraydı. Bir çocuğun yüzünde bir sürü keşik vardı. Şifacı ona dokunduğunda hepsi kayboldu. İnanılmazdı."

Duraksadı ve Sonea onun kendisine doğru döndüğünü gördü. "Birinin sana nasıl büyü yapılacağını göstermesini istediğini söylediğini hatırlıyor musun? Belki onları seyrederken, öğrenmeni sağlayacak bir şeyler görebilirsin."

"Ama... burası *Lonca*, Keri."

Oğlan omuz silkti. "Gerçekten tehlikeli olduğunu bilsem seni buraya getirmezdin, değil mi?"

Sonea başını salladı. Ondan şüphe ettiği için kendini berbat hissetti. Eğer Keri onu teslim etme niyetinde olsaydı, büyücülerin onu saklanma yerinde yakalamasına izin verirdi. Ama ona asla ihanet etmezdi. Tabii, yaptığı açıklama inanılacak türden de değildi.

Bu bir tuzaksa, zaten sonum gelmiş demektir.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve zihnini Keri'nin teklifine yoğunlaştırdı.

"Bunu yapabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

"Tabii."

"Bu delilik, Keri."

Keri güldü. "Gel, en azından bir bak. Yolun sonuna kadar gideriz ve ne kadar kolay olduğunu kendin görürsün. Denemek istemezsen geri döneriz. Haydi gel."

Korkusunu bastıran Sonea onu ağaçlar boyunca takip etti. Orman biraz seyrelince duvarları gördü. Gölgelelerde kalarak ilerleyen Keri, bir yola yirmi adım kala yavaşladı, sonra ok gibi fırlayarak büyük bir ağacın gövdesi ardında durdu.

Sonea onun peşinden aceleyle hareket edip sırtını bir başka ağacın kabuğuna yasladı. Bacaklarındaki gücün çoğu gitmiş gibiydi ve başı hafiften dönüyordu. Keri sırtıp ağaçların arasını işaret etti.

Sonea, önünde yükselen binaya başını kaldırdığında nefesi kesildi.

12. BÖLÜM

BAKACAKLARI SON YER

Öylesine yüksekti ki yıldızlara dokunuyor gibi görünüyordu.

Her köşesinde bir kule vardı. Onların da arasında, ay ışığında yumuşakça parlayan beyaz duvarlar vardı. Ön tarafta taş kemerler bina genişliğince uzanıyordu ve her kemerde taştan bir perde asılıydı. Geniş bir merdiven o anda açık olan bir çift büyük kapıya ulaşıyordu.

“Ne kadar da güzel,” dedi Sonea kısık sesle.

Keri hafifçe güldü. “Öyle, değil mi? Şu kapıları görüyor musun? Bir insanın dört katı boyundalar.”

“Kim bilir ne kadar ağırdırlar. Onları nasıl kapatıyorlar acaba?”

“Büyüyle herhalde.”

Kapı eşiğinde mavi cüppeli bir adam görüldüğünde Sonea gerildi. Adam duraksadı, sonra merdivenden inmeye başlayıp sağ taraftaki daha küçük binaya doğru uzaklaştı.

“Endişe etme. Bizi göremezler,” diye temin etti onu Keri.

Sonea tuttuğu nefesini bıraktı ve gözlerini uzaklaşmış siluetten çevirdi. “İçeride ne var?”

“Sınıflar. Orası Üniversite.”

Binanın yanında üç sıra pencere vardı. En aşağıdaki iki sıranın görüntüsü çoğunlukla ağaçlar tarafından kapalıydı ancak Sonea yeşilliğin arasından ılık sarı ışıklar geldiğini görebiliyordu. Binanın

solunda büyük bir bahçe vardı. Keri, bunun uzağında kalan bir binayı işaret etti.

“Çıraklar orada yaşıyor,” dedi. “Üniversite’nin öteki yanında tıpkı bunun gibi bir bina daha var ve orada da büyücüler yaşıyor,” dedikten sonra sol taraflarında kalan yuvarlak bir yapıyı gösterdi. “İşte orada da Şifacılar çalışıyor.”

“O ne?” diye sordu Sonea, bahçenin içinde bir yerden yükselen kıvrımlı direkler topluluğunu işaret ederek.

Keri omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Önlerindeki yolu ve sol tarafı gösterdi. “Şu yol, şuradaki hizmetçilerin evlerine gidiyor,” dedi. “Ahır da o yönde,” dedi sağı işaret ederek. “Üniversite’nin arkasında birkaç bina daha var ve büyücülerin binasının önünde bir başka bahçe var. Ah, bir de tepenin üzerinde büyücüler için birkaç ev daha var.”

“Ne kadar çok bina,” dedi Sonea. “Kaç büyücü var ki?”

“Burada yaşayan yüzden fazla büyücü var,” dedi Keri. “Yaşamayan daha fazlası da var. Bazıları şehirde, bazıları kırsalda ve çok daha fazlası diğer ülkelerde yaşıyor. Burada iki yüz kadar hizmetçi var. Uşaklar, seyisler, aşçılar, kâtipler, bahçıvanlar, hatta çiftçiler bile var.”

“Çiftçiler mi?”

“Hizmetçilerin evlerinin yakınında tarlaları var.”

Sonea kaşlarını çatı. “Neden yiyeceklerini satın almıyorlar ki?”

“Duyduğuma göre ilaç yaptıkları çeşit çeşit bitkiler yetiştiriyorlarmış.”

“Ah.” Sonea Keri’ye bakarken yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı.

“Lonca hakkında bu kadar şeyi nasıl öğrendin?”

Oğlan sırtı. “Çok soru sordum. Özellikle de son kez buraya geldiğimde.”

“Neden?”

“Merak ettim.”

“Merak mı ettin?” Sonea alayla güldü. “Sadece meraktan yani, öyle mi?”

“Herkes onların burada ne yaptığını merak eder. Sen etmez misin?”

Sonea duraksadı. "Eh... Bazen."

"Tabii edersin. Çoğu insandan daha fazla nedenin var bunun için. Pekâlâ, birkaç büyücü gözlemeye ne dersin?"

Sonea binalara doğru baktı. "Nasıl yakalanmadan içeri gidip bakacağız ki?"

"Bahçe binaların duvarlarına çıkıyor," dedi Keri. "Sağa sola ayrılan yollar var ve onların yanında da ağaçlar ve çalı çitler yolun iki tarafını kapatıyor. Çalılar arasında yürürsen kimse seni göremez."

Sonea başını salladı. "Sadece sen böyle bir delilik yapabilirsin."

Keri gülümsedi. "Ama aptalca riskler almadığımı biliyorsun."

Sonea dudağını ısırды. Keri'nin ona ihanet ettiğinden şüphelendiği için hâlâ utanıyordu. Harrin'in çetesi içinde Keri hep en akıllıları olmuştu. Lonca'yı gözetlemek mümkünse, ancak o bunun nasıl yapılacağını bilirdi.

Sonea, ona kendisini Faren'e geri götürmesini söylemesi gerektiğini biliyordu. Eğer birisi onları yakalasa... Bu, düşüncesi bile fazla korkutucu bir şeydi. Keri ona beklentiyle bakıyordu. Zihninin derinliklerinden bir ses fısıldadı. *En azından denemezsem yazık olur. Ayrıca işe yarar bir şey görebilirim de.*

"Pekâlâ." İç çekti. "Önce nereye?"

Keri sırtarak Şifacıların binasını gösterdi. "Oradaki bahçeye yolun karanlık olduğu yerden gireriz. Beni izle."

Ormana hızla daldı ve ağaçlar arasından yönünü buldu. Birkaç yüz adımdan sonra tekrar yola dönüp bir ağacın yanında durdu.

"Büyücüler şu anda antrenmanla meşguller," diye mırıldandı. "Ya da odalarına gitmişler. Gece dersleri bitene kadar zamanımız var, sonra saklanırsınız. Şimdilik hizmetçilere dikkat etmemiz lazım. Pelerinini gömleğinin içine sok. Sana engel olmasın."

Sonea ona uydu. Keri, elini tutup yolda ilerlemeye başladı. Sonea, Üniversite pencerelerine şüpheyile bakıyordu.

"Ya dışarı bakarlarsa? Bizi görürler."

“Endişelenme,” dedi Keri. “Odaları ıııklı, o yüzden pencerenin dibine gelip dışarı bakmadıkları sürece bir şey göremezler. Zaten dışarı bakamayacak kadar meşguller.”

Sonea’nın kolunu tutarak onu yoldan karşıya geçirdi. Nefesini tutan Sonea, yukarıdaki pencerelere doğru baktı. Pencerelerde kimse yoktu. Bahçenin gölgelerine girdiklerinde rahat bir nefes alabildi.

Karın üstü yatan Keri, çalı çitin dibinden ilerledi. Onu takip eden Sonea da eğilmek zorunda kaldı.

“En son buraya geldiğimden beri büyümüş çalılar,” diye mırıldandı Keri. “Sürünmemiz gerekecek.”

Elleri ve dizleri üzerinde ilerleyerek Sonea’yı yeşillikten oluşan dar bir tünelden geçirdi. Her yirmi adımda bir, bir ağacın gövdesinden sıkışarak geçmek zorunda kalıyorlardı. Birkaç yüz adım ilerledikten sonra durdu.

“Şifacıların binasının önündeyiz,” dedi. “Patikayı geçeriz, sonra duvarla bitişik ağaçlara gireriz. Önce ben gideyim. Patikada kimse olmadığından emin olurum. Sonra sen takip edersin.”

Tekrar karın üstü yatarak çalıların arasından çıkıp gözden kayboldu. Onun ardında bıraktığı delikten, Sonea dışarı göz gezdirdi. Bir patika çalı çitler boyunca uzanmaktaydı. Keri’nin diğer taraftan girip yarattığı boşluğu görebiliyordu.

Sürünerek oradan çıkıp aceleyle karşı tarafa geçerek tekrar çalıların arasına girdi. Keri’nin arka taraftaki bir boşlukta sırtını, duvara bakan büyük bir ağacın gövdesine vererek oturduğunu gördü.

“Sence tırmanabilir misin?” diye sordu Keri sessizce, duvara dokunarak. “İkinci kata gitmen gerekecek. Derslerini orada görüyorlar.”

Sonea duvarı inceledi. Büyük taş tuğlalardan oluşuyordu. Aralarındaki çimento eskiydi ve çatlamıştı. Binanın etrafını dolaşan iki çıkıntı, pencerelerin pervazını oluşturunuyordu. Bir pencereye ulaşabilse, içeri bakınırken o çıkıntıda durabilirdi.

“Kolay,” diye fısıldadı.

Keri gözlerini kısıtı, sonra ceplerini aramaya başladı. Küçük bir kavanoz çıkarıp açtı ve içindeki kara macunu Sonea'nın yüzüne sürmeye başladı.

"İşte. Şimdi Faren'e benzedin." Sırıttı, sonra tekrar ciddi bir ifade takındı. "Ağaçların arkasında kal. Birinin geldiğini görürsem, mulluk gibi öterim. Sen de hareket etmeden kalıp sessiz olursun."

Başıyla onaylaya Sonea duvara döndü ve ayak parmaklarını bir aralığa yerleştirdi. Parmaklarını çatlamış çimentoda bulduğu aralıklara sokarak ayağını koyacağı delikler aradı. Çok geçmeden duvara tutunmuş, ayakları Keri'nin kafasının seviyesine gelmişti. Başını aşağı çevirip bakınca onun sırtıttığını gördü.

Sonea kendini yukarı çekerken kasları itiraz ediyordu ama ikinci çıkıntıya ulaşana kadar durmadı. Biraz nefeslenmek için durduktan sonra başını en yakındaki pencereye çevirdi.

Bu pencere bir kapı eşiği büyüklüğündeydi ve dört büyük camdan oluşuyordu. Çıkıntıda dikkatlice kayarak odayı görebilecek noktaya geldi.

Kahverengi cüppeli büyük bir büyücü grubu içeride oturuyor ve odanın köşesindeki bir şeye ilgiyle bakıyorlardı. Sonea birinin başını kaldırıp onu göreceğinden korkuyordu ancak kimse onun olduğu tarafa bakmadı. Kalbi küt küt atarak, grubun baktığı şeyi görebilmek için biraz daha ilerledi.

Köşede koyu yeşil cüppeli bir adam oturuyordu. Ellerinde tahta bir insan kolu tutuyordu. Üzerinde renkli çizgiler ve yazılı sözcükler vardı. Büyücü, küçük bir değnekle değişik sözcükleri işaret ediyordu.

Sonea bir heyecan dalgası hissetti. Büyücünün sesi camdan pek duyulmuyordu ancak dikkatli dinlediğinde sözcükleri çıkarabiliyordu.

Bunu yaptığında, tanıdık bir kızgınlık büyüdü içinde. Büyücünün dersinde birçok tuhaf sözcük ve tabir vardı. Sanki bir başka dil gibiydi. Sonea parmaklarındaki ağrıya teslim olup aşağı inecekti ki, konuşmacı dönüp yüksek sesle seslendi. "Jenia'yı içeri getirin."

Çıraklar dönüp açık kapıya baktılar. Genç bir kadın, yanında yaşlı bir hizmetçiyle içeri girdi. Kolu bandajlanmış ve boynuna asılıydı.

Kadın cesaretle gülümseyip çıraklardan birinin söylediği bir şeye güldü. Öğretmenden gelen sert bir bakış sınıfı sessizleştirdi.

“Jenia bu öğleden sonra attan düşerek kolunu kırdı,” dedi adam. Genç kadına sandalyeye oturması için işaret etti. Adam onun bandajlarını açarken kızın yüzündeki gülümseme kaybolmaya başladı.

Morarıp şişmiş bir ön kol ortaya çıktı. Öğretmen sınıftan iki çırak seçti. İkili ellerini morarmış kolun üzerinde kibarca gezdirdiler ve geriye çekilip fikirlerini beyan ettiler. Öğretmen memnun bir şekilde başıyla onayladı.

“Şimdi,” dedi adam tüm sınıfa hitap ederek. “Önce ağrıyı dindirmeliyiz.”

Öğretmenden gelen işaretle, çıraklardan biri kadının elini tuttu. Gözlerini kapadığında oda bir an sessizleşti. Kadının yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Çırak onu bırakıp öğretmenine doğru başını salladı.

“Vücudun kendisini iyileştirmesine izin vermek her zaman daha iyidir,” diye devam etti büyücü. “Ama kemiklerin kaynaması ve şişkinliğin azalmasını sağlayacak şekilde müdahale edebiliriz.”

Diğer çırak avcunu kadının kolunda yavaşça gezdirdi. Onun dokunuşu altında morluklar kayboldu. Genç öğrenci gerilediğinde, kadın gülümsedi ve parmaklarını oynattı.

Öğretmen, kolu inceledikten sonra kadının açıkça hoşlanmadığı boyun askısını değiştirdi. Kadına kolunu iki hafta boyunca kullanmaması konusunda sert bir uyarıda bulundu. Çıraklardan biri bir şey söylediğinde geri kalanlar güldüler.

Sonea pencereden uzaklaştı. Biraz önce büyücülerin efsanevi şifa güçlerine tanık olmuştu. Bu, meskencilerin hayatları boyunca tanık olmadıkları bir şeydi. Sonea’nın hayal ettiği kadar inanılmazdı.

Ama bunu nasıl yaptıkları konusunda hiçbir şey öğrenememişti.

Bu ileri seviye çıraklar için bir ders olmalı, diye düşündü. Yeni çıraklar böyle bir sakatlığı nasıl tedavi edeceklerini bilemezlerdi. Yeni çırakların girdiği bir ders bulabilirse, bunu anlayabilirdi.

Aşağı indi. Ayakları zemine dokunduğunda, Keri onun kolunu tuttu.

“Tedavi yaparlarken görebildin mi?” diye fısıldadı Keri.

Sonea başıyla onayladı.

Keri sırtıttı. “Sana kolay olacağını söylemiştim, değil mi?”

“Senin için kolay tabii,” dedi Sonea, ellerini ovuşturarak. “Ben antrenmansızım.” Bir sonraki ağaca doğru giderek, yorgun parmaklarını tuğlalar arasına zorla koydu ve bir kez daha kendini yukarı çekti.

Bir sonraki sınıfta bir başka öğretmen vardı ve o da yeşil cüppeliydi. Sessiz kadın, masaların üzerine eğilmiş çırakları seyrediyordu. Çıraklar kâğıtlara telaşla bir şeyler yazıyorlar, oldukça eski deri kapaklı kitapların sayfalarını çeviriyorlardı. Sonea kollarındaki ağrıya teslim olarak yere geri döndü.

“Ne gördün?” diye sordu Keri.

Sonea başını olumsuzca salladı. “Pek bir şey göremedim.”

Sonraki pencerede, sıvıları, kuru tozları ve macunları küçük kavanozlara koyup karıştıran çırakların olduğu bir sınıf vardı. Ondan sonrakindeyse yeşil cüppeli bir genç adam, kitabının açık sayfalarına kafasını koymuş, uyukluyordu.

“Diğer odalarda ışık yok,” dedi Keri, Sonea tekrar yanına döndüğünde. “Sanırım burada görülecek başka bir şey yok.” Dönüp Üniversite’yi işaret etti. “Orada seyredilecek başka sınıflar vardır.”

Sonea başıyla onayladı. “Haydi gidelim.”

Çalılardan sıkışarak çıkan ikili, patikanın karşısına koşturup diğer taraftaki çalıların arasına girdi. Bahçe yolunu yarılamışlardı ki Keri durup çalılardaki bir boşluğa işaret etti.

Yaprakların arasından bakan Sonea, bahçenin üzerinde yükselen tuhaf direklere ulaştıklarını gördü. İçeride doğru eğilerek birbirlerine reverans yapıyormuş gibi duran direklerin en üst kısımları sivriliyordu. Zemine gömülü büyük, yuvarlak bir taş etrafında eşit aralıklarla birbirlerinden ayrılmışlardı.

Sonea ürperdi. Havada tanıdık bir titreşim hissedilebiliyordu. Rahatsızlanarak, elini Keri’nin sırtına koydu.

“Devam edelim.”

Keri başıyla onayladı, uzun direklere son bir bakış attı ve yola devam etti.

Üniversite duvarına ulaşmadan önce iki patikayı daha geçtiler. Keri elini taşa koydu.

“Burayı tırmanamayacaksın,” diye fısıldadı. “Ama zemin katta da bir sürü pencere var.”

Sonea duvara dokundu. Taşın yüzeyinde herhangi bir çatlak ya da çıkıntı göremiyordu. Sanki tüm bina yekpare taştan oyulmuş gibiydi.

Bir ağacın arkasına geçen Keri parmaklarını birbirine geçirdi. Sonea kalkıp bir ayağıyla onun basamak yaptığı ellerine bastı. Yükselip pencere pervazı üzerinden odaya baktı.

Mor cüppeli adam, tahtaya bir şeyler yazıyordu. Sesi Sonea’nın kulaklarına ulaşmıyordu ancak sözcükleri seçemiyordu. Tahtadaki çizimler, şifacıların biraz önceki konuşmaları kadar anlaşılmazdı. Sonea biraz hayal kırıklığı, biraz da sinirle, Keri’ye kendisini indirmesini işaret etti.

Bina boyunca ilerleyip bir sonraki pencereye gittiler. İçerideki manzara, ilki kadar gizemliydi. Çıraklar gözleri kapalı bir şekilde sandalyelerinde kıpırdamadan oturuyorlardı. Her oturmuş çırağın arkasında bir başka çırak duruyor, avuç içlerini arkadaşlarının şakaklarına bastırıyorlardı. Kırmızı cüppeli bir adam sert ifadesiyle onları sessizlik içinde seyretiliyordu.

Sonea uzaklaşacaktı ki, adam birden konuştu.

“Şimdi geri dönün.” Adamın ses tonu, böylesine sert görünen biri için beklenmedik derecede rahatlatıcıydı. Ayakta duran çıraklar kendi şakaklarını ovuşturup yüzlerini ekşittiler.

“Gördüğünüz gibi, bir başkasının zihninin içini görmek, onların iyi niyeti olmadan imkânsızdır,” dedi öğretmen. “Eh, tabii Yüksek Lordumuzun ispat ettiği üzere bu imkânsız *değildir* ama siz ya da benim gibi sıradan büyücülerin ulaşamayacağı bir yetkinliktir.”

Gözleri pencereye ilişti. Sonea çabucak eğildi. Keri onu aşağı indirdiğinde pencere çıkıntısının altında çömelip sırtını duvara yaslayarak Keri'ye de aynısını yapmasını işaret etti.

“Görüldün mü?” diye fısıldadı Keri.

Sonea bir elini küt küt atan kalbine götürdü. “Emin değilim.” Büyücü o anda Üniversite içinde aceleyle ilerleyip bahçeyi kontrol etmeye mi geliyordu? Yoksa pencereye dik dik bakıyor ve ikilinin pencerenin altından çıkmasını mı bekliyordu?

Yutkundu. Keri'ye, ormanın içine kaçmalarını söylemek üzere döndü ama durdu. Odadan öğretmenin boğuk sesi tekrar gelmeye başlamıştı. Gözlerini kapayıp rahatlayarak tuttuğu nefesi verdi.

Keri öne eğildi ve pencereye doğru kafasını uzattı. Dönüp omuz silkti.

“Devam edelim mi?”

Sonea derin bir nefes alıp başıyla onayladı. Ayağa kalkarak bina boyunca devam ederek bir sonraki pencere altında durdular. Ellerini bağdaştıran Keri, Sonea'yı kaldırdı.

Sonea pencereden bakarken, hızlı hareketler fark etti. Manzaraya inanamayarak bakakaldı. Birkaç çırak sürekli koşup eğiliyor, odada uçuşan minik bir ışık noktasından kaçmak için çabalıyordu. Bir köşede duran sandalyede, kırmızı cüppeli bir büyücü, ileri uzanmış eliyle ışığı hareket ettiriyordu. “Kıpırdamayın! Olduğunuz yerde durun!”

Çıraklardan dördü zaten bunu yapıyordu. Parlak ışık onlara yaklaştığında, sanki savılmış bir sinek gibi uzaklaştı. Çok geçmeden diğer çıraklar onların örneğini takip ettiler ancak ışık hızlıydı. Daha az becerili birkaç gencin kolları ve yüzlerinde minik kırmızı yanıklar vardı.

Birdenbire ışık kayboldu. Öğretmen sandalyesinden kalktı. Çıraklar rahatlayıp birbirlerine sırttılar. Onların kendisine doğru bakacağından korkan Sonea, kendini yere bıraktı.

Bir sonraki pencerede, mor cüppeli bir büyücünün renkli sıvılarla yaptığı tuhaf bir deneyi sınıfına izlettiğini gördü. Bir başkasında, bir grup çırağın erimiş camdan oluşan ve havada süzülen kürecikler

üzerinde çalıştıklarını, o parlak kütleleri karmaşık heykeller haline getirdiklerini gördü. Sonrakinde de, kırmızı cüppeli kibar görünen bir adamın, ateş oluşturmakla ilgili konuşmasını dinledi.

Birden, Lonca'nın tümünde derin bir zil sesi yankılandı. Büyücü şaşkınlıkla başını kaldırdı ve çıraklar oturdukları yerlerden kalkmaya başladılar. Sonea eğildi.

Keri onu yere indirdi. "Bu zil, dersler bittiği zaman çalıyor," dedi. "Şimdi sessiz kalalım. Büyücüler Üniversite'den çıkıp odalarına gidecekler."

Bir ağacın gövdesine sığındılar. Birkaç dakika boyunca her şey sessizdi ancak sonra, Sonea çalıların ötesinden gelen ayak seslerini duydu.

"...uzun gün oldu," diyordu kadın. "Çok azımız buradayız ve kış öksürüğü de yayılıyor. Umarım şu arama yakında biter."

"Evet," diye katıldı ikinci kadın. "Ama Yönetici mantıklı davrandı. İşlerin çoğunu Savaşçılara ve Simyacılara verdi."

"Doğru," diye yanıtladı ilk kadın. "Söylesene, Lord Makin'in karısı nasıl? Sekiz ay olmuş olmalı..."

Kadınların sesleri gittikçe uzaklaştığında, onun yerini çocukça bir kahkaha aldı.

"...nasıl da kandırdı ama. Seni dövmüş kadar oldu, Kamo!"

"O sadece bir kandırmacaydı," dedi ağır Vin aksanlı bir oğlan. "İkincide işe yaramaz."

"Hah!" dedi üçüncü oğlan. "İkinci *buydu* zaten!"

Oğlanlar kahkahalara boğuldular ama Sonea, sol tarafından gelen başka ayak sesleri duydu. Topluluk sessizleşti.

"Lord Sarrin," dediler saygılı bir tonla, ayak sesleri onlara ulaştığında. Ayak sesleri onları da geçtiğinde gençler sesleri tekrar yükselerek birbirleriyle dalga geçmeye devam ettiler. Çok geçmeden duyma mesafesinden uzaklaştılar.

Birkaç büyücü grubu daha önlerinden geçti. Çoğu sessizdi. Git-gide, Lonca içindeki hareketlilik azalarak bitti. O arada Keri başını

bir çalılıktan çıkarıp patikayı yoklamıştı. Neredeyse bir saat boyunca saklandıkları yerde kalmışlardı.

“Artık ormana dönebiliriz,” dedi. “Görebileceğin başka ders yok.”

Patikaya, sonra da öte taraftaki çalılığa giderken Sonea onu takip etti. Bahçe içinde ilerleyip yolu geçtiler ve ormana girdiler. Bir ağacın altına çömelen Keri sırtırtırken gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi.

“Kolay oldu, değil mi?”

Sonea Lonca'ya doğru baktı ve gülümsemeye başladı.

“Evet!”

“Söylemiştim sana. Bir düşün. Büyücüler kenar mahallelerde her yeri ararken, biz *onların* arazisinde geziniyorduk.”

Sessizce kıs kıs güldüler. Sonea derin bir nefes aldı.

“İşimizin bittiğine seviniyorum,” diye itiraf etti. “Artık geri dönebilir miyiz?”

Keri dudaklarını büzdü. “Hazır buradayken başka bir şey denemek istiyordum.”

Sonea ona şüpheyle baktı. “Ne?”

Onun sorusunu duymazlıktan gelen Keri kalkıp ağaçlar arasında ilerledi. Sonea önce duraksadı ama onun peşinden aceleyle gitti. Orman içinde derinlere ilerledikçe, ortam karanlıklaştı ve Sonea birçok kez gizli ağaç köklerine ve dallarına takıldı. Keri sağa döndüğünde, ayakları altında farklı bir yüzey hisseden Sonea, bir kez daha yoldan geçtiklerini anladı.

Oradan sonra, zemin hafifçe yokuş yukarı çıkmaya başladı. Birkaç yüz adımdan sonra dar bir patika geçtiklerinde, yokuş daha da dikleşti. Keri durdu ve eliyle işaret etti.

“Bak.”

Ağaç gövdeleri arasından uzun, iki katlı bir bina görünüyordu.

“Çırakların binası,” dedi Keri. “Onun arkasındayız. Bak, içerisini görebiliyorsun.”

Pencerelerden birinden bir odanın yarısını görebiliyordu. Sıradan görünen, sağlam bir yatak, dar bir masa ve bir sandalye vardı. İki kahverengi cüppe, duvardaki askılarda asılıydı.

“O kadar da lüks değilmiş.”

Keri başıyla onayladı. “Hepsi öyle.”

“Ama zenginler, değil mi?”

“Sanırım tam büyücü olmadan kendi eşyalarını seçemiyorlar.”

“Büyücülerin kaldıkları odalar nasıl?”

“Lüks.” Keri’nin gözleri parladı. “Görmek ister misin?”

Sonea başıyla onayladı.

“Haydi öyleyse.”

Ağaçlar arasında daha da derinlere ilerleyerek yokuşu çıktı. Ormanın sonuna yaklaştıklarında, Sonea birkaç bina ve Üniversite’nin arkasında kalan geniş, taş döşemeli avluyu gördü. Yapılardan biri, uzun bir merdiven gibi yokuş boyunca kıvrılıyor, sanki tamamen erimiş camdan yapılmış gibi hafifçe parılıyordu. Bir başkası, ters döndürülmüş bir kâse gibiydi ve pürüzsüz, beyaz duvarları vardı. Tüm bölge, yüksek demir direklerde asılı, iki sıra halinde dizili, yuvarlak lambalarla aydınlatılıyordu.

“Tüm bu binalar ne için?” diye sordu Sonea.

Keri durdu. “Emin değilim. Sanırım şu camdan olanı hamam. Diğerleri...” Omuz silkti. “İstersen öğrenebilirim.”

Orman içinde ilerlemeye devam ettiler. Lonca tekrar görüş alanına girdiğinde, avluyu geçmiş ve büyücülerin binasına daha da yakınlaşmışlardı. Keri kollarını bağdaştırıp kaşlarını çattı.

“Pencerelerin tümünde kâğıt perdeler var,” dedi. “Belki de yanından dolaşırsak bir şey görebiliriz.”

Ağaçların başladığı yere döndüklerinde, Sonea bacaklarının ağrıdığını hissetti. Orman binaya yan taraftan daha yakın olsa da Keri’nin gösterdiği pencereden sadece birkaç mobilya görebildi. Birden kendini meraklı olmaktan çok yorgun hissederek kendini yine bıraktı.

“Kenar mahallelere geri dönüp dönemeyeceğimi bilemiyorum,” diye inledi. “Bacaklarım bir adım daha atacak durumda değil.”

Keri sırtarak onun yanına çömeldi. “Şu son birkaç yılda yumuşamışsın, o kesin.”

Sonea ona yorgun bir bakış attı. Keri kıs kıs gülerek Lonca'ya döndü.

"Biraz oturup dinlen," dedi ayağa kalkarak. "Benim yapmak istediğim bir şey var. Elimi çabuk tutarım."

Sonea somurttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Daha yakma. Endişe etme. Hemen dönerim." Dönüp gölgelerin içinde kayboldu.

Buna kızamayacak kadar yorgun olan Sonea ormana baktı. Ağaç gövdeleri arasından düz ve gri bir şey görebiliyordu. Küçük, iki katlı bir binadan kırk adım kadar ötede durduğunu fark ettiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Kalkarak yapıya yaklaştı. Keri'nin bu binayı kendisine neden göstermediğini merak etti. Belki o da fark etmemişti. Diğer Lonca binalarından farklı olarak değişik, daha koyu renk bir taştan yapılmış bina, ağaçların gölgeleri arasında neredeyse görünmezdi.

Tıpkı Üniversite gibi, dış tarafta bir çalı çiti vardı. Birkaç adım sonra Sonea, ayakları altındaki zeminin sert bir taşa dönüştüğünü hissetti. Karanlık pencereler, onu daha da yakına davet ediyordu.

Arkasına bir bakış atarak Keri'nin ne zaman döneceğini merak etti. Fazla zaman geçirmezse, binanın pencerelerinden biraz bakıp o geri dönmeden gidebilirdi.

Patikada yavaşça ilerleyerek, çalı çitin arkasına geçip ilk pencereden baktı. Oda karanlıktı ve pek bir şey görünmüyordu. Biraz mobilya vardı, o kadar. Sonraki pencerelere doğru gidince farklı bir manzarayla karşılaşmadı. Hayal kırıklığıyla geri dönmeye hazırlanırken, arkasından gelen ayak sesleriyle donup kaldı.

Çalı çitin arkasına eğildiği sırada bir silüetin bina yanından dolaştığını gördü. Adamın cüppeli olmadığını seçebiliyordu. Acaba bir hizmetçi miydi?

Adam evin yan tarafına gidip bir kapı açtı. Ardından kapanan kapı mandalı sesini duyan Sonea, rahatlayarak nefes verdi. Yerden kalkmak üzere ellerini yere koyduğunda, yakın bir yerden gelen tıngırtıyla duraksadı.

Etrafına bakındığında, duvarın üzerine yerleştirilmiş küçük bir demir parmaklık gördü. Elleri ve dizleri üzerinde durarak onu inceledi. Minik havalandırma boşluğu toz içindeydi ama Sonea onun içinden, açık bir kapıya dönerek inen merdiveni görebiliyordu.

Kapı eşiğinin ötesindeki oda, göremediği bir ışığın sarı parıltısıyla aydınlanmıştı. Uzun saçlı ve ağır görünen kara bir pelerin kuşanmış adamın, yürüdüğünü gördü. Bir çift omuz bir an görmesini engelledi ancak çok geçmeden bir başka silüet merdivenden odaya indi. Sonea, yeni gelen kişi görüş alanından çıkarken, hizmetçi kıyafetini gördü.

Bir ses duydu ancak sözcükleri seçemedi. Pelerinli adam başıyla onayladı.

“İş tamam,” dedi adam, boynundaki bağı çözüp pelerini omzundan atarken.

Sonea, pelerinin altından çıkanı gördüğünde nefesini tuttu. Adam, bir dilencinin giyeceği türden eski püskü kıyafetler içindeydi.

Ve kıyafetler kan içindeydi.

Adam kendine şöyle bir baktı ve yüzünde sevimsiz bir ifade oluştu.

“Cüppemi getirdin mi?”

Hizmetçi bir cevap homurdandı. Sonea şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ses çıkarmamak için kendini tuttu. Adam bir büyücüydü.

Kan lekeli gömleğini alıp başının üzerinden çıkarınca belindeki deri kemer ortaya çıktı. Büyük bir hançer kını, kemerde asılı duruyordu.

Kemerini çıkararak onu ve gömleğini bir masaya koydu, sonra büyük bir su kâsesi ve havlu aldı. Havluyu suya batıran büyücü, kırmızı lekeleri çıplak göğsünden sildi. Havluyu her batırışında, su, pembeden daha koyu tonlarına bürünüyordu.

Sonra görüş açısına, kara bir kumaş yığını tutan bir kol girdi. Büyücü, kıyafeti alıp görüntüden çıktı.

Sonea çömelip kaldı. Kara bir cüppe miydi bu? Daha önce kara cüppeli bir büyücü görmemişti. Arındırma’daki büyücülerin hiçbiri kara cüppe giymiordu. Adamın Lonca’daki konumu özel olmalıydı.

Tekrar eğilip bakarken kanlı kıyafetleri düşündü. Adam belki de bir katildi.

Büyücü tekrar görüş açısına girdi. Artık üzerinde siyah cüppe vardı ve saçını tarayıp atkuyruğu yapmıştı. Kemerine uzanan adam, hançer kınının kapağını açtı.

Sonea çabucak nefesini tuttu. Hançerin kabzası ışıpta parılıyordu. Kabzaya yerleştirilmiş değerli taşlar kırmızı ve yeşil parıltılar yayıyordu. Büyücü uzun ve kıvrımlı bıçağı yakından inceleyip onu havluya sildi. Görüş açısında olmayan hizmetçiye baktı.

“Dövüş beni zayıflattı,” dedi adam. “Senin gücüne ihtiyacım var.”

Sonea, tam olarak seçemediği bir yanıt duydu. Hizmetçinin önce bacakları, sonra da kafası, diz çöküp kolunu ileri uzattığında görüş açısına girdi. Büyücü, adamın bileğini tuttu.

Bileği yukarı çeviren büyü, hançerini adamın teni üzerinde hafifçe gezdirdi. Kan çıkınca elini sanki onu iyileştirmek ister gibi yaranın üzerinde tuttu.

Sonra bir şey kızın kulaklarını titretmeye başladı. Sırtını dikleştiren Sonea başını iki yana salladı çünkü kulağına böcek kaçtığını düşünmüştü ancak titreme devam etti. Sonra sesin kendi kafası içinde bir yerden geldiğini fark etti ve ürpermeye başladı.

Bu duygu geldiği gibi hızla sona erdi. Demir parmaklığa doğru eğilen Sonea, büyücünün hizmetçiye bıraktığını gördü. Adam yavaşça dönüyor, gözleriyle sanki duvarda bir şeyi inceliyordu.

“Tuhaf,” dedi adam. “Sanki neredeyse...”

Duvarda bir şey aramıyor, diye düşündü Sonea birden. Ötesinde bir şey arıyor.

Korkuya kapıldı. Ayakları üzerine doğrularak, çalılardan arasından sıyrılarak çıktı ve evden geriledi.

Koşma, dedi kendine. Herhangi bir gürültü çıkarma. Ağaçlara doğru ok gibi fırlama güdüsüne gem vurarak dikkatlice ve yavaşça yürümeye kendini zorladı. Patikaya ulaştığında hızını artırdı ve ayakları altında kırılan her dal parçasında yüzünü ekşitti. Orman daha

da karanlık görünüyordu ve Keri'nin onu bıraktığında oturduğu yeri hatırlamadığını fark ederek paniğinin arttığını hissetti.

“Sonea?”

Bir siluet gölgeler içinden çıkageldiğinde yerinden zıpladı. Keri'nin yüzünü tanıdığına rahatlayarak nefes verdi. Kollarında büyük ve ağır bir şey vardı.

“Bak,” dedi Keri, taşıdığı şeyi kaldırarak.

“O ne?”

Keri sırttı. “Kitaplar!”

“Kitaplar mı?”

“Büyü üzerine kitaplar.” Sırtışı soldu. “Neredeydin? Daha yeni döndüm ve...”

“Oradaydım.” Evi işaret etti ve ürperdi. Bina şimdi daha da karanlık görünüyordu. Sanki bahçenin ucunda bekleyen bir yaratık gibiydi. “Gitmemiz lazım! Hemen!”

“Orası mı?” dedi Keri. “Orası liderlerinin yaşadığı yer. Yüksek Lord'un.”

Kız, oğlanın kolunu yakaladı. “Sanırım büyücülerinden biri beni duydu!”

Keri'nin gözleri büyüdü. Omzundan geriye bakıp döndü ve ormanda ilerleyerek, gölgeli binadan uzaklaşmak üzere yola koyuldu.

13. BÖLÜM

NÜFUZLU

Rothen girdiğinde yirmi kadar büyücü Gece Odası'nda toplanmıştı. Danny'nin henüz gelmediğini görerek, bir sıra sandalyeye doğru gitti.

“Pencere açıktı. Kim geldiyse, pencereden girmiş olmalı.”

Bu sesteki rahatsızlığı duyan Rothen duraksayıp konuşan kişiyi gözleriyle aradı. Jerrik'in yakın bir yerde Yaldin'le konuştuğunu gördü. Üniversite İdarecisi Jerrik'i neyin rahatsız ettiğini merak ederek iki adamın yanına doğru yürüdü.

“Selamlar.” Kibarca başını eğdi. “Canınızı sıkan bir şey mi var, sayın İdareci?”

“Çıraklarımız arasında becerikli bir hırsız var,” diye açıkladı Yaldin. “Jerrik birkaç değerli kitap kaybetti.”

“Bir hırsız mı?” diye sordu Rothen, şaşırmıştı. “Hangi kitaplar?”

“*Güney Büyücülerinin İrfanı*, *Mink Takımadalarının Sanatları* ve *Ateşyapımı El Kitabı*,” dedi Jerrik.

Rothen kaşlarını çatı. “Tuhaf bir karışım.”

“Pahalı bir karışım,” dedi Jerrik. “O kopyaları yaptırmak bana yirmi altına mal olmuştu.”

Rothen hafifçe ıslık çaldı. “Öyleyse hırsızınızın değerbilir gözleri var.” Kaşlarını çatı. “O nadirlikte kitapları saklamak zor olur.

Hatırladığım kadarıyla da büyük ciltler. Çıracak Odaları'nda bir arama yaptırabilirsiniz."

Jerrik'in yüzü ekşidi. "Bundan kaçınmayı umut ediyordum."

"Belki birisi ödünç almıştır," dedi Yaldin.

"Herkes sordum." Jerrik iç çekip başını iki yana salladı. "Kimse görmemiş."

"Bana sormadınız," dedi Rothen.

Jerrik sertçe ona baktı.

"Hayır, ben almadım." Rothen güldü. "Ama sormadığınız başkaları da olabilir. Belki bir sonraki toplantıda herkese sorabilirsiniz. Sadece iki gün kaldı, ayrıca kitaplar ondan önce ortaya çıkabilir."

Jerrik'in ifadesi acı çeker gibiydi. "Sanırım önce bunu yapmalıyım."

Tanındık, uzun boylu bir adamın Gece Odası'nda girdiğini gören Rothen, iki adamdan izin istedi. Dannyl'in yanına hızla gitti ve büyücüyü salonun sessiz bir köşesine çekti.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu sessizce.

Dannyl omuz silkti. "Hayır, gitmedi ama en azından bu kez eli bıçaklı yabancılar tarafından takip edilmedim. Ya sen?"

Rothen yanıtlamak üzere ağzını açtı ancak bir hizmetçi şarap dolu bardakların durduğu bir tepsiyle yanlarında durduğunda ağzını kapadı. Bir bardak almak üzere uzanmıştı ki siyah kumaşlı bir kolun, Dannyl'in ardından tepsiye uzandığını fark etti. Akkarin bir bardak seçtikten sonra Dannyl'in etrafından yürüyüp Rothen'in karşısına geldi.

"Arama işleriniz nasıl gidiyor, Lord Rothen?"

Dannyl gözleri büyüyerek Yüksek Lord'a doğru döndü.

"Kızı iki hafta önce yakalamaya çok yaklaştık, Yüksek Lordum," diye yanıtladı Rothen. "Kızın koruyucuları bir yem kullanmışlar. Biz yanlış kızı yakaladığımızı anlayana kadar, onu kaçırmışlar. Büyü üzerine bir kitap da bulduk."

Yüksek Lord'un ifadesi karanlık bir hal aldı. "Bu iyi haber değil."

"Kitabın içeriği eskidi," diye ekledi Dannyl.

“Ne olursa olsun, böylesi kitapların Lonca dışında olmasına izin veremeyiz,” diye yanıtladı Akkarin. “Tefeci dükkânlarında yapılacak bir arama, şehre ne kadarının girdiğini gösterebilir. Bu konuda Lorlen’le konuşacağım ama bu arada...” Dannyl’e baktı. “Hırsızlar’la tekrar iletişime geçmekte başarı sağladınız mı?”

Dannyl’in yüzü önce bembeyaz, sonra da kıpkırmızı kesildi.

“Hayır,” diye yanıtladı büyücü zorla. “Onlarla görüşme isteklerimi haftalardır geri çeviriyorlar.”

Akkarin’in dudakları gülümsermiş gibi kıvrıldı. “İçlerinde eğitim almamış bir büyücü olmasının getireceği tehlikeleri onlara anlattığınızı sanıyorum, değil mi?”

Dannyl başıyla onayladı. “Evet ama pek endişeli görünmediler.”

“Yakında endişelenecekler. Onlarla iletişim kurma denemelerinize devam edin. Seninle kişisel olarak görüşmeyi reddederlerse, mesajlar gönderin. Kızın büyüü kontrol edilemez noktaya geldiğinde karşılaşılacak problemleri detaylandırın. Doğruyu söylediğinizi çok geçmeden anlayacaklardır. Beni gelişmelerden haberdar edin.”

Dannyl yutkundu. “Tabii, Yüksek Lordum.”

Akkarin ikisine de başıyla selam verdi. “İyi akşamlar.” Dönüp uzaklaşan adam, iki büyücüyü de onun arkasından boş boş bakar halde bıraktı. Dannyl tuttuğu nefesi birden verdi.

“Nereden biliyor?” diye fısıldadı.

Rothen omuz silkti. “Söylenenlere bakılırsa şehirde olan biteni Kral’dan daha iyi bilirmiş ama tabii Yaldin de birilerine çılatmış olabilir.”

Dannyl kaşlarını çatıp salonun karşısında duran yaşlı büyücüye baktı. “Bu Yaldin’in yapacağı türden bir şey değil.”

“Evet,” diye katıldı Rothen. Gülümseyip Dannyl’in omzuna hafifçe vurdu. “Neyse ki, sen herhangi bir belaya bulaşmadın. Hatta görünüşe bakılırsa Yüksek Lord senden kişisel bir ricada bulundu.”

Sonea sayfanın ucunu kıvrırken iç çekti. Neden şu Lonca yazarları normal, *mantıklı* sözcükler kullanamıyordu ki? Bu kitabın yazarı

cümlelerini normal konuşmaya hiç de benzemeyecek şekilde dizmekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Hatta Serin, yani ona okuma yazma öğreten orta yaşlı kâtip bile terimler ve deyişler hakkında çok az açıklama yapabiliyordu.

Gözlerini ovuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. Serin'in bodrum katında birkaç gündür kalıyordu. Burası şaşırtıcı derecede rahattı. Büyük bir şöminesi, sağlam mobilyaları vardı ve buradan ayrıldığında üzüleceğini biliyordu.

Neredeyse yakalandığı günden ve Keri'nin onu Lonca'ya götürdüğü geceden sonra Faren, onu Kuzey Mahalle'deki Serin'in evine götürmüştü. Faren onun için daha iyi saklanma yerleri ayarlanana kadar onun büyü konusunda pratik yapmaması kararı almıştı. Bu arada da, Keri'nin bulduğu kitapları inceleyerek zaman geçirmesini istemişti.

Sonea tekrar sayfaya bakarak iç çekti. Önünde bir sözcük duruyordu. Hiçbir anlamı olmayan, yabancı, tuhaf, sinir bozucu bir sözcüktü. Tüm cümlelerin anlamını çıkarmanın, o öfke uyandıran sözcüğe bağlı olduğunu bilerek dik dik baktı. Tekrar gözlerini ovuşturup kapının sertçe çalınmasıyla yerinden hopladı.

Kalkarak delikten baktı ve gülümseyerek kapının kilidini açtı.

"İyi akşamlar," diyen Faren içeri girdi. Ona bir şişe verdi. "Sana bir cesaretlendirme hediyesi getirdim."

Sonea şişenin tıpasını açtı ve kokladı. "Paçi şarabı!" dedi.

"Doğru."

Dolaba giden Sonea, iki kupa çıkardı. "Bunlar Paçi şarabına uygun değil sanırım," dedi. "Ama sadece bunlar var. Tabii Serin'den daha iyisini istemezsek."

"Gerek yok." Faren bir sandalye çekip oturdu. Berrak yeşil içkiyle dolu kupadan bir yudum aldı. Memnun bir şekilde iç çekerek sandalyesinde geriye yaslandı. "Tabii, baharatlı ve ılık daha iyi olurdu."

"Bilmem ki," dedi Sonea. "Daha önce hiç tatmadım." Bir yudum alıp şekerli, taze tat ağzını doldurduğunda gülümsedi. Faren onun yüz ifadesine güldü.

“Beğeneceğini biliyordum.” Gerindi ve arkasına yaslandı. “Sana haberlerim var. Teyzen ve enişten bebek bekliyor.”

Sonea ona bakakaldı. “Bebek mi bekliyorlar?”

“Yakında küçük bir kuzenin olacak,” dedi Faren. Bir yudum daha alıp ona sorgulayan bir ifadeyle baktı. “Keri bana annenin sen daha küçükken öldüğünü ve babanın da bunun ardından Kyralia’yı terk ettiğini söyledi.” Duraksadı. “Anne veya baban, kanlarında büyü olduğunu belirten işaretler göstermişler miydi?”

Sonea başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

Faren dudaklarını büzdü. “Keri’den teyze ne sormasını istedim. Teyzenin dediğine göre, ne ebeveynlerinde ne de büyükanne ve büyükbabanda büyü yeteneği görmüş.”

“Bunun önemi var mı?”

“Büyücüler soy kütüklerini takip etmeyi severler,” dedi adam. “Annemin soyunda büyü vardı. Bunu biliyorum çünkü kardeşi, yani amcam bir büyücü ve dedemin erkek kardeşi de öyle. Tabii hâlâ hayattaysa.”

“Ailende *büyücüler* mi var?”

“Evet, tabii hiçbiriyle tanışmadım ve büyük ihtimalle hiç tanışmayacağım.”

“Ama...” Sonea başını iki yana salladı. “Bu nasıl olabilir?”

“Annem, zengin bir Lonmar’lı tüccarın kızıydı,” diye yanıtladı Faren. “Babamsa Kyralia’lı bir denizciydi. Sık sık annemin babasına mal götüren bir gemi kaptanı için çalışıyordu.”

“Nasıl tanıştılar?”

“Önce şansla, sonra gizlice. Lonmar’lılar, bildiğin gibi, kadınlarının ortalıkta görülmesini engellerler. Onların büyü sahibi olup olmadığına bakmazlar çünkü büyü kullanmayı öğrenecekleri tek yer Lonca’dır ve Lonmar’lılar kadınlarının evlerinden uzakta olmasının iyi bir şey olduğunu düşünmezler. Hatta aileleri dışındaki kadınlarla konuşmazlar bile.” Faren duraksayıp şarabından bir yudum daha aldı. Sonea, o yutkunurken beklentiyle bakıyordu. Adam bir an gülünse di.

“Annemin babası onun bir denizciyle görüştüğünü öğrendiğinde onu cezalandırmış,” diye devam etti. “Onu kırbaçlayıp kulelerinden birinde hapsedmişler. Babam gemisinden ayrılp Lonmar’da kalarak onu kurtarmanın bir yolunu aramış. Uzun süre beklemek zorunda kalmamış çünkü annemin ailesi onun hamile olduğunu öğrendiğinde onu utançla kovmuşlar.”

“Kovmuşlar mı? Herhalde çocuk için bir ev bulmuşlardır, değil mi?”

“Hayır.” Faren’in ifadesi karanlık bir hal aldı. “Annemi ‘bozulmuş’ ve ailelerinin yüz karası olarak görmüşler. Gelenekleri onun işaretlenmesini, böylece diğer adamların onun suçunu bilmesini gerektiriyordu. Sonra da köle pazarında satılmış. İki yanağında uzun yaraları vardı. Bir yarası da alnının ortasındaydı.”

“Bu korkunç,” dedi Sonea.

Faren omuz silkti. “Evet, bize göre korkunç. Ne var ki Lonmar’lılar dünya halkları içinde kendilerinin en yüksek medeniyete sahip olduğuna inanırlar.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Babam annemi satın almış ve Imardin’e geçebilmeleri için bir yolculuk ayarlamış. Dertleri orada bitmemiş. Gemi kaptanının önemli bir müşteri kaybetmesine neden olmuş çünkü annemin ailesi artık o kaptanla ticaret yapmıyormuş. Ve hiçbir gemi sahibi babama iş vermek istememiş, o yüzden daha da fakirleşmişler. Kenar mahallelerde bir ev inşa etmişler. Babam bir gorin mezbahasında iş bulmuş. Çok geçmeden de ben doğmuşum.”

Bardağındaki şarabı bitirdi. Sonea’ya bakıp gülümsedi. “Görüyorsun ya, en aşağı hırsız bile kanında büyü barındırabilir.”

“Aşağı hırsız mı?” Sonea alay edercesine güldü.

Faren’i hiç bu kadar konuşkan görmemişti. Ona başka ne anlatabilirdi? Biraz daha şarap koyarak, sabırsızca işaret etti. “Peki, bir mezbahacının oğlu, nasıl da Hırsızlar’ın lideri haline geldi?”

Faren kupayı dudaklarına götürdü. “Babam ilk Arındırma’dan sonra çıkan çatışmalarda öldü. Bize bakacak kadar parası olmadığından, annem bir randevuevinde dansözlük yapmaya başladı.”

Yüzü ekşidi. "Hayat zordu. Annemin müşterilerinden biri, Hırsızlar arasında nüfuzlu bir adamdı. Beni sevdi ve oğlu gibi baktı. Kendisi emekliliğe ayrıldığında onun yerine ben geçtim ve oradan da gitgide yükseldim."

Sonea dudaklarını büzdü. "Öyleyse herhangi biri, Hırsız olabilir, öyle mi? Tek yapman gereken doğru kişiyle arkadaş olman."

"İyi arkadaşlıktan fazlasına ihtiyacın var." Faren gülümsedi. "Dostun için planların var galiba, ha?"

Sonea sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Dost mu? Hayır, ben kendimi düşünüyordum."

Faren başını geri savurup kakhaha attı, sonra kupasını ona doğru kaldırdı.

"Sonea'ya içiyorum. Küçük hırsılara sahip kadına. Önce büyücü, sonra Hırsız."

Şaraplarını bitirdiler. Faren masaya baktı. Uzanarak kitabı kendine çevirdi.

"Bundan henüz faydalanabildin mi?"

Sonea iç çekti. "Serin bile bazı şeyleri anlayamıyor. Bu, benden daha fazlasını bilen birileri için yazılmış. Benim yeni başlayan birisi için yazılmış bir kitaba ihtiyacım var." Başını kaldırıp Faren'e baktı. "Keri'nin şansı yaver gitti mi?"

Adam başını olumsuzca salladı. "Pratik yapmaya devam etseydin daha iyi olurdu. Lonca'yı meşgul tutardık. Son hafta içinde surların içi ve dışındaki tüm tefeci dükkânlarına baktılar. Şehir içinde herhangi bir kitap varsa bile, artık yok."

Sonea iç çekip ellerini alnına koydu. "Şimdi ne yapıyorlar?"

"Kenar mahallelerde dolanıyorlar," dedi adam. "Senin büyü kullanmanı bekliyorlar."

Sonea teyzesi ve eniştesini düşündü. Bekledikleri bebek aklına geldi. Büyücüler aramayı bırakana kadar onları göremeyecekti. Onlarla konuşmayı nasıl da özlemişti. Kitaba bakıp öfkelenmişti. "Hiç bu işin peşini bırakmayacaklar mı?"

Oda içinde gürültülü bir çatırtı olduğunda yerinden hopladı. Bu sesi bir şeyin zeminde parçalanma sesi takip etti. Sonea beyaz seramik vazonun parçalarını gördü.

“Bak şimdi Sonea,” dedi Faren parmağını sallayarak. “Serin’e olan borcumuzu böyle ödemek güzel bir şey...” Birden durdu, alınını tokatladı ve inledi. “Şehir içinde olduğunu öğrenecekler.” Lanet okuyarak Sonea’ya takdir etmeyen bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Sana buradayken büyü kullanmaman gerektiğini söylememin birden fazla nedeni vardı, Sonea.”

Sonea’nın yüzü kızardı. “Özür dilerim Faren ama bunu isteyerek yapmadım.” Eğilip vazo parçalarından birini aldı. “Önce istediğim zaman olmuyordu, şimdi bunu düşünmediğim zaman bile oluyor.”

Faren’in ifadesi yumuşadı. “Eh, istemeden oluyorsa, istemeden oluyordur.” Elini salladı, gerildi ve ona dik dik bakmak üzere döndü.

“Ne?” diye sordu Sonea.

Faren yutkunup başını çevirdi. “Hiçbir şey. Sadece... bir düşünce. Büyücüler senin yerini bulamayacak kadar uzakta ama yarın Kuzey Mahalle’ye doluşacaklardır. Sanırım seni henüz başka bir yere götürmemize gerek yok. Sadece, bir daha büyü kullanmamaya çalış.”

Sonea başıyla onayladı. “Denerim.”

“Tüccar Larkin mi?”

Dannyl döndüğünde bolhane çalışanının yanında durduğunu gördü. Başıyla onayladı. Adam başıyla ona kendini takip etmesini işaret etti.

Bir an Dannyl adama bakakalmış, sonunda ilerleme kaydettiğine inanamamıştı. Sandalyesinden hızla kalktı. Adamı kalabalık içinde takip ederken, Gorin’e gönderdiği mektubun içeriğini düşündü. Hırsız bu kez mektupta ne görmüştü de büyücüyle görüşmeye karar vermişti?

Dışarıda kar yağıyordu. Rehber omuzlarını kamburlaştırıp ceketine daha sıkı sarındı, sonra caddede hızla ilerlemeye başladı. Yakındaki bir ara sokağın başına ulaştıklarında, Dannyl’in önüne pelerinli bir siluet adım attı ve yolunu tıkadı.

"Lord Dannyl. Ne güzel bir sürpriz! Yoksa, ne güzel bir *kılık değiştirme* mi demeliydim?"

Fergun genişçe gülümsüyordu. Dannyl büyücüye dik dik baktı. İnanamayan hali çabukça kızgınlığa dönüşüyordu. Diğer zamanları, uzun yıllar öncesini hatırladı. Daha genç bir Fergun tarafından sürekli takip edilmiş, alay konusu olmuştu. Rahatsızlık hissetmeye başladığı sırada kendisine kızdı. Omuzlarını dikleştirerek diğer büyücüden biraz daha uzun olmasının getirdiği ufak tatmini hissetti.

"Ne istiyorsun, Fergun?"

Fergun'un kaşları kalktı. "Böyle bir kılıkla neden kenar mahallerde dolaştığını bilmeyi, *Lord Dannyl*."

"Sana bunu söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Savaşçı sınıfından olan adamın omuzları dikleşti. "Eh, söylemezsen çıkarım yapmak zorunda kalacağım, değil mi? Eminim arkadaşlarım senin nedenlerini tahmin etmemde bana yardımcı olacaktır." Adam dudaklarına bir parmağını götürdü. "Neden burada olduğunun bilmesini istemediğin belli. Bir skandal mı saklıyorsun? Keşfedilmemek için dilenci gibi giyinmeni gerektirecek kadar utanç verici bir işle mi uğraşıyorsun? Ah!" Fergun'un gözleri büyüdü.

Dannyl, Fergun'un omzu üzerinden bakındı. Beklediği gibi, rehberi gözden kaybolmuştu.

Fergun arkasına bakındı. "Seninki şuydu, değil mi? Biraz sert görünümlü. Tabii senin *özel* düşkünlüklerin hakkında herhangi bir fikrim yok."

Dannyl'in hissettiği öfke, başından aşağı dökülen buzlu su gibiydi. Son kez Fergun'un onun karşısına böyle çıkması üzerinden yıllar geçmişti ama bu dokundurmasının getirdiği nefret her zamanki kadar güçlü olmuştu. "Çekil yolumdan, Fergun."

Fergun'un gözleri zevkle parıldadı. "Ah, olmaz," dedi, sesi artık dalga geçer bir tonda değildi. "Bana ne işler çevirdiğini anlatmadan olmaz."

Fergun'un ayaklarını yerden kesmek zor olmaz, diye düşündü Dannyl.

Öfkesini zorla kontrol altına alıyordu. "Fergun, sen ne çeneni kapamayı bilirsin ne de çeneni lağımdan uzak tutmayı, bunu da herkes bilir. Kimse senin söyleyeceğin hiçbir şeye inanmaz. Şimdi yolumdan çekil, yoksa seni rapor etmek zorunda kalacağım."

Fergun'un gözleri kararlı bir ifadeye büründü. "Eminim Yüksek Büyücüler daha çok senin eylemlerinle ilgilenecektir. Hatırladığım kadarıyla büyücüler ve nerede cüppe giymeleri konusunda oldukça sert bir yasa var. Bunu çiğnediğini biliyorlar mı?"

Dannyl gülümsedi. "O kadar da bilinmedik bir şey değil."

Fergun'un bakışlarında bir an şüphe oluştu. "Sana izin mi veriyorlar?"

"Onlar... yoksa o mu demeliyim... bana talimat verdi," diye yanıtladı Dannyl. Düşünceli bakışlarla başını iki yana salladı. "Bizi sürekli izleyip izlemediğini asla bilememişimdir. Kendisini bu konu hakkında bilgilendirmem gerekecek. Geri döndüğümde ona söylerim."

Fergun'un suratı bembeyaz kesildi. "Gerek yok! Onunla kendim konuşurum." Bir kenara çekildi. "Git. İşini bitir." Bir adım daha geri atan adam, dönüp aceleyle uzaklaştı.

Gülümseyen Dannyl, adamın kalınlaşan kar örtüsü arasında gözden kaybolmasını seyretti. Fergun'un, Yüksek Lord'la tek bir kelime konuşacağından bile şüpheliydi.

Kendini boş bir sokakta bulduğunda tatmini kayboldu. Rehberin kaybolup gittiği gölgeleri aradı. Hırsızlar sonunda görüşmeye karar verdikleri an çıkagelmeliydi Fergun tabii. İç geçiren Dannyl, caddede geri dönüp Kuzey Yolu'na yöneldi.

Arkasında aceleyle gelen ayak sesleri duydu. Geriye baktığında, rehberin yaklaştığını görüp şaşırdı. Durup adamın kendisine yetişmesini bekledi.

"Hoy! O iş neydi öyle?" diye sordu adam.

"Arama yapan üyelerimizden biri fazla meraklı davrandı." Dannyl gülümsedi. "Her işe burnunu sokan bir mim işte."

Adam pis dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "Anladım seni." Hafifçe omuz silktikten sonra başını eğerek Dannyl'e onu takip etme-

sini işaret etti. Fergun'un bunu seyretmek üzere orada takılmadığını bir kontrol eden Danny, yağın kar altında ilerlemeye devam etti.

"Isı camı eritene kadar gücün şiddetini giderek artırın," diye okudu Serin.

"Ama o hiç de öyle olmuyor ki!" dedi Sonea. Ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. "Bu daha çok... minik deliği olan bir su tulumu gibi. Tulumu sıkıldığında su dışarı çıkıyor ama onu nişanlayamıyorsun ya da..."

Kapı çalındığında durdu. Serin ayağa kalktı, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

"Sonea," dedi Faren, kâtibi odadan çıkarmak üzere elini sallayarak. "Ziyaretçilerini getirdim."

Sırtarak içeri adımını attı. Onun ardında uykulu gözleri olan yapılı bir adam ve kafasına ağır bir atkı sarılı kısa boylu bir kadın vardı.

"Ranel!" diye haykırdı Sonea. "Jonna!" Masanın etrafından ok gibi fırlayıp teyzesine sarıldı.

"Sonea." Jonna hafifçe hıçkırdı. "Meraktan öldük." Sonea'yı kol mesafesinde tutarak ona baktı ve başını onaylarcasına salladı. "İyi görünüyorsun."

Jonna gözlerini Faren'e doğru kıstığında Sonea'nın komiğine gitti. Hırsız arka duvara yaslanmış gülümsüyordu. Sonea Ranel'in yanına gidip ona da sarıldı.

Ranel ona şüpheli bir bakış attı. "Harrin büyü yaptığımı söyledi." Sonea'nın yüzü ekşidi. "Bu doğru."

"Ve büyücüler seni arıyormuş."

"Evet. Faren beni onlardan saklıyor."

"Ne karşılığında? Büyünün mü?"

Sonea başıyla onayladı. "Evet. Şu anda onun işine yarayan bir şey olmasa da... Bu işte pek iyi değilim."

Jonna alayla güldü. "O kadar iyi olmasan seni saklamaya uğraşmazdı." Etrafına bakınıp başıyla onayladı. "Sandığımı kadar kötü

değilmiş.” Bir sandalyeye gidip oturdu ve atkısını çıkarıp uzun bir nefes verdi.

Sonea sandalyenin yanında çömeldi. “Yeni bir işe başladığınızı duydum.”

Teyzesi kaşlarını çattı. “Yeni iş mi?”

“Bana yeni kuzenler yapma işi, sanırım.”

Teyzesinin ifadesi yumuşadı ve karnına hafifçe vurdu. “Ah, demek haber sana ulaştı. Evet, gelecek yaz küçük ailemizin bir üyesi daha olacak.” Başını kaldırıp Ranel’e baktı. O da gülümsüyordu.

İkisine de bakan Sonea, sevgi ve özlem duygularına kapıldı. Zihninde tanıdık bir his belirdiğinde keskince nefesini tuttu. Ayağa kalkıp etrafına bakındı ancak değişen bir şey görmedi.

“Ne oldu?” diye sordu Faren.

“Bir şey yaptım.” Teyzesi ve eniştesinin kendisine dik dik baktığını fark ettiğinde kızardı. “Şey, sanki yapmış gibi hissettim.”

Hırsız etrafa bakındı ve omuz silkti. “Herhalde duvarların arkasındaki tozu hareket ettirmişsindir.”

Jonna kafası karışmış görünüyordu. “Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Büyü kullandım,” diye açıkladı Sonea. “Niyetim o değildi. Bazen oluyor öyle.”

“Ve ne yaptığını bilemiyor musun?” Jonna’nın eli, karnında gerginleşti.

“Evet.” Sonea yutkunup bakışlarını çevirdi. Teyzesinin bakışlarındaki endişe onu üzmüştü ama Jonna’nın neden korktuğunu anlıyordu. Kazara da olsa zarar vereceği kişi...

Hayır, diye düşündü. Bunu aklından geçirme bile. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Faren, sanırım onları götürmen daha iyi olur. Her ihtimale karşı.”

Faren başıyla onayladı. Endişeyle bakan Jonna ayağa kalktı. Sonea’ya dönüp konuşacakmış gibi oldu, sonra başını iki yana sallayıp kollarını açtı. Sonea teyzesine sıkıca sarılıp geri çekildi.

“Sizi tekrar göreceğim,” dedi onlara. “Bu iş hallolduğunda.”

Ranel başıyla onayladı. “Kendine iyi bak.”

“Bakarım,” diye söz verdi Sonea.

Faren çifti odadan çıkardı. Dönen Sonea, onların merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini dinledi. Dikkatini yerde duran bir şey çekti. Teyzesinin atkısı.

Onu alarak aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Teyzesi ile eniştesinin Faren’le birlikte Serin’in mutfağında durduklarını, odada bir şeye dik dik baktıklarını gördü. Onlara ulaştığında, dikkatlerini neyin çektiğini gördü.

Zemin daha önce büyük taş levhalardan oluşuyordu. Şimdi ise taş ve toprak iç içe geçip paramparça olmuştu. Önceden orada duran ağır, tahta masadan geriye, parçalarına ayrılıp bükülmüş bir tahta parçası kalmıştı.

Sonea ağzının kuruduğunu hissetti, sonra zihninde yine bir hareket oldu ve masa aniden alev aldı. Faren ona döndü, bir an konuşmakta zorluk çeker gibi oldu.

“Dediğim gibi,” dedi. “Büyük ihtimalle zor bir süreçten geçiyor. Sonea, aşağı kata geri dön ve çantanı topla. Ben ziyaretçilerini evlerine götürüp ateşi söndürecek birini bulayım. Sorun yok.”

Başıyla onaylayan Sonea atkıyı teyzesine verdi ve merdivenlerden aşağı, kaçarcasma indi.

14. BÖLÜM

GÖNÜLSÜZ BİR MÜTTEFİK

Dinlenmek üzere bir ara sokakta duraksayan Rothen, gözlerini kapadı ve yorgunluğunu kovalamak üzere biraz güç yarattı.

Gözlerini açtığı anda binaların yan tarafına yığılan kara baktı. Geçen haftaların daha yumuşak havası, kış fırtınaları Imardin'e ulaştığından beri uzak bir anıya dönüşmüştü. Cüppesinin iyice kapalı olduğundan emin olup caddeye adımını atmaya hazırlandı.

Kafasının arkasında tanıdık bir titreme hissettiğinde durdu. Gözlerini kapayıp sessizce lanet okudu çünkü gelen iletinin kaynağının ne kadar da uzakta olduğunu fark etmişti. Başını iki yana sallayarak caddeye çıktı.

Dannyl?

Kızı sezdim. Şu anda benden birkaç sokak ötede.

Hareket etti mi?

Evet.

Rothen kaşlarını çattı. Kız kaçtıysa, neden hâlâ güçlerini kullanıyordu?

Oraya yakın başka kim var?

Biz daha yakınız, diye seslendi Lord Kerrin. Kız bizden yüz adım uzaktadır ancak.

Sarle ve ben de aynı uzaklıktayız, diye ilettiler Lord Kiano.

Yakınlaşın, dedi Rothen. Ama kıza tek başınıza yaklaşmayın.

Caddenin karşısına geçip aceleyle bir ara sokağa saptı. Yaşlı bir dilenci, o geçerken körlemesine etrafına bakındı.

Rothen? Dannyl sesleniyordu. Şuna bak.

Gökyüzüne yükselen dumanlar ve turuncu alevler içinde bir evin imgesi Rothen'in zihninde beliriverdi.

Sence kız...

Bundan daha ciddi bir şey görürdük, diye yanıtladı Rothen.

Ara sokağın sonuna gelerek daha geniş bir caddeye adım attı. Yanan evi gördüğünde yavaşladı. Seyretmek üzere toplananlar vardı ve Rothen yaklaştıkça komşu evlerin sakinlerinin ellerinde eşyalarıyla birlikte dışarı çıktıklarını gördü.

Uzun boylu bir gölge, bir başka ara sokağın karanlığından çıkıp adama yaklaştı.

"Kız yakında olmalı," dedi Dannyl. "Eğer biz..."

Daha güçlü bir titreşim ikisini de yakaladığında gerginleştiler.

"Şu binanın arkası," dedi Rothen, eliyle işaret ederek.

Dannyl ileri atıldı. "Bu bölgeyi tanıyorum. Şu evin yanındaki ara sokak başka iki sokağa bağlanıyor."

İki binanın arasındaki karanlığa daldılar. Bir öncekinin yüz adım kadar sol tarafından geldiği belli olan bir başka keskin titreşim olduğunda Rothen yavaşladı.

"Kız hızlı hareket ediyor," diye mırıldanan Dannyl koşmaya başladı.

Rothen onun peşinden aceleyle gitti. "Yolunda olmayan bir şey var," dedi nefes nefese. "Haftalardır sessizlik, sonra bu hafta her gün... Hem neden güçlerini kullanıyor ki hâlâ?"

"Belki de istem dışıdır."

"Öyleyse Akkarin haklı."

Rothen zihinsel bir ileti gönderdi.

Kiano?

Kız bize doğru hareket ediyor.

Kerrin?

Biraz önce bizle yolu kesişti, güneye ilerliyor.

Etrafım çevirdik, dedi Rothen. Dikkatli olun. Güçlerinin kontrolünü kaybediyor olabilir. Kiano ve Sarle, siz yavaşça yaklaşın. Kerrin ve Fergun, siz onun sağında kalın. Biz onun...

Onu buldum, dedi Fergun.

Rothen kaşlarını çattı. Fergun, neredesin?

Bir duraksama oldu.

Kız alt taraftaki tünellerde. Onu duvarın içindeki bir havalandırmadan görebiliyorum.

Orada kal, diye emretti Rothen. Ona tek başına yaklaşma.

Çok geçmeden Rothen bir titreşim daha hissetti. Sonra birkaç titreşim daha. Diğer büyücülerin endişesini sezerek adımlarını hızlandırdı.

Fergun? Ne oluyor?

Kız beni gördü.

Ona yaklaşma!

Büyü titreşimi aniden durdu. Dannyl ve Rothen bir an birbirlerine baktılar, sonra aceleyle ilerlemeye devam ettiler. Bir kavşağa ulaştıklarında Fergun'un bir ara sokakta durduğunu, bir duvardaki havalandırma parmaklığından baktığını gördüler.

"Gitti," dedi Fergun.

Dannyl aceleyle parmaklığı açtı ve geçidin içine baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Rothen.

"Kerrin'in bana ulaşmasını bekliyordum ki, parmaklıklardan gelen gürültüleri duydum."

Dannyl ayağa kalktı. "Yani tek başına gittin ve kızı korkutup kaçırdın."

Fergun uzun boylu büyücüye bakıp gözlerini kıstı. "Hayır. Burada kaldım, tıpkı emredildiği gibi."

"Kız senin onu seyrettiğini görüp korktu mu?" diye sordu Rothen. "O yüzden mi güçlerini kullanmaya başladı?"

"Evet." Fergun omuz silkti. "Arkadaşları onu bayıltıp kaçırana kadar."

"Onları takip etmedin mi?" diye sordu Dannyl.

Fergun'un kaşları kalktı. "Hayır. Burada kaldım, emredildiği gibi," diye tekrar etti.

Dannyl sessizce bir şeyler mırıldanıp ara sokaktan geri döndü. Diğer büyücüler oraya ulaştıklarında Rothen öne çıkıp onları karşıladı. Neler olduğunu açıkladıktan sonra onları ve Fergun'u Lonca'ya geri gönderdi.

Dannyl'in bir kapı önünde oturduğunu, ellerindeki karı top haline getirdiğini gördü.

"Kız kontrolünü kaybediyor."

"Evet," diye katıldı Rothen. "Arayışı durduracağım. Bir kovalamaca kızın sahip olduğu azıcık kontrolü de kaybetmesine sebep olabilir."

"Şimdi ne yapacağız?"

Rothen dostuna anlamlı bir bakış attı. "Pazarlık."

Dumanın kokusu ağırdı ve Keri'nin ciğerlerine işlemişti. Geçitte aceleyle ilerledi ve Yol'da seyahat eden diğer adamların yarım yamalak gördüğü şekillerinden kaçındı. Bir kapı önünde durarak nefes almaya çalıştı.

Kapıyı açan muhafız, Keri'yi tanıdığını belli ederek başını salladı. Öte taraftaki dar, tahta merdivenlerden hızla çıkan Keri, tavandaki kapıyı iterek açıp loşça aydınlatılmış odaya tırmandı.

Gölgelerde duran üç iriyarı muhafızı, pencerede duran kara tenli adamı ve sandalyede uyuyan silueti çabucak sindirdi.

"Ne oldu?"

Faren dönüp ona baktı.

"Onu uyutacak bir ilaç verdik. Daha fazla zarara neden olacağından korkuyordu."

Sandalyeye giden Keri eğilerek Sonea'nın yüzünü inceledi. Kızın alnında koyu renk, şişkin bir yara vardı. Teni bembeyazdı ve saçları terle yapış yapıştı. Aşağı bakan Keri, kızın ceketinin kolunun ucunda yanıklar ve eline sarılı bir bandaj gördü.

"Yangın yayılıyor," dedi Faren.

Ayağa kalkan Keri, pencereden bakan Hırsız'ın yanma gitti. Caddenin karşısındaki evlerin üçü yanıyordu. Alevler pencerelerden taşarak parlak, turuncu gözler oluşturuyor, bir zamanlar çatinın olduğu yerde de turuncu, dağınık saçlar gibi görünüyordu. Dumanlar, bir başka evin pencerelerinden de yükselmeye başlamıştı.

"Sonea bir kâbus gördüğünü söyledi," dedi Faren. "Uyandığında odasında alevler vardı. Söndürülemeyecek kadar çoktu. O korktukça daha fazla alev oluştu." Faren iç çekti. Uzun zaman boyunca sessiz kaldılar, sonra Keri derin bir nefes alıp Hırsız'a döndü.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Faren onu şaşırtan bir şekilde gülümsedi. "Onu eski bir tanıdığımızın arkadaşıyla tanıştıracagız." Dönerek gölgelerdeki bir adamı işaret etti. "Jarin, kızı taşı."

İriyarı, yapılı bir adam gölgelerden gelip şömine ateşinin yarattığı turuncu ışığa çıktı. Sonea'yı taşımak üzere eğildiğinde gözlerinin hafifçe açıldığını gördü. Çabucak geriledi.

"Keri?" diye mırıldandı Sonea.

Keri hemen onun yanına gitti. Sonea yavaşça gözlerini kırptırıyor ve ona bakmaya çalışıyordu.

"Merhaba," dedi Keri gülümseyerek.

Sonea'nın gözleri tekrar kapandı. "Bizi takip etmediler, Keri. Bizi bıraktılar. Bu tuhaf, değil mi?"

Gözlerini tekrar açtı ve geriye baktı. "Faren?"

"Uyanıksın. En az iki saat daha uyuman gerekiyordu."

Sonea esnedi. "Uyanık hissetmiyorum."

Keri güldü. "Uyanık görünmüyorsun da. Uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var. Seni güvenli bir yere götüreceğiz."

Sonea başıyla onaylayıp gözlerini kapadı ve nefes alış uykuyu ritmine geri döndü. Faren, Jarin'e baktı ve uyuyan kıza doğru başını salladı.

İri adam onu çekingen bir şekilde kollarına aldı. Bir lamba alan Faren, zemindeki kapıya yürüdü, ayağıyla açtı ve merdivenlerden aşağı indi.

Geçitlerden sessizlik içinde ilerlediler. Sonea'nın yüzüne bakmak için başını kaldıran Keri, kalbinin sıkıştığını hissetti. O eski, tanıdık rahatsızlığı daha önce hissettiğinden çok daha güçlü bir şeye dönüşmüştü. Geceleri onu uyanık tutan, gün içindeyse ona adeta işkence eden bir histi bu. Bu hissin kendisini en son ne zaman rahat bıraktığını hatırlayamıyordu.

Çoğunlukla Sonea için korkuyordu ama son zamanlarda onun etrafında olmaktan korkmaya başlamıştı. İçindeki büyü elinden kayıp gidiyordu. Her gün, bazen her saat, Sonea'nın yakınındaki bir şey ya alev alıyor ya da paramparça oluyordu. Sonea bu duruma daha o sabah gülmüş, ateş söndürüp uçuşan objelerden kaçınarak yeterince antrenman yaptığını söylemişti.

Büyüsü ne zaman ortaya çıksa, şehrin her tarafından büyücüler koşa koşa geliyordu. Sürekli hareket halinde olan Sonea, Faren'in saklanma yerlerinden çok geçitlerde zaman geçirir olmuştı. Yorgun ve berbat bir haldeydi.

Kendi düşüncelerinde kaybolmuş olan Keri, yürüdükleri yola pek dikkat etmiyordu. Dik bir merdivenden inerken devasa bir taş levhanın altından geçtiler. Dış Duvar'ın temelini tanıyan Keri, Kuzey Mahalle'ye girdiklerini anladı. Faren'in gizemli dostunun kim olduğunu merak etti.

Çok geçmeden Faren durdu ve muhafızına Sonea'yı bırakmasını söyledi. Sonea uyandığında etrafındaki şeyleri daha iyi anlıyor gibi görünüyordu. Faren ceketini çıkardı ve Jarin'in yardımıyla Sonea'nın kollarını ceketin kollarına geçirip kapüşonu kaldırdılar.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Faren.

Sonea omuz silkti. "Denerim."

"Biriyle karşılaşırsak, gözden kaçın," dedi ona.

Önce Sonea yardıma ihtiyacı varmış gibi göründü ancak birkaç dakika sonra dengesini buldu. Yarım saat daha yürüdüler ve geçitlerde gittikçe daha fazla insanla karşılaştılar. Faren bir kapının önünde durup kapıyı tıklattı. Bir muhafız kapıyı açıp onları küçük bir odaya aldı, sonra başka bir kapıya kendisi vurdu.

Ufak tefek, sivri burunlu, esmer bir adam kapıyı açıp Hırsız'a baktı.

"Faren," dedi. "Seni buraya getiren nedir?"

"İş," diye yanıtladı Faren.

Keri kaşlarını çattı. O seste tanıdık bir şey vardı. Adamın boncuk gözleri kısıldı.

"İçeri gelin öyleyse."

Faren kapı eşiğinden geçti, duraksadı ve muhafızlarına işaret etti.

"Siz kalın," dedi. Keri'yi ve Sonea'yı işaret etti. "Siz ikiniz benimle gelin."

Adam kaşlarını çattı. "Ben..." Duraksadı, gözlerini Keri'ye doğru kıstı, sonra gülümsedi. "Ah, bu bizim küçük Kerini. Demek Torrin'in bacaksızım yanında tuttun, Faren. Bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordum."

Keri, adamın kim olduğunu fark ettiğinde gülümsedi. "Merhaba, Ravi."

"İçeri gelin."

Keri odaya girdi, Sonea takip etti. Etrafa bakınan Keri, kenardaki sandalyede oturan yaşlı adamı gördü. Yaşlı adam, uzun beyaz sakahını okşuyordu. Keri başıyla selam verdi ancak adam bu kibar selama karşılık vermedi.

"Peki, bu kim?" diye sordu Ravi, Sonea'yı başıyla işaret ederek.

Faren kızın kapüşonunu indirdi. Sonea Ravi'ye baktı. Gözleri aldığı ılaçtan dolayı büyümüş ve çevresi morarmıştı.

"Bu Sonea," dedi Faren, dudakları keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Sonea, Ravi'yle tanış."

"Merhaba," dedi Sonea yumuşak bir tonla. Ravi bir adım geriledi. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Bu... o mu? Ama ben..."

"Kızı buraya getirmeye nasıl cüret edersin?"

Herkes sese döndü. Yaşlı adam ayağa kalkmış, Faren'e öfkeli gözlerle bakıyordu. Sonea nefesi kesilerek geriye doğru tökezledi.

Faren ellerini onun omuzlarına koyup onu dengeledi. “Endişe etme Sonea,” dedi sakinleştirircesine. “Sana zarar vermeye cesaret edemez. Bunu yaparsa Lonca’ya onun hakkında her şeyi anlatmak zorunda kalırız ve onun sandıkları gibi ölü olmadığını anladıklarında bundan hoşlanmayacaklardır.”

Keri dönüp yaşlı adama dik dik baktı ve birden bu yabancıнын neden ona selam vermediğini anladı.

“Görüyorsun ya,” diye devam etti Faren, kendini beğenmiş bir tonla, “sen ve o, birçok ortak noktaya sahipsınız, Sonea. İkiniz de Hırsızlar tarafından korunuyorsunuz, ikinizin de büyüğü var ve ikiniz de Lonca’nın sizi bulmasını istemiyorsunuz. Ve sen artık Senfel’i gördüğüne göre, onun sana büyüünü kontrol etmeyi öğretmekten başka şans yok. Çünkü bunu yapmazsa, büyücüler seni bulabilir ve sen de onlara Senfel hakkında bir şeyler söyleyebilirsin.”

“O bir büyücü mü?” dedi Sonea tuttuğu nefesi vererek. Yaşlı adama büyümüş gözlerle dik dik baktı.

“Eski bir büyücü,” diye düzeltme yaptı Faren.

Keri’yi rahatlatan bir şekilde Sonea’nın gözleri korkuyla değil, umutla doldu.

“Bana yardım edebilir misin?” diye sordu.

Senfel kollarını kavuşturdu. “Hayır.”

“Hayır mı?” dedi Sonea hafifçe.

Yaşlı adam kaşlarını çatı, sonra dudakları hor gören bir ifadeyle kıvrıldı. “Ona ilaç vermen işleri sadece daha da kötü yapar, Hırsız.”

Sonea keskince nefesini tuttu. Korkunun gözlerine geri döndüğünü gören Keri, onun yanma gidip ellerini tuttu.

“Sorun yok,” diye fısıldadı. “Sadece uyku ilacı.”

“Hayır, sorun var,” dedi Senfel. Faren’e kısık gözlerle baktı. “Ona yardım edemem.”

“Başka seçeneğin yok,” diye yanıtladı Faren.

Senfel gülümsedi. “Yok mu? Lonca’ya gidin o zaman. Onlara burada olduğumu söyleyin. Kız, güçlerinin kontrolünü kaybettiğinde ölmektense, beni burada bulmalarını yeğlerim.”

Sonea'nın gerildiğini hisseden Keri dönüp yaşlı adamla yüzleşti. "Onu korkutmayı bırak," dedi sertçe.

Senfel oğlana dik dik baktı, sonra gözleri Sonea'ya kaydı. Kız ona meydan okur bir ifadeyle bakıyordu. Yaşlı adamın ifadesi biraz yumuşadı.

"Onlara git," dedi adam. "Seni öldürmeyecekler. Sana yapacakları en kötü şey güçlerini bir daha kullanamamanı sağlamak olur. Ölmekten iyidir, ha?"

Sonea ona öfkeyle bakmaya devam etti. Senfel omuz silkip sırtını dikleştirdi ve Faren'e kararlı gözlerle baktı.

"Yakınlarda en az üç büyücü var. Onları çağırmak için fazla uğraşmama gerek yok ve eminim onlar bu odaya gelene kadar sizin gitmenizi engelleyebilirim. Hâlâ varlığımı Lonca'ya açık etmeyi arzu ediyor musunuz?"

Büyücüye dik dik bakan Faren'in çenesi hafifçe kasıldı. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Gidin. Kız kendine geldiğinde söylediklerimi ona da tekrarlayın. Lonca'nın yardımını istemezse, ölecek."

"Öyleyse ona yardım et," dedi Keri.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Yapamam. Benim güçlerim çok zayıf ve kızın durumu çok ileri safhada. Sadece Lonca ona yardım edebilir artık."

Masanın altından bir varil çeken bolhane sahibi, onu nefes nefese tezgâhın üzerine koydu. Danny'le anlamlı bir bakış atarak kupaları doldurmaya ve masa etrafındakilere dağıtmaya başladı. Öne eğilen adam bir kupayı Danny'nin önüne hızlıca indirip kollarını kavuşturdu ve bekledi.

Adama kaşlarını çatan Dannyl bir para çıkarıp uzattı. Adam taviz vermedi. İçkiye bakan Dannyl, artık bundan kaçınamayacağını biliyordu. İçmek zorunda kalacaktı.

Kupayı kaldıran büyücü çekingen bir şekilde bir yudum aldıktan sonra şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Tatlı, zengin bir tat ağzını

doldurmuştu. Bu tat tanıdıktı ve çok geçmeden ne olduğunu fark etti. Çebol sosuydu bu. Ama baharatlı değildi.

Birkaç yudum sonra ılıkliğin midesini doldurduğunu hissedene Dannyl kupasını bolhane sahibine kaldırıp yanıt olarak onaylayan bir baş selamı aldı. Ne var ki adam onu seyretmeyi bırakmadı. Genç bir adam salona girip bir sohbet başlattığında Dannyl rahatlayıverdi.

“İşler nasıl, Kol?”

Adam omuz silkti. “Her zamanki gibi.”

“Bu kez kaç varil istiyorsun?”

Dannyl ikilinin pazarlığını dinledi. Sonunda bir fiyatta anlaş-tıklarında, yeni gelen genç adam bir sandalyeye oturup iç çekti.

“Havalı yüzüğü olan tuhaf adam nereye gitti?”

“Sachaka’lı herif mi?” Tezgâhtar omuz silkti. “Haftalar önce işini bitirmişler. Onu arka sokakta buldum.”

“Gerçekten mi?”

“Aynen.”

Dannyl alayla güldü. *Olacağı oydu*, diye düşündü.

“Dün geceki yangını duydun mu?” diye sordu tezgâhtar.

“Oraya yakın oturuyorum. Tüm caddeyi götürdü. İyi ki mevsim yaz değildi. Tüm mahalleler yanıp gidebilirdi.”

“Şehirdekilerin umurunda olacağı yok tabii,” diye ekledi tezgâhtar. “Ateşler Duvar’ı hayatta geçemez.”

Bir el Dannyl’in omzuna dokundu. Büyücü başını kaldırdığında Hırsızlar’ın, onun rehberi olarak seçtiği ince yapılı adamı tanıdı. Adam başıyla kapıyı işaret etti.

Dannyl içkisini bitirip kupasını masaya bıraktı. Ayağa kalktığında bolhane sahibinden arkadaşça bir selam aldı. Gülümseyerek karşılık verdi ve rehberi kapıya doğru takip etti.

15. BÖLÜM

YA ÖYLE YA BÖYLE...

Sonea, damlayan suyun duvardaki yüksek bir çatlaktan boş lamba kancasına, oradan da sert zemine düşmesini seyretti. Tekrar başını kaldırdığında, bir başka damlanın oluştuğunu gördü.

Faren son saklanma yerini akıllıca seçmişti. Yeraltında boş bir depoydu. Tuğla duvarlı odada yatak görevi gören taş bir bank vardı. İçeride alev alabilecek ya da değerli herhangi bir şey yoktu.

Kendisi dışında.

Bu düşünce zihninde bir korku dalgası yaydı. Gözlerini kapayarak bu düşünceyi çabucak bir kenara itti.

Odada ne zamandır kaldığı hakkında bir fikri yoktu. Günler geçmiş olabilirdi. Ya da sadece saatler geçmişti. Zamanı ölçecek bir şey yoktu.

Oraya geldiğinden beri zihninde oluşan o tanıdık hareketi hissetmemişti. Güçlerini harekete geçirecek duyguların listesi öylesine büyümüştü ki artık saymayı bırakmıştı. Depoda uzanmış, sakin kalmaya yoğunlaşıyordu. Bir düşünce ne zaman gelip o sakinliği bozsa derin bir nefes alıp onu uzaklaştırıyordu. Üzerine rahatlatıcı bir umursamazlık çökmüştü.

Belki de Faren'in ona verdiği içki buna sebepti.

Ona ilaç vermen işleri sadece daha da kötü yapar. Yangından sonra gördüğü tuhaf rüyayı hatırlarken ürperdi. O rüyada, kenar mahallelerdeki bir büyücüyü ziyaret etmişti. Hayal gücü her ne kadar ona yardım edecek birini icat etmiş olsa da, adamın sözleri rahatlatmamıştı. Derin bir nefes alarak bu anıyı da uzaklaştırdı.

Büyü kullanmak istediği her an başvurabileceği bir öfke biriktirebileceğini düşünmekte hata etmişti. Artık büyücülere sahip oldukları kontrolden dolayı saygı duyuyordu ama duygusuz varlıklar olduklarını bilmek onlardan hoşlanmasını sağlamıyordu.

Hafifçe vurulan kapı açılmaya başladı. Duyduğu endişeyi bastırarak ayağa kalktı ve kapı aralığından baktı. Keri orada durmuş, ağır, metal kapıyı hareket ettirmek için harcadığı çabayla yüzünü buruşturuyordu. Kapıyı arasından sıyrılacak kadar açınca durdu ve Sonea'ya yanma gelmesini işaret etti.

“Tekrar başka yere gitmen gerekiyor.”

“Ama bir şey yapmadım ki.”

“Belki farkında değilsin.”

Kapıdan geçen Sonea, bunun ne anlama geldiğini düşündü. Aldığı ilaç büyü kullandığını hislerinden saklamış mıydı? Hiçbir şeyin patladığını ya da alevlendiğini görmemişti. Güçleri hâlâ kendisinden kaçıyor muydu? Kaçıyorsa, bu daha az zarar verici bir biçimde mi oluyordu?

Bu sorular güçlü duygular hissetmesine sebep olunca onları zihninden uzaklaştırdı. Keri'yi takip ederken sakinlik hissini devam ettirmeye yoğunlaştı. Keri durup duvara monte edilmiş paslı bir merdivenden tırmandı. Yukarıdaki kapağı açınca içeri taze karlar düştü, sonra yukarı hızla çıktı.

Onu yakından takip eden Sonea, gün ışığına çıktığında yüzünde soğuk havayı hissetti. Boş bir ara sokakta duruyorlardı. Keri onun kıyafeti üzerindeki karları temizlerken sırttı.

“Saçında kar var,” dedi. Temizlemek için uzandığında nefesini aniden tutup elini çabucak geri çekti.

“Ah! Ne...” Keri bir kez daha uzandı ve yine irkildi. “Yine o bariyerlerden birini yapmışsın Sonea.”

“Hayır, yapmadım,” diye yanıtlayan Sonea, herhangi bir büyü kullanmadığından hâlâ emindi. Kendisi de uzandığında, eli görünmez bir engele çarptı ve şok edici bir acıya neden oldu. Keri’nin gerisinde bir hareketlilik görünce o yöne baktı. Ara sokağa bir adam girmiş, ona doğru yürüyordu.

“Arkana bak,” diye uyardı Sonea. Ama Keri onun başının üzerinden bir şeye bakmaktaydı.

“Büyücü!” dedi eliyle işaret ederek.

Sonea başını kaldırdığında nefesini tuttu. Bir adam onların bulunduğu yerin üzerindeki bir çatıda duruyor, aşağıya dik dik bakıyordu. Binanın ucundan adımını attığında düşmek yerine süzülerek yere inerken, Sonea gözlerine inanamayarak nefesini tuttu.

Keri bariyere vurduğunda havada bir titreşim oldu.

“Koş!” diye bağırdı. “Uzaklaş!”

Sonea yine inen büyücünden geriledi. Sakin kalma uğruna sarf ettiği tüm çabayı bir kenara bırakarak ara sokak boyunca koşmaya başladı. Ardından gelen ve kar ezen çizmelerin sesleri, ona süzülen büyücünün zemine indiğini belli ediyordu.

İleride, ara sokak, bir başka ara sokakla kesişiyordu. Onun ötesindeyse bir başka silüet ona doğru hızlı adımlarla yaklaşmaktaydı. Nefesini tutarak paniğinin getirdiği tüm güçle ileri atıldı. İkinci büyücünden birkaç adım önce kavşağa ulaşarak kısa bir zafer hissiyle doldu.

Aniden durup sağ tarafa yöneldi...

...ve kendini durdurmak için duvarların köşelerini tuttu. Bir başka adam, kavuşturduğu kollarıyla orada duruyordu. Tekrar nefesini tutarak geri çekildi.

Dönerek son seçeneği olan ara sokağa doğru fırladı ve kayarak durdu. Dördüncü adam, birkaç adım ötede duruyor, kaçış yolunu tutuyordu.

Lanet okuyarak dönüp arkasına baktı. Üçüncü adam ona ilgiyle bakıyordu ancak hareket etmiyordu. Dördüncü adama tekrar bakan Sonea, onun, kendisine doğru yürümeye başladığını gördü.

Kalbi delicesine atıyordu. Başını kaldırdığında duvarları düşündü. Her zamanki gibi sert tuğladan yapılmaydılar. Ama tırmanacak zamanı olsa bile, büyücülerin onu kolayca aşağı çekebileceklerini biliyordu. Dehşet verici bir his üzerine yavaşça çöktü.

Kapana kısıldım. Çıkış yok.

Arkasına bakınca ilk iki adamın, kavşakta üçüncüsüne katıldığını görerek bıçak gibi saplanan bir korku hissetti. Zihninde tanıdık, kaygan bir his kımıldamaya başladı. Toz ve tuğla parçaları, adamların yanındaki duvarın parçalanmasıyla üzerlerine yağdı. Başları üzerindeki havadan zararsız bir şekilde sekip gittiler.

Büyücüler duvara bir bakış attılar, sonra hesaplayan gözlerini tekrar ona çevirdiler. Sonea, adamların onlara saldırdığını düşüncelerinden ve karşılık vereceklerinden korkarak geriledi. Kaygan hissi tekrar hissetti. Yakan bir ateş bacağına dolandı. Bakışlarını aşağı çevirince, karın ayakları önünde su birikintisine dönüştüğünü gördü. Yükselen buhar, ara sokağı ılık, kesif bir sisle doldurdu.

Beni göremezler! Anlık bir umut hissetti. Onları geçip kaçabilirim.

Dönerek ara sokağa gerisin geri atıldı. Adamların karanlık gölgeleri yolunu tıkamak üzere hareketlendi. Duraksayarak ceketine elini götürdü. Arayan parmakları, bıçağının kabzasını buldu. Bir büyücü onu tutmak üzere uzandığında Sonea onlardan kaçınmak için eğildi ve tüm ağırlığını vererek adamın üzerine atıldı. Adam geriye doğru tökezledi ancak düşmedi. O dengesini bulana kadar, Sonea ince bıçağını adamın uyluğuna sertçe geçirdi.

Bıçak adamın bacağına derinlemesine girmişti. Şaşkınlık ve acıyla haykıran adamın sesi, acımasız bir tatmin duygusu hissettirmişti. Bıçağı çıkararak adamı tüm gücüyle itti. Adam duvara doğru inleyerek düştüğünde, Sonea dönüp koştu.

Bileğinden yakalandığında hırlayarak dönüp kendini kurtarmaya çalıştı. Adamın tutuşu kuvvetlenip acı vermeye başladığında, bıçak elinden gitti.

Bir rüzgâr ara sokaktaki sisi dağıttığında, üstüne doğru aceleyle gelen üç büyücü daha ortaya çıktı. Sonea içindeki paniğin yükseldiğini hissetti ve nafile bir şekilde kurtulmaya çalıştı. Ayakları ıslak zeminde kayıyordu. Son bir çabayla onun kolundan tutan adam, onu gelen üç büyücüye doğru çekti.

Bir sürü elin kendisini tuttuğunu hisseden Sonea dehşete düştü. Sürekli dönüp kurtulmaya çalıştı ancak adamlar onu güçlü bir şekilde tutuyordu. Eller onu duvara doğru itip hareketsiz bıraktılar. Nefes nefese, kendini büyücüler tarafından çevrelenmiş buldu. Parlak gözler ona dik dik bakıyordu.

“Vahşi bir kız,” dedi biri. Yaralanmış büyücü kısa, acıklı bir kahkaha attı.

Sonea en yakındaki büyücüye baktığında onu tanıdı. Bu, Arındırma sırasında onu görmüş büyücüydü. Kızın gözlerine dikkatle bakıyordu.

“Bizden korkma, Sonea,” dedi. “Sana zarar vermeyeceğiz.”

Büyücülerden biri bir şey mırıldandı. Diğerlerinden daha yaşlı adam başıyla onayladığında diğerleri yavaşça ellerini çektiler.

Görünmez bir güç onu duvarda tutuyordu. Hareket edemeyen Sonea, önce bir umutsuzluk dalgası, sonra da büyü'nün kontrolünden çıkışının tanıdık duygusunu hissetti. Arkalarındaki duvar aniden patlayıp ara sokağa tuğlalar fırladığında, diğer üç büyücü eğildi.

Fırıncı önlüklü bir adam ortaya çıktı. Yüzü öfkeli bir ifadeye bürünmüştü. Dört büyücüyi gördüğünde duraksadı ve gözleri büyüdü. Büyücülerden biri dönüp hızlı bir el işareti yaptı.

“Buradan uzaklaş,” diye seslendi adam. “Buralardaki diğer herkes de uzaklaşsın.”

Adam geriledi ve binanın içine dönüp gözden kayboldu.

“Sonea.”

Yaşlı büyücü ona dikkatle bakıyordu. "Beni dinle. Seni incitemeyeceğiz. Biz..."

Yakıcı bir ısı yüzüne vuran Sonea, döndüğünde yakınındaki tuğlaların kıpkırmızı parladığını gördü. Bir şey duvardan eriyerek akıyordu. Büyücülerden birinin lanet okuduğunu duydu.

"Sonea," dedi yaşlı büyücü, sesinde ciddiyetle. "Bize karşı olmayı bırak. Kendini inciteceksin."

Arkasındaki duvar sarsılmaya başladı. Sallantı yayılmaya başladığında büyücüler kollarını kaldırdılar. Ayağı altındaki zeminde çatlaklar oluşmaya başladığında Sonea nefesini tuttu.

"Nefesini yavaşlat," diye uyardı büyücü. "Kendini sakinleştirmeye çalış."

Gözlerini kapayan Sonea başını iki yana salladı. İşe yaramıyordu. Büyü, ondan sanki kırık bir borudan fışkıran su gibi fışkırmaktaydı. Alnına bir elin dokunduğunu hissettiğinde gözlerini açtı.

Büyücü elini çekti. Yüz ifadesi gergindi. Diğerlerine bir şey söyledikten sonra Sonea'nın gözlerinin içine baktı.

"Sana yardım edebilirim, Sonea," dedi büyücü. "Sana bunu nasıl durdurabileceğini gösterebilirim ama izin vermezsen yapamam. Bizden korkmakta ve güvenmemekte haklı olduğunu biliyorum ama bunu şimdi yapmazsan, hem kendini hem de bu bölgedeki birçok insanı inciteceksin. Anlıyor musun?"

Sonea adama gözlerini dikti. Yardım etmek mi? Neden adam ona yardım etmek isteyecekti ki?

Ama beni öldürmek isteseydi, şimdiye kadar çoktan yapardı, diye fark etti birdenbire.

Adamın yüzü o anda titrek bir ışıktan parladı ve kız, etrafındaki havanın ısıyla genleştiğini fark etti. Bu onun yüzünü yakıyor, acıyla haykırmamak için kendini tutmasına neden oluyordu. Büyücü ve arkadaşları bundan etkilenmiş görünmüyorlardı ancak ifadeleri ciddiydi.

Bir yanı buna karşı çıksa da, bu büyücülerin istediklerini yapmazsa kötü şeyler olacağını biliyordu.

Yaşlı büyücü kaşlarını çatı. “Sonea,” dedi ciddi bir tonla. “Açıklayacak zamanımız yok. Sana bunu göstermeye çalışacağım ama bana karşı koymamalısın.”

Bir elini kaldırıp onun alınına dokunan büyücü, gözlerini kapadı.

Sonea bir anda zihninin ucunda birinin olduğunu farkına vardı. Adamın adının Rothen olduğunu birdenbire biliverdi. Kendisini arayan zihinleri sezdiği zamanın aksine, bu zihin onu *görebiliyordu*.

Gözlerini kapayarak, onun varlığına odaklandı.

Beni dinle. Güçlerinin kontrolünü neredeyse tamamen kaybettin.

Sonea herhangi bir söz duymasa da, anlamı açık ve korku vericiydi. Sahip olduğu gücü kontrol etmeyi öğrenmediği takdirde bunun onun sonu olacağını anlayıvermişti.

Zihninde bunu ara.

Bir şey, dile getirilemeyecek bir düşünceydi bu. Bir arama talimatıydı. Sonea, kendi içinde hem tanıdık hem de tuhaf bir yerin varlığının farkına vardı. Buna odaklandığında, yer kendini belli etti. Karanlıkta süzülen, kör edici parlaklıkta bir küre ışık...

Bu senin gücün. Sen ondan enerji almaya devam etsen de büyük bir enerji deposuna dönüşmüş durumda. Bunu serbest bırakmalısın. Ama kontrollü bir şekilde.

Onun büyüü *bu muydu*? Ona doğru uzandı. Küreden aniden beyaz bir ışık parladı. Duyduğu acı tüm zihnine yayılırken, uzakta bir yerde bir sesin haykırdığını duydu.

Ona uzanmaya çalışma. Sana bunun nasıl yapılacağını daha sonra göstereceğim. Şimdi, beni seyret...

Sonea'nın dikkatini oradan çekti. Sonea onu başka bir yere doğru takip etti ve bir başka küre ışığının farkına vardı.

İzle.

Adam iradesini bükerek küreden güç çekerken ve ona şekil verip uzaklaştırırken, Sonea onu seyretti.

Şimdi sen dene.

Kendi ışığına odaklanan Sonea, enerjisinin birazının öne çıkmasını sağlamaya çalıştı. Büyü zihnini dolduruyordu. Tek yapması gereken, ne olmasını istediğini düşünmektir. Bunu yaptı ve enerji kayboldu.

İşte böyle. Şimdi bir daha yap. Ama sahip olduğun tüm gücü kullanana kadar çekmeye devam et.

Tümünü mü?

Korkma. O kadar gücü kullanabilmen gerekli ve sana gösterdiğim egzersiz sana bunu herhangi bir zarar getirmeyecek şekilde kullanmanı sağlayacak.

Sonea derin bir nefes aldı. Tekrar gücünden çekti, buna şekil verdi ve serbest bıraktı. Bunu sürekli tekrar etti. Küre küçülmeye başladı ve karanlıkta süzülen bir kıvılcımdan fazlası olmayana dek yavaşça sönmeye başladı.

İşte. Bitti.

Sonea gözlerini açtığında kendisini çevreleyen yıkıma inanamadı. Duvarlar gitmiş, her yönde tüten yıkıntılar gelmişti. Büyücüler ona temkinli ifadelerle bakıyorlardı.

Arkasındaki duvar gitmiş olsa da görünmez bir güç hâlâ onu ayakta tutuyordu. O güç kaybolduğunda, ayakları üzerinde sallandı, bacakları yorgunlukla sarsıldı ve dizleri üzerine düştü. Sırtını dik tutmakta bile zorlanıyordu. Yaşlı büyücüye doğru baktığında kaşları çatıktı.

Adam gülümseyip eğilerek bir elini onun omzuna koydu.

Artık güvendesin, Sonea. Tüm enerjini kullandın. Dinlen. Yakında tekrar konuşacağız.

Adam onu kendi kollarına alıp kaldırdığında Sonea sersemledi. Bunu da, tüm düşünceleri boğan bir karanlık takip etti.

Sarf ettiği çaba ve duyduğu acıyla nefes nefese kalmış olan Keri, yıkık bir duvara yaslanıp kalmıştı. Sonea'nın haykırışı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Elleriyle kafasını tutup gözlerini kapadı.

"Sonea..." diye fısıldadı.

İç geçirerek ellerini indirdi ve arkasından gelen ayak seslerini duydu. Başını kaldırdığında, onun arka sokaktan kaçmasını engellemiş adamın geri döndüğünü ve ona dik dik baktığını gördü.

Keri adamı umursamadı. Gözleri toz ve yıkıntılar içinde duran parlak bir renge ilişti. Çömeliip kırık bir tuğlanın ucundan akan kırmızı şeride dokundu. Kandı bu.

Ayak sesleri yakınlaştı. Kanın yanında bir çizme belirdi. Çizmenin düğmeleri Lonca sembolü şeklindeydi. Keri'nin tüm vücudunu öfke kapladı. Ayağa kalkıp tek bir hareketle yumruğunu savururken adamın yüzünü nişan almıştı.

Adam Keri'nin yumruğunu yakaladı. Dengesini kaybeden Keri tökezleyip düştü ve kafasını yıkık duvara çarptı. Zihninde renkler patladı. Nefesini tutup ayağa kalkmaya uğraşırken, baş dönmesini engellemek için ellerini kafasına bastırdı. Adam kıs kıs güldü.

"Aptal meskenci," dedi.

Parmaklarını ince, sarı saçları arasından geçiren büyücü, arkasını dönüp azametli adımlarla uzaklaştı.

İKİNCİ KISIM

16. BÖLÜM

TANIŞMALAR

Rothén sabahın ilerleyen saatlerinde gözlerinin yorgunluğa yenik düşmeye başladığını hissetti. Gözlerini kapayıp hafif bir şifa büyü- süne başvurarak kendini tazeledi, sonra kitabını kaldırıp okumak için kendini zorladı.

Sayfayı bitiremeden, uyuyan kıza bir kez daha bakarken buldu kendini. Kız, Rothén'in dairesinin bir parçası olan küçük yatak odasında uzanmıştı. Yatak bir zamanlar Rothén'in oğluna aitti. Diğerleri ona karşı çıkmış, kızı Büyücü Odaları'nda tutma kararım tartışmışlardı. Rothén onların endişelerini paylaşmasa da, her ihtimale karşı kızı gözü önünde tutmuştu.

Gecenin geç saatlerinde Yaldin'e nöbeti devralması için izin vermiş, kendisi biraz dinlenmişti. Ne var ki uyumak yerine öylece uzanıp kız hakkında düşünmüştü. Açıklanması gereken çok şey vardı. Kızın soracağı sorulara ve suçlamalara hazırlıklı olmak istiyordu. Zihninde olası konuşmaları tekrar tekrar düşünmüş, sonunda uyumaktan vazgeçip kızın yanına dönmüştü.

Kız uzun süre uyumuştı. Büyü yorgunluğu gençleri genellikle böyle etkilerdi. Arındırma'nın üzerinden geçen iki ayda, kızın koyu renk saçları biraz daha uzamıştı ancak teni solgundu ve yüzünde herhangi bir dolgunluk yoktu. Onu taşıırken ne kadar hafif olduğunu

hatırlayan Rothen başını iki yana salladı. Kızın Hırsızlar'la geçirdiği vakit, sağlığına pek iyi gelmemişti. İç çeken Rothen dikkatini tekrar kitabına çevirdi.

Bir başka sayfa okumayı başardıktan sonra başım kaldırdı. Kara gözler ona bakıyordu.

Gözler, adamın cüppesine ilişti. Kız, kendine ağırlık yapan yatak örtülerinden kurtulmak üzere birden hareketlendi. Kendini kurtardığında, üzerindeki ağır, pamuk geceliğe umutsuz bir ifadeyle baktı.

Yatağın yanındaki masaya kitabını koyan Rothen ayağa kalktı ve yavaş hareket etmeye dikkat etti. Kız, sırtım uzaktaki duvara yaslanmış, gözleri büyümüştü. Biraz uzaklaşan Rothen, odanın arka tarafındaki dolabın kapaklarını açtı ve kalın bir ceket çıkardı.

“Al,” dedi ceket alıp kıza uzatarak. “Bu senin için.”

Sonea cekete sanki vahşi bir hayvanmış gibi dik dik baktı.

“Al,” dedi Rothen ona doğru birkaç adım atarak. “Üşümüş olmalısın.”

Kaşlarını çatan Sonea ileri doğru temkinli adımlarla yaklaşıp adamın ellerindeki ceketı kaptı. Gözlerini çevirmeyerek kollarını kıyafetin içine sokup onu ince vücudunun etrafına sıkıca sardı. Tekrar duvara doğru geriledi.

“Benim ismim Rothen,” dedi adam.

Sonea bir şey söylemeden dik dik bakmaya devam etti.

“Sana zarar verme niyetimiz yok, Sonea,” dedi adam. “Korkmana gerek yok.”

Sonea gözlerini kısıp dudak büktü.

“Bana inanmıyorsun.” Omuz silkti. “Yerinde olsam ben de inanmazdım. Mektubumuzu aldın mı, Sonea?”

Sonea kaşlarını çattı, sonra yüzü kibirli bir ifade aldı. Rothen gülümsemek için kendi tuttu.

“Tabii, ona da inanmadın, değil mi? Söylesene, inanmakta en çok zorlandığın şey ne?”

Kollarını kavuşturan Sonea pencereden dışarı baktı ve cevap vermedi. Rothen hissettiği hafif rahatsızlığı bir kenara itti. Kızın

karşı koyması, hatta sorulara cevap vermeme gülünçlüğü bile, beklenen bir şeydi.

“Sonea, birbirimizle *mutlaka* konuşmalıyız,” dedi kibarca. “Senin içinde bir güç var ve bunu istesen de istemesen de kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Öğrenmezsen, bu senin canına mal olacak. Bunu anladığını biliyorum.”

Sonea kaşlarını çattı ama pencereden dışarı sessizce bakmayı sürdürdü. Rothen iç çekmek için kendine izin verdi.

“Bizi sevmemen için nedenlerin ne olursa olsun, yardımımızı reddetmenin aptalca olduğunu anlıyor olmalısın. Dün sana içinde birikmiş gücü harcama konusunda yardımcı olmaktan fazlasını yapmadık. Güçlerin yine şiddetlenip tehlikeli hale gelecek ve bu fazla zaman almayacak. Bunun üzerinde bir düşün.” Duraksadı. “Ama fazla uzun sürmesin.”

Kapıya doğru dönüp, kulpa uzandı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

Sonea’nın sesi tiz ve sönüktü. Rothen zafer duygusu hissetti ama ifadesini çabucak kontrol altına aldı. Döndüğünde onun gözlerinde gördüğü korkuya içten içe üzüldü.

“Bana güvenmeyi öğrenmen,” dedi.

Büyücü, yani Rothen isimli adam, sandalyesine dönmüştü. Sonea’nın kalbi hâlâ küt küt atıyordu ama eskisi kadar hızlı değildi. Ceket ona kendini daha az savunmasız hissettirmişti. Bunun büyüye karşı koruma sağlamayacağını biliyordu ama en azından ona giydirdikleri gülünç şeyi kapatıyordu.

İçinde olduğu oda büyük değildi. Bir uçta yüksek bir dolap, diğer uçta yatak, ortada da küçük bir masa vardı. Mobilyalar pahalı, cilalı ahşaptan yapılmaydı. Masa üzerinde gümüş küçük taraklar ve yazı aletleri duruyordu. Onun üzerinde bir ayna asılıydı ve büyücünün arkasındaki duvarda bir resim vardı.

"Kontrol, ince bir beceridir," dedi Rothen. "Bunu sana gösterebilmem için zihnine girmem gerekli ama bana karşı koyarsan bunu yapamam."

Lonca çıraqlarının bir odada durup ellerini birbirlerinin alınlarına bastırduğu görüntüler Sonea'nın zihnini doldurdu. Oradaki öğretmen de aynı şeyi söylemişti. Sonea, bu büyücünün doğruyu söylediğini anlayınca tatmin oldu. Hiçbir büyücü onun zihnine davetsiz bir şekilde giremeyecekti.

Sonra kaşlarını çatı. Zihninde ona büyü'nün kaynağını ve onu nasıl kullanacağını gösteren varlığı hatırlamıştı.

"Bunu dün yaptın."

Rothen başını iki yana salladı. "Hayır, ben sana kendi gücünü işaret ettim ve onu nasıl kullanacağını kendi gücümle gösterdim. Buysa, oldukça farklı bir şey. Sana gücünü nasıl kontrol edeceğini öğretmem için, gücünün var olduğu yere gidebilmem ve oraya gidebilmem için de, zihnine girebilmem gerekli."

Sonea bakışlarını çevirdi. Bir büyücünün, kendi zihnine girmesine izin mi verecekti? Orada ne görürdü? Her şeyi mi yoksa sadece izin verdiği şeyleri mi?

Başka şansı var mıydı?

"Benimle konuş," dedi büyücü. "İstediğin herhangi bir soruyu sor. Benim hakkımda daha fazla şey öğrenirsen, güvenilebileceğin birisi olduğumu anlayacaksın. Tüm Lonca'yı sevmek zorunda değilsin. Hatta benden hoşlanmak zorunda da değilsin. Tek yapman gereken, sana öğretilmesi gerekenleri öğreteceğime ve sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağıma dair güvenilebileceğin kadar beni tanıman."

Sonea adama yakından baktı. Orta yaşlı ya da ondan biraz yaşlıydı. Kara saçları arasında beyazlıklar olsa da, mavi gözleri canlıydı. Gözleri ve ağzı etrafındaki kırışıklıklar ona hoş mizaçlı bir hava veriyordu. Adam kibar, babacan bir adama benziyordu ama Sonea aptal değildi. Düzenbazlar her zaman dürüst ve cana yakın görünürlerdi. Öyle görünmeseler hayatta kalamazlardı. Lonca onun önce en cana yakın görünen büyücülerıyla karşılaşmalarını ayarlamış olabilirdi.

Biraz daha derine bakmak zorundaydı. Adamın gözlerinin içine dik dik baktığında, onun bu bakışa karşılık verdiğini gördü. Adamın kendine güvenir hali onu rahatsız ediyordu. Ya Sonea'nın onun hakkında karşı çıkılacak bir şey bulamayacağından emindi ya da bu görüntüyle onu kandırabileceğine inanıyordu.

Her halükârda, adamın önünde zor bir görev olduğunu düşündü.

"Neden söyleyeceğin herhangi bir şeye inanayım ki?"

Rothern'in omuzları dikleşti. "Neden sana yalan söyleyeyim?"

"İstediğin şeyi elde etmek için. Başka ne için olacak?"

"Peki, ne istiyor muşum?"

Sonea duraksadı. "Daha bilmiyorum."

"Tek istediğim sana yardım etmek, Sonea." Ses tonu gerçekten endişeliydi.

"Sana inanmıyorum," dedi Sonea.

"Neden?"

"Sen bir büyücüsün. İnsanları korumaya yemin ettiğinizi söylerler ama ben sizin öldürdüğünüzü gördüm."

Kaşları arasındaki kırışıklıklar derinleşirken yavaşça başıyla onayladı. "Evet, gördün. Sana gönderdiğimiz mektupta da söylediğimiz gibi, o gün herhangi birine zarar verme niyetinde değildik. Ne sana, ne de o çocuğa." İç çekti. "Bu dehşet verici bir hataydı. Ne olacağını bilseydim asla seni işaret etmezdim."

"Büyü yapmanın birçok değişik yolu vardır ve en sık görüleni darbedir. O darbelerin en zararsız şokdarbesidir ki bu felç etmeye, yani bir insanın kaslarının hareket edemeyecek şekilde donmasına yarar. O genci vuran tüm büyücüler bu şokdarbesini kullandılar. Darbelerin rengini hatırlıyor musun?"

Sonea başını iki yana salladı. "Seyretmiyordum." *Kaçmakla meşguldüm o sıra*, diye düşündü ama bunu dile getirmeye niyetli değildi.

Rothern kaşlarını çattı. "Öyleyse sana onların kırmızı olduklarını söylediğimde bana inanmalısın. Bir şokdarbesi kırmızıdır. Ama o kadar çok büyücü karşılık verdi ki, darbelerin bazıları birleşip güçlü bir ateşdarbesine dönüştü. O büyücüler birine zarar vermek istemi-

yordu, tek amaçları oğlanın kaçıp gitmesine engel olmaktı. Seni temin ederim, hatamız bize de çok sorun çıkardı. Kral ve Hanelerden de büyük ölçüde kınama geldi.”

Sonea burnunu çekti. “Sanki umurlarında.”

Rothen’in kaşları kalktı. “Ah, tabii umurlarında. İtiraf etmeliyim ki onların kınamalarının arkasındaki neden o oğlan ya da ailesine duydukları sempatiden değil, Lonca’ya haddini bildirmekle daha çok alakalıydı ama hatamız yüzünden azarlandığımızdan emin olabilirsiniz.”

“Nasıl?”

Rothen gülümsedi. “Kınama mektupları. Halk önünde yapılan konuşmalar. Kral’dan gelen uyarı. Bunlar önemli değilmiş gibi görünebilir ama siyaset dünyasında sözler büyüden ya da kırbaçlardan çok daha tehlikelidir.”

Sonea başını iki yana salladı. “Sizin işiniz büyü kullanmak. Yaptığınız en iyi işin bu olması lazım. Bir büyücü hata yapabilir ama o kadar çok büyücü birden hata yapamaz.”

Rothen omuzlarını dikleştirdi. “Günlerimizi fakir bir kızın bize büyüyle yönlendirilmiş taşlar atmasına hazırlanarak geçirdiğimizi mi sanıyorsun? Savaşçı büyücülerimiz, en ince manevralar ve savaş stratejileri konusunda eğitilir ama Arena’daki eğitimlerin hiçbiri onları kendi halklarından yani zararsız gördükleri insanlardan gelecek bir saldırıya karşı hazırlayamazdı.”

Sonea yüksek sesle, alay edencesine güldü. Zararsızmış. Rothen’in bu sese karşılık olarak dudaklarını sıktığını gördü. *Büyük ihtimalle onu öğrendiriyordum*, diye düşündü. Büyücüler için kenar mahalle sakinleri pis, çirkin ve baş ağrısından fazlası olmayan insanlardı. Acaba meskencilerin onlardan ne kadar nefret ettiği hakkında bir fikirleri var mıydı?

“Ama daha önce de en az bunun kadar kötü şeyler yaptınız,” dedi adama. “İnsanların büyücülerin sebep olduğu yanıkları olduğunu gördüm. Sonra, kalabalığı kaçıssınlar diye korkuttuğunuzda ezilenler var. Ama en çok da, olaylardan sonra kenar mahallelerde

soğukta ölenler oluyor.” Rothen’e bakarak gözlerini kıstı. “Yine de bunu Lonca’nın suçu olarak görmüyorsunuz, değil mi?”

“Geçmişte kazalar olmuştur,” diye itiraf etti Rothen. “Dikkatsiz büyücüler vardır. Yapılabildiği zamanlarda, yaralıları iyileştirilip zararları karşılanır. Arındırma’ya gelince...” Başını iki yana salladı. “Çoğumuz bunun artık gerekli olmadığını düşünüyoruz. Bunun nasıl başladığını biliyor musun?”

Sonea ters bir cevap vermek üzere ağzını açtı ama duraksadı. Adamın Arındırma’nın başlangıcı konusunda neye inandığını öğrenmekten zarar gelmezdi. “Anlat.”

Rothen uzaklara daldı. “Otuz yıldan uzun süre önce kuzeydeki uzak bir dağ patladı. Gökyüzünü duman kapladı ve güneşin sıcaklığının bir bölümünü engelledi. Bunu takip eden kış öylesine uzun ve soğuktu ki sonraki kış başlamadan doğru dürüst bir yaz bile geçiremedik. Kyralia ve Elyne’nin tümünde ekinler bozulup hayvanlar telef oldu. Yüzlerce, belki de binlerce çiftçi ve aileleri şehre geldi ama ne yeterince iş ne de yeterince barınak vardı.

“Şehir aç insanlarla doldu. Kral yemek dağıttırıyor, Yarış Arenası gibi alanların barınak olarak kullanılmasını sağlıyordu. Bazı çiftçileri sonraki yaza dek yetecek yiyeceklerle birlikte evlerine geri göndermişti. Fakat herkesi doyuracak kadar yemek yoktu.

“İnsanlara bir sonraki kışın o kadar da kötü olmayacağını söyledik ama çoğu bize inanmadı. Hatta bazıları dünyanın tamamen donacağını, hepimizin öleceğini düşünüyordu. Tüm düzeni bir kenara atıp diğerlerini av olarak görmeye başladılar çünkü kimsenin onları cezalandıracak kadar hayatta kalmayacağına inandılar. Sokaklarda gün ışığında bile yürümek tehlikeli hale geldi. Çeteler evlere girdiler, insanlar yataklarında öldürüldüler. Her şey dehşet vericiydi o zamanlar.” Başını iki yana salladı “Asla unutamayacağım zamanlardı.

“Kral muhafızlarını bu çeteleri şehirden defetmek üzere görevlendirdi. Bu işin kan dökülmeden yapılamayacağı anlaşıldığında, Lonca’dan yardım istedi. Bir sonraki kış da oldukça sertti ve Kral benzer sorunların ortaya çıkacağını işaretlerini görüp durum daha

da tehlikeli olmadan sokakları temizleme kararı aldı. O zamandan beri aynı yapıdır.”

Rothen iç çekti. “Birçoğu Arındırma’nın yıllar önce durdurulması gerektiğini söylüyor ama anılar taze ve kenar mahalleler o korkunç kış mevsimindekinden birkaç kat daha büyüdü. Çoğu insan şehir her kış temizlenmezse olacıklardan korkuyor. Özellikle de şimdi Hırsızlar varken. Hırsızlar’ın böyle bir durumu kullanıp şehrin kontrolünü ele geçireceğinden korkuyorlar.”

“Bu çok saçma!” dedi Sonea. Hikâyenin Rothen’in anlattığı hali beklediği gibi tek taraflıydı ama ilk Arındırma’nın başlangıcı hakkında söylediği nedenler yeniydi ve tuhaf gelmişti. Dağların patlaması mı? Bunu tartışmanın manası yoktu. Rothen böyle şeyleri anlatıp onun cahil olduğunu öne sürecekti. Ama Sonea onun bilmediği bir şey biliyordu.

“Hırsızlar’ın oluşmasını sağlayan Arındırma’ydı,” dedi adama. “Şehirden defettiğiniz insanların tümünün kapkaççı ve çete üyesi olduğunu mu sanıyorsunuz? Açlıktan ölen çiftçileri ve ailelerini şehirden çıkardınız. Ayrıca hayatta kalmak için şehirde olması gereken dilencileri de. O insanlar birleştiler ki birbirlerine yardım edebilsinler. Hayatta kalmak için kanunsuz insanlara katıldılar çünkü artık Kral’ın kanunlarına uyarak yaşamakta bir neden görmediler. O, onlara yardım etmesi gerekirken kapı dışarı etti.”

“Yardım edebildiği kadarına yardım etti.”

“Hepsine değil. Ve şimdi de yardım etmiyor. Sokakları kapkaççılardan ve çetelerden mi temizlediğini sanıyorsunuz? Hayır, onlar zengin insanların çöpe attıklarıyla geçinen iyi insanlar. Ya da şehirde eskiden bir işi olan ama artık kenar mahallelerde yaşayan insanlar. Kanunsuz olanlar Hırsızlar ve Hırsızlar Arındırma’dan etkilenmiyor bile çünkü istedikleri zaman şehre girip çıkabiliyorlar.”

Rothen yavaşça başıyla onayladı. Düşünceliydi. “O kadarını tahmin etmiştim.” Öne eğildi. “Sonea, ben de Arındırma’dan senin kadar hoşnutsuzum ve böyle hisseden tek büyücü de değilim.”

“Peki, neden bunu yapıyorsunuz?”

"Çünkü Kral bizden bir şey istediği zaman ona itaat etmeye yemin ettik."

Sonea yine alay edercesine güldü. "Yani yaptığınız her şey için Kral'ı suçlayabilirsiniz."

"Hepimiz Kral'm tebaasıyız," diye hatırlattı adam. "Lonca ona itaat ediyormuş gibi görünmeli çünkü halk bizim Kyralia'yı yönetmem istemediğimize güvenmeli." Sandalyesinde geriye yaslandı. "Senin inandığın gibi vicdansız katillersek, neden bunu yapmadık, Sonea? Neden büyücüler ülkenin tamamını ele geçirmede?"

Sonea omuz silkti. "Bilmiyorum ama bu meskenciler için bir şey ifade etmez. Bizim için ne zaman iyi bir şey yaptınız ki?"

Rothen'in gözleri kısıldı. "Senin görmeyeceğin birçok şey var."
"Ne gibi?"

"Mesela Marina'yı kumdan ve çakıldan temizliyoruz. Biz olmasak, Imardin'e gemi gelemez ve ticaret başka bir yere kayar."

"Bunun nesi meskenciler için iyi?"

"Bu her sınıftan Imardin'li için iş yaratıyor. Gemilerin getirdiği denizciler kalacak yer, yiyecek ve mal satın alır. İşçiler malları toplayıp taşır. Malları yapmak için zanaatkârlar gerekir." Kıza baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Belki de yaptığımız işler senin hayatınla o kadar ilgisiz ki değerini göremeyebilirsin. İnsanlara doğrudan dokunan yardımlarımızı görmek istersen, Şifacılarımızın yaptıklarını düşün. Çok çalışıp..."

"Şifacılarımız!" Sonea gözlerini devirdi. "Kimin şifacıya verecek parası var ki? Biçtikleri fiyatlar, iyi bir Hırsız'ın tüm ömründe kazanacağından daha fazla!"

Rothen duraksadı. "Tabii, haklısın," dedi sessizce. "Ama çok Şifacı yok. Bizden yardım istemek için gelen hastalara yetecek sayıdalar. Yüksek fiyatlar, Şifacıların zamanını küçük hastalıklarla harcayacak olanları uzakta tutmak ve büyücü olmayanlara o küçük hastalıklarla nasıl başa çıkılacağını öğretmeye ayrılmak üzere konur. Eğitim gören sıhhiyeciler, Imardin'in geri kalan sakinlerini tedavi ederler."

“Meskencileri değil,” diye karşı çıktı Sonea. “Bizim otacılarımız var ama onlar da seni iyileştirir mi, öldürür mü belli değil. Kuzey Mahalle’de otururken sadece birkaç sıhhiyecinin olduğunu duymuştum ve onlar da bir kese altın istiyorlardı.”

Rothen pencereden dışarı bakıp iç geçirdi. “Sonea, şehirdeki tüm sınıf ve fakirlik sorunlarını çözebilecek olsam, bir an tereddüt etmez çözerdim. Ama bizim, büyücü olsak dahi, yapabileceğimiz çok az şey var.”

“Öyle mi? Eğer Arındırma’yı gerçekten sevmiyorsanız, gitmeyi reddedin. Kral’a bunun dışında her şeyi yapabileceğinizi söyleyin. Daha önce oldu bu.”

Rothen kaşlarını çattı. Şaşkınlığı apaçıktı.

“Kral Palen İttifak’ı imzalamayı reddettiği zaman.” Rothen’in şaşkın ifadesine gülümsememek için kendini tuttu. “Sonra Kral’ın kenar mahallelerde doğru düzgün kanalizasyonlar yapmasını sağlayın. Büyük büyükbabası bunu şehrin geri kalanı için yapmıştı, neden o da bizim için bunu yapamasm?”

Rothen’in kaşları kalktı. “İnsanların kenar mahallelerden şehre gelmesini istemez misin?”

Sonea başını iki yana salladı. “Dış Muhit’in bazı yerleri iyi. Şehir büyümeye devam edecek. Belki de Kral başka bir sur daha inşa etmeli.”

“Surlar artık özelliklerini yitirdiler. Düşmanımız yok. Ama söylediklerinin geri kalanı... ilginç.” Ona takdirle baktı. “Başka ne yapmamızı isterdin?”

“Kenar mahallelere girip insanları iyileştirmenizi.”

Adamın yüzü ekşidi. “Yeterli sayıda değiliz.”

“Hiç yoktan iyidir. Neden bir Hane’nin oğlunun kırık kolu, bir meskencinin kırık kolundan daha önemli olsun ki?”

Adam gülümsedi ve Sonea birdenbire rahatsız edici bir şüpheyle, verdiği cevapların onun için sadece bir eğlence kaynağından ibaret olduğunu hissetti. Adam niye umursasındı ki bunları? Onun tek yapmaya çalıştığı, ona karşı duygudaşlık gösterdiğine Sonea’yı

inandırabilmekti. Sonea'nın ona güvenmesini sağlamak bundan çok daha fazlasını gerektirecekti.

"Bunu asla yapmazsınız," diye hırladı. "Bazılarınızın yapabilseler yardım edeceğini söyleyip duruyorsun ama gerçek şu ki, büyücüler gerçekten de bunu önemsiyor olsa, kenar mahallelerde olurlardı. Onları durduran bir kanun yokken neden hiçbiri gitmiyor? Sana söyleyeyim nedenini. Kenar mahalleler kötü kokulu ve kaba. Sanki yoklarmış gibi davranmak işinize geliyor. Burada gerçekten de rahatsızsınız." Odayı ve kaliteli mobilyaları işaret etti. "Herkes Kral'ın size çok para verdiğini bilir. Eh, bizim durumumuza üzülyüyorsanız, o paranın birazını insanlara yardım etmeye ayırmalısınız ama bunu yapmazsınız. Hepsini kendinize harcamayı tercih edersiniz."

Dudaklarını büzen Rothen'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. Sonea, birdenbire odadaki sessizliği fark etti. Adamın kendisini kışkırtmasına izin verdiğini de fark ederek dişlerini sıktı.

"Mahallelerde tanıdığın herhangi bir insana büyük miktarda para verilse," dedi adam yavaşça, "sence o paranın tümünü diğerlerine yardım için mi harcarlardı?"

"Evet," diye yanıtladı Sonea.

Adamın bir kaşı kalktı. "Yani hiçbiri parayı kendine saklamayı düşünmez mi?"

Sonea duraksadı. Bunu yapacak bazı insanlar tanıyordu. Hatta biraz daha fazla sayıda insan tanıyordu.

"Birkaçı düşünür, sanırım," diye itiraf etti.

"Ah," dedi Rothen. "Ama tüm meskencilerin bencil olduğuna inanmamı istemezsin, değil mi? Sen de, tıpkı bunun gibi, tüm büyücülerin kendini her şeyden önemli gören insanlar olduğuna inanmamalısın. Ayrıca tüm kanunsuzluklarına ya da kaba tavırlarına rağmen, tanıdığın insanların çoğunlukla iyi insanlar olduğuna dair güvence vereceğine eminim. Öyleyse senin tüm büyücüleri birkaçının yaptığı hatalar ya da soylu ailelerden gelmeleriyle yargılamaman pek mantıklı değil. Seni temin ederim, çoğumuz düzgün insanlar olmak için mücadele veriyoruz."

Kaşlarını çatan Sonea, bakışlarını başka yere çevirdi. Adamın söyledikleri mantıklıydı ancak onu hiçbir şekilde rahatlatmıyordu. “Belki öyle,” diye yanıtladı. “Ama ben yine de kenar mahallelerde insanlara yardım eden *tek bir* büyücü bile görmedim.”

Rothern başıyla onayladı. “Çünkü kenar mahallelilerin bizim yardımımızı reddedeceğini biliyoruz.”

Sonea tereddüt etti. Adam haklıydı ancak meskenciler Lonca’nın yardımını kabul etmiyorsa, bunun nedeni Lonca’nın meskencilere onlardan nefret etmek için yeterince gerekçe vermiş olmasıydı.

“Parayı reddetmezler,” dedi.

“Senin parayı kendine saklamayacak biri olduğunu varsayarsak, istediğin şeyi yapmak üzere sana yüz altın versem, ne yapardın?”

“İnsanlara yiyecek verirdim,” dedi Sonea.

“Yüz altın bir kısım insanın haftalarca ya da birçok insanın birkaç günlüğüne karnını doyurabilir. Ama sonra o insanlar eskisi gibi sefalet içinde kalmaya devam eder. Pek bir fark yaratmış olmazsın.”

Sonea ağzını açtı, sonra kapadı. Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Adam haklıydı ama bir yandan da değildi. Yardım etmek için kıl kıpırdatmamakta yanlış bir şeyler olmalıydı.

İç geçirerek kendine ve üzerindeki aptalca kıyafetlere bakıp kaşlarını çattı. Konuyu değiştirmenin adama tartışmayı kazandığı hissini vereceğini bilse de, ceketini çekiştirdi.

“Kıyafetlerim nerede?”

Rothern ellerine baktı. “Sana yeni kıyafetler getireceğim.”

“Kendi kıyafetlerimi istiyorum,” dedi Sonea.

“Onları yaktırdım.”

Sonea ona inanamayan gözlerle baktı. Her ne kadar pis ve bazı yerleri yanık da olsa pelerini kaliteliydi. Hem pelerini ona Keri vermişti.

Kapı çalındı. Rothern ayağa kalktı.

“Şimdilik gitmeliyim, Sonea,” dedi ona. “Bir saat içinde döneceğim.”

Sonea onun uzaklaşıp kapıyı açmasını seyretti. Ötedeki bir başka lüks odanın görüntüsünü kısa bir süre görebildi. Rothern ka-

pıyı kapadığında anahtar sesi duymak için kulağını kabarttı. O ses gelmediğinde, hafif bir umut hissetti.

Kaşlarını çatıp kapıya gözlerini dikti. Acaba büyüyle mi kilitlenmişti? Bir adım yaklaştı, sonra kapının ötesinden gelen boğuk konuşma sesleri işitti.

Şimdilik kapıyı denemenin bir anlamı yoktu ama belki sonra...

Acı zihnini ele geçirmişti ama kulağının arkasından soğuk bir sıvı damladığını hissedebiliyordu. Gözlerini açan Keri, karanlıkta buğulu bir yüz gördü. Bir kadın yüzü.

“Sonea?”

“Merhaba.” Bu ses tanıdık değildi. “Bize dönmenin zamanı gelmişti.”

Keri gözlerini sıkıca kapayıp tekrar açtı. Yüz daha da belirginleşti. Uzun, koyu renk saç, ilgi çekici farklılıktaki güzel yüz hatlarını çevreliyordu. Kadının teni kavruktu ama Faren’ininki kadar koyu değildi. Tanıdık, düz Kyralia’lı burnu, uzun yüze bir asalet katıyordu. Sanki Sonea ve Faren tek bir kişiye dönüşmüş gibiydi.

Rüya görüyorum, diye düşündü.

“Hayır, görmüyorsun,” diye yanıtlayan kadın başını kaldırıp Keri’nin kafasının üzerindeki bir şeye baktı. “Oldukça sert bir darbe yemiş. Onunla şimdi konuşmak ister misin?”

“Zararı olmaz.” Bu ses tanıdıktı. Faren görüş açısına girdiğinde, olan biteni hatırlayan Keri doğrulmaya çalıştı. Karanlık gitmemişti ve başını acı teslim aldı. Omuzlarına konan elleri hissetti ve tekrar uzanmasını sağlamaya çalıştıklarında onlara izin verdi.

“Merhaba, Keri. Bu Kaira.”

“Sana benziyor ama daha güzel,” diye mırıldandı Keri.

Faren güldü. “Teşekkürler. Kaira kız kardeşim.”

Kadın gülümseyip görüş açısından çıktı. Keri sağ tarafında bir kapının kapandığını işitti. Faren’e gözlerini dikti.

“Sonea nerede?”

Hırsız'ın ifadesi ciddileşti. "Büyücülerin yanında. Onu Lonca'ya götürdüler."

Bu sözcükler Keri'nin zihninde tekrar tekrar yankılandı. Midesinin kasıldığını hissetti. *Onu götürdüler!* Sonea'yı koruyabileceğine nasıl inanabilmişti ki? Ama hayır. Onu güvende tutması gereken *Faren'di*. Bir öfke kıvılcımı ateşlendi. Konuşmak üzere nefes aldı...

Hayır. Onu mutlaka bulmahyım. Onu mutlaka geri getirmeliyim. Faren'in yardımına ihtiyacım olabilir.

Tüm öfkesi sönüp giden Keri kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

Faren iç çekti. "Önlenemez olan oldu. Yetiştiler." Başını iki yana salladı. "Onları durdurmak için ne yapabilirdim, bilemiyorum. Her şeyi çoktan denedim."

Keri başıyla onayladı. "Peki, şimdi ne olacak?"

Hırsız'ın dudakları keyifsiz bir gülümsemeyle titredi. "Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getiremedim. Ne var ki Sonea da büyüsünü benim için kullanma şansına hiç sahip olamadı. İkimiz de çok uğraştık ama başarısız olduk. Sana gelince..." Faren'in gülümsemesi kayboldu. "Benimle kalmanı isterim."

Keri ona dik dik baktı. Sonea'yı bu kadar kolay nasıl bırakabilirdi?

"Arzu edersen, gitmekte serbestsin," diye ekledi Faren.

"Sonea ne olacak?"

Hırsız kaşlarını çatı. "O, Lonca'da."

"İçeri girmesi zor bir yer değil. Daha önce yaptım."

Faren'in kaşları daha da çatıldı. "Bu aptalca olur. Onu koruyacaklardır."

"Dikkatlerini dağıtırız."

"Öyle bir şey yapmayacağız." Faren'in gözleri parladı. Birkaç adım uzaklaştı, sonra Keri'nin yanına hızla geri döndü. "Hırsızlar kendilerini asla Lonca'nın karşısına koymadılar ve asla yapmayacaklar. Biz, öyle bir durumda kazanacağımızı düşünecek kadar aptal değiliz."

"O kadar akıllı değiller. İnan bana, ben..."

“HAYIR!” diye araya girdi Faren. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Bu, senin düşündüğün kadar kolay değil, Keri. Biraz dinlen. İyileş. Önerdiğin şeyi biraz düşün. Yakında tekrar konuşacağız.”

Adam görüş alanından çıktı. Keri kapının açılıp sertçe kapandığını işitti. Kalkmaya çalıştı ama başı sanki acıdan patlayacak gibiydi. İç çekerek gözlerini kapadı ve uzandı.

Faren’i, Sonea’yı kurtarma konusunda ikna etmeye çalışabilirdi ama başarılı olamayacağını biliyordu. Sonea kurtulacaksa, bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı.

17. BÖLÜM

SONEA'NIN KARARLILIĞI

Sonea bir kez daha odada etrafına bakındı. Büyük olmasa da lüks bir odaydı. İç Şehir'deki evlerin herhangi birinde olabilirdi ama bundan şüpheliydi.

Pencereye giderek, kaliteli kâğıt perdeyi açtı ve nefesi kesilerek bir adım geriledi.

Lonca bahçeleri, önünde serilmişti. Üniversite binası sağ tarafta yükseliyor, Yüksek Lord'un evi ağaçların arkasında yarı saklı bir şekilde solda duruyordu. Keri'nin daha önce "büyücülerin binası" dediği yapının ikinci katındaydı.

Lonca büyücü kaynıyordu. Nereye bakarsa baksın cüppeli insanlar vardı. Bahçede, pencerelerde duran, kendi penceresinin altındaki kar yığılı patikada gezinen büyücüler. Ürpererek perdeyi kapayıp pencereye arkasını döndü.

İç karartıcı bir umutsuzluk içini kapladı. *Kapana kısıldım. Bu yerden asla çıkamayacağım. Bir daha Jonna'yı ve Ranel'i ya da Keri'yi asla göremeyeceğim.*

Gözyaşları görüşünü bulandırdığında gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Köşede bir hareket yakaladığında döndü ve kendini parlak, oval bir aynada gördü. Gözleri kızarık yüze baktı. Görüntüdeki kızın ağzı, nefretle kıvrılmıştı.

Bu kadar kolay mı pes edeceğim? Bir çocuk gibi zırlayıp duracak mıyım?

Hayır! Lonca gün içinde büyücülerle dolu olabilirdi ancak burayı gece de görmüştü ve etrafta görünmeden hareket etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Geceye kadar beklerse ve dışarı çıkmayı başarırca, hiçbir şey onun kenar mahallelere dönüşünü durduramazdı.

Tabii, dışarı çıkabilmek işin zor kısmıydı. Büyücüler büyük ihtimalle onu kilit altında tutacaklardı. Ne var ki Rothen bizzat büyücülerin hata yapabilen insanlar olduğunu söylemişti. Bekleyip görmesi gerekiyordu. Fırsat çıktığında, bunu kullanmak için hazır olmalıydı.

Aynadaki yüzün gözleri artık kurumuş, ifadesi kararlılıkla sertleşmişti. Kendini daha iyi hissederek küçük masaya doğru gitti. Bir tarak alıp gümüş sapını takdirle inceledi. Böyle bir eşya, bir tefeciye satılırsa ona yeni kıyafetler ve birkaç haftalık yiyecek satın alacak kadar para sağlardı.

Rothen onun bu tarakları çalabileceğini düşünmüş müydü acaba? Tabii, onun kaçamayacağı konusunda kendine güveniyorsa, böyle bir şeyi umursamazdı. Değerli şeyleri yanma almak, Lonca'da kaldığı sürece hiçbir işine yaramayacaktı.

Tekrar etrafına bakarak bunun oldukça tuhaf bir hapisane olduğunu fark etti. Soğuk bir hücre beklemişti, rahatlık ve lüks değil.

Belki de onu gerçekten de Lonca'ya davet etme niyetindeydiler.

Aynaya baktı ve kendini cüppe giymiş halde hayal etti. Tüyleri ürperdi.

Hayır, diye düşündü. Asla onlardan biri olamam. Bu, herkese ihanet ediyormuşum gibi olur. Dostlarıma, kenar mahallelerdeki tüm insanlara, kendime...

Ama güçlerini kontrol etmeyi öğrenmek zorundaydı. Tehlike gerçektir ve Rothen büyük ihtimalle ona bir şeyler öğretmek istiyordu... bu her ne kadar da onun şehri mahvetmesini önlemek için olsa da. Adamın ona başka herhangi bir şey öğreteceğinden şüpheliydi. Son altı haftanın hüsranı ve dehşetlerini hatırlayarak ürperdi. Güçleri

Bu kadar kolay mı pes edeceğim? Bir çocuk gibi zırlayıp duracak mıyım?

Hayır! Lonca gün içinde büyücülerle dolu olabilirdi ancak burayı gece de görmüştü ve etrafta görünmeden hareket etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Geceye kadar beklerse ve dışarı çıkmayı başarırsa, hiçbir şey onun kenar mahallelere dönüşümünü durduramazdı.

Tabii, dışarı çıkabilmek için zor kısmıydı. Büyücüler büyük ihtimalle onu kilit altında tutacaklardı. Ne var ki Rothen bizzat büyücülerin hata yapabilen insanlar olduğunu söylemişti. Bekleyip görmesi gerekiyordu. Fırsat çıktığında, bunu kullanmak için hazır olmalıydı.

Aynadaki yüzün gözleri artık kurumuş, ifadesi kararlılıkla sertleşmişti. Kendini daha iyi hissederek küçük masaya doğru gitti. Bir tarak alıp gümüş sapını takdirle inceledi. Böyle bir eşya, bir tefeciye satılırsa ona yeni kıyafetler ve birkaç haftalık yiyecek satın alacak kadar para sağlardı.

Rothen onun bu tarakları çalabileceğini düşünmüş müydü acaba? Tabii, onun kaçamayacağı konusunda kendine güveniyorsa, böyle bir şeyi umursamazdı. Değerli şeyleri yanına almak, Lonca'da kaldığı sürece hiçbir işine yaramayacaktı.

Tekrar etrafına bakarak bunun oldukça tuhaf bir hapisane olduğunu fark etti. Soğuk bir hücre beklemişti, rahatlık ve lüks değil.

Belki de onu gerçekten de Lonca'ya davet etme niyetindeydiler.

Aynaya baktı ve kendini cüppe giymiş halde hayal etti. Tüyleri ürperdi.

Hayır. diye düşündü. Asla onlardan biri olamam. Bu, herkese ihanet ediyormuşum gibi olur. Dostlarıma, kenar mahallelerdeki tüm insanlara. kendime...

Ama güçlerini kontrol etmeyi öğrenmek zorundaydı. Tehlike gerçektir ve Rothen büyük ihtimalle ona bir şeyler öğretmek istiyordu... bu her ne kadar da onun şehri mahvetmesini önlemek için olsa da. Adamın ona başka herhangi bir şey öğreteceğinden şüpheliydi. Son altı haftanın hüsranı ve dehşetlerini hatırlayarak ürperdi. Güçleri

şimdiye kadar yeterince sorun yaratmıştı. Onları bir daha kullanmasa hiç üzülmezdi.

Peki, ona ne olacaktı? Lonca onun kenar mahallelere dönmesine izin verir miydi? Pek olası değildi. Rothen, Lonca'nın onun onlara katılmasını istediğini iddia etmişti. Onun, yani bir kenar mahalle kızının, öyle mi? Lonca ondan ne isteyebilirdi ki?

Cevap zihninde belirlediğinde kaşlarını çattı.

Hırsızlar.

Oradan kaçsa, Faren onu saklamaya yine sıcak bakar mıydı? Evet, özellikle de güçleri artık tehlikeli değilse. Bir kez onun güvenini kazandıktan sonra, Hırsız'a karşı çalışması zor olmazdı. Zihinsel güçlerini kullanarak Lonca'ya şehirdeki çeteler hakkında bilgi gönderebilirdi.

Alay edercesine güldü. Lonca'yla işbirliği yapmak isteseydi bile, Hırsızlar bunu çok geçmeden anlardı. Hiçbir meskenci Hırsızlar'a karşı sürüngem yapacak kadar aptal değildi. Kendini büyüyle koruyabilse bile, onların dostları ve ailesine zarar vermesini engelleyemezdi. Hırsızlar, düşman olduklarında acımasızlardı.

Ama Sonea'nın bu konuda bir seçeneği olacak mıydı? Ya Lonca onu yardım etmezse öldürmekle tehdit ederse? Ya dostları ve ailesine zarar vermekle tehdit ederse? Artan paniğiyle Lonca'nın Jonna ve Ranel hakkında bir şey bilip bilmediğini merak etti.

Bu düşüncüyü bir kenara itti. Büyüsü üzerindeki kontrolünü gevşetecek güçlü duygulardan hâlâ sakınıyordu. Başım iki yana sallayarak aynaya arkasını döndü. Yatağın yanındaki küçük masada bir kitap duruyordu. Gidip onu aldı.

Sayfaları çevirdiğinde onların düzenli çizgiler halinde yazılarla dolu olduğunu gördü. Yakından baktığında sözcüklerin çoğunu anlayabildiğini fark ederek şaşırdı. Serin'in dersleri, ona düşündüğünden de faydalı olmuştu.

Metin, teknelerle alakalı gibi görünüyordu. Birkaç satır okuyan Sonea, her satırın son sözcüğünün aynı sesle bittiğini fark etti. Bu.

pazarlarda ve bolhanelerde sokak sanatçılarının söylediği şarkıların sözleri gibiydi.

Kapıya hafifçe vurulduğunda olduğu yerde donup kaldı. Kapı açıldığında da kitabı hemen masaya bıraktı. Başını kaldırdığında kapıda Rothen'in durduğunu, bir kolunun altında kıyafetler olduğunu gördü.

“Okuma biliyor musun?”

Buna nasıl cevap vereceğini düşündü. Becerisini saklamakta bir neden var mıydı? Herhangi bir neden bulamayınca, adamın her meskencinin okuma yazma bilmeyen biri olmadığını ona göstermenin daha tatmin edici olacağını düşündü.

“Biraz,” diye itiraf etti.

Adam kapıyı kapayıp kitabı işaret etti.

“Göster bana,” dedi. “Yüksek sesle bir şeyler oku.”

Sonea kendinden şüphelendi ama bu hissi kenara itti. Tekrar kitabı alıp açtı ve okumaya başladı.

Sonra hemen pişman oldu. Büyücünün bakışlarını hissediyordu ve bu, yoğunlaşmayı zorlaştırıyordu. Seçtiği sayfa, ilk seçtiğinden zordu. Tanıdık olmayan sözcüklerde takılınca, yanaklarının kızardığını hissetti.

“Marina, marine değil.”

Bu araya girişten rahatsız olan Sonea kitabı kapayıp yatağa attı. Özur dilercesine gülümseyen Rothen, kitabın yanma, taşıdığı kıyafet yığını koydu.

“Okumayı nasıl öğrendin?” diye sordu.

“Teyzem öğretti.”

“Ve son zamanlarda pratik yapıyordun.”

Sonea kafasını çevirdi. “Okuyacak bir şey her yerde bulunur. İşaretler, etiketler, ödül ilanları...”

Adam gülümsedi. “Saklandığın odalardan birinde büyü hakkında bir kitap bulduk. Onun herhangi bir kısmını anlayabildin mi?”

Sonea endişeyle ürperdi. Kitabı okuduğunu reddetse adam ona inanmaz, itiraf etse ona daha fazla soru sorar ve okuduğu başka kitapları

da kazara açığa çıkarabilirdi. Keri'nin çaldığı kitaplardan haberdar olursa, adam onun Lonca'ya gece girme olasılığını düşünecek, onu içeride kilit altında tutma konusunda daha temkinli davranacaktı.

Buna yanıt vermek yerine yataktaki kıyafet yığınınına başım salladı. "O ne?"

Adam bir an onu gözleriyle tarttı, sonra omuz silkti. "Kıyafetler." Sonea yığına şüpheyle baktı.

"Sana kıyafetlerini değiştirmen için biraz zaman vereyim, sonra hizmetçim sana biraz yiyecek getirir."

O, kapıdan çıktıktan sonra Sonea kıyafet yığınının bir arada tutan ipi çözdü. Neyse ki, adam büyücü cüppeleri getirmemişti. Onun yerine pantolon, içlik ve boğazlı bir gömlek vardı. Bunlar kenar mahallelerde giydiği kıyafetlerle neredeyse aynıydı. Tek fark, daha yumuşak ve daha pahalı kumaşlardan olmalarıydı.

Üstündeki ceket ve geceliği çıkararak yeni kıyafetleri üzerine geçirdi. Şimdi vücudunun doğru dürüst örtündüğünü hissetse de, tenini tuhaf bir şekilde çıplak hissediyordu. Elllerine bakarak, tırnaklarının kesilip temizlendiğini gördü. Onları kokladığında, sabun kokusu aldı.

Endişe ve içerlemeyle karışık bir ürperti hissetti. O uyurken birileri onu temizlemişti. Kapıya dik dik baktı. Rothen miydi?

Hayır, dedi kendine. Öyle işler hizmetçilere bırakılırdı. Elini saçına daldırınca saçlarının da yıkanmış olduğunu fark etti.

Birkaç dakika sonra kapıya biraz daha hafifçe vuruldu. Büyücünün içeri bir hizmetçi göndereceğini hatırlayan Sonea, yabancıнын girmesini bekledi. Kapı bir kez daha çalındı.

"Leydim?" diye seslendi bir kadın, kapının arkasından gelen boğuk sesle. "İçeri girebilir miyim?"

Bunu komik bulan Sonea yatağa oturdu. Kimse ona daha önce "leydi" dememişti.

"İstiyorsan gir," diye yanıtladı.

Otuz yaşlarında bir kadın odaya girdi. Düz, gri bir önlüğü ve ona uyan pantolonu olan kadın, üstü örtülü bir tepsi taşıyordu.

“Merhaba,” diyen kadın gergince gülümsedi. Bakışları Sonea’ya kısa bir süreliğine kaydı, sonra çabucak geri çekti.

Sonea, hizmetçinin tepsiyi masaya taşıyıp koymasını seyretti. Kadın tepsideki örtüye uzanırken elleri hafifçe titriyordu. Sonea kaşlarını çattı. Hizmetçi neden korkuyordu? Herhalde sıradan bir kenar mahalle kızından korkmuyordu, değil mi?

Kadın tepsideki birkaç şeyi düzeltti, sonra Sonea’ya doğru dönüp yerlere kadar eğildi. Ardından da odadan çabucak ayrıldı.

Birkaç dakika boyunca Sonea kapıya bakakaldı. Kadın ona doğru eğilmişti. Bu... tuhaftı. Rahatsızlık vericiydi. Bunun ne anlama geldiğini çıkaramıyordu.

Sonra sıcak ekmekğin ve tahrik edici bir baharatın kokusu, dikkatini tepsiye çekti. Cömert büyüklükte bir çorba kâsesi ve küçük keklerin olduğu bir tabak onu kendine çağırıyor, midesini guruldatıyordu.

Gülümsedi. Büyücüler onun Faren’e ihanet etme konusunda rüşvetle aklının çelinemeyeceğini öğreneceklerdi ancak bunun hemen olması gerekmezdi. Eğer bu oyunu biraz oynarsa, büyücüler ona uzun süre böyle davranabilirlerdi.

Ve onlardan her türlü yönden yararlanması, vicdanını hiç de yaralamayacaktı.

Sonea ziyaretçi odasına kafesten yeni çıkmış vahşi bir hayvan gerginliğiyle, etrafına bakınarak girdi. Gözleri uzun süre kapılarda kalacak şekilde her tarafı taradı, sonra Rothen’de durdu.

“Orası küçük bir lavaboya gider,” dedi Rothen işaret ederek. “Benim yatak odam oradaki kapıdan ve şuradaki kapı da Büyücü Odaları’nın ana koridoruna çıkar.”

Sonea ana kapıya dik dik baktıktan sonra adama döndü ve kitap raflarına yöneldi. Rothen gülümsedi. Onun kitaplara çekildiğini görmek onu memnun etmişti.

“İlgi çekici bulduklarını al,” dedi. “Sana okumanda yardım ederim. Anlamadıklarını da açıklarım.”

"Merhaba," diyen kadın gergince gülümsedi. Bakışları Sonea'ya kısa bir süreliğine kaydı, sonra çabucak geri çekti.

Sonea, hizmetçinin tepsiyi masaya taşıyıp koymasını seyretti. Kadın tepsideki örtüye uzanırken elleri hafifçe titriyordu. Sonea kaşlarını çattı. Hizmetçi neden korkuyordu? Herhalde sıradan bir kenar mahalle kızından korkmuyordu, değil mi?

Kadın tepsideki birkaç şeyi düzeltti, sonra Sonea'ya doğru dönüp yerlere kadar eğildi. Ardından da odadan çabucak ayrıldı.

Birkaç dakika boyunca Sonea kapıya bakakaldı. Kadın ona doğru eğilmişti. Bu... tuhaftı. Rahatsızlık vericiydi. Bunun ne anlama geldiğini çıkaramıyordu.

Sonra sıcak ekmeğin ve tahrik edici bir baharatın kokusu, dikkatini tepsiyeye çekti. Cömert büyüklükte bir çorba kâsesi ve küçük keklerin olduğu bir tabak onu kendine çağırıyor, midesini guruldatıyordu.

Gülümsedi. Büyücüler onun Faren'e ihanet etme konusunda rüşvetle aklının çelinemeyeceğini öğreneceklerdi ancak bunun hemen olması gerekmezdi. Eğer bu oyunu biraz oynarsa, büyücüler ona uzun süre böyle davranabilirlerdi.

Ve onlardan her türlü yönden yararlanması, vicdanını hiç de yaralamayacaktı.

Sonea ziyaretçi odasına kafesten yeni çıkmış vahşi bir hayvan gerginliğiyle, etrafına bakınarak girdi. Gözleri uzun süre kapılarda kalacak şekilde her tarafı taradı, sonra Rothen'de durdu.

"Orası küçük bir lavaboya gider," dedi Rothen işaret ederek. "Benim yatak odam oradaki kapıdan ve şuradaki kapı da Büyücü Odaları'nın ana koridoruna çıkar."

Sonea ana kapıya dik dik baktıktan sonra adama döndü ve kitap ratlarına yöneldi. Rothen gülümsedi. Onun kitaplara çekildiğini görmek onu memnun etmişti.

"İlgi çekici bulduklarımı al," dedi. "Sana okumanda yardım ederim. Anlamadıklarımı da açıklarım."

Sonea yine ona bakıp kaşlarını kaldırdı. Kitaplara daha da yakınlıktı. Bir parmağını, bulduğu bir cildin kapağına dokunmak üzere kaldırdı ancak Üniversite çanı çalmaya başladığında donup kaldı.

“Bu, çıraklara sınıflara geri dönmeleri vaktinin geldiğini haber verir,” diye açıkladı adam. Pencerelerden birinin önüne geçip ona dışarı bakmasını işaret etti.

Yan pencereye geçen Sonea dışarı baktı. Bir anda gerildi. Bir oraya bir buraya bakarak, büyücü ve çırakların Üniversite’ye geri dönmelerini seyretti.

“Renkler ne anlama geliyor?”

Rothern kaşlarını çattı. “Renkler mi?”

“Cüppeler. Farklı renklerde.”

“Ah.” Adam pencere pervazına dayanıp gülümsedi. “Önce sana büyü sınıflarını açıklamalıyım. Büyünün uygulanabildiği üç ana kullanım alanı var. Şifa, Simya ve Savaş becerileridir bunlar.” İki Şifacı’nın bahçede yavaşça yürüdüğü yeri işaret etti. “Şifacılar yeşil giyer. Şifacılık, yaraları ve hastalıkları iyileştirmenin büyülu metotlarından fazlasını öğrenmeyi gerektirir. Tüm tıp bilgisini de içerir, o yüzden bu sınıfta olanlar, hayatlarının tümünü buna adanmak zorundadır.”

Sonea’ya bakan adam, kızın gözlerindeki ilgiyi fark etti.

“Savaşçılar kırmızı giyer,” dedi. “Stratejiyi ve büyüyu muharebede kullanma yollarını araştırırlar. İçlerinden bazıları dövüş ve kılıç kullanma şekillerine de hâkimdir.”

Adam kendi cüppesini gösterdi. “Mor, Simya’yı temsil eder ki bu, büyüyle yapılabilecek diğer her şeyi kapsar. İçinde kimya, matematik, mimarlık ve büyüünün kullanılabildiği diğer birçok alan vardır.”

Sonea yavaşça başıyla onayladı. “Peki, ya kahverengi cüppeler?”

“Onlar çırak.” Bir çift genci işaret etti. “Cüppelerinin sadece uyluk kemiklerine kadar geldiğini gördün değil mi?” Sonea başını yukarı aşağı salladı. “Mezun olana kadar tam cüppelerini almazlar. O zamana kadar istedikleri sınıfı seçmiş olurlar.”

“Ya birden fazla şey öğrenmek isterlerse?”

Rothern güldü. “Onun için yeterince zaman yok.”

"Eğitimleri ne kadar sürüyor?"

"Bu, onların ihtiyaçları olan becerileri ne kadar zamanda öğrendiklerine bağlı. Genellikle beş yıl sürer."

"Şuradaki adam." Sonea işaret etti. "Onda değişik renkli bir kemer var."

Rothen aşağı bakıp Lord Balkan'ın hızla yürüdüğünü, sanki zor bir problem hakkında endişeleniyormuş gibi somurttuğunu gördü.

"Ah, iyi gözlemcisin." Rothen takdir edercesine gülümsedi. "Kemer siyah. Bu demek oluyor ki, baktığın adam, seçtiği sınıfın Başlı."

"Başsavaşçı." Sonea Rothen'in cüppesine bakıp gözlerini kıstı.

"Sen hangi tür Simya eğitimiyle ilgileniyorsun?"

"Kimya. Bunun aynı zamanda öğretmenliğini yapıyorum."

"O ne?"

Adam duraksadı. Bunu Sonea'nın anlayabileceği şekilde en iyi nasıl anlatacağını düşündü. "Biz maddelerle çalışırız. Sıvılar, katılar ve gazlar. Onları karıştırır, ısıtır ya da diğer etkilere maruz bırakıp ne olduğuna bakarız."

Sonea kaşlarını çattı. "Neden ki?"

Rothen gülümsedi. "İşe yarar bir şey keşfedip keşfedemeyeceğimizi görmek için."

Sonea'nın kaşları kalktı. "Ne gibi işe yarar şeyler buldunuz?"

"Ben mi, yoksa Lonca'mın kimyacıları mı?"

"Sen?"

Adam güldü. "Fazla bir şey değil! Sanırım bana başarısız bir Simyacı diyebilirsin ama bu yolda önemli bir şey keşfettiğim oldu."

Sonea'nın kaşları kalktı. "Neydi o?"

"Çok iyi bir öğretmen olduğum." Pencereden uzaklaşan Rothen, kitap raflarını inceledi. "İzin verirsen, okuma becerilerini geliştirmende sana yardım edebilirim. Bu öğleden sonra, bunun üzerinde çalışmak ister misin?"

Sonea uzun süre ona baktı. İfadesi temkinli ama düşünceliydi. Sonunda gergince başıyla onayladı. "Sence hangisini denemeliyim?"

Kitaplığa yaklaşan Rothen ciltlere baktı. Okuması kolay ama kızın ilgisini de çekecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bir kitap indirip sayfalarını çevirdi.

Sonea onun düşündüğünden de işbirliğine yatkın çıkmıştı. Meraklıydı ve okuma becerisi ile Rothen'in kitaplarına duyduğu ilgi beklenmedik avantajlardı. Bu iki özellik, Sonea'nın öğrenimle dolu bir hayata iyi uyum sağlayacağına işarettti.

Rothern başıyla onayladı. Tek yapması gereken, kızı Lonca'nın onun düşündüğü kadar kötü olmadığı konusunda ikna etmek olacaktı.

Dannyl dostuna gülümsedi. Akşam için Yaldin ve eşine katıldığından beri, Rothen durmadan konuşmuştu. Dannyl, Rothen'in potansiyel bir çırak hakkında böyle heyecanlandığını görmemişti. Tabii, Dannyl dostunun onun eğitimine başlarken de bu kadar hevesli olmuş olmasını tercih ederdi.

"Ne kadar da iyimsersin, Rothen. Kızla daha yeni tanıştın ve sanki o Üniversite'nin yıldızı olacakmış gibi konuşuyorsun."

Rothern, dostunun ifadesi savunmacı bir havaya bürünürken gülümsedi.

"Öyle mi?" diye yanıtladı Rothen. "Öyle olmasaydım, onca yıl çıraklarla o kadar başarılı olur muydum? Onlardan vazgeçersen, denemek için sebepleri olmaz."

Dannyl başıyla onayladı. Kendisi de en geçinilebilir çırak olmamış ve Rothen'in onun Fergun ile diğer çıraklarla aralarındaki atışmalardan zihnini kurtarmaya çalışmasına başlarda karşı koymuştu. Dannyl'in Rothen'i haksız çıkarmak için yaptığı tüm denemelere rağmen, öğretmeni ondan asla vazgeçmemişti.

"Kıza ona zarar verme niyetimiz olmadığımı anlattın mı?" diye sordu Ezrille.

"Oradaki gencin ölüm nedenini açıkladım ve ona güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğretmek istediğimizi söyledim. Buna inanıp inanmadığına gelince..." Omuz silkti.

"Ona Lonca'ya katılabileceğini söyledin mi?"

Rothen'in yüzü ekşidi. "Bu konuda üzerine gitmedim. Bizi pek sevmiyor. Fakirlerin durumu hakkında bizi sorumlu tuttuğundan değil ama bizim bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini hissediyor." Kaşlarını çattı. "Söylediğine göre, bizi iyi bir şey yaparken hiç görmemiş ki bu büyük ihtimalle doğru. Şehir için yaptığımız işlerin çoğu ne onu ne de meskencilerin diğerlerini etkiler. Ve tabii bir de Arındırma var."

"Öyleyse kızın Lonca'yı sevmemesi pek şaşırtıcı değil," dedi Ezrille. Kadın öne eğildi. "Peki, kız *nasıl* biri?"

Rothen düşündü. "Sessiz ama cüretkâr. Korktuğu apaçık ortada ama ondan gözyaşı göreceğimizi sanmam. Büyüsünü kontrol etmeyi öğrenmesi gerektiğini anladığından eminim, o yüzden şimdilik kaçacağım sanmıyorum."

"Peki, büyüsünü kontrol etmeyi öğrendikten sonra ne olacak?" diye sordu Yaldin.

"O zamana kadar bize katılması konusunda onu ikna etmiş olacağımızı umuyorum."

"Ya reddederse?"

Rothen derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Ne olacağından emin değilim. Kimseyi bize katılması konusunda zorlayamayız ama kanunlara göre Lonca dışında büyücü olmasına da izin veremeyiz. Reddederse, güçlerini engellemekten başka seçeneğimiz kalmaz."

Ezrille'in gözleri büyüdü. "Engellemek mi? Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Bu... Eh, çoğu büyücü için rahatsızlık verici bir şey olur çünkü onlar istedikleri zaman başvurabilecekleri bir güce alışkınlar. Sonea'nın durumundaysa, büyü kullanmaya alışkın olmayan birini görüyoruz. En azından işe yarar bir şekilde değil." Omuz silkti. "Bunu o kadar da özlemeyecektir."

"Sence ona gücünü kontrol etmeyi öğretmek ne kadar sürer?" diye sordu Yaldin. "Birkaç kapı ötede kontrol sahibi olmayan bir büyücü yaşadığını bilmek beni pek rahatlatmıyor."

"Onun güvenini kazanmam biraz zaman alacak," diye yanıtladı Rothen. "Birkaç hafta sürebilir."

“Olamaz!” diye çıkıştı Yaldin. “En zorlu çıraklar için bile bu, iki haftadan fazla katiyen sürmez.”

“O, Hanelerden gelme şımarık ya da heyecanlı bir çocuk değil.”

“Sanırım haklısın.” Yaldin başını iki yana sallayıp iç çekti. “Bir haftanın sonunda endişeyle titreyeceğim.”

Rothern gülümseyip kupasını dudaklarına götürdü. “Ah. Ama ne kadar uzun sürerse, onu kalması konusunda ikna etmek için o kadar zamanım olacak.”

Yatağında oturan Sonea, perdeler arasındaki dar boşluktan dışarıdaki bahçeye bakıyor, ince bir saç iğnesiyle oynuyordu. Hava kararmış, ay yükselmişti. Patikaların iki tarafında birikmiş kar, hafif ışıpta yumuşakça parılıyordu.

Bir saat önce çan yine çalmıştı. Büyücüler ve çıraklar odalarına aceleyle dönerken Sonea seyrederek bekledi. Arada sırada aceleyle giden bir hizmetçi dışında her şey artık sessizleşmişti.

Ayağa kalkarak kapıya yavaşça gitti ve kulağını yaklaştırdı. Boynu ağrıyana dek dinlese de, ötedeki odadan herhangi bir ses duymadı.

Tokmağa baktı. Cilalı ahşaptan, pürüzsüz yüzeyli bir tokmaktı. Lonca sembolünün çizgilerini oluşturan biraz daha koyu ahşap parçaları içine yerleştirilmişti. Buna dokunan Sonea, sıradan bir kapı tokmağı için harcanan gayret ve beceriye hayran kaldı.

Yavaş ve sessizce tokmağı çevirdi. Tokmak azıcık dönmüş, sonra bir şeyin engeliyle durmuştu. Kapıyı yavaşça içeri doğru çekti ama kilit yerindeydi.

Bunun kendisini durdurmasına izin vermemekte kararlı olduğundan tokmağı diğer yöne çevirdi. Biraz hareket edip yine durmuştu. Kapıyı çekmesine rağmen hareket ettiremedi.

Aşağı eğilerek elini kaldırıp saç iğnesini kilide soktu, sonra duraksadı. Anahtar deliği yoktu.

İç geçiren Sonea yere çömeldi. Rothern odadan çıktığı seferlerde hiçbir anahtar sesi gelmemişti ve Sonea'nın daha önce fark ettiği

üzere, kapının diğer tarafında herhangi bir sürgü yoktu. Kapı bü-yüyle kilitliydi.

Tabii, gıtmesine imkân da yoktu. Büyüsünü kontrol etmeyi öğ-renene kadar orada kalmak zorundaydı.

Ama sınırlarını sınaması gerekiyordu. Eğer kaçış yolları ara-mazsa, onları asla bulamayabilirdi.

Ayağa kalkıp yatağın yanındaki masaya gitti. Şarkı kitabı hâlâ orada duruyordu. Onu kaldırarak ilk sayfayı açtı. Orada bir şey ya-zılıydı. Masaya gidip Rothen'in bıraktığı mumu yaktı.

"Sevgilim Rothen'e, oğlumuzun doğumunun şerefine. Yılara."

Sonea dudaklarını büzdü. Demek adam evliydi ve en az bir çocuğu vardı. Adamın ailesinin nerede olduğunu merak etti. Rothen'in yaşı göz önüne alındığında, oğlu büyük ihtimalle yetişkin bir adamdı şimdi.

Adam aslında düzgün bir insana benziyordu. Sonea, kendini hep insan sarrafı olarak görmüştü. Teyzesinden kalma bir şeydi bu. İçgüdülerini ona Rothen'in iyi kalpli ve iyi niyetli olduğunu söylüyordu. Ama bu, ona güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Adam büyücüydü ve Lonca'nın istediklerini yapmaya mecburdu.

Dışarıdan tiz sesli bir kahkaha geldiğinde dikkati tekrar pen-cereye çekildi. Perdeyi açan Sonea, bir çiftin bahçede yürüdüğünü gördü. Pelerinleri altındaki yeşil cüppeleri, süzülen bir ışığın altında parlıyordu. İki çocuk çiftin önünde koşup birbirlerine kartopu attılar.

Sonea onların geçişini izlerken kadını takip etti. Arındırma'da hiç kadın büyücü görmemişti. Acaba buna katılmamayı mı seçmişlerdi? Yoksa onların katılmamasını sağlayan bir kural mı vardı?

Dudaklarını büzdü. Jonna ona zengin ailelerin kızlarının dik-katlice izlenip, babalarının onlar için seçtiği kocayla evlendiklerini söylemişti. Kadınlar, Hanelerde önemli hiçbir karar veremezlerdi.

Kenar mahallelerde ayarlanmış evlilikler olmazdı. Kadınlar her ne kadar aile geçindirebilecek adamlar bulmaya çalışsa da, genel-likle âşık olduklarıyla evlenirlerdi. Jonna bunun daha iyi olduğuna inanıyordu ancak Sonea şüpheliydi. Kadınların aşk için birçok şeye

sık sık katlandıklarını ama bir zaman sonra aşkın yitip gittiğini fark etmişti. Beğenip güvendiğin bir adamla evlenmek daha iyiydi.

Kadın büyücülerin de üzerlerine titreniyor muydu acaba? Lonca'nın yönetimini erkeklere bırakmaya mı teşvik ediliyorlardı? Büyü açısından güçlü olup da diğerlerinin kontrolü altında kalmak zor olmalıydı.

Aile görüş açısından çıkarken, Sonea pencereden uzaklaşmaya başladı ama Üniversite pencerelerinden birinde bir hareket yakaladı. Başını kaldırdığında solgun, oval şekilli bir yüz gördü.

Yabancımin kıyafetlerinin boyun kısmına bakınca, bu insan şeklinin bir büyücüye ait olduğunu tahmin etti. Karanlıkta ve uzaktan emin olmasa da, adamın kendisini seyrettiği hakkında güçlü bir şüphesi vardı. İliklerinde bir ürperti hissederek, perdeyi çabucak kapadı.

Siniri bozularak odayı boydan boya geçip mumu söndürdü. Yatağına uzanıp battaniyelerin altına girdi. Kendini bitkin hissediyordu. Düşünmekten, korkmaktan yorulmuştu. Yorulmaktan yorulmuştu...

Ama tavana gözlerini diktiğinde, uykunun kolayca gelmeyeceğinin farkındaydı.

18. BÖLÜM

MERAKLI GÖZLERDEN UZAKTA

Lonca'nın ağaçları ve binaları üzerine narin, sönük bir ışık çökmüştü. Keri somurttu. Son kez baktığında her şey karanlıktı. Herhalde uyuklamıştı ama gözlerini kapadığını hatırlayamıyordu bile. Yüzünü ovalayan Keri etrafa bakınıp geçen uzun geceyi düşündü.

Faren'le başlamıştı. İyileşip karnını doyuran Keri, Hırsız'ın ona Sonea'yı kurtarmada yardımcı olup olmayacağını bir kez daha sormuştu. Faren'in reddedişi sertti.

"Muhafızlar tarafından kaçırılmış olsa ya da Saray'da hapse atılmış olsa onu çoktan geri getirmiştin. Bunu yapabileceğimi kanıtlamaktan da ayrı bir zevk alırdım." Faren kısaca gülümsemişti ama sonra ifadesi hemen sertleşmişti. "Ama bu, Lonca, Keri. Önerdiğin şey gücümün ötesinde."

"Değil," diye ısrar etmişti Keri. "Onlar ne muhafız dikiyorlar ne de büyülü duvarları var. Onlar..."

"Hayır, Keri." Faren'in gözleri parlamıştı. "Bu işin muhafızlarla ya da engellerle alakası yok. Lonca'nın bir taraflarını kaldırıp bize karşı harekete geçme konusunda bir nedeni asla olmadı. Kızı onların burnunun dibinden alıp götürürsek, bu onlara harekete geçme nedeni verebilir. İnan bana Keri, kimse onlardan kaçıp kaçamayacağımızı öğrenmek niyetinde değil."

“Hırsızlar onlardan korkuyor mu?”

“Evet.” Faren’in ifadesi olağandışı bir şekilde aklı başında bir hal almıştı. “Korkuyoruz. Ve iyi nedenlerimiz var bu konuda.”

“Onu bir başkası kurtarmış gibi göstersek...”

“Lonca yine de bu işi bizim yaptığımıza inanabilir. Beni dinle, Keri. Kızı kendi başına kurtarmaya çalışacağım tahmin edecek kadar tanıyorum seni. Onun yerine şunu düşün. Diğerleri, senin bir tehdit olduğuna inanırlarsa, seni öldürürler. Bizi yakından takip ediyorlar.”

Keri’nin buna verecek cevabı olmamıştı.

“Bana çalışmaya devam etmek istiyor musun?”

Keri başıyla onaylamıştı.

“İyi. İstiyorsan, sana verecek bir işim var.”

Faren’in işi, Keri’yi Marina’ya, yani Lonca’ya olabildiğince uzak bir yere götürmüştü. Sonrasında Keri şehri boydan boya geçmiş, Lonca duvarına tırmanmış, seyretmek üzere kendine ormanda bir yer bulmuştu.

Hareketlilik azalıp gece derinleştikçe Keri, Üniversite pencerelerinden birinde bir hareket yakalamıştı. Bir yüz belirmişti. Bu bir adamın yüzüydü ve büyücüler binasına dikkatle bakıyordu.

Adam orada yarım saat kadar kaldı. Sonunda, solgun bir yüz büyücüler binasının bir penceresinde belirdiğinde, Keri’nin kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. O uzaklıktan bile, kızı tanıyabilmişti.

Sonea birkaç dakika aşağı bakmış, sonra adama doğru başını çevirmişti. Onu gördüğünde, çabucak görüş açısından çıkmıştı.

Adam çok geçmeden kaybolmuştu. Keri tüm gece uyanık kalmış olsa da, başka herhangi bir hareketlilik görmemişti. Şafak yaklaştığında Faren’e dönmesi gerektiğini düşünmüştü. Hırsız, Keri’nin gözetleme yapmasını takdir etmeyecekti ama Keri’nin bir planı vardı. Sonea’nın fazla iyi korunduğuna dair bir itiraf, Hırsız’ı yumuşatmaya yeterdi. Faren herhangi bir kurtarma girişimini yasaklamıştı ama bu yasak, bilgi toplamakla alakalı değildi ve Keri’nin kızın hâlâ hayatta olduğuna dair bir kanıt arayacağını beklemiş olmalıydı.

Ayağa kalkıp gerindi. Faren'e o gece yaptığı gözetlemeden öğrendiklerini söylemeyecekti. Gizemli adam dışında, büyücüler binalara muhafız dikmemişlerdi. Sonea o odada yalnızsa, henüz umut vardı.

Sonea, Rothen'in hizmetçinin ona diktiği bakışlarla uyandı.

"Affedin beni leydim," dedi kadın aceleyle. "Ama yatağın boş olduğunu görünce... Neden yerde uyuyorsunuz?"

Kalkan Sonea kendini battaniyelerden kurtardı.

"Yatak fazla gömülüyor. Sanki içinden geçip düşecekmişim gibi hissediyorum."

"Gömülüyor mu?" Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Fazla yumuşak mı demek istiyorsunuz?" Parlak bir gülümseme belirdi yüzünde. "Büyük ihtimalle daha önce reber yünü yatakta uyumadınız. İşte."

Kadın yataktan birkaç çarşaf çekip hamura benzeyen ve birkaç katmandan oluşan kalın döseği ortaya çıkardı. Yarısını tutup yataktan çekti.

"Böylesi daha rahat mı?" diye sordu, geriye kalan katmanlara bastırarak.

Sonea tereddüt ettikten sonra döseğe elini koydu. Hâlâ yumuşaktı ama tahta altlığı hissedebiliyordu. Başıyla onayladı.

"Mükemmel," dedi hizmetçi. "Şimdi, size biraz su getirdim... Ah! Kıyafetlerinizle yatmışsınız. Sorun değil. Yenilerini getirdim. İşiniz bittiğinde ziyaretçi odasına gelin. Güne iyi bir başlangıç yaptırarak keklerimiz ve sumimiz var."

Eğlenen Sonea, kadının döşekleri toparlayıp odadan çıkışını seyretti. Kapı kapandığında yatağın ucuna oturup iç çekti.

Hâlâ buradayım.

Geçen gün olanları zihninden geçirdi. Rothen'le konuşmaları, kaçmaya dair kararlılığı, dün gece pencereden gördüğü insanlar. İç geçirerek kalktı ve hizmetçinin getirdiği su dolu leğen, sabun ve havluyu inceledi.

Omuz silkerek kıyafetlerini çıkardı, temizlendi, yeni kıyafetlerini giydi ve kapıya doğru yürüdü. Tokmağa uzandığında tereddüt etti. Rothen kapının diğer tarafında bekliyor olmalıydı. Hafif bir endişe duydu ama korkmuyordu.

Adam büyücüydü. Bunun onu daha çok korkutması gerekirdi ama adam ona zarar vermeyeceğini söylemiş ve Sonea ona inanmayı seçmişti. En azından şimdilik.

Ne var ki, onu zihnine davet etmek o kadar kolay olmayacaktı. Adamın onu bu yolla incitip incitmeyeceğini bilmiyordu. Ya onun nasıl düşündüğünü değiştirebiliyorsa ve Lonca'yı sevmesini zorla sağlarsa?

Ne seçeneğim var ki? Adamın bunu yapamayacağı ya da yapmayacağına güvenmek zorundaydı. Alması gereken bir riskti bu. Bu konu hakkında endişelenip durmak da işleri kolaylaştırmayacaktı.

Sırtını dikleştirerek kapıyı açtı. Oda, Rothen'in zamanını en fazla harcadığı yer gibi görünüyordu. Bir sıra sandalye, odanın merkezindeki alçak masanın etrafına yerleştirilmişti. Kitap rafları ve daha yüksek masalar, duvarlara bitişik duruyordu. Rothen yastıklı sandalyelerden birinde oturuyor, mavi gözleri bir kitabın sayfalarını hızla tarıyordu.

Adam başını kaldırdı ve gülümsedi. "Günaydın, Sonea."

Hizmetçi kadın yan masalardan birinin yanında duruyordu. Sonea, Rothen'in karşısındaki bir sandalyeye oturdu. Masaya tepsi getiren hizmetçi, Rothen ve Sonea'nın önüne birer kupa koydu.

Rothen kitabı masaya bıraktı. "Bu Tania," dedi adam, kadına bakarak. "Hizmetçim."

Sonea başıyla onayladı. "Merhaba, Tania."

"Sizinle tanışmak bir şeref, leydim," diye yanıtladı kadın, reverans yaparak.

Yüzünün utançla kızardığını hisseden Sonea başını çevirdi. Tania'nın yiyecek masasına dönmesi onu rahatlatmıştı.

Kadının bir tepsi üzerine kek dizmesini seyreden Sonea, gördüğü saygıdan ötürü gururlanması gerekip gerekmediğini merak etti. Belki

de onun bu işten ve ona sunulan lüks yaşamdan hoşlanacağını, bu şekilde işbirliğine daha yatkın olacağını düşünüyorlardı.

Sonea'nın bakışını hisseden kadın başını kaldırıp gergince gülümsedi.

"İyi uyudun mu, Sonea?" diye sordu Rothen.

Ona bakan Sonea omuz silkti. "Biraz."

"Bugün okuma derslerine devam etmek ister misin?"

Sonea adamın okuduğu kitaba baktı ve tanıdık olduğunu fark edince kaşlarını çatı.

Adam onun bakışlarını takip etmişti. "Ah, *Fien'in Büyü Kullanımı Üzerine Notları*. Bu eski bir tarih kitabıdır, ders kitabı değil. İçindeki bilgiler zaman aşımına uğramış olabilir. Senin yapabileceğin..."

Kapıya vurulduğunda sözü kesildi. Ayağa kalkıp kapıyı açtı. Sonea, kaçmasının zaten kolayca engellenebileceği gerçeğini fark edince, adamın onun ziyaretçiyi görmesini istemediğini düşündü. Yoksa ziyaretçinin mi onu görmesini istemiyordu?

"Evet? Lord Fergun. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kızı görmek istiyorum."

Bu ses pürüzsüz ve yontulmuş bir tondaydı. Sonea, Tania'nın onun kucağına bir yemek peçetesi sermesiyle irkildi. Hizmetçi, Rothen'in olduğu yere doğru somurtup uzaklaştı.

"Bunun için fazla erken," diye yanıtladı Rothen. "O..." Duraksadı, sonra kapıdan geçip arkasından kapadı. Kapının arkasından gelen sesler, Sonea'ya konuşmanın devam ettiğini söylüyordu.

Tania yine yaklaşınca başını kaldırdı. Kadının tepsisinde tatlı kekler vardı. Sonea içlerinden birini seçti ve önündeki kupadaki içeceği denemek için bir yudum aldı.

Ağzı acı bir tatla dolunca yüzü ekşidi. Tania'nın kaşları kalktı ve Sonea'nın elindeki içeceğe doğru başını salladı.

"Bahse girerim bu sumi sevmediğiniz anlamına geliyor," dedi. "Ne içmek istersiniz?"

"Raka," diye yanıtladı Sonea.

Hizmetçinin ifadesi içten bir özür ifadesine büründü. “Burada raka depolamıyoruz, üzgünüm. Size onun yerine biraz paçi suyu getirsem olur mu?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Su öyleyse.”

Sonea kadına kuşkulu bir bakış attı.

Tania gülümsedi. “Burada suyumuz temizdir. Biraz getireyim.” Odanın arka tarafında kalan masaya döndü, bir bardağı doldurdu ve Sonea’ya getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Sonea. Bardağı kaldırıp baktığında, sıvının temiz olduğunu görerek şaşırdı. Minik bir tanecik bile yoktu içinde. Bir yudum aldığı anda, hafif bir tatlılık bile hissetti.

“Gördünüz mü?” dedi Tania. “Odanızı toplamaya gideyim. Birkaç dakikalığına gideceğim ama bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen çağırın.”

Sonea başıyla onayladı ve hizmetçinin uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Yatak odası kapısı kapandığında gülümsedi. Bardağı alan Sonea suyu kafaya dikti ve içini çabucak peçeteyle kuruladı. Sessizce kapiya yürüdükten sonra bardağı dayadı ve bir kulağını da bardağa koydu.

“...orada tutman. Bu tehlikeli.”

Ses yabancıya aitti.

“Gücünü yeniden kazanana kadar olmaz,” diye karşılık verdi Rothen. “Bu olduğu zaman ona güçlerini güvenli bir şekilde nasıl kullanacağını gösterebilirim, tıpkı dün yaptığımız gibi. Binaya zarar gelmez.”

Bir duraksama oldu. “Ne olursa olsun, onu böyle izole tutmak için neden yok.”

“Sana söylediğim gibi, kız kolay korkuyor ve kafasının karışık olmadığını söyleyemem. Kalabalık bir büyücü topluluğunun ona aynı şeyi bir düzine farklı yolla söylemesine ihtiyacı yok şu anda.”

“Topluluk değil, sadece ben. Ve benim de tek isteğim onunla tanışmak. Tüm öğretmenliği sana bırakacağım. Herhalde bunda bir zarar görmüyorsun, değil mi?”

"Anlıyorum ama bunun için daha sonra zaman olacak. Biraz kendine güvenini topladığı zaman."

"Hiçbir Lonca kanunu onu benden uzakta tutabileceğini belirtmiyor, Rothen," diye karşılık verdi yabancı, sesindeki uyarı tonu belirginleşerek.

"Evet, ama inanıyorum ki çoğu benim bu konudaki nedenlerimi haklı bulacaktır."

Yabancı iç çekti. "Kızın iyiliğini en az senin kadar ben de düşünüyorum, Rothen. Ve ben de onu uzun süre, zahmetli şekilde aradım. Sanırım bu konuda fikrimin dinlenmesini hak ediyorum."

"Onunla tanışma şansım olacak, Fergun," diye yanıtladı Rothen.

"Ne zaman?"

"Hazır olduğu zaman."

"Ve buna sadece sen karar vereceksin."

"Şimdilik."

"Göreceğiz."

Bunu sessizlik takip etti, sonra kapı tokmağı dönmeye başladı. Sonea ok gibi fırlayarak sandalyesine döndü ve peçeteyi tekrar kucağına serdi. Rothen odaya döndüğünde ifadesi rahatsızlıktan iyi huylu bir şekle döndü.

"O kimdi?" diye sordu Sonea.

Adam omuz silkti. "Senin nasıl olduğunu merak eden biri."

Sonea başıyla onayladı, sonra uzanıp bir başka tatlı kek aldı.

"Neden Tania bana eğilip 'leydim' diyor?"

"Ah," Rothen sandalyesine oturup Tania'nın ona bıraktığı acı sıvı dolu kupaya uzandı. "Tüm büyücülere lord ya da leydi diye hitap edilir." Omuz silkti. "Bu hep böyle olmuştur."

"Ama ben büyücü değilim," dedi Sonea.

"Eh, biraz erken davranıyor." Rothen kıs kıs güldü.

"Sanırım..." Sonea kaşlarını çatı. "Sanırım benden korkuyor."

Adam, kaldırdığı kupanın gerisinden ona doğru kaşlarını çatı. "Sadece, sen etraftayken biraz gergin. Kontrolü öğrenmemiş bir büyücünün yanında durmak tehlikeli olabilir." Çarpık bir şekilde gü-

lüksü. “Görünüşe bakılırsa tek endişelenen o değil. Tehlikelerin ne olduğunu çoğundan daha iyi bilen büyücülerin, kendi konutlarında senin de yaşamın konusunda hissettiklerini tahmin edersin. Dün gece iyi uyku çekemeyen bir tek sen değildin.”

Yakalandığı günü düşünen Sonea, baygın düşmeden önce tanış olduğu yıkık duvarlar ve enkaz yığınlarını hatırladı ve ürperdi. “Bana kontrolü öğretmene daha ne kadar var?”

Adamın ifadesi ciddileşti. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama endişelenme. Güçlerin tekrar ortaya çıkmaya başlarsa, daha önce yaptığımız gibi onları harcayabiliriz.”

Sonea başıyla onayladı ama tuttuğu keke baktı ve midesinin kasıldığını hissetti. Ağzı, birdenbire böyle tatlı bir şey için fazla kuru geldi. Yutkunarak keki bir kenara koydu.

Sabahleyin hava kasvetli ve loştu. Öğle vakti geldiğinde ağır bulutlar alçalmış, şehri tehdit eden bir görüntüye bürünmüştü. Her şey gölgelere gömülmüş, sanki gece, günün sonunu bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Böyle bir günde, Üniversite’nin iç duvarlarından gelen sönük parıltı daha belirgin oluyordu.

Üniversite koridoruna girdiklerinde Rothen iç çekerken Danny’nin adımları hızlandı. Adam ona yetişmeye uğraştı, sonra vazgeçti.

“Ne kadar da tuhaf,” dedi Danny’nin arkasından. “Topallığın kaybolmuş görünüyor.”

Danny döndü ve Rothen’in ne kadar arkada kaldığına bakarak şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Yavaşlarken adımlarındaki belirsiz tereddüt geri döndü.

“Ah, işte bu.” Rothen başıyla onayladı. “Acelen ne, Danny?”

“Sadece bir an önce bu işin bitmesini istiyorum.”

“Sadece raporlarımızı teslim edeceğiz,” dedi Rothen. “Konuşma faslının çoğunu ben üstleneceğim büyük ihtimalle.”

“Yüksek Lord’un, Hırsızlar’ı arama görevi verdiği kişi bendim,” diye mırıldandı Danny. “Onun sorularının tümüne *ben* cevap vermek zorundayım.”

“Senden sadece birkaç yaş büyük, Dannyl. Lorlen de öyle ama onun senin ödünü kopardığını görmedim.”

Dannyl karşı çıkmak üzere ağzını açtı, sonra kapayıp başını iki yana salladı. Koridorun sonuna ulaşmışlardı.

Yönetici'nin odasının kapısına gelen Rothen, Dannyl'in derin bir nefes aldığını duyunca gülümsedi. Rothen'in çaldığı kapı içeri doğru açılarak büyük, pek dayalı döşeli olmayan bir odayı göz önüne serdi. Bir küre ışık, uzak taraftaki masanın üzerinde asılıydı ve Yönetici'nin koyu mavi cüppesini aydınlatıyordu.

Lorlen başını kaldırıp tuttuğu kalemle onlara gelmelerini işaret etti.

“İçeri girin, Lord Rothen, Lord Dannyl. Oturun.”

Rothen odada etrafa baktı. Loş köşelerde duran ya da sandalyelerde dikkat çekmeyen herhangi bir siyah cüppeli siluet yoktu. Dannyl uzun bir rahatlama nefesi verdi.

Lorlen, ikili masasının önündeki sandalyelere yerleşirken gülümsedi. İleri doğru uzanarak Rothen'in verdiği kâğıtları aldı. “Raporlarınızı okumayı dört gözle bekliyordum. Eminim Lord Dannyl'inki son derece ilginç olacak.”

Dannyl'in yüzü ekşidi ama ağzından bir söz çıkmadı.

“Yüksek Lord sizi kutluyor.” Lorlen bir Rothen'e, bir Dannyl'e baktı. “Ben de kutluyorum.”

“Biz de teşekkür ederiz,” diye yanıtladı Rothen.

Lorlen başıyla onaylayıp gülümsedi. “Akkarin, gece boyunca onu uyandıran kaba büyü girişimleri olmadan rahatça uyuyacak olmaktan özellikle memnun.”

Dannyl'in gözlerinin büyüdüğünü gören Rothen gülümsedi. “Sanırım öyle sezilere sahip olmanın dezavantajları da var.”

Rothen, Yüksek Lord'u gece vakti odasında volta atarak, bir türlü yakalanamayan kenar mahalle kızına lanet okurken canlandırdı kafasında. Bu görüntü, sessiz sakın Lonca liderine pek uymuyordu. Acaba Akkarin, Sonea artık bulunduğuna göre, ona ne kadar ilgi gösterecekti?

"Sayın Yönetici, sizce Yüksek Lord, Sonea'yla tanışmayı isteyecek midir?"

Lorlen başını olumsuzca salladı. "Hayır. Onun endişesi, kızın güçlerinin yıkıma yol açacak seviyeye gelmeden onu bulamamamızdı. Ayrıca Kral, kendi insanlarımızı koruyabilme yeterliliğimizi sorgular hale gelmişti." Rothen'e gülümsedi. "Sanırım bunu neden sorduğunu anlıyorum. Akkarin oldukça korkutucu görünebilir. Özellikle de genç çırakların gözünde. Sonea da kolayca korkacaktır."

"Bu beni bir başka konuya getiriyor," diyen Rothen, öne eğildi. "Kız gerçekten de kolay korkuyor ve bize karşı duyduğu güçlü şüpheler var. Onun bu korkularım yenebilmem biraz zaman alacak. O biraz kendine güven kazanana kadar kendisini diğerlerinden ayrı tutmak, sonra da insanlara onu birer birer göstermeye başlamak isterim."

"Bu mantıklı geliyor kulağa."

"Fergun onu bu sabah görmek istedi."

"Ah." Lorlen başıyla onaylayıp parmaklarıyla masaya vurdu. "İstedğini almak konusunda kullanacağı argümanları görebiliyorum. Kızın hazır olmadan kimseyle görüşmeyeceği konusunda bir kural koyabilirim ancak neyin 'hazır' anlamına geldiğini bilmeden ve belirli bir tarih almadan, Fergun'un tatmin olacağını sanmam."

Ayağa kalkıp masasının arkasında volta atmaya başladı. "İki himaye iddiası olması işleri karıştırdı. İnsanlar senin kontrol konusunda oldukça fazla tecrüben olduğundan dolayı kıza bunu senin öğretmeninin sorun olmayacağını kabul ediyor. Ama Fergun, Sonea'nın eğitiminin ilk safhalarından soyutlanırsa, insanlar sırf duydukları sempatiden ötürü Fergun'un iddiasını destekleyebilirler." Duraksadı. "Fergun, kızı tanıştırmaya niyetlendiğin kişilerden biri olabilir mi?"

Rothen başını olumsuzca salladı. "Kız iyi bir gözlemci ve insanların duygularını anlamakta becerikli. Fergun benden pek hoşlanmıyor. Kızı hepimizin onun dostu ve iyi niyetli insanlar olduğu konusunda ikna edeceksem, aramızda çatışma olduğunu fark etmesi pek de yardımcı olmayacaktır. Ayrıca Fergun'un onu görme kararlılığını bir zarar verme niyeti olarak da algılayabilir."

Lorlen bir süre ona baktı, sonra kollarını kavuşturdu.

"Herkes Sonea'nın kontrolü en kısa sürede öğrenmesini istiyor," dedi. "Kızı bundan alıkoyacak herhangi bir şeye izin vermeme doğrultusunda karar alırsam, buna kimsenin karşı çıkacağını sanmıyorum. Sence bu iş ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rothen. "İlgisiz, kolayca dikkati dağılan çıraklara bunu öğretmişliğim vardır ama kız kadar büyücülere güvensiz birine kontrolü öğretmeyi asla denemedim. Birkaç hafta alabilir."

Lorlen sandalyesine döndü. "Sana bu kadar süre veremem. İki hafta verebilirim ki, bu zaman içinde kızı kimin göreceğine karar verebilirsin. Sonrasında sizi, onun kabul edilebilir bir kontrol seviyesine ne kadar yaklaştığım görmek üzere birkaç günde bir ziyaret etmeye başlarım." Duraksayıp masanın üstüne parmağıyla vurdu. "Yapabilirsen, o vakte kadar kızı en az bir büyücüyle tanıştır. Fergun'a onu kontrolü öğrendikten sonra görebileceğini söyleyeceğim ama unutma ki bu iş ne kadar uzun sürerse, Fergun o kadar sempati kazanacaktır."

Rothen başıyla onayladı. "Anlıyorum."

"İnsanlar, kız kontrolü öğrendikten sonraki ilk toplantıda bir Oturum bekleyeceklerdir."

"Onu kalmaya ikna edebilirsem," diye ekledi Rothen.

Lorlen kaşlarını çatı. "Sence Lonca'ya katılmayı reddedecek mi?"

"Bunu söylemek için henüz erken," diye yanıtladı Rothen. "Onu yemin etmesi için zorlayamayız."

Sandalyesine yaslanan Lorlen düşünceli bir şekilde Rothen'e baktı.

"Bunun alternatifinden haberdar mı?"

"Henüz değil. Onun güvenini kazanmaya çalıştığımдан, o haberi daha sonraya saklamayı uygun gördüm."

"Anlıyorum. Belki, doğru zamanı seçersen, bu, kızı kalması konusunda ikna edebilir." Adam çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kız ayrılırsa, Fergun, senin kızı sırf ona nispet için kalmaktan vazgeçir-

diğini düşünecektir. Her iki durumda da, bazı zor savaşlar bekliyor seni, Rothen.”

Dannyl somurttu. “Öyleyse Fergun’un iddiası güçlü, öyle mi?”

“Söylemesi zor. İkinizin kazanacağı desteğin gücüne birçok şey bağlı olabilir. Ama bu konuda Oturum’dan önce bir şey söylememeliyim.” Lorlen sırtını dikleştirdi ve her ikisine baktı. “Başka sorum yok. Konuşmak istediğiniz herhangi bir konu var mı?”

“Hayır.” Rothen ayağa kalkıp başını eğdi. “Teşekkürler, sayın Yönetici.”

Koridora çıktıklarında, Rothen dostunu tarttı.

“O kadar da kötü değildi, değil mi?”

Dannyl omuz silkti. “O orada değildi.”

“Evet.” Bir başka büyücü koridora çıktığında Dannyl’in adımları birden yavaşladı. Rothen başını iki yana salladı. “Topallaman gerçekten de yalandan!”

Dannyl incinmiş göründü. “Derin bir kesikti o, Rothen.”

“O kadar da derin değildi.”

“Leydi Vinara tutukluğun geçmesinin birkaç gün alacağım söyledi.”

“Öyle dedi demek, ha?”

Dannyl’in kaşları kalktı. “Ve o kızı yakalamak için çektiklerimizi insanlara hatırlatmaktan da zarar gelmez.”

Rothen kıs kıs güldü. “Asaletinden ettiğin feragate minnettarım.”

Dannyl iğrenir gibi bir ses çıkardı. “Eh, Fergun alnındaki minik kesik için bir hafta boyunca bandajla dolaşabiliyorsa ben de topallayabilirim.”

“Anlıyorum.” Rothen yavaşça başıyla onayladı. “Öyleyse sorun yok.”

Üniversite’nin arka kapılarına ulaştıklarında durdular. Dışarıda kar yağıyordu. Birbirlerine sıkıntıyla bakıp beyazlık girdabına adım atarak aceleyle uzaklaştılar.

19. BÖLÜM

DERSLER BAŞLIYOR

Bir haftadır gittikçe kötüleşen hava, Lonca'yı kalm bir kar tabakası altına gömmüştü. Bahçeler ve çatılar, parıldayan beyaz bir battaniye altında kaybolmuştu. Kendi büyülu kalkanı içindeki ılık havada, Dannyl, bu manzarayı rahatsızlık hissetmeden takdir edebiliyordu.

Çıraklar Üniversite girişinde dolanıyorlardı. Adam binaya girdiğinde, omuzlarına sıkıca sardıkları pelerinlerle üç kişi yanından aceleyle geçti. Kış ortasında yeni gelen gruplardan biri, diye çıkarım yaptı Dannyl. Yeni çıraklar soğuktan korunmayı birkaç haftalık bir eğitim sonunda öğreniyordu.

Merdivenlerden çıkarak, Rothen'in eğitim verdiği Simya odası dışında bekleyen küçük bir çırak grubuyla karşılaştı. Onların kapıdan girmelerini eliyle işaret ettikten sonra peşlerinden gitti.

"Lord Dannyl."

Sesi tanıyan Dannyl inlememek için kendini tuttu. Döndüğünde Fergun'un koridorda ona doğru yürüdüğünü, yanında Lord Kerrin olduğunu gördü.

Dannyl'den birkaç adım ötede duran Fergun, sınıf kapısına baktı. "Girdiğin sınıf Rothen'inki mi?"

"Evet," diye yanıtladı Dannyl.

"Eğitimi sen mi veriyorsun?"

"Evet."

"Anlıyorum." Fergun uzaklaşmak üzere döndü ve Kerrin onu takip etti. Dannyl'in duyacağı kadar yüksek bir sesle ekledi: "Buna izin verdiklerine şaşırdım."

"Nasıl yani?" diye sordu Kerrin, ikili uzaklaştıkça sesi duyulmaz hale gelirken.

"Onun çırakken başını soktuğu belaları hatırlamıyor musun?"

"Ah, *tabii ya!*" Kerrin'in gülüşü koridorda yankılandı. "Sanırım kötü bir etki bırakabilir."

Dişlerini sıkkan Dannyl döndü ve Rothen'i kapı eşiğinde dururken buldu.

"Rothen! Burada ne yapıyorsun?"

"Kütüphaneyi ziyaret ediyordum." Rothen'in bakışları Fergun'un arkasına takıldı. "Siz ikiniz şu garezi bu kadar zamandır nasıl hâlâ besleyebiliyorsunuz, şaşıyorum. Geçmişi arkanızda bırakmaya niyetiniz yok mu hiç?"

"Bu onun için garez değil," diye hırladı Dannyl. "O bunu oyun olarak görüyor ve bırakmayacak kadar zevk alıyor."

Rothen kaşlarını kaldırdı. "Eh, kindar bir çırak gibi davranırsa, insanlar onun söylediklerini ona göre değerlendirirler." Üç çırak koridorda aceleyle ilerleyip sınıf kapısından ok gibi girerken gülümsedi. "Çıraklarımın durumu nasıl?"

Dannyl yüzünü ekşitti. "Bununla nasıl başa çıkabiliyorsun anlamıyorum, Rothen. Beni onlara uzun süre bırakmayacaksın herhalde, değil mi?"

"Bilmiyorum. Haftalar geçebilir. Belki aylar."

Dannyl inledi. "Sence Sonea kontrol derslerine başlamaya hazır mı?"

Rothen başını olumsuzca salladı. "Hayır."

"Ama bir hafta oldu bile."

"*Sadece* bir hafta." Rothen iç çekti. "Ona yerleşip alışması için altı ay versek bile bize güveneceğinden şüpheliyim." Somurttu. "Bizden tek tek nefret ettiği yok ama Lonca'nın niyetinin iyi olduğuna

inanmıyor ve bunun kanıtını görmeden de inanmayacak. Bunun için zamanımız yok. Lorlen bizi ziyaret ettiğinde derslere başlamış olmamızı bekleyecek.”

Dannyl dostunun kolunu tuttu. “Şimdilik tek yapman gereken ona kontrolü öğretmek ve bunun için kızın tek güvenmesi gereken kişi *sensin*, Rothen. Sen sempatik birisin. Onun iyiliğini istiyorsun.” Duraksadı. “Bunu ona *anlatamıyorsan, göster.*”

Rothen kaşlarını çatı, sonra gözleri anladığını belli edecek şekilde büyüdü. “Zihnimi görmesine izin mi vermeliyim?”

“Evet. Senin doğruyu söylediğini *bilecek.*”

“Bu... bu kontrol öğretirken gerekli olan bir şey değil ama durumlar pek de sıradan değil.” Rothen kaşlarını çatı. “Bazı şeyleri öğrenmemesini sağlamam gerekecek ama...”

“Onları saklarsın.” Dannyl gülümsedi. “Şimdi, bir sınıf dolusu çırağın beni bekliyor ve son model eşekşakalarıyla öğretmen işkencesi haylazlıklarını üzerimde denemek için hevesliler. Lorlen’i hiç düşünme. Bu akşam buluştuğumuzda *kayda değer* bir ilerleme kaydettiğini duymak isteyecek olan *benim.*”

Rothen kıs kıs güldü. “Onlara makul davranırsan, onlar da sana makul davranırlar, Dannyl.”

Dostu gitmek üzere döndüğünde Dannyl kısa, keyifsiz bir gülüş attı. Onların bulunduğu yerin üst taraflarında bir yerde Üniversite çanı çaldı. İç geçiren Dannyl omuzlarını dikleştirdi ve sınıfa girdi.

Pencere pervazına dayanmış olan Sonea, son büyücü ve çırağın da görüş alanından aceleyle çıkmalarını seyretti. Ne var ki, herkes Üniversite çanına karşılık vermemiştir. İki uzak siluet, bahçenin öte tarafında ayakta duruyorlardı.

İçlerinden biri yeşil cüppe ve siyah kemerli bir kadındı. Bu, Başşifacı olmalıydı. *Demek kadınlar da Lonca’da önemli yerlere gelebiliyor*, diye düşündü Sonea.

Diğeri erkekti ve mavi cüppe giyiyordu. Rothen’in cüppe renkleri hakkındaki açıklamasını düşününce, onun mavi renkten bahsettiğini

hatırlayamadı. Bu pek görülen bir renk değildi, belki de bu adam da önemli bir büyücüydü.

Rothén, yüksek mevkilerdeki büyücülerin, Lonca üyeleri arasından nasıl oylanarak seçildiğini açıklamıştı. Liderlerin, çoğunluğun anlaşmasıyla seçilmesi ilgi çekiciydi. Sonea, sadece en güçlü büyücülerin diğerlerini yönettiği bir durum beklemişti.

Rothén'in söylediklerine göre, büyücülerin geri kalanı zamanlarını öğretmeye, deney yapmaya ya da şehir için yapılan projeler üzerinde çalışmaya ayırıyorlardı. Bu, etkileyici işlerden saçma sapan işlere kadar uzanan bir yelpazeyi kapsıyordu. Sonea, Marina'yı büyücülerin inşa ettiklerini öğrendiğinde şaşırmıştı ve bir büyücünün, ömrünün uzun bir kısmını sürekli daha güçlü yapışkanlar icat etmeye harcadığını duyduğunda bunu komik bulmuştu.

Parmaklarını pervaza tıklatarak, odada etrafına bir kez daha bakındı. Geçen hafta boyunca her şeyi inceleme fırsatına sahip olmuş, hatta Rothén'in uyuduğu odayı bile incelemişti. Tüm dolapların, sandıkların ve çekmecelerin içini karıştırdığında, bulduğu şeyler kıyafetler ve günlük eşyalardan fazla olmamıştı. Önüne çıkan birkaç kilit, onun kilit açma becerilerine pek dayanamamıştı ama bunun sonucunda tek ödülü eski dosyalardan ibaret olmuştu.

Görüş açısının hemen dışında bir hareket yakalayarak pencereye döndü. İki büyücü birbirilerinden uzaklaşıyordu. Mavi cüppeli adam bahçenin uç kısmından Yüksek Lord'un oturduğu iki katlı eve doğru yürüyordu.

O evin içine bakabildiği geceyi hatırlayınca ürperdi. Rothén, katil büyücüler hakkında bir şeyden bahsetmemişti ama bu pek şaşırtıcı değildi. Adam onu Lonca'nın arkadaş canlısı ve işe yarar olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Kara cüppeli büyücü katil değilse, başka ne olabilirdi ki?

Adamın kan lekesi içindeki kıyafetlerinin hatırası zihnine geri döndü.

"İş tamam," demişti adam. *"Cüppemi getirdin mi?"*

Arkasındaki kapının kilidi açıldığında, yerinden hopladı. Döndüğünde Rothen'in oda içine mor bir cüppeyle hızla girdiğini görerek tuttuğu nefesi verdi.

"Uzun sürdüğü için üzgünüm."

Adam bir büyücüydü ama ondan *özür diliyordu*. Bunu komik buldu ve karşılık olarak omuz silkti.

"Kütüphaneden biraz kitap getirdim." Sırtını dikleştiren Rothen ona samimi bir ifadeyle baktı. "Bazı zihin egzersizleri üzerinde çalışmaya başlarız diye düşünmüştüm. Ne dersin?"

"Zihin egzersizleri mi?" Sonea kaşlarını çattı, sonra onun ne önerdiğini anladığında ürperdi. Sadece bir hafta geçmişken kendisinin ona güvendiğini mi düşünüyordu?

Güveniyor muyum?

Rothen onu yakından incelemiş gibi bakıyordu. "Kontrol derslerine başlamayız büyük ihtimalle," dedi. "Ama o derslere hazırlık olarak zihinsel iletişime alışmalısın."

Geçen haftayı düşünen Sonea, ondan öğrendiklerini tarttı.

Adam zamanının çoğunu ona okumayı öğretmekle geçirmişti. Başta Sonea şüpheliydi ve kitapların içeriklerinde adamın bir yem ya da rüşvet gibi kullanabileceği bir şey olabileceğini beklemişti. Ne var ki Sonea basit macera hikâyelerinde büyüyle alakalı pek bir şey bulamadığında neredeyse hayal kırıklığına uğrayacak hale gelmişti.

Sonea'yı sinirlendirmemek konusunda oldukça dikkatli olan Serin'in aksine, Rothen, bir hata yaptığında onu düzeltmekte tereddüt etmemişti. Oldukça katı olabiliyordu ama Sonea aslında o kadar korkutucu gelmediğini şaşkınlıkla fark etmişti. Hatta adam fazla ciddi olduğu zamanlarda onunla biraz dalga geçme isteği duyarken yakalamıştı kendini.

Rothen ona bir şeyler öğretmeye çalışmadığı zamanlarda, sohbet etmeye çalışmıştı. Sonea, konuşmayı reddettiği o kadar konu varken bu işi adam için pek de kolaylaştırmadığının farkındaydı. Her ne kadar adam onun sorularına cevap vermeye hevesi olsa da, kendisi

hakkında herhangi bir şeyi ağzından kaçırması ya da ortaya dökmesi konusunda ona oyun oynamamış, zorlamamıştı.

Zihinsel iletişim de böyle olacak mıydı? Sonea kendinden parçaları saklayabilecek miydi?

Bunu öğrenmenin tek yolu deneyip görmek, dedi kendine. Yutkunup başıyla hızlıca onayladı. “Nasıl başlayacağız?”

Rothen ona şüpheli bir bakış attı. “İstemezsen, bu iş birkaç gün daha bekleyebilir.”

“Hayır.” Sonea başını iki yana salladı. “Şimdi yapmamızda sorun yok.”

Rothen başıyla onayladı ve sandalyeleri işaret etti. “Otur. Rahat ol.”

Bir sandalyeye yerleşen Sonea, adamın alçak masayı kenara itip sandalyeyi onun oturduğu yere karşı gelecek şekilde çekmesini seyretti. Rahatsızlıkla Rothen’in ona yakın oturacağını fark etti.

“Sana gözlerini kapamanı söyleyeceğim,” dedi adam. “Sonra ellerini tutacağım. Birbirimizle konuşurken dokunmamıza gerek olmasa da bu, zihnini yoğunlaştırmaya yardımcı olacak. Hazır mısın?”

Sonea başıyla onayladı.

“Gözlerini kapa,” dedi Rothen. “Rahatla. Derin ve yavaş nefesler al. Kendi nefesinin sesini dinle.”

Sonea, adamın söylediği gibi yaptı. Uzun bir süre sessizlik oldu. Belli bir zamandan sonra, ikisinin de nefes alıp verme ritminin aynı olduğunu fark etti ve adamın kendi nefesini bu amaçla mı ayarladığını merak etti.

“Her aldığın nefesle, belli bir parçanın rahatladığını hayal et. Önce ayakuçların, sonra ayakların, sonra bileklerin. Baldırların, dizlerin, bacaklarının üstü. Parmaklarını, ellerini, bileklerini, kollarını ve sırtını dinlendir. Omuzlarının düşmesine izin ver. Başının biraz öne eğilmesine izin ver.”

Sonea bu talimatların biraz tuhaf olduğunu hissetse de, söyleneni yaptı. Uzuvarındaki gerginliğin kaybolduğunu, midesindeki çalkantının farkına vardığını hissetti.

“Şimdi ellerini tutacağım,” dedi adam.

Onun ellerini kaplayan eller çok daha büyük geldi. Gözlerini açıp bakma isteğine karşı koydu.

“Dinle. Ne duyabildiğini düşün.”

Sonea birdenbire ufak tefek gürültülerle çevrelendiğinin farkına vardı. Her gürültü ona doğru zıplayıp sanki ne olduklarının bilinmesini talep ediyor gibiydi. Dışarıdaki adım sesleri, hem içeride hem de dışarıda konuşan büyücü ve hizmetçilerin uzaktan gelen sesleri...

“Şimdi oda dışındaki seslerin uzaklaşmasına izin ver. Onun yerine, bu oda içindeki seslere yoğunlaş.”

İçerisi daha sessizdi. Duyduğu ses nefeslerinin sesinden ibaretti ve artık farklı ritimlere bürünmüşlerdi.

“O seslerin de kaybolmasına izin ver. Şimdi kendi vücudunun içinden gelen seslere kulak ver. Kalbinin yavaşça atışına...”

Sonea kaşlarını çatı. Kendi nefesi dışında, vücudundan gelen herhangi bir ses duyamadı.

“...vücudunda dolanan kanın sesine...”

Son derece yoğunlaşmasına rağmen, bir şey duyamıyordu...

“...midenin seslerine...”

...yoksa duyabiliyor muydu? Bir şey vardı...

“Kulakların içindeki titreşime...”

Sonunda adamın betimlediği seslerin duyulmaktan çok *hissedildiğini* fark etti.

“...ve şimdi de kendi düşüncelerinin sesine kulak ver.”

Bir an Sonea, adamın talimatlarının kafasını karıştırdığını hissetti, sonra zihninin ucunda bir varlık sezdi.

Merhaba, Sonea.

Rothen?

Evet, benim.

Varlık daha da hissedilir oldu. Sezebildiği kişilik şaşkınlık verecek derecede tanıdıktı. Bu sanki bir sesi tanımak gibiydi. Bu ses öyle hastı ki, bir başkasıyla asla karıştırılamazdı.

Demek zihin iletişimi bu, diye düşündü.

Evet. Bunu kullanarak, birbirimizle uzak mesafelerde olsak bile konuşabiliriz.

Sonea, sözcük duymaktan çok adamın ona doğru gönderdiği düşüncelerin arkasındaki anlamı hissettiğini fark etti. Bunlar onun zihninde parlıyor ve öylesine çabuk, öylesine büsbütün anlaşılıyordu ki, adamın onun bilmesini istediği şeyi kendinden tamamıyla emin bir şekilde anlıyordu.

Bu, konuşmaktan çok daha hızlı!

Evet, yanlış anlaşılma şansı da oldukça az.

Bu şekilde teyzemle konuşabilir miyim? Ona hâlâ hayatta olduğumu bildirebilirdim.

Evet ve hayır. Sadece büyücüler fiziksel bir dokunuş olmadan zihinden zihne iletişim kurabilirler. Sen teyzenle konuşabilirdin ama bunun için ona dokunman gerekirdi. Yine de, teyzene sıradan bir mesaj göndermemen için bir neden yok...

Bunun onların yerini ortaya çıkaracağını fark etti Sonea. Zihinsel iletişim konusundaki hevesinin söndüğünü hissetti. Dikkatli olmalıydı.

Peki... tüm büyücüler hep böyle mi konuşuyor?

Sıkça değil.

Neden?

Bu şekilde iletişim kurmanın getirdiği kısıtlamalar var. Diğerlerinin sana gönderdikleri düşüncelerin arkasındaki duyguları sezebilirsin. Mesela, birinin yalan söyleyip söylemediğini kolayca anlayabilirsin.

Bu kötü mü?

Kendi içinde kötü değil ama mesela arkadaşının saçının döküldüğünü fark ettiğini varsay. O, senin düşüncelerin arkasındaki eğlenmiş hali hisseder ve her ne kadar neyi komik bulduğunu bilemese de, bunun kendine doğrultulmuş bir şey olduğunu bilir. Düşün ki bu kişi seni affedebilecek bir dost değil de saygı duymasını ve etkilemeyi istediğin bir kişi.

Ne demek istediğini anlıyorum.

İyi. Şimdi dersinin bir sonraki kısmı için zihninin bir oda olduğunu hayal etmeni istiyorum. Bu oda duvarlara, zemine ve bir tavana sahip olsun.

Sonea kendini birden bir odanın merkezinde dururken buldu. Oda hakkında tanıdık gelen bir şey vardı ama bunun gibi bir odayı daha önce gördüğünü hatırlayamıyordu. Boş bir yerdi. Ne kapısı ne pencereleri vardı ve duvarları ahşaptı.

Ne görüyorsun?

Duvarlar ahşap ve içi boş, diye yanıtladı Sonea.

Ah, görüyorum. Bu oda senin zihninin bilinçli bir bölgesi.

Yani... Zihnimin içini görebiliyor musun?

Hayır, biraz önce bana bir imge ilettin. Geri göndereyim, sen de gör.

Bir oda inıgesi Sonea'nın zihninde belirdi. Belirsiz ve bulanık bir görüntüydü ve odanın detayları görünmüyordu.

Bu... farklı ve biraz belirsiz, dedi Sonea.

Çünkü biraz zaman geçti ve benim bunun hakkındaki anım sönükleşti. Sezdiğin farklılık, hafızamda eksik kalan detayları zihnimin kendiliğinden doldurmasından kaynaklanıyor. Mesela renk ve dokusu farklı. Şimdi, odana bir kapı lazım.

Bir anda bir kapı Sonea'nın önünde ortaya çıktı.

Kapıya git. Gücünün neye benzediğini hatırlıyor musun?

Evet, parlayan bir ışık topuna.

Sıklıkla hayalde böyle canlandırılır. Senden onun güçlü ve tehlikeliyken nasıl görüldüğünü ve zayıfladığında nasıl görüldüğünü düşünmeni istiyorum. Hatırlayabildin mi?

Evet...

Şimdi kapıyı aç.

Kapı savrularak açıldığında Sonea kendini karanlığın sınırında dururken buldu. Beyaz bir küre önünde asılı duruyor, parlıyordu. Ne kadar uzakta olduğunu anlamak imkânsızdı. Bir an hemen uzanılacak bir mesafede duruyor gibi görünürken, sonra devasa ve hayal edilemeyecek uzaklıktaymış gibi görünüyordu.

Hatırladığın zamana göre ne kadar büyük?

Tehlikeli olduğu zamanki kadar büyük değil. Rothen'e bunun ingesini gönderdi.

Güzel. Beklediğimden hızlı büyüyor ama büyüünün istenmeyen bir zamanda ortaya çıkmasına vakit var. Kapıyı kapa ve odaya dön.

Kapı kapanıp kaybolduğunda Sonea kendini tekrar odanın merkezinde dururken buldu.

Bir başka kapı hayal etmeni istiyorum. Bu kez dışarıya açılan bir kapı olacak, o yüzden daha büyük yap onu.

Odada çift kanatlı bir kapı belirdiğinde Sonea onları Armdırma'dan önce yaşadığı ev-hanının ana kapıları olarak tanıdı.

Kapıları açtığında bir ev göreceksin. Böyle bir şeye benzemeli.

Batı Mahalle'deki büyük tüccar evlerine benzeyen beyaz bir evin görüntüsü Sonea'nın zihninde belirdi. Çift kanatlı kapıyı açınca kendini binanın karşısında buldu. Odası ve bu ev arasında dar bir sokak vardı.

Binaya geç.

Evin kırmızı, tek bir kapısı vardı. Manzara değiştiğinde kendini onun önünde dururken buldu. Tokmağa dokunduğunda kapı içeri doğru savruldu ve büyük beyaz bir odaya adımını attı.

Duvarlarda resimler vardı ve yastıklı sandalyeler odanın köşelerinde düzenli bir şekilde duruyordu. Bu, ona Rothen'in ziyaretçi salonunu hatırlattı ancak burası daha büyüktü. Adamın kişiliğinin yaydığı his burada güçlüydü. Sanki güçlü bir parfüm ya da gün ışığının ılıkliğini andırıyor gibiydi.

Hoş geldin, Sonea. Şu anda, zihnimin ilk odası diyebileceğin bir yerin içindesin. Sana burada imgeler gösterebilirim. Resimlere bak.

Sonea en yakındaki resme yaklaştı. Orada, kendini büyücü cüppesi giymiş, diğer büyücülerle samimi bir sohbet içinde gördü. Rahatsız olarak geri adım attı.

Bekle, Sonea. Bir sonraki resme bir bak.

Sonea çekinerek ilerledi. Bir sonraki resimde kendini yeşil cüppe giyerken ve bacağı yaralı bir adamı tedavi ederken görüyordu. Çabucak bakışlarını çevirdi.

Neden bu geleceği sevmedin?

Bu ben değilim.

Ama olabilirsin, Sonea. Sana doğruyu söylediğimi görüyor musun şimdi?

Resimlere tekrar bakan Sonea birdenbire onun doğru söylediğini anladı. Adam ona burada yalan söyleyemezdi. Ona *gerçek* olasılıkları gösteriyordu. Lonca gerçekten de onun onlara katılmasını istiyordu...

Sonra, daha önce görmediği kara bir kapı buldu. Ona bakarken kilitli olduğunu anlayıverdi ve şüphelerinin geri döndüğünü hissetti. Adam yalan söyleyemiyor olabilirdi ama bazı gerçeklerin üstünü rtebiliyordu.

Benden bir şeyler saklıyorsun!

Evet, dedi Rothen. Hepimizin mahrem tutmayı arzuladığı o parçaları saklama becerisi vardır. Aksi takdirde kimse kimsenin zihnine girmesine izin vermezdi. Sana bunu nasıl yapacağını öğreteceğim nk çoğundan daha fazla mahremiyete ihtiyacın var. Seyret. O kapının arkasında olanlara kısa bir bakış atmana izin vereceğim.

Kapı içeri doğru savruldu. Sonea içeride bir kadının yatağa uzanmış, yüzünde ölüm solgunluğu olan görüntüsünü gördü. Kapı eşiğinden dışarı yoğun bir yas duygusu dökülüyordu. Hiçbir uyarı gelmeden, kapı tekrar kapanıverdi.

Karım.

O öldü m?..

Evet. şimdi o kısımmı neden sakladığımı anlıyor musun?

Evet. Ben... zgnm.

Bu uzun zaman önceydi. Gerçeği söylediğimi grmen gerektiğini de anlıyorum.

Sonea kara kapıdan döndü. Odaya parfümlü bir esinti girmişti. Kokuda iek ve pek de hoş olmayan bir şeyin izleri vardı. Cüppe içindeki resimleri büyüyerek duvarları kaplar hale gelmişti ancak renkler sönüktü.

Oldukça ilerleme kaydettik. Senin zihnine geri dönelim mi?

Bir anda salon ayakları altından kaymaya başladı ve onu kırmızı kapiya doğru gönderdi. Dışarı adımını atan Sonea başını kaldırdı. Kendi evinin ön kısmı önünde yükseliyordu. Bu sade, ahşap bir binaydı. Biraz yıpranmış olmasına rağmen hâlâ sağlam görünüyordu. Kenar mahallelerin daha iyi bölgelerindeki evler genellikle öyleydi. Yolun karşısına geçerek, zihninin ilk odasına tekrar girdi. Ardındaki kapılar savrularak kapandı.

Şimdi arkana dön ve dışarı bak.

Sonea kapıları tekrar açtığında Rothen'in önünde durduğunu görerek şaşırdı. Adam biraz daha genç ve belki de biraz daha kısa boylu görünüyordu.

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu Rothen, gülümseyerek.

Bir adım geri atan Sonea, adama içeri gelmesini işaret etti. Adam kapı eşiğinden adımını attığında varlığı odayı doldurdu. Etrafına bakarken, Sonea birdenbire odanın boş olmadığını fark etti.

Yakındaki bir masada bir kutu görerek suçluluk duygusuna kapıldı. Bu, içini açtığı kutulardan biriydi. Kapak açık duruyor, içindeki dosyalar açıkça görülüyordu.

Sonra Keri'nin zeminde bacaklarını bağdaştırmış bir şekilde oturduğunu, üç tanıdık kitap tuttuğunu gördü.

Bir başka köşede Jonna ve Ranel duruyordu...

"Sonea."

Döndüğünde Rothen'in ellerini gözlerini kapayacak şekilde kaldırdığını gördü.

"Görmemi istemediğin şeyleri kapıların arkasına koy."

Odada etrafa bakınarak, her şeyi uzaklaştırmaya yoğunlaştı. Her şey duvarların içinden gerisin geri kaydı ve gözden kayboldu.

Sonea?

Arkasına dönünce, Rothen'in kaybolduğunu fark etti.

Seni de mi dışarı attım?

Evet. Bunu bir kez daha deneyelim.

Bir kez daha kapıyı açarak, Rothen'in odaya girmesi için geri-ledi. Göz ucuyla bir hareket yakaladığında bakışlarını çevirdi ancak

gördüğü şey her ne ise duvarların arkasına gömülmüştü. Arkasına dönünce, yeni bir odanın kapının ötesinde oluştuğunu fark etti. O odanın uzak kısmında bir kapı açık duruyordu ve Rothen de o kapının eşiğindeydi.

Adam kapıdan adımını attığında her şey hareket etti. Önce aralarında iki oda belirdi, sonra üç.

Yeter!

Sonea adamın ellerinin kendi ellerini bıraktığını hissetti. Aniden fiziksel dünyanın farkına vararak gözlerini açtı. Rothen sandalyesinde arkasına yaslanmış, ekşiyen yüz ifadesiyle alnını ovuşturuyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sonea endişeyle. “Ne oldu?”

“Ben iyiyim.” Rothen ellerini indirdi ve keyifsizce gülümsedi. “Beni zihninden iterek uzaklaştırdın. Bu doğal bir tepki ve kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Endişe etme, buna alışkınım. Daha önce birçok çırağım oldu.”

Sonea başıyla onaylayıp ellerini ovaladı. “Yine denemek istiyor musun?”

Rothen başını iki yana salladı. “Şimdi değil. Biraz dinlenip okumaların üzerine çalışırız. Belki bu öğleden sonra yine deneyebiliriz.”

20. BÖLÜM

LONCA'NIN TUTSAĞI

Keri esnedi. Sonea götürüldüğünden bu yana uyku şımarık bir şeye dönüşmüştü. Keri uyumaya ihtiyaç duyduğunda gelmiyor, ihtiyaç duymadığında peşinden ayrılmıyordu. O anda, daha önce hiç olmadığı kadar uyanık olması gerekiyordu.

Dondurucu rüzgâr, ağaçları ve çalılıkları kırbaçlayarak havayı gürültü ve dal parçaları ya da yaprakla dolduruyordu. Soğuk hava içine işliyor, kaslarını tutuklaştırıyordu. Ağırlığını dikkatlice bir yanından diğer yanına veren Keri gerindi ve önce bir bacağına, sonra diğerini ovaladı.

Tekrar pencereye baktığında, içinden bir kez daha “dışarı bak” diye söylenirse kafasının patlayacağını düşündü. Sonea’nın zihinleri sezme yeteneği penceresinin dışındaki beklenmedik ziyaretçileri kapsamıyordu belli ki.

Keri, yaptığı kartoplarına bir baktı ve şüphesi geri döndü. Bunlardan birini Sonea’nın penceresine fırlatsa, onu uyandıracak kadar gürültü çıkarırdı ancak başka birinin dikkatini çekmezdi. Keri, onun hâlâ odada olup olmadığını ya da yalnız olup olmadığını bilmiyordu.

Önceden oraya ulaştığında ışık yanıyordu ama çok geçmeden sönmüştü. Sol taraftaki pencerelerde de ışık yoktu ancak sağ taraftakiler hâlâ parlıyordu. Keri, kendisinin sol tarafında yükselen

Üniversite binasına gergince baktı. Pencereleler karanlıktı. Sonea'yı görebildiği ilk geceden beri Keri, onu izleyen gizemli adamdan herhangi bir işaret görmemişti.

Göz ucuyla bir yerde bir ışığın sönüşünü yakaladı. Büyücülerin binasına başını kaldırdı. Sonea'nın yanındaki odaların ışıkları sön-müştü. Keri acı acı gülümsedi ve uyuşmuş bacaklarını ovuşturdu. Biraz daha beklemeliydi...

Pencerede solgun bir yüz ortaya çıktığında, bir an uykuya dal-dığını ve rüya gördüğünü düşündü. İzlerken kalbi küt küt atıyordu. Sonea aşağı, bahçeye doğru, ardından Üniversite'ye doğru bakmıştı.

Sonra görüş alanından çıktı.

Tüm yorgunluğu kaybolan Keri bir kartopunu kavradı. Çalılık-tan çıkarken bacakları acıyla bağırır gibiydi. Nişan alarak, kartopu parmaklarından kurtulduğu anda tekrar çalılığın arasına çömeldi.

Kartopu pencereye çarptığında boğuk bir ses kulağına ulaştı. Sonea'nın yüzü tekrar ortaya çıktığında ise kalbi zafer şarkıları söy-lüyordu. Sonea pencere camının üzerine çakılmış kar tabakasına baktı, sonra tekrar bahçeye döndü.

Diğer pencereleri kontrol eden Keri başka birini görmedi. Çalı-lıktan biraz çıktığında Sonea'nın onu gören gözlerinin büyüdüğüne şahit oldu. Şaşkınlığın ardından geniş bir sırıtış belirmişti.

Keri elini salladı, sonra ona el işaretleriyle bir soru sordu. Kız buna bir "evet"le karşılık verdi. Ona herhangi bir zarar verilmemişti. Keri rahatlayarak iç çekti.

Hırsızlar'ın işaret dili, "hazır mısın?", "şimdi", "bekle", "git bura-dan" gibi basit anlamlardan oluşurdu. "Seni birazdan kurtaracağım, penceren kilitli mi?" gibi bir soru için herhangi bir işaret yoktu. Keri kendini işaret etti, sonra tırmanma hareketleri, pencereyi açma hare-keti yaptı ve Sonea'yı işaret etti. Son işareti, "git buradan" işaretiydi.

Sonea ona "bekle" işaretiyle karşılık verdi. Arından kendini gös-terip "git buradan" işaretini yaptıktan sonra başını iki yana salladı.

Keri somurttu. Sonea her ne kadar Hırsızlar'ın işaretleri hak-kında çoğu meskenciden fazla bilgi sahibi olsa da, Keri kadar dile

hâkim değildi. Sonea ona oradan gitmeye izni olmadığını ya da o anda gitmek istemediğini söylüyor olabilirdi. Başını kaşdı, sonra “git buradan” işareti ve “şimdi” işaretini yaptı.

Sonea başını iki yana salladı. Sonra sol tarafında bir şey dikkatini çektiğinde gözleri büyüdü. Pencereden biraz uzaklaşıp “git buradan” işaretini tekrar tekrar yapmaya başladı. Keri çömelip çalılığa girdi. Rüzgârın yaprak seslerini bastıracağını umdu.

Kulağına herhangi bir ayak sesi gelmedi ve Sonea’yı neyin korkuttuğunu merak etmeye başladı. Ardından teni üzerinden ılık bir hava geçti ve güçlü bir ürperti hissetti.

“Dışarı çık,” dedi kibar ve üst sınıf birinden geldiği belli bir ses. Rahatsız edecek yakınlıktaydı. “Orada olduğunu biliyorum.”

Çalılığın içinden bakan Keri, bir kol mesafesi uzaklığında, bir cüppenin yumuşak kıvrımlarını görebiliyordu. Bir el yaprakların arasından sokuldu. Keri öte tarafa doğru döndü, çalıyı iterek ilerledi ve kendini binanın duvarına yapıştırdı. Kalbi son hızla atıyordu. Büyücü çabucak doğruldu. Kendisinin görüş açısının tamamıyla içinde olduğunu bilen Keri bir ok gibi fırlayarak binanın yanından ormana doğru koştu.

Bir şey sırtına çarptığında onu kar içine gömdü. Bir ağırlık onu orada tutuyor, öyle sertçe bastırıyordu ki zar zor nefes alabiliyor, karın soğukluğu yüzünü yakıyordu. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğunda içindeki paniğin arttığını hissetti.

Sakin. Sakin ol, dedi kendine. *Onların davetsiz misafirleri öldürdüğünü hiç duymadın... Onların davetsiz misafirleri yakaladıklarını da hiç duymamıştın...*

Ezici ağırlık kalkar gibi oldu. Keri elleri ve dizleri üzerine doğrulurken bir elin onun kolunu tuttuğunu hissetti. Bu el onu ayağa kaldırıp çalılıklar içinden patikaya çekti.

Başını kaldıran Keri, büyücüyü tanıdığını anladığında ürperdi.

Büyücünün gözleri kısıldı. “Tanıdık geliyorsun... Ah, şimdi hatırladım. Bana vurmaya çalışan pislik meskenci.” Adam Sonea’nım

penceresine bir bakış atıp pis pis sırttı. “Demek Sonea’nın bir hayranı var. Ne kadar da şirin.”

Keri’ye düşünceli bir şekilde baktı ve gözlerine bir parıltı yayıldı. “Şimdi, senle ne yapmalı? Davetsiz misafirler genellikle sorgulanıp Lonca’dan dışarı çıkarılırlar. Başlasak iyi olacak.”

Büyücü onu Üniversite’ye doğru uzanan patikaya çekerken Keri debelendi. Büyücünün ince eli şaşırtıcı şekilde güçlüydü.

“Bırak beni!” dedi Keri.

Büyücü iç çekti. “Kolumu böyle çekiştirmekte ısrar edersen, daha az fiziksel bir yolla seni tutmaya mecbur kalacağım. Lütfen karşı çıkma. Bu işin bitmesini eminim sen de benim kadar dört gözle bekliyorsun.”

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Başlangıç olarak şu rüzgârdan kurtulmaya.” Büyücülerin binasının sonuna ulaşıp Üniversite’ye yöneldiler.

“Lord Fergun.”

Büyücü durup omzunun üzerinden geriye baktı. İki cüppeli gölge yaklaşıyordu. Kendisini yakalayan adamın tutuşunda ani bir gerginlik hisseden Keri, yeni gelenler hakkında rahatlamalı mı yoksa endişelenmeli mi, bilemedi. Fergun onların gelişinden memnun değildi belli ki.

“Sayın Yönetici,” dedi Fergun. “Ne şans. Ben de tam sizi te-
laşlandırmaya geliyordum. Davetsiz bir misafir yakaladım. Mahalle
kızına ulaşmaya çalışıyor gibi görünüyor.”

“Bana da öyle söylendi,” dedi uzun boylu diğer büyücü, oğlana bir bakış atarak.

“Onu sorgulayacak mısınız?” Fergun’un sesi umutlu bir tondaydı ancak Keri’nin kolu üzerindeki tutuşu sertleşmişti.

“Evet,” diye yanıtladı uzun boylu büyücü. Tembelce bir el hareketi yaptığında, üstlerinde bir ışık topu belirdi.

Keri üzerine bir ılıklik çöktüğünü ve rüzgârın kaybolduğunu hissetti. Etrafa baktığında ağaçların rüzgârla büküldüğünü gördü ancak üç büyücü hiç de rahatsız görünmüyordu.

Güçlü ışıkta, büyücülerin cüppeleri parlıyordu. Uzun boylu büyücünün cüppesi mavi, daha yaşlı adamınki mor ve Keri'yi yakalayan adamın cüppesi kırmızıydı. Uzun boylu büyücü Keri'ye bakıp hafifçe gülümsedi.

"Sonea'yla konuşmak mı istiyorsun, Keri?"

Keri şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çattı. Bu büyücü onun adını nereden biliyordu?

Sonea söylemiş olmalıydı. Keri'yi uyarmak istediye, onlara bir başka isim verirdi... Tabii ismi Sonea'dan bir oyunla almadılar ya da zihninden okumadılar ya da...

Ne önemi vardı ki? Onu yakalamışlardı. Ona zarar verme niyetindeyseler, zaten Keri'nin sonu gelmişti. Sonea'yı görmekten zarar gelmezdi.

Başıyla onayladı. Uzun boylu büyücü, Fergun'a baktı. "Bırak gitsin."

Fergun'un tutuğu önce sıkılaştı, sonra parmaklar Keri'nin kolunu bıraktı. Mavi cüppeli büyücü Keri'ye onu takip etmesini işaret etti ve büyücülerin binasına yöneldi.

Kapılar önlerinde açıldı. Arkasında iki büyücünün muhafız gibi yürüdüğünden haberdar olan Keri, uzun boylu büyücüyi takip ederek üst kata uzanan merdivenlerden çıktı. Birçok sade kapının olduğu geniş bir koridordan hızla geçtiler. Yaşlı büyücü ilerleyip tokmağa dokunduğunda kapı içeri doğru savruldu.

Oda lükstü ve kaliteli mobilyalara sahipti. Sandalyelerden birinde Sonea oturuyordu. Keri'yi gördüğünde gülümsedi.

"Haydi," dedi mavi cüppeli büyücü. Kalbi hâlâ hızla atan Keri odaya adımını attı. Kapı kapandığında arkasına dönen Keri, az önce bir tuzağa düşüp düşmediğini merak etti.

"Keri," diyerek nefesini tuttu Sonea. "Seni görmek çok güzel." Keri dönüp onu inceledi. Sonea tekrar gülümsedi ama bu, çabucak biten bir gülümsemeydi.

“Otur, Keri. Rothen'den seninle konuşmama izin vermesini istedim. Ona, sana neden gidemeyeceğimi açıklamazsam beni kurtarmaya çalışmaya devam edeceğini anlattım.” Bir sandalyeyi işaret etti.

Keri tereddütle oturdu. “Neden gidemiyorsun?”

Sonea iç çekti. “Sana bunu mantıklı bir şekilde anlatıp anlatamayacağımı bilemiyorum.” Sandalyesinde arkaya yaslandı. “Büyücüler büyüyü kontrol etmeyi öğrenmek zorunda ve bunu ancak bir başka büyücü öğretebiliyor çünkü zihinden zihne olan bir şey bu. Eğer kontrol öğrenilmezse, büyü, büyücü ne zaman bir şey hissederse ortaya çıkıyor. Tehlikeli biçimlere giriyor ve büyüdükçe güçleniyor. Eninde sonunda...” Yüzünü ekşitti. “Ben... Beni buldukları gün neredeyse ölüyordum, Keri. Beni kurtardılar.”

Keri ürperdi. “Bunu gördüm, Sonea. Binalar... yok oldu.”

“Beni bulmasalardı daha kötü olurdu. İnsanlar ölürdü. Birçok insan.”

Keri bakışlarını aşağı çevirdi. “O yüzden eve dönemiyorsun.”

Sonea güldü. Bu ses öyle beklenmedik bir şekilde neşeliydi ki Keri ona şaşkınlıkla baktı.

“Bana bir şey olmayacak,” dedi Sonea. “Kontrolü öğrendiğim zaman artık tehlikeli olmayacağım. Burada işlerin nasıl işlediğini öğrenmeye başladım.” Ona göz kırptı. “Peki, sen şimdi nerelerde takılıyorsun?”

Keri sırtıttı. “Aynı yerde. Mahallelerin en iyi bolhanesinde.”

Sonea başıyla onayladı. “Ve senin... arkadaşın? Sana hâlâ iş veriyor mu?”

“Evet.” Keri başını iki yana salladı. “Ama bu gece yaptıklarımı öğrenirse bu olmayabilir.”

Sonea bunu düşünürken, kaşları arasındaki tanıdık endişe çizgileri ortaya çıktı. Keri kalbini öylesine sıkıca saran bir şey hissetti ki canı acıdı. Yumruklarını sıkarak bakışlarını çevirdi. Sonea'nın yakalanışından beri hissettiği suçluluk ve korkunun tamamını ortaya dökmek istedi ancak diğerlerinin dinliyor olabileceği düşüncesi, sözcükleri boğazına dizdi.

Odanın içindeki lüks eşyaları incelerken, Sonea'ya iyi bakıldığıyla kendini teselli etti. Sonea esnedi. Keri vaktin geç olduğunu hatırladı.

"Sanırım gitsem iyi olacak." Ayağa kalkıp durdu. Sonea'yı bırakmak istemiyordu.

Sonea gülümsedi ancak bu kez üzgündü. "Herkes iyi olduğumu söyle."

"Söylerim."

Keri hareket edemiyordu. Sonea'nın gülümsemesi, Keri ona bakarken biraz sönükleşti. Ardından kapıya doğru elini salladı. "İyi olacağım, Keri. Bana güven. Haydi."

Keri bir şekilde kendini kapıya gidip vurmaya zorladı. Kapı içeri savruldu. Üç büyücü ona yakından bakarken Keri koridora adımını attı.

"Misafirimizi kapıya kadar geçireyim mi?" dedi Fergun.

"Evet, teşekkürler," diye yanıtladı mavi cüppeli büyücü.

Fergun'un kafası üzerinde bir küre ışık belirdi. Adam Keri'ye beklentiyle baktı. Tekrar mavi cüppeli adama bakan Keri tereddüt etti.

"Teşekkürler."

Büyücü karşılık olarak başıyla selam verdi. Dönen Keri, merdivenlere yöneldi ve sarışın büyücü onu takip etti.

Keri aşağı inerken Sonea'nın sözlerini tarttı. Yaptığı işaretler şimdi anlaşılıyordu. Büyüyü kontrol etmeyi öğrenene kadar beklemeliydi ama bu iş bittiğinde, kaçmaya çalışacaktı. Keri ona yardım etme konusunda pek az şey yapabilirdi. Tabii döneceği güvenli bir yer sağlamak dışında.

"Sen Sonea'nın kocası mısın?"

Keri, büyücüye şaşkınlıkla baktı.

"Hayır."

"Onun... sevgilisi misin öyleyse?"

Keri yanaklarının kızardığını hissetti. Bakışlarını çevirdi. "Hayır, sadece bir dost."

"Anlıyorum. Buraya gelmen oldukça kahramancaydı."

Buna cevap vermesi gerekmediğine karar veren Keri, büyücülerin binasından dışarı, soğuk rüzgâra adımını attı ve bahçeye döndü. Fergun durdu.

“Dur. Seni Üniversite’den götüreyim. Daha ılık bir yolculuk olur.” Keri’nin kalbi duracak gibi oldu. Üniversite.

Bu büyük binanın içini görmeyi her zaman istemişti. Böylesine bir fırsat, Sonea kaçtıktan sonra bir daha gelmezdi. Kendisine bir şey ifade etmiyormuşçasına omuz silkerek, devasa binanın arka girişine yöneldi.

Basamaklardan çıktıklarında kalbi küt küt atmaya başladı. Özenle süslenmiş merdivenlerle dolu bir salona girdiler. Büyücünün ışığı kayboldu ve adam Keri’yi bir yan kapıdan geniş bir koridora çıkardı. Burası sanki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Kapılar ve geçitler iki tarafta duvarları dolduruyordu. Etrafa bakan Keri ışığın kaynağını bulamadı. Sanki duvarlar parlıyordu.

“Sonea bizim için sürpriz oldu,” dedi Fergun birden, sesi yankılanarak. “Daha önce alt sınıflarda hiç yetenek bulmuşluğumuz yoktur. Bu genellikle Hanelere özel bir şeydir.”

Fergun Keri’ye beklenti dolu bir bakış attı. Sohbet beklediği açıktı.

“Bu ona da sürpriz oldu,” diye yanıtladı Keri.

“Buradan.” Büyücü, Keri’yi yan geçitlerden birine götürdü. “Daha önce diğer meskencilerin büyü sahibi olduğunu duymuş muydun?”

“Hayır.”

Bir köşeyi döndükten sonra küçük bir odaya açılan bir kapıdan geçtiler. Ardından bir başka kapıdan, daha geniş bir koridora adım attılar. Daha önceki geçitlerin aksine, burada duvarlar tahta kaplıydı ve arada sırada asılı resimlere rastlıyorlardı.

“Burası gerçekten de labirent gibi,” dedi Fergun biraz iç çekerek. “Gel, seni kestirmeden götüreyim.”

Adam bir resmin yanında durup arkasına uzandı. Duvarın bir bölümü yana kayarak ortaya dar bir kapı eşiği büyüklüğünde, dik-dörtgen bir karanlık çıkardı. Keri büyücüye sorgularcasına baktı.

"Sırlara her zaman bayılmışımdır," dedi Fergun gözleri parlayarak. "Bizim de yeraltı geçitlerimiz olması seni şaşırttı mı? Bu geçidin sonu İç Muhit'e çıkıyor. Kuru, rüzgârsız bir yolculuk. Devam edelim mi?"

Keri kapı eşiğine ve büyücüye baktı. Lonca'nın altındaki geçitler, demek? Bu da tuhaftı. Bir adım gerileyip başını iki yana salladı.

"Daha önce birçok geçit gördüm," dedi. "Ve soğuğa da aldırmam. Bu binadaki güzel şeyler çok daha ilgi çekici."

Büyücü gözlerini kapayıp başıyla onayladı. "Anlıyorum." Doğrulup gülümsedi. "Eh, soğuğa aldırmadığını bilmek iyi oldu."

Bir şey Keri'nin sırtına bastırıp onu dikdörtgene doğru zorla itti. Keri bağırıp deliğin kenarlarını tuttu ancak itiş fazla güçlüydü ve parmakları cilalı tahtadan kayıp gitti. Öne doğru düşerken ellerini tam zamanında yüzüne kaldırarak çarptığı duvardan koruyabildi.

Güç, onu tuğlalara doğru sağlamca bastırıyordu. Keri tek parmağını bile oynatamıyordu. Kalbi delicesine atarken büyücülere güvendiği için kendine lanet okudu. Arkasından bir ses duydu. Gizli kapı kapanmıştı.

"İstersen bağırabilirsin." Fergun kıs kıs güldü. "Buraya gelen olmaz, o yüzden kimseyi rahatsız edeceğin yok."

Bir kumaş parçası Keri'nin gözlerinin üzerine düşüp sıkıca bağlandı. Elleri arkasına çekilip başka bir kumaşla bağlandı. Sırtındaki güç zayıfladığında, bir el onun yakasını tutup ileri itekledi.

Keri geçitte tökezledi. Birkaç adım sonra dik bir merdivene ulaştı. Aşağı giden yolu etrafını hissederek buldu ve ardından tembelce kıvrılan bir yol boyunca eller tarafından ilerletildi.

Havanın ısısı hızla düştü. Birkaç yüz adımdan sonra Fergun durdu. Bir kilidi açan anahtarın sesiyle Keri'nin midesi düğümlendi.

Göz bağı gözlerinden çekildi. Keri kendini büyük, boş bir odanın kapısında buldu. Ellerini bağlayan kumaş da çözüldü.

"Gir içeri bakalım."

Keri, Fergun'a baktı. Bıçaklarını almak istiyordu ancak büyücüyle dövüşmeye çalışırsa onları kaybedeceğini biliyordu. Odaya kendisi girmezse, Fergun onu itecekti.

Yavaşça, duygusuzca hücre sine girdi. Kapı savrularak kapandığında onu karanlıkta bıraktı. Kilidin döndüğünü ve boğuk ayak seslerinin uzaklaştığını duydu.

İç çekerek zemine oturdu. Faren küplere binecekti.

21. BÖLÜM

BİR ÖZGÜRLÜK VAADI

Büyücü Odaları'nın koridoru boyunca aceleyle ilerleyen Rothen, yanından geçtiği büyücülerden birçok meraklı bakış çekmişti. Bazılarına başıyla selam verip tanıdıklarına gülümsedi ancak yavaşlamadı. Kendi odasının kapısına ulaştığında tokmağı tuttu ve iradesiyle kilidi açtı.

Kapı açılırken, içerideki misafir salonundan iki ses duydu.

"...babam Lord Margen'in, yani Lord Rothen'in akıl hocasının hizmetçisiydi. Büyükbabam da burada çalışırdı."

"Burada birçok akraban olmalı."

"Birkaç kişi var," dedi Tania. "Ama çoğu, Hanelerde çalışmak için gitti."

İki kadın sandalyelerde yan yana oturuyordu. Adamı gören Tania birden ayağa fırladı ve yüzü kızardı.

"Ben sizi bölmüş olmayayım," dedi Rothen, elini sallayarak.

Tania başını eğdi. "Henüz işlerimi bitirmedim, lordum," dedi. Yüzü parlayarak hızla adamın yatak odasına gitti. Sonea bunu açıkça eğlenmiş bir şekilde seyretti.

Sanırım benden artık korkmuyor.

Rothen, hizmetçiyi, kolunun altına aldığı kıyafetler ve yatak örtüleriyle geri döndüğüne şöyle bir süzdü.

Evet. İkiniz iyi anlaşıyorsunuz.

Duraksayan Tania, Rothen'e sert bir bakış attı, sonra Sonea'ya şüpheyle döndü.

Bizim böyle konuştuğumuzu anlayabiliyor mu?

İfadelerimizin değiştiğini görüyor. Bunun sessiz bir konuşma işareti olduğunu anlamak için uzun süre büyücüler etrafında olman gerekmez.

"Bizi mazur gör, Tania," dedi Rothen. Tania'nın kaşları kalktı ancak kadın hafifçe omuz silkip kıyafetleri bir sepete attı.

"İstedığınız başka bir şey var mı, Lord Rothen?"

"Hayır, teşekkür ederim Tania."

Hizmetçinin ardından kapının kapanmasını bekleyen Rothen, Sonea'nın yanına oturdu. "Sana diğerleri etraftayken zihinden zihne konuşmanın kibar karşılanmadığını söylememin vakti geldi galiba. Özellikle de sohbete katılma becerileri yoksa bu kibar değildir. Sanki birinin arkasından fısıldaşıyormuşsun gibi olur."

Sonea kaşlarını çatı. "Tania'yı rahatsız mı ettim?"

"Hayır." Rothen, kızın yüzündeki rahatlama ifadesine gülümserdi. "Yine de seni uyarmalıyım. Zihinsel iletişim sandığın kadar mahrem değildir. Zihinsel konuşmalar diğer büyücüler tarafından dinlenebilir. Özellikle de böyle niyetleri varsa."

"Yani biri biraz önce bizi dinlemiş olabilir mi?"

Rothen başını iki yana salladı. "Bu mümkün ama şüpheliyim. Böyle dinlemek kaba ve saygısızca bir şey olarak görülür. Ayrıca yoğunlaşma ve gayret gerektirir. Öyle olmasa, diğer insanların sohbetleri büyük ihtimalle aklımızı kaçırmamıza sebep olurdu."

Sonea düşünceliydi. "Dinlemeye uğraşmadan bir şey duyamıyorsan, birinin seninle konuşmak istediğini nasıl anlıyorsun?"

"Büyücüye ne kadar yakınsan, onu duymak o kadar kolaylaşır," dedi adam. "Aynı odadaysan, genellikle sana ilettikleri düşünceleri fark edersin. Uzaktaysan, önce onların dikkatini çekmen gerekir."

Adam bir elini kendi göğsünün üzerine koydu. "Mesela, ben Üniversite'deyken benimle konuşmak istiyorsan, ismimi şiddetle iletmen gerekir. Diğer büyücüler bunu duysa da, cevaplamak için ya da

konusmaya dahil olmak için zihinlerini açmazlar. Yanıt olarak senin adımı ben şiddetle iletdiğimde, seni duyduğumu anlarsın ve konuşmaya başlarız. Birbirimizin zihin sesine aşına olursak ve becerikliyse, iletmişimiz düşünceleri yoğunlaştırarak diğerlerinin bizi dinlemesini zorlaştırabiliriz. Tabii bu, uzak mesafelerde neredeyse imkânsızdır.”

“Bu kuralı çiğneyen oldu mu?”

“Büyük ihtimalle olmuştur.” Rothen omuz silkti. “O yüzden zihinsel iletişimin mahrem olmadığını hatırlamalısın. Burada bir değişimiz vardır: Sırlar konuşulmaktan çok seslendirilir.”

Sonea alay edercesine güldü. “Bu çok anlamsız bir sözmüş.”

“Birebir alırsan değil.” Adam güldü. “Ama ‘konuşma’ ve ‘duyma’ sözcükleri Lonca’da farklı anlamlara sahip. Genel nezaket kurallarına rağmen, insanların saklamak için o kadar uğraştıkları bir sırrın, ne kadar sık en son dedikoduların malzemesi olarak ortaya çıktığını bilsen şaşırırsın. Bizi duyabilecek olanların sadece büyücüler olmadığını sık sık unuturuz.”

Sonea’nın gözleri ilgiyle parladı. “Değil mi?”

“Büyü potansiyeli olan her çocuk Lonca’ya girmez,” dedi Rothen. “Mesela bu çocuk, kardeşlerin en büyüğüyse, aileye vâris olarak daha değerli gelir. Çoğu ülkedeki kanunlar, büyücülerin kendilerini siyasete bulaştırmalarını engelleyecek şekilde yazılmıştır. Bir büyücü, bir kral olamaz mesela. Bu nedenden ötürü, bir ailenin başında bir büyücü olması akıllıca değildir.

“Zihinsel iletişim, büyü potansiyeliyle gelen bir beceridir. Bazen, her ne kadar nadiren de olsa, büyücü olmamış bir birey, zihinsel iletişim becerisinin doğal olarak geliştiğini keşfedebilir. Böylesi insanlara gerçek okuması yapmaları öğretilir ki oldukça işe yarar bir beceridir.”

“Gerçek okuması mı?”

Rothen başıyla onayladı. “Bu isteksiz biriyle yapılamaz, o yüzden sadece, birinin bir başkasına duyduğunu ya da gördüğünü aktarmak istediği zamanlarda işe yarar. Lonca’da suçlamalarla alakalı bir kanunumuz var. Eğer birisi bir büyücüyü yalancılıkla ya da bir

suçla itham ederse, kendilerine gerçek okuması yapılmasına izin vermelidirler. Yoksa suçlamalarını geri çekmelidirler.”

“Bu pek adil gelmiyor,” dedi Sonea. “Kötülüğü yapan, büyücü.”

“Evet ama bu, yanlış ithamları önlüyor. Suçlanan kişi, büyücü olsun olmasın, bir gerçek okuması yapılmasını kolayca önleyebilir.” Duraksadı. “Tabii, bunun bir istisnası da var.”

Sonea kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

Rothen sandalyesinde geriye yaslanıp parmaklarını birbirlerine dayadı. “Birkaç yıl önce, oldukça kötü cinayetler işlediğinden şüphelenilen bir adam Lonca’ya getirilmişti. Yüksek Lord, yani liderimiz, zihnini okuyup onu suçlu buldu. Gönüllü olmayan bir zihnindeki engelleri geçmek büyük beceri gerektirir. Akkarin aramızdan bu işi başaran tek kişiydi ancak geçmişteki büyücülerin bunu yapabilenlerini duymuşluğum var. O, olağandışı bir adam gerçekten.”

Sonea bunu sindirdi. “Peki, katil senin bana gösterdiğin gibi sırlarını kapıların arkasına koyamaz mıydı?”

Rothen omuz silkti. “Kimse Akkarin’in bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyor ancak bir kere bir adamın zihnine girdiğinde, onun kendi düşünceleri tarafından ihanete uğraması uzun sürmez.” Duraksadı, sonra Sonea’ya dikkatle baktı. “Sen de biliyorsun ki, sırları kapıların arkasına saklamak biraz pratik gerektirir. Onların açığa çıkacağından ne kadar endişelenirsen, saklamak o kadar zor olur.”

Gözleri büyüyen Sonea bakışlarını kaçırdı. Birden suratı savunmaya geçmiş bir ifadeye büründü.

Onu gözlemleyen Rothen, ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Sonea’nın zihnine ne zaman adım atsa, kızın ondan saklamak istediği şeyler görüş açısına kayıyordu. Sonea her seferinde panikleyip onu zihninden atıyordu.

Tüm çıraklar aşağı yukarı onun gibi tepki verirdi. Rothen yakaladığı sırları onunla konuşmamıştı. Öğrencisi olarak aldığı genç adamların gizli endişeleri genellikle kişisel kusurlar, fiziksel alışkanlıklar ya da siyasi oyunlar etrafında dönerdi ve görmezlikten gelmesi kolaydı. Bunlar hakkında konuşmayan Rothen, çıraklarının

mahremiyetine saygı duyduğunu ispatlayarak onların güvende hissetmelerini sağladı.

Ne var ki bu sessizlik Sonea'nın güvende hissetmesine neden olmuyordu ve zaman azdı. Lorlen haftanın sonunda ilk ziyaretini gerçekleştirecekti ve kızın kontrol derslerine başlamış olmasını bekleyecekti. Eğer Sonea kontrolü öğrenecekse, bu korkuları aşması gerekiyordu.

"Sonea."

Sonea'nın gözleri adamınkilere tereddütle döndü. "Evet?"

"Sanırım derslerin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Sonea başıyla onayladı.

Rothen öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Genellikle bir çırağın bana zihninde gösterdikleri hakkında konuşmam. Bu onların bana daha kolay güvenmelerini sağlar ancak şu an, bu pek işimize yaramıyor. Saklı tutmak istediğin şeyleri gördüğümü biliyorsun ve bu olmamış gibi davranman pek iyi değil."

Sonea masaya bakıyor, sandalyesinin kollarını tutan parmakları beyazlaşıyordu.

"Başlangıç olarak," diye devam etti adam, "odalarımı arayacağını bekliyordum. Senin yerinde olsam aynısını yapardım. Bu benim için sorun değil. Unut gitsin."

Sonea'nın yanakları hafifçe kızardı ancak sesi çıkmadı.

"İkinci konuya gelirsek, dostların ve ailen bizden gelecek bir tehlike altında değil." Sonea başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "İşbirliği yapmazsan, onlara zarar vereceğimizden endişe ediyorsun." Rothen onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunu yapmayacağız, Sonea. Bu, Kral'ın kanunlarını çiğnemek olur."

Sonea yine gözlerini kaçırıldı. İfadesi sertleşiyordu.

"Ah, yine de endişeleniyorsun. Bizim Kral'ın kanunlarına saygı gösterdiğimizize inanman için sebep yok," diye kabul etti Rothen. "Bize güvenmek için bir sebebin yok. Bu da beni senin üçüncü korkuna getiriyor. Kaçış planlarını keşfedeceğime dair korkuna."

Sonea'nın yüzü yavaşça rengini yitirdi.

"Böyle planlar yapmaya ihtiyacın yok," dedi Rothen. "İstemezsen seni burada kalmaya zorlayamayız. Kontrolü öğrendikten sonra kalma ya da gitme tercihi senin. Büyücü olmak, hepimizin etmesi gereken bir yemin gerektirir. Bu yemin bizi ömrümüz boyunca bağlı kılar. Gönülsüzce edilecek bir yemin değildir."

Ağzı hafifçe açık kalan Sonea, ona dik dik baktı. "Beni bırakacak mısınız?"

Rothen başıyla onayladı. Söyleyeceklerini dikkatli seçmesi gerekiyordu. Lonca'nın onu güçlerini engellenmiş bir hale getirmeden bırakmayacağını söylemek için fazla erkendi ancak kızın büyü becerilerinin tümünü kaybedeceğini bilmeye de ihtiyacı vardı.

"Evet ama seni uyarmalıyım. Eğitim almadan güçlerini kullanamayacaksın. Daha önce yapabildiklerin artık mümkün olmayacak. Hiçbir şekilde büyü kullanamayacaksın." Duraksadı. "Hırsızlar'ın hiçbir işine yaramayacaksın."

Kızın rahatlamış görüntüsü onu şaşırttı. Sönük bir gülümseme Sonea'nın dudaklarına yerleşti. "Bu sorun olmayacak."

Rothen ona dikkatle baktı. "Kenar mahallelere dönmek istediğinden emin misin? Kendini korumanı sağlayacak bir gücün olmayacak."

Sonea'nın omuzları dikleşti. "Eskisinden farklı olmaz. Yeterince iyiydi durumum."

Rothen kaşlarını çattı. Kızın kendine güveninden her ne kadar etkilense de, onu sefaletin içine geri gönderme fikri endişelendiriyordu. "Ailene kavuşmak istediğini biliyorum. Lonca'ya katılman onları yüzüstü bıraktığın anlamına gelmez, Sonea. Gelip seni ziyaret edebilirler. Ya da sen gidip onları ziyaret edebilirsin."

Sonea başını iki yana salladı. "Hayır."

Rothen dudaklarını büzdü. "Senden ürkeceklerinden mi korkuyorsun? Nefret ettikleri şeye dönüşerek meskencilere ihanet edeceğinden mi korkuyorsun?"

Sonea'nın ona attığı hızlı, delici bakış, Rothen'in kızın beklediğinden çok daha isabetli fikir yürüttüğünün işaretiydi.

"Onların gözünde kabul edilebilir görünmen için ne gerekir?"

Sonea alay edercesine güldü. "Sanki Lonca ya da Kral benim meskenciler için istediğim şeyleri yapmama izin verir!"

"Bunun kolay olacağını söyleyip seni yanıltmayacağım," diye cevapladı Rothen. "Ama bu olasılığı bir düşünmelisin. Büyü sıradan bir yetenek değildir. Çoğu insan buna sahip olmak için tüm zenginliklerini vermeye hazırdır. Burada öğrenebileceklerini düşün. Diğerlerine yardım etmek için bunları nasıl kullanabileceğini düşün."

Sonea'nın bakışı bir an yumuşadı, sonra ifadesi yine sertleşti.

"Burada olmamın tek sebebi kontrolü öğrenmek."

Rothen yavaşça başıyla onayladı. "Tek istediğin buysa, sana verebileceğimizin tümü o. Kenar mahallelere dönmeyi seçtiğini duymak buradaki herkes için büyük bir sürpriz olacak. Çoğu, hayatının tümünü sefalet içinde geçirmiş birinin böylesi bir teklifi nasıl reddettiğini anlamayacaktır. Seni, zenginlik ya da lükse pek değer vermediğini bilecek kadar tanıyorum." Omuz silkti, sonra gülümsedi. "Ve böyle olduğun için sana saygı duyacak tek kişi de ben olmayacağım. Yine de, seni bize katılman konusunda ikna etmek için var gücümle uğraşacağımı bilmelisin."

Sonea, Rothen'in hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa gülümsedi. "Uyarın için teşekkürler."

Kendini memnun hisseden Rothen avuç içlerini birbirine sürttü. "Eh, bu kadarı yeter. Derslerine başlayalım mı?"

Sonea tereddüt etti. Sonra sandalyesini adamın sandalyesinin karşısına aldı. Onun hevesine şaşırان Rothen, Sonea'nın uzattığı elleri tuttu.

Gözlerini kapadı, nefesini yavaşlattı ve kendini kızın zihnine götürecek varlığı aradı. Kız artık zihninde canlandırma konusunda oldukça antrenmanlıydı ve Rothen kendini bir anda açık bir kapının önünde buldu. İlerlediğinde tanıdık bir odaya girdi. Sonea odanın merkezinde duruyordu.

Havayı bir kararlılık duygusu sarmıştı. Rothen manzaradaki alışık olduğu rahatsızlığı bekledi ancak odada istenmeyen hiçbir şey

ortaya çıkmadı. Hem şaşkınlıkla hem de memnuniyetle Sonea'nın imgesine başıyla selam verdi.

Bana gücünün kapısını göster.

Kız başını çevirdi. Onun bakışlarını takip eden Rothen, kendini beyaz bir kapının önünde buldu.

Şimdi onu aç ve beni dikkatlice dinle. Sana şu gücünü nasıl kontrol edeceğini göstereceğim.

Dizlerinin üzerine çöken Keri, öfkeyle nefes verdi.

Elleriyle ne zaman sekiz bacaklı faren böceklerini hissetse nefesi boğazında düğümlenerek, hapsedildiği hücreyi dikkatlice incelemişti. Arayışı ona duvarların büyük taş tuğlalardan, zemininse sert topraktan olduğunu göstermişti. Kapıysa büyük demir menteşeleri olan kalın bir tahtaydı.

Büyücünün ayak sesleri onun duyacağı noktayı geçtiği andan itibaren ceketinden bir maymuncuk çıkarmış, kapıyı aramıştı. Anahtar deliğini bulduğunda kilidi zorlayıp mekanizmanın döndüğünü duymuş ancak kapıyı çektiğinde açamamıştı.

O anda gülmüştü. Büyücünün kapıyı kilitlenmediği kafasına dank etmişti. Az önce yaptığı, kilidi kapamak olmuştu.

Tekrar kilidi döndürdüğünde kapının hâlâ açılmadığını fark etmişti. Bir anahtarın dönüş sesini duyduğunu hatırlayarak bir başka kilit olduğuna kanaat getirmişti. Diğer anahtar deliğini aramıştı.

Aradığı deliği bulamadığında kapıyı tutan kilidin sadece dış tarafta bir deliğe sahip olduğunu düşünmüştü. Maymuncuğunu alıp onu kapı ve eşiği arasındaki boşluğa yerleştirmişti. Sanki bir şeyi kavramış gibiydi.

İlk denemesinde kilidi bulduğunu düşünerek mutlu olan Keri, kilidi çekmek üzere maymuncuğunu kullanmış, tek yapabildiği aletin orada takılı kalmasını sağlamak olmuştu.

Küçük demir parçasını döndürüp sallayarak çıkarmaya çalışmış, bükülmesine neden olmuştu. Ona zarar vermekten korkarak

aleti boşlukta takılı bırakıp bir başka maymuncuk çıkarmıştı. Onu, ilkinden biraz daha yükseğe yerleştirmişti.

İlk maymuncuğun neye takıldığını görmeye şans bulamadan ikincisini de kaptırmıştı. Lanet okuyan Keri, onu tüm gücüyle çektiğinde bükmekten fazlasını başaramamıştı.

Üçüncü bir maymuncuk almak üzere ceketine eline daldırıp bunu da zemin ve kapı arasındaki boşluğa sokmuştu. Anında o da takılı kalmıştı. Ne kadar sert çekerse çeksin, maymuncuk yerinde kalmıştı. Diğerlerini tekrar çıkarmaya çalıştığında da başarı sağlayamamıştı.

Karanlık saatler geçerken aletlerini geri almaya birkaç kez daha yeltenmişti. Bir maymuncuğu o hızda alıp tutabilecek hiçbir mekanizma aklına gelmiyordu. Büyü dışında hiçbir şey tabii.

Bacakları soğuktan ağrıyarak ayakları üzerine doğruldu. Dengesini sağlamak için bir elini duvara koymak zorunda kaldı. Midesi gurulduyor, ona en son bir şeyler yediğinden beri ne kadar zaman geçtiğini hatırlatıyordu ancak susuzluk daha kötüydü. Bir kupa bol ya da bir bardak paçi suyu, hatta birazcık suya özlem duyuyordu.

Bir kez daha bu hücrede ölüme terk edilip edilmediğini merak etti. Ne var ki Lonca onun ölmesini istiyor olsa, bu işi onu bir yere saklamadan önce ayarlarlardı. Bu ona biraz umut veriyordu. Şimdilik planlarının onun hayatta olmasına bağlı olduğu anlamına geliyordu bu. Yine de, o planlar başarısız olursa, kendini oldukça aç kalmış bir durumda bulabilirdi.

Diğer büyücüyü, yani mavi cüppeli olanı düşünen Keri, o adamın tavırlarında herhangi bir düzmece hatırlayamadı. Büyücü ya güven vermekte oldukça becerikliydi ya da Keri'nin kısa süre sonra hapsedileceği hakkında bir bilgisi yoktu. Eğer ikinci seçenek doğruysa, bu iş Fergun'un bir oyunuydu.

Sarışın büyücü bu işin tek sorumlusu olsa da olmasa da, Keri hapsedilmesinin sadece iki nedenini görebiliyordu. Hırsızlar ya da Sonea.

Eğer büyücüler Keri'yi Hırsızlar'ı manipüle etmek üzere kullanma amacındaysa, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Faren Keri'ye o kadar da ihtiyaç duymuyordu ve onu çok önemsemiyordu.

Bilgi almak amacıyla ona işkence edebilirlerdi. Keri böyle bir ikna yoluna karşı koyabileceğini düşünmeyi tercih etse de, kendini kandıracağı yoktu. Böyle bir şeyle yüzleşene dek sessiz kalıp kalamayacağını bilmesi mümkün değildi.

Büyücülerin onun zihnini ne olursa olsun okuyabilmesi de olasıydı. Bunu yaparlarsa, Keri'nin Hırsızlar'a karşı kullanılabilecek azıcık bilgisini keşfederlerdi. Bunu anladıklarında da, büyük ihtimalle onu kalıcı olarak karanlığa terk ederlerdi.

Ama Keri, Hırsızlar'ın onların hedefi olduğundan şüpheliydi. Şimdiye kadar onu sorguya çekerlerdi.

O ana kadar kendisine sorulan soruların tümü Sonea'yla alakalıydı. Üniversite'ye doğru giderken Fergun Keri'ye nasıl bir ilişkileri olduğunu sormuştu. Eğer büyücüler Keri'nin kız için önemli olup olmadığını bilmek istiyorsa, büyük ihtimalle amaçları Keri'yi Sonea'ya karşı bir şantaj aracı olarak kullanmaktı.

Sonea'nın durumunu daha da kötüye soktuğu düşüncesi Keri'yi ölüme terk edilme korkusu kadar, hatta ondan daha fazla yaralıyordu. Üniversite'yi görmek konusunda aklı çelinmeseydi keşke. Bunu düşündükçe, kendine merakı için daha çok lanet okuyordu.

Nefes alıp veriş sesleri arasında, uzaktan gelen ayak seslerini duydu. Bu sesler yükseldikçe öfkesi azalıp kalp atışları hızlanmaya başladı.

Ayak sesleri kapının dışında durdu. Tok bir metal sesi geldi, ardından bunu zemine düşen maymuncukların daha hafif sesleri takip etti. Işık, kapı açıldıkça içeri doldu.

Fergun ve ışığı kapıdan içeri girdi. Parlaklığa karşı gözlerini kırptıran Keri, büyücünün ona kısılmış gözlerle baktığını görüp bakışlarını yere çevirdi.

"Ah, şunlara bak," diye mırıldandı Fergun. Yana dönüp taşıdığı tepsi ve şişeyi bıraktı. Bunlar düşmek yerine zemine yavaşça sü-

zöldüler. Adam parmaklarını araladığında, yerdeki maymuncuklar eline itaatkâr birer edayla ulaştılar.

Bunları inceleyen büyücünün kaşları kalktı. Başını kaldırıp Keri'ye baktı ve gülümsedi.

"Bunların işe yarayacağını gerçekten düşünmedin herhalde, değil mi? Böylesi şeyler hakkında biraz tecrüben olacağını beklemiştim, o yüzden bazı önlemler aldım." Gözleri Keri'nin kıyafetlerine ilişti. "Bunlardan birkaç tane daha var mı, bir yerlerine sakladığın?"

Keri dudaklarına gelen inkârı yutkundu. Fergun buna asla inanmazdı. Gülümseyen büyücü, elini uzattı.

"Bana ver onları."

Keri tereddüt etti. Kıyafetleri içinde saklı olan aletlerin birkaçından vazgeçerse, daha değerli olanların bazılarını elinde tutabilirdi.

Fergun yaklaştı.

"Haydi ama. Burada ne işine yarayacaklar ki?" Parmaklarını oynattı. "Ver onları."

Keri yavaşça ceketine elini soktu ve daha az işe yarayacak aletlerden bir avuç dolusu çıkardı. Büyücüye öfkeli bakışlar atarak onları uzatılmış ele bıraktı.

Fergun maymuncuklara düşünceli bir bakış attı, sonra Keri'nin bakışlarına karşılık verdi. Şeytani gülümsemesi ağzına ince bir şekil verdi.

"Tüm sahip olduklarının bunlar olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Adamın parmakları esnedi. Keri görünmez bir şeyin göğsüne bastırıldığını hissetti ve ardından duvara çarpına kadar gerisin geri tökezledi. Bir güç etrafını çevrelemiş, tuğlalara doğru onu mıhlamıştı.

Fergun yaklaşp Keri'nin ceketini inceledi. Hızlı bir hareketle kıyafetin astarını yırtarak gizlenmiş cepleri ortaya çıkardı. İçindekileri alıp, dikkatini Keri'nin diğer kıyafetlerine çevirdi.

Botlarındaki bıçakları çekerken kısa bir tatmin hırıltısı çıkaran Fergun, hançerleri bulduğunda bu tonunu daha takdir eder bir hale getirdi. Doğrulup silahlardan birini kınından çıkardı. Bıçağın en geniş

bölümünü inceledi. Orada, Keri'nin ismini aldığı küçük sürüngenin kaba bir resmi kazılıydı.

“Kerini,” dedi büyücü. Keri'ye baktı.

Keri ona meydan okurcasına karşılık verdiğinde Fergun kıs kıs gülerek geriledi. Cüppesinden büyük, kare bir kumaş çıkarıp araç gereçler ve silahları sardı, sonra kapıya döndü.

Büyücünün herhangi bir açıklama yapmadan gideceğini fark eden Keri'nin kalbi duracak gibi oldu.

“Bekle! Benden ne istiyorsun? Neden buradayım?”

Fergun onu duymazlıktan geldi. Kapı kapanırken büyü gücü kayboldu ve Keri dizleri üzerine tökezledi. Öfkeyle nefes nefese kalarak ceketini elleriyle yokladı. Aletlerinin çoğunun alındığını fark ettiğinde lanet okudu. Kaybettiğine en çok yandığı şeyler hançerleriydi ancak o büyüklükteki silahları saklamak zordu.

Topukları üzerine oturarak, uzunca iç çekti. Hâlâ birkaç şeyi vardı. İşe yarayabilirlerdi. Şimdi tek yapması gereken bir plan hazırlamaktı.

22. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR TEKLİF

“Zorunda mıyım?”

“Evet.” Dannyl, Rothen’i omuzlarından tutup döndürdü ve odasından dışarı itti. “Eğer kendini böyle saklarsan, Fergun’un destekçilerinin söylediklerini doğrulamaktan fazlasını yapmazsın.”

İç geçiren Rothen, Dannyl’i koridor boyunca takip etti. “Haklısın, biliyorum. Son iki haftadır neredeyse kimseyle konuşmadım. Ayrıca Lorlen’den ziyaretini birkaç gün ertelemesini de rica etmeliyim. Bir dakika...” Başını kaldıran Rothen’in alnı kırıştı. “Fergun’un destekçileri ne diyor ki?”

Dannyl acı acı gülümsedi. “Kızın kontrolü birkaç günde öğrendiğini ve senin onu Fergun görmesin diye kilit altında tuttuğunu.”

Rothen kaba bir ses çıkardı. “Saçmalığa bak. Geçen hafta maruz kaldığım baş ağrıların birazına onların nasıl katlanacağını görmek isterdim.” Yüzü ekşidi. “Sanırım bu, Lorlen’i fazla geciktiremeyeceğim anlamına geliyor.”

“Öyle,” diye katıldı Dannyl.

Büyücü Odaları’nın girişine ulaşıp dışarı adım attılar. Kar her ne kadar cıraklar tarafından her sabah ve akşam eritilerek yollar ve sert zeminli alanlar açılrsa da, avlu şimdiden ince, beyaz bir pudrayla kaplanmıştı. Yedi Kemer’e geçerlerken çizimleri altında eziliyordu.

Gece Odası'nın ılıkliğına adım attıklarında, birkaç göz onlara döndü. Büyücülerin birkaçı onlara doğru hareketlendiğinde Dannyl dostunun hafifçe inlediğini duydu. Sarrin, Başsimyacı ilk gelendi.

“İyi akşamlar, Lord Rothen, Lord Dannyl. Nasılsınız?”

“İyiyiz, Lord Sarrin,” diye yanıtladı Rothen.

“Mahalle kızında ilerleme var mı?”

Büyücüler onun cevabını duymak üzere yaklaşırken Rothen duraksadı. “Sonea oldukça iyi,” dedi onlara. “Beni zihninden uzaklaştırmaya son verene kadar uzun süre geçti. Beklendiği gibi, bizden oldukça şüpheli.”

“Oldukça iyi mi?” diye mırıldandı kalabalıktaki bir büyücü. “Çok az çırağın işi iki hafta sürer.”

Rothen'in ifadesi karanlık bir hal alırken Dannyl gülümsedi.

Dostu, konuşan adama döndü. “Unutmamalısınız ki, o bize üstüne titreyen bir anne baba tarafından gönderilmiş çekingen bir çirak değil. İki hafta öncesine kadar bizim onu öldürme niyetinde olduğumuza inanıyordu. Güvenini kazanmak biraz zaman aldı.”

“Kontrol antrenmanlarına ne zaman başladınız?” diye sordu bir başka büyücü.

Rothen tereddüt etti. “İki gün önce.”

Büyücüler arasında mırıldanma başladı. Aralarından birkaçı somurtup başlarını iki yana salladılar.

“O durumda, takdir edilesi bir ilerleme kaydettiğinizi düşünüyorum, Lord Rothen,” dedi yeni bir ses.

Dannyl dönüp Leydi Vinara'nın kalabalık arasından hareket ettiğini gördü. Başşifacı yaklaşırken, büyücüler saygıyla kenara çekildiler.

“Onun gücünde ne gördünüz?”

Rothen gülümsedi. “İçinde ne saklı olduğunu ilk kez gördüğümde buna inanmadım. Sahip olduğu güç olağanüstü!”

Dinleyenler arasındaki mırıldanmalar daha da şiddetlendi. Dannyl kendi kendine başıyla onayladı. *İyi*, diye düşündü. *Eğer kız güçlüyse, insanlar onun vasisi olarak Rothen'i destekler.*

Topluluğun önüne yakın duran, daha yaşlı bir büyücü omuz silkti. "Ama kızın güçlü olduğunu biliyorduk. Öyle olmasa güçleri kendiliğinden gelişmezdi."

Vinara gülümsedi. "Tabii, güç bir çırağı anlamının en önemli sınaması değildir. Ne gibi yetenekler sergiledi?"

Rothén dudaklarını büzdü. "Zihninde görüntü yaratma becerisi iyi. Bu ona çoğu alanda yardımcı olacaktır. Hafızası da iyi. Onun zeki ve dikkatli bir öğrenci olduğunu söyleyebilirim."

"Güçlerini kullanmaya çalıştı mı hiç?" diye sordu kırmızı cüppeli bir büyücü.

"Buraya geldiğinden beri çalışmadı. Tehlikeyi oldukça iyi anlıyor."

Sorular devam etti. Kalabalıkta etrafa bakınan Dannyl, yaklaşan bir grup büyücü içinde düz, sarışın bir kafanın görüntüsünü yakaladı. Rothén'e yakınlıktı ve bir uyarı fısıldamak üzere uygun bir an bekledi.

Lord Dannyl.

Topluluk içindeki birkaç büyücü gözlerini kırpıştırıp Dannyl'e baktı. Zihin sesini tanıyan Dannyl odayı taradı ve Yönetici Lorlen'i her zamanki sandalyesinde otururken gördü. Mavi cüppeli büyücü Rothén'e eliyle işaret etti, sonra gelmelerini istedi.

Gülümseyen Dannyl başıyla onayladı ve Rothén'in kulağına yaklaştı.

"Sanırım Yönetici seni kurtarma arzusunda."

Rothén Yönetici'ye bakmak üzere dönerken, Dannyl Fergun'un topluluğa ulaştığını gördü. Konuşmalara tanıdık bir ses dahil oldu ve birkaç surat savaşçıya doğru döndü.

"Affedersiniz," dedi Rothén. "Yönetici Lorlen'le konuşmalıyım." Başını kibarca eğerek Dannyl'i Lorlen'in olduğu tarafa doğru hafifçe dürttü.

Arkasına bakan Dannyl'in gözleri bir anlığına Fergun'unkilerle buluştu. Savaşçının ağzı tatmin olmuş bir gülümsemeyle gerilmişti.

Lorlen'in sandalyesine ulaştıklarında Yönetici, yanındaki sandalyeleri eliyle işaret etti. "İyi akşamlar, Lord Rothen, Lord Dannyl. Oturun. Sonea'nın gelişiminden bahsedin."

Rothen oturmadı. "O konuda sizinle özel olarak konuşmayı umuyordum, sayın Yönetici."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Pekâlâ. Ziyafet Odası'nda konuşmak ister misiniz?"

"Lütfen."

Yönetici kalkarak onları yakındaki bir kapıya götürdü. Eşikten geçtiklerinde adamın kafası üzerinde bir küre ışık aydınlandı ve odanın büyük kısmını kaplayan devasa bir masayı ortaya çıkardı.

Lorlen masa etrafında dizilmiş sandalyelerden birini çekip oturdu. "Bacığınız nasıl, Lord Dannyl?"

Dannyl başını kaldırdı, şaşırmıştı. "Daha iyi."

"Topallayışınız bu akşam nüksetmiş görünüyor," diye gözlemledi Lorlen.

"Soğuktan," diye yanıtladı Dannyl.

"Ah, anlıyorum." Lorlen başıyla onaylayıp Rothen'e döndü. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Kontrol antrenmanlarına iki gün önce başladım," dedi Rothen. Lorlen somurttu ancak Rothen devam ederken sessizliğini korudu. "İki hafta içinde kızın gelişimini kontrol etmek ve ondan önce de bir başka büyücüyle tanıştırmamı istediniz. Onun ilerleyişindeki yavaşlıktan dolayı ziyaretçiler tarafından dikkati dağılsın istemedim ama yakında hazır olacağını düşünüyorum. Ziyaretinizi birkaç günlüğüne erteleyebilir misiniz?"

Lorlen Rothen'e şöyle bir baktı, sonra başıyla onayladı. "Sadece birkaç günlüğüne."

"Teşekkür ederim. Başka bir konu daha var. Erken de olsa, şimdiden düşünmeye başlamamız gereken bir olasılık."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Nedir?"

“Sonea Lonca’ya katılmak istemiyor. Ben...” Rothen iç çekti. “Güvenini kazanmak için ona, kenar mahallelere dönmek isterse gidebileceğini söyledim. Ne de olsa onu yemin etmeye zorlayamayız.”

“Ona güçlerini engelleyeceğimizi anlattınız mı?”

“Henüz değil.” Rothen kaşlarını çatı. “Ama bunu umursayacağını sanmam. Ona güçlerini asla kullanamayabileceği konusunda uyarıda bulundum ve bundan memnun olmuş görüldü. Sanırım güçlerinden kurtulmayı tercih edecektir.”

Lorlen başıyla onayladı. “Buna şaşırmadım. Büyüyü sadece kontrol edilemez, yıkıcı bir güç olarak tecrübe etti.” Dudaklarını büzdü. “Belki de ona birkaç işe yarar numara öğretilseniz, sevmeye başlayabilir.”

Rothen kaşlarını çatı. “Gücünü tam olarak kontrol etmeye başlamadan kullanmamalı. Ama kontrolü öğrendiği anda bizim onu salıvermemizi bekleyecektir.”

“Kontrol dersi ve büyü dersi arasındaki farkı bilmiyor,” dedi Dannyl. “Dersin kontrolden büyü kullanımına geçmesine izin verilebilir. Bu ona kalması konusunda ikna etmek için zaman da verir.”

“Fazla değil,” diye ekledi Lorlen. “Fergun kızın kontrolü tam olarak ne zaman öğrendiğini bilmek zorunda değil ama onu uzun süre kandıramazsınız. Fazladan bir hafta kazanabilirsiniz ancak.”

Rothen Lorlen’e beklentiyle baktı. Yönetici iç çekti ve elini teslimiyet edasıyla salladı. “Pekâlâ. Sadece bu işten Fergun’un haberi olmasın, yoksa sonsuza kadar başıma kakar.”

“Eğer haberi olursa, kızın kontrolünü sınıdığımızı söyleriz,” dedi Dannyl. “Ne de olsa o olağandışı şekilde güçlü. Herhangi bir hata yapmasını istemeyiz.”

Lorlen Dannyl’e tartan bir bakış attı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama onun yerine başını iki yana sallayıp Rothen’e döndü. “Konuşmak istedikleriniz bu kadar mı?”

“Evet, teşekkürler, sayın Yönetici,” diye yanıtladı Rothen.

“Öyleyse birkaç gün içinde ziyaretinize geleceğim. Kızı önce kimle tanıştıracığınızı düşündünüz mü?”

Rothen’in işaret edercesine baktığı Dannyl gözlerini kırptırdı.

“Ben mi?”

Rothen gülümsedi. “Evet. Sanırım yarın, öğleden sonra iyi olur.”

Dannyl karşı çıkmak üzere ağzını açtı, sonra Lorlen’in ona yakından baktığını fark ettiğinde tekrar kapadı.

“Pekâlâ,” dedi gönülsüzce. “Çatal bıçak takımlarını saklamayı ihmal etme yeter.”

Sonea sıkılmıştı.

Uyumak için çok erkendi. Tania akşam yemeğinden hemen sonra tabaklarla beraber gitmiş, çok geçmeden Rothen de ortadan kaybolmuştu. Rothen’in ona okuması için sabah getirdiği kitabı bitirmiş olan Sonea odada volta atıyor, süsleri ve kitaplığı inceliyordu.

Ne ilginç ne de anlayabileceği bir şey bularak, pencereye gidip dışarı baktı. Gökyüzünde ay yoktu ve bahçe karanlığa gömülüydü. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

İç geçirerek yatağa erkenden gitmeye karar verdi. Perdeyi kapayıp yatak odasına geçti. Ana kapı çalınınca donakaldı.

Dönüp kapıya dik dik baktı. Rothen girmeden önce kapıyı çalmazdı ve Tania’nın kapıya vuruşu kibarca olurdu. Bu kez kapı ısrarla çalınıyordu. Daha önce birkaç ziyaretçi de kapıya vurmuştu ancak Rothen onları asla içeri davet etmemişti.

Kapı tekrar çalındığında ürperen Sonea, kapıya doğru yavaşça ilerledi.

“Kim o?”

“Bir dost,” dedi kapının ardındaki ses.

“Rothen burada değil.”

“Rothen’le konuşmak istemiyorum. Seninle konuşmak istiyorum, Sonea.”

Sonea kapıya bakakaldı. Kalbi küt küt atmaya başladı.

“Neden?”

“Sana söyleyeceğim önemli bir şey var. *Onun* sana söylemeyeceği bir şey.”

Rothen ondan bir şey mi saklıyordu? Panik ve heyecan kalbini çok daha hızlı bir ritme sokmuştu. Bu yabancı her kimse, onun için büyücülere karşı gelmeyi göze almıştı. Sonea, kapının içinden bakıp ziyaretçinin kim olduğunu görebilmeyi diledi.

Peki, şimdi tam da adama güvenmeye ihtiyacı varken, Rothen hakkında rahatsız edici bir şey öğrenmek iyi bir fikir miydi?

“Sonea. Beni içeri al. Koridor boş ama bu uzun sürmez. Seninle konuşmak için tek fırsatım bu.”

“Yapamam. Kapı kilitli.”

“Bir kez daha dene.”

Sonea kapı tokmağına baktı. Odalarda kaldığı ilk günlerde bunu birkaç kez denemiş olmasına rağmen, her zaman kilitliydi. Uzunarak tokmağı çevirdi ve kapı savrulurak açıldığında şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Önce kırmızı bir cüppe kolu, sonra da kırmızı cüppenin tamamı ortaya çıktı. Gerileyen Sonea, büyücüye endişeyle gözlerini dikti. Bir hizmetçi ya da hizmetçi kılığında bir kurtarıcı beklemişti. Tabii, bu adam sırf ona ulaşabilmek için cüppe giymeye cüret etmediyse...

Adam kapıyı arkasından yavaşça kapadı, sonra doğrulup ona baktı.

“Merhaba, Sonea. Sonunda tanışıyoruz. Ben Lord Fergun.”

“Bir büyücü müsün?”

“Evet. Lord Rothen gibi bir büyücü olmasam da.” Adam bir elini göğsüne koydu.

Sonea kaşlarını çatı. “Bir Savaşçı mısın?”

Fergun gülümsedi. Sonea, bu adamın Rothen'den çok daha genç ve oldukça yakışıklı olduğunu fark etti. Saçı açık renkti ve düzgünce taranmıştı. Yüz hatları hem pürüzsüz hem de güçlü bir havaya sahipti. Sonea onu daha önce bir yerde gördüğünü düşündü ama nerede olduğunu hatırlayamadı.

“Öyleyim,” dedi adam. “Ama benim bahsettiğim fark o değil.” Elini kalbinin olduğu yerde tuttu. “Ben, senin tarafmdayım.”

“Rothen değil mi yani?”

“Değ il ama niyeti iyi,” diye ekledi adam. “Rothen diğ erleri için en iyisinin ne olduğunu bildiğ ine inanan adamlardandır. Özellikle de senin gibi genç bir kadın için. Ne var ki ben, seni kendi seçimlerini yapma özgürlüğüne sahip bir yetişkin olarak görüyorum.” Bir kaş ını kald ırd ı. “Söyleyeceklerimi dinlemek mi istersin, yoksa huzurunu daha fazla bozmamam ı mı istersin?”

Kalbi hâlâ küt küt atsa da, Sonea baş ıyla onayladı ve sandalyeleri gösterdi. “Kalabilirsin,” dedi. “Dinleyeceğ im.”

Baş ını kibarca eğ en adam, süzülürcesine bir sandalyeye gitti. Karşı sandalyeye oturan Sonea, ona beklentiyle baktı.

“Her ş eyden önce ş unu sormalıyım: Rothen sana Lonca’ya katılabileceğ ini söyledi mi?” diye sordu adam.

“Evet.”

“Peki, bir büyücü olmak için ne yapman gerektiğ ini anlattı mı?”

Sonea omuz silkti. “Biraz. Yemin etmek ve yıllar boyu eğitim görmek gerektiğ ini anlattı.”

“Ne üzerine yemin etmen gerektiğ ini biliyor musun?”

Sonea baş ını iki yana salladı. “Hayır, ama bunun önemi yok. Lonca’ya katılmak istemiyorum.”

Adam gözlerini kırpış tırd ı. “Lonca’ya katılmak istemiyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

Yavaş ça baş ıyla onaylayan adam, sandalyesinde arkaya yaslandı. Kısa bir süre sessiz ve düş ünceli kald ı, sonra bakış ları tekrar ona iliş ti.

“Neden istemediğ ini sorabilir miyim?”

Sonea adamı dikkatlice tarttı. Rothen ona birçok büyücünün, Lonca’nın teklifini reddettiğ inde ş aş ıracaklarını söylemişti.

“Evime dönmek istiyorum,” dedi Sonea.

Adam tekrar baş ıyla onayladı. “Lonca’nın kendi etki alanı dışında hiçbir büyücünün var olmasına izin vermeyeceğ ini biliyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı Sonea. “Bunu herkes bilir.”

“Öyleyse senin buradan öylece gitmene izin vermeyeceklerini biliyorsun.”

“Güçlerimi kullanamayacağım, bir tehdit olmamak için.”

Adam tekrar kaşlarını kaldırdı. “Yani Rothen Lonca’nın senin güçlerini engelleyeceğini söyledi, öyle mi?”

Sonea kaşlarını çattı. Güçlerini *engellemek* mi?

Adam yavaşça başıyla onayladı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sana sadece gerçeğin bir parçasını anlatmış.” Öne doğru eğildi. “Yüksek Büyücüler, güçlerini senin içinde kafesleyecek ve onlara ulaşamamanı sağlayacaklar. Bu... pek de hoş bir prosedür değildir ve o kafes ömrünün geri kalanında seninle olacak. Görüyorsun ya, güçlerini nasıl kullanacağını bilemesen bile, onları kendi başına nasıl kullanacağını keşfetme şansın hep var. Ya da sana bunu öğretmeye gönüllü kaçak bir büyücüyle karşılaşabilirsin, her ne kadar bu olası olmasa da. Kanunlara göre, Lonca senin büyü kullanmamanı sağlamak zorunda.”

Adam konuşurken, Sonea’nın iliklerinde bir ürperti oluştu. Masaya bakarak, Rothen’in ona anlattığı şeyleri düşündü. Daha az korkutucu gelsin diye, bilerek ona gerçeği yarım yamalak mı anlatmıştı? Büyük ihtimalle öyleydi. Rothen’in ona serbest bırakılacağı sözünü sadece *söylemiş* olduğunu fark ettiğinde, şüpheleri daha da güçlendi. Sonea, bunu adamın zihninde görüp de doğruluğundan emin olmamıştı...

Kırmızı cüppeli büyücüye baktı. Peki ya *bu adamın* söylediği herhangi bir şeye nasıl güvenecekti? Yine de, adamın yalan söyleyerek ne kazanç sağlayacağını bilemiyordu çünkü kontrolü öğrendiğinde gerçeği de görecekti.

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

Adam ona çarpık bir şekilde gülümsedi. “Söylediğim gibi, ben senin tarafındayım. Gerçeği bilmeye ihtiyacın var ve... sana başka bir seçenek önerebilirim.”

Sonea doğruldu. “Başka bir seçenek mi?”

Adam dudaklarını büzdü. “Bu kolay olmayacak. Rothen sana henüz vasilik hakkında bir şeyler anlattı mı?”

Sonea başını olumsuzca salladı.

Adam gözlerini devirdi. “Sana hiçbir şey anlatmamış! Dinle.” Öne doğru eğilerek, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Vasilik büyücülere çırakların eğitimini kontrol hakkı verir. Rothen, Arındırma’dan beri senin vasiliğin üzerinde hak iddia ediyor. Bunu duyduğumda karşı iddiada bulunmaya karar verdim. Bu, Lonca’nın bir Oturum düzenlemesini gerekli kılar, yani bir toplantı. Orada, kimin senin vasiliğini üzerine alacağına karar verilir. Bana kendi iddiamı kazanmada yardımcı olursan, böylece...”

“Ben Lonca’ya katılmayacakken neden bir Oturum düzenlesinler ki?” diye araya girdi Sonea.

Adam yatıştırma amaçlı ellerini kaldırdı. “Beni bir dinle, Sonea.” Derin bir nefes alan adam sözüne devam etti. “Lonca’ya katılmayı reddedersen, güçlerin engellenecek ve kenar mahallelere geri gönderileceksin. Fakat kalmaya karar verirsen ve vasin ben olursam, sana yardımcı olabilirim.”

Sonea kaşlarını çattı. “Nasıl?”

Adam gülümsedi. “Bir gün basitçe ortadan kaybolacaksın. İstersen kenar mahallelere dönebilirsin. Sana büyüünü nasıl bulunamaz kılabileceğini öğretirim. Böylece güçlerin engellenmiş olmaz. İlk başta seni arayacaklardır ama akıllı davranırsan seni bu kez bulamazlar.”

Sonea adama inanamayarak baktı. “Ama Lonca’nın kanunlarını çiğnemiş olursun.”

Adam yavaşça başıyla onayladı. “Biliyorum.” Yüzünde farklı duygular oluşan adam ayağa kalktı ve pencereye gitti. “İnsanların istemedikleri şeylere dönüşmelerini görmekten hoşlanmam,” dedi Sonea’ya. “Bak.” Dönerek yanına geldi ve elini kıza uzattı. Avcu nasırlı ve yaralıydı.

“Kılıç sanatı. Fark ettiğin üzere ben bir Savaşçıyım. Bu, bir zamanlar olmak istediğim şeye en yakın iş. Çocukken bir kılıç ustası olmayı hayal ederdim. Her gün saatlerce antrenman yapardım. En büyük öğretmenler tarafından eğitilmeyi hayal ederdim.”

İç geçiren adam başını iki yana salladı. “Sonra büyü potansiyelim keşfedildi. Bu fazla bir şey değildi ancak annem ve babam

ailede bir büyücü olmasını istediler. Bunun Hanelerine büyük prestij getireceğini söylediler.

“Böylece Lonca’ya katılmama karar verildi. Bunu reddetmek için fazla küçüktüm ve büyüün gerçekten istediğim şey olmadığını bilemeyecek kadar şüphelerle doluydum. Güçlerim kuvvetli değildi ama onları iyi kullanmayı öğrenmiştim. Yine de, bundan zevk aldığım yoktu. Diğer büyücüler dürüst, yüz yüze çarpışma fikrine yukarıdan baksa da, dövüş becerilerimi hep geliştirdim. Hayal ettiğim hayata en çok bu kadar yaklaşabildim.”

Başını kaldıran adam, ona parlayan gözlerle baktı. “Rothen’in sana aynını yapmasına izin vermeyeceğim. Lonca’ya katılmak istemiyorsan, sana kaçmanda yardımcı olacağım. Ama bana güvenmelisin. Lonca siyaseti ve kanunlar, hem dolambaçlı hem de kafa karıştırıcıdır.” Sandalyesine döndü ancak oturmadı. “Sana yardım etmemi istiyor musun?”

Sonea bakışlarını aşağı çevirdi. Adamın hikâyesi ve bunu anlattığındaki heyecan onu her ne kadar etkilemiş olsa da, bazı kısımları rahatsız ediciydi. Büyü yeteneğini koruması, yine bir kaçak olmaya değer miydi?

Sonra Keri’nin buna ne diyeceğini düşündü. Neden sadece yüksek sınıflar büyüye olsundu ki? Lonca aşağı sınıflardan kimseyi kabul etmiyorsa, neden o sınıfların kendi büyücüleri olmasını?

“Evet.” Başını kaldırarak adamın gözlerine baktı. “Ama bunu düşünmem gerekiyor. Seni tanımıyorum. Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce şu vasılık işini kendim öğrenmem lazım.”

Adam başıyla onayladı. “Anlıyorum. Bunu düşün ama fazla uzun sürmesin. Rothen, sen kontrolü öğrenene kadar Yönetici Lorlen’i herkesi senden uzakta tutma konusunda ikna etti. Hiç şüphesiz bunu senden gerçekleri saklamak için yaptı. Bu kararı delerek çok şeyi riske attım. Seni yakında tekrar ziyaret etmeye çalışacağım ama bana mutlaka bir cevabın olmalı. Üçüncü bir fırsatım olmayabilir.”

“Tamam.”

Kapıya bakan adam iç çekti. “Gitsem iyi olur. Beni senle burada bulursa, bu pek iyi bir şey olmaz.”

Kapıya gidip aralayarak dışarı baktı. Sonea’ya son bir acı gülümseme göstermek için duraksadıktan sonra dışarı çıktı. Kapıyı ardından kapadı.

Tekrar yalnız kalan Sonea oturup masaya dik dik bakarken, büyücünün sözleri zihninde dönüyordu. Fergun’un ona yalan söylemesi için bir neden göremiyordu ancak iddia ettiği her şeyi öğrenmek zorundaydı. Güçlerinin engellenmesi, vasilik işi ve adamın yıkılmış hayalleriyle alakalı anlattığı hikâye... Rothen’i dikkatlice sorgulayarak, onun Fergun’un söylediklerinin çoğunu doğrulatabilirdi.

Ama bu akşam olmazdı. Rothen dönerse ona karşı sakın bir ifade takınamayacak kadar sinirini bozmuştu bu ziyaret. Ayağa kalkarak yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı.

23. BÖLÜM

ROTHEN'İN DOSTU

“Bugün ders yoktu.”

Rothen okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Sonea bir pencere kenarına dayanmış duruyor, nefesiyle camda küçük bir buğu çemberi oluşmasına neden oluyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı Rothen. “Bugün hürgün. Haftanın son gününde derslerimiz yoktur.”

“Ne yapıyorsunuz peki?”

Rothen omuz silkti. “Bu büyücüsüne göre değişir. Bazıları yarışları seyretmeye gider ya da spor ve ilgi alanlarına dair şeyler yaparlar. Bazıları ailelerini ziyaret ederler.”

“Ya çıraklar?”

“Aynısı. Tabii daha büyük çıraklar genellikle günü ders çalışarak geçirirler.”

“Ve hâlâ patikaları temizlemek zorundalar.”

Pencerenin altında kalan bir şeyi izliyordu. Bunun ne olduğunu tahmin eden Rothen güldü. “Patika temizleme işi, onlara ilk yıllarında verilen birçok sorumluluktan biridir. Bir yıldan sonra bu işleri sadece ceza olarak yaparlar.”

Sonea ona baktı ve kaşları kalktı. “Ceza mı?”

“Çocukça eşekşakaları ya da büyüklere saygısızca davranmalarına karşı verilen cezalar,” diye açıkladı Rothen. “Tokat yemek için yaşları biraz fazla büyük.”

Sonea gülümser gibi oldu ve pencereden bakmayı sürdürdü. “Demek o yüzden şuradaki o kadar somurtuk duruyor.”

Parmaklarının pencere pervazına hafifçe vurduğunu fark eden Rothen iç çekti. İki gündür oldukça hızlı bir şekilde öğrenen kız, kontrol egzersizlerini Rothen’in daha önce eğittiği herhangi bir çiraktan çok daha hızlı kavırıyordu. Ne var ki o gün birkaç kez öğrenimine yoğunlaşamamıştı. Bunu iyi saklasa da, onun aklına bir şey takıldığını sezmişti Rothen.

Önce bunun için kendini suçlamıştı. Yabancı birisiyle tanışma işinin onun dikkatini derslerinden çeceğine inanarak Danny’lin yapacağı ziyareti söylememişti. Sonea, kendisinden bir şeyi sakladığını hissetmiş ve şüpheyle dolmuştu.

Bu hatasını anlayınca, ziyaret konusunda Sonea’yı bilgilendirmişti.

“Başka büyücülerle ne zaman tanışacağımı merak ediyordum,” demişti Sonea.

“Bu akşam ziyaretçi istemezsen, ona başka bir zaman gelmesini söyleyebilirim,” demişti Rothen.

Sonea başını iki yana sallamıştı. “Hayır, dostunla tanışmayı isterim.”

Bu tepkiye hem şaşırın hem de memnun olan Rothen derslere devam etmeye çalışmıştı. Sonea yine de egzersizlere dikkatini verememiş, Rothen onun sabırsızlığı ve isteksizliğini sezmişti. Ne zaman mola verseler, Sonea pencereye dönüp gözlerini dışarıya dikiyordu.

Ona bir kez daha bakıp, Sonea’nın ne zamandır odada kilitli kaldığını düşündü. Kendi odalarının onun için hapisane olduğunu unutmak kolaydı. Kız, etrafındaki manzaradan bıkmış ve büyük ihtimalle canı sıkın olmalıydı.

Bunun, onu Danny’le tanıştırmak için iyi bir vakit olduğunu düşündü. Uzun boylu büyücü, onu tanımayanları biraz korkutsa da,

arkadaş canlısı tavırları onları çabucak rahatlatırdı. Rothen, Sonea'nın Dannyl'in varlığına Lorlen'in ziyaretinden önce alışmasını umuyordu.

Peki ya sonra? Sonea'nın tıklattığı parmakları seyreden Rothen gülümsedi. Onu dışarı çıkarıp Lonca'yı gezdirecekti.

Kapı çalındığında düşünceleri yarıda kaldı. Ayağa kalkıp kapıyı açtı. Dışarıda duran Dannyl biraz gergin görünüyordu.

"Erkencisin," dedi Rothen.

Dannyl'in gözleri parladı. "Daha sonra geleyim mi?"

Rothen başını iki yana salladı. "Hayır, gel içeri."

Arkasına bakan Rothen, Dannyl içeri girerken Sonea'nın yüzüne baktı. Sonea, uzun boylu büyücüye tartar bir bakış attı.

"Dannyl, bu Sonea," dedi adam.

"Seninle tanışmak bir şeref," dedi Dannyl, başını hafifçe eğerek.

Sonea başıyla selam verdi. "Benim için de." Gözleri önce hafifçe kısıldı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sanırım daha önce karşılaştık." Başını aşağı çevirdi. "Bacağın nasıl?"

Gözlerini kırpıştıran Dannyl, ağzına yarım yamalak bir gülümseme kondurabildi. "Daha iyi, teşekkürler."

Ağzını kapayan Rothen, başarısız bir şekilde gülüşüne engel olmaya çalıştı. Öksürme numarası yaparak sandalyeleri işaret etti. "Oturun. Biraz sumi hazırlayayım."

Sonea pencereden ayrıлып Dannyl'in karşısına oturdu. İkili, birbirlerine ihtiyatlı bakışlar atıyordu. Yan masaya giden Rothen, sumi yapmak üzere mutfak takımını tepsiye yerleştirdi.

"Derslerin nasıl gidiyor?" diye sordu Dannyl.

"İyi, sanırım. Seninkiler nasıl gidiyor?"

"Benimkiler mi?"

"Rothen'in derslerine giriyorsun, öyle değil mi?"

"Ah. Evet. Bu... pek kolay değil. Daha önce kimseye ders vermedim, o yüzden öğrenmeye çalıştıklarımın neredeyse çıraqlardan daha fazla olduğunu hissine kapılıyorum."

"Genellikle ne yapıyorsun?"

“Deneyler. Çoğunlukla küçük projeler. Bazen daha büyük işlere yardım ettiğim oluyor.”

Rothén tepsiyi masaya taşıyıp oturdu. “Ona düşünce baskıcısını anlat,” dedi.

“Ah, o sadece bir hobi.” Dannyl geçiştirircesine elini salladı. “Kimse ona ilgi duymaz.”

“Nedir o?” diye sordu Sonea.

“Zihindeki görüntüleri kâğıda aktarmanın bir yolu.”

Sonea’nın gözleri ilgiyle parladı. “Bunu yapabiliyor musunuz?”

Dannyl, Rothén’in uzattığı sumi kupasını aldı. “Hayır, henüz değil. Birçok büyücü bunu yüzyıllardır deniyor ama kimse bir resmi uzun süre tutabilecek bir madde bulabilmiş değil.” Duraksayarak sıcak içecekten bir yudum aldı. “Görüntüyü birkaç günlüğüne tutabilen, anıvop sarmaşıklarının yapraklarından özel bir kâğıt üretebildim ancak iki saat sonra çizgiler bulanıklaşıyor ve renkler yoğunluklarını yitiriyor. Amacımız, görüntüleri kalıcı kılmak.”

“Bunu ne için kullanacaksınız?”

Dannyl omuz silkti. “İlk olarak kimlik belirleme işi için. Örnek vermek gerekirse, seni aradığımızda bunu yapabilmek oldukça işimize yarardı. Seni gören tek kişi Rothén’di. Eğer senin resimlerini basabilseydik, insanlara göstermek üzere yanımızda taşıyabilirdik.”

Sonea yavaşça başıyla onayladı. “Resimler renklerini kaybettiklerinde neye benziyorlar?”

“Solgun. Bulanık. Ama bazı durumlarda onların ne olduklarını yine de anlayabilirsin.”

“Acaba... onlardan birini görebilir miyim?”

Dannyl gülümsedi. “Tabii. Getiririm.”

Sonea’nın gözleri merakla parladı. Dannyl deneylerini buraya kurarsa, Sonea’nın bunları kendi gözleriyle görebileceğini düşündü Rothén. Etrafa bakınarak, Dannyl’in ziyaretçi odasından baskılar ve küçük şişe yığınlarını kendi odasına getirdiğini hayal etti.

“Eminim Dannyl bize bir gösteri yapması için odasını ziyaret etmemize bir şey demez,” dedi.

Dannyl'in gözleri büyüdü. "Şimdi mi?"

Rothen dostunu rahatlatmak üzere ağzını açtı, sonra tereddüt etti. Sonea hevesle takip ediyordu. Adam ikisini tarttı.

Dannyl'in kızı korkutmadığı ortadaydı. İkisi arasında diğerinin varlığından en az rahatsız olan Sonea gibiydi. Dannyl'in odası, Büyücü Odaları'nın alt katındaydı, o yüzden pek uzağa gitmeyeceklerdi.

"Neden olmasın," diye yanıtladı Rothen.

Bunun akıllıca olduğundan emin misin? diye sordu Dannyl.

Sonea'nın gözleri ona çevrildi. Soruyu duymazlıktan gelen Rothen, Sonea'ya dikkatlice baktı. "İster misin?"

"Evet," diye yanıtlayan kız, Dannyl'e döndü. "Sorun olmazsa."

"Tabii olmaz." Dannyl Rothen'e bir bakış attı. "Sadece... odalarım biraz dağınık."

"Biraz mı?" Rothen kupasını kaldırıp sumisini bitirdi.

"Hizmetçin yok mu?" diye sordu Sonea.

"Var," diye yanıtladı Dannyl. "Ama ona deneylerimin hiçbirine dokunmamasını söyledim."

Rothen gülümsedi. "Önden gidip bize oturacak bir yer ayarlarsın."

İç geçiren Dannyl ayağa kalktı. "Pekâlâ."

Dostunu kapıya kadar geçiren Rothen dışarı çıktı. Dannyl birden dönüp ona dik dik baktı.

"Delirdin mi? Ya birisi ikinizi de görürse?" diye fısıldadı Dannyl. "Onu odalarının dışına çıkardığın görülürse, Fergun kızı ondan uzak tutman için bir neden olmadığını söyleyecek."

"Onun ziyaretine de izin veririm." Rothen omuz silkti. "Sonea'yı herkesten uzak tutmak istememin nedeni, onun tanıdık olmayan bir büyücü tarafından korkutulmasını önlemektir. Ama sen varken bu kadar sakın ve kendine güvenli oluyorsa, Fergun'un onu endişelendireceğini sanmam."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Dannyl ekşi bir tonla.

"Sen ondan daha korkutucu görünüyorsun," diye açıkladı Rothen.

"Öyle mi?"

“Ve o senden daha cana yakın görünüyor,” diye ekledi Rothen gülümseyerek. Merdivenleri işaret etti. “Haydi. Aşağı in. Hazır olduğun zaman ve koridorda kimse olmadığında bana haber ver. Temizlik işine fazla zaman ayırma yeter. Yoksa *ikimiz de* senin saklayacak bir şeyin olduğunu düşüneceğiz.”

Dostu aceleyle giderken Rothen salonuna döndü. Sonea sandalyesinin önünde ayakta duruyor, biraz yanakları kızarmış görünüyordu. Adam masayı temizlerken sandalyesine döndü.

“Ziyaretçi istiyormuş gibi konuşmadı,” dedi Sonea şüpheyle.

“İster,” diye temin etti Rothen onu. “Sadece sürprizlerden hoşlanmaz, hepsi bu.”

Tepsiyi alarak yan masaya götürdü, ardından bir çekmecedен kâğıt çıkarıp Tania'ya kısa bir not yazdı. Hizmetçisine nereye gittiklerinin haberini veren notu bitirdiğinde Dannyl'in onun ismini söylediğini duydu.

Biraz alan açabildim. Aşağı gelin.

Sonea ayağa kalkıp Rothen'e beklentiyle baktı. Gülümseyen adam kapıyı açtı. Dışarı adımını atan Sonea etrafı inceledi. Geniş koridor ve çok sayıda kapının oluşturduğu manzarayı sindirdi.

“Burada kaç büyücü yaşıyor?” diye sordu, merdivenlere doğru giderlerken.

“Seksenden fazla,” dedi Rothen. “Aileleri de burada.”

“Yani burada büyücülerden başka insanlar da mı var?”

“Evet. Ama sadece eşler ve çocuklar var. Diğer akrabalara izin yoktur.”

“Neden?”

Rothen güldü. “Burada her büyücünün her akrabası olsaydı, tüm İç Muhit'i Lonca arazilerine taşımamız gerekirdi.”

“Tabii, doğru,” dedi Sonea. “Çocuklar büyüyünce ne oluyor?”

“Eğer büyü potansiyeline sahiplerse, genellikle Lonca'ya katılırlar. Aksi halde buradan gitmek zorundalar.”

“Nereye gidiyorlar?”

“Şehirdeki akrabalarıyla yaşamaya.”

“İç Muhit'e.”

“Evet.”

Sonea bunu düşündü, sonra adama doğru başını kaldırdı. “Şehirde büyücü yaşıyor mu?”

“Birkaçı. Bu pek istenmez.”

“Neden?”

Rothen çarpık bir şekilde gülümsedi. “Siyasete fazla karışmamamız ya da Kral'a karşı komplo kurmamamız için birbirimizi gözlemlememiz gerekir. Lonca dışında çok fazla üye yaşarsa, bunu yapması daha zor olur.”

“Peki, neden bazılarının buna izni var?”

Koridorun sonuna ulaşmışlardı. Rothen sarmal merdivenden aşağı inerken Sonea peşinden geldi.

“Birçok nedeni olabilir. Hepsi de bireysel nedenlerdir. Yaşlılık, hastalık...”

“Lonca'ya katılmamaya karar veren büyücü var mı? Kontrolü öğrenmiş ama büyü kullanmayı bilmeyen?”

Adam başını olumsuzca salladı. “Hayır. Bize katılmamış gençlerin güçleri açığa çıkarılmamıştır. Ondan sonra kontrolü öğrenirler. Unutma ki, senin güçlerinin kendiliğinden gelişmesi, sana özel bir şey.”

Sonea kaşlarını çatı. “Daha önce kimse Lonca'yı terk etti mi?”

“Hayır.”

Bunu düşünen Sonea dalmış gitmiş gibiydi. Aşağıdan Danny'nin sesi ve ardından bir başkasının sesi geldi. Yavaşlayan Rothen, Sonea'ya diğer büyücünün varlığını fark etmesi için zaman tanıdı.

Büyücü merdivenlerden havada süzülerek çıktığında, Sonea yana çekildi. Adamı tanıyan Rothen gülümsedi.

“İyi akşamlar, Lord Garrel.”

“İyi akşamlar,” diye yanıtladı büyücü. Sonea'yı fark ettiğinde kaşlarını kaldırdı.

Sonea büyümüş gözlerle büyücüye bakıyordu. Garrel'in ayakları onların bulunduğu kata ulaştı ve adam koridorun zeminine adım attı. Sonea'ya ilgiyle bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaştı.

“Havada durma,” dedi Rothen Sonea’ya. “Etkileyici, değil mi? Beceriden daha fazlasını gerektirir. Ancak yarımız bunu yapabiliyor.”

“Sen yapabiliyor musun?” diye sordu Sonea.

“Eskiden her zaman yapardım,” dedi Rothen. “Ama artık çok antrenmansızım. Dannyl yapabiliyor.”

“Ah, ben Garrel kadar gösteriş meraklısı değilim.”

Aşağı bakan Rothen, Dannyl’i basamakların dibinde beklerken buldu.

“Bacaklarımı kullanmayı tercih ederim,” dedi Rothen Sonea’ya. “Eski vasım bana her zaman fiziksel egzersizlerin en az zihinsel egzersizler kadar gerekli olduğunu söylerdi. Vücudunu boş verirsen...”

“...zihni boş vermiş olursun,” diye inleyerek bitirdi cümleyi Dannyl. “Onun vasisi bilge ve dürüst bir adamdı,” dedi yanına gelen Sonea’ya. “Lord Margen şaraptan bile hoşlanmazdı.”

“*Senin* ondan hiç hoşlanmamanın nedeni de bu olmalı,” dedi Rothen gülümseyerek.

“Vasi mi?” diye tekrarladı sözcüğü Sonea.

“Burada geleneğimizdir,” diye açıkladı Rothen. “Lord Margen, ben çırakken eğitime rehberlik etmeyi seçti. Tıpkı benim Dannyl’in eğitimine rehber olmayı seçtiğim gibi.”

Adam Dannyl’in odalarına doğru yürürken Sonea takip etti. “Ona nasıl rehberlik ettin?”

Rothen omuz silkti. “Birçok yönden. Çoğunlukla onun bilgilerindeki boşlukları doldurdum. Bazı boşlukları birkaç öğretmenin dikkatsizliğinden, diğerleri onun kendi tembelliği ya da isteksizliğinden.” Sonea gülümseyen ve buna katılmak üzere başını sallayan Dannyl’e bir bakış attı.

“Benim işime yardım ederek, Dannyl aynı zamanda sınıflarda öğreneceğinden çok daha fazlasını tecrübeyle öğrendi. Vasiliğin amacı bir çırağın sivrilmesine yardımcı olmaktır.”

“Her çırağın vasisi var mı?”

Rothen başını olumsuzca salladı. “Hayır. Bu sıradan bir şey değildir. Her büyücünün bir çırağın eğitiminin sorumluluğunu ala-

cak zamanı ya da isteği yoktur. Sadece oldukça iyi gelecek vadeden çırakların vasileri vardır.”

Sonea’nın kaşları kalktı. “Öyleyse neden...” Ardından somurtup başını olumsuzca salladı.

Kapısına ulaşan Dannyl ona hafifçe dokundu. Kapı içeri doğru açıldığında kimyasalların belli belirsiz kokusu koridora sindi.

“Hoş geldiniz,” dedi Dannyl, onları içeri alarak.

Ziyaretçi salonu Rothen’inkiyle aynı büyüklükte olmasına rağmen yarısı banklarla doluydu. Garip aletler üzerlerinde duruyordu, kutular da altlarına tıklıymıştı. Yine de Dannyl’in uğraştığı şeyler düzenli bir şekilde dizilmişti.

Etrafa bakan Sonea açıkça eğlenmiş görünüyordu. Rothen Dannyl’in odalarını birçok kez görmüş olmasına rağmen, yaşanan bir yerde Simya deneyleriyle karşılaşmayı her zaman tuhaf bulmuştu. Üniversite’deki alanlar sınırlıydı, o yüzden Dannyl’in ilgilendiği işlerle alakalı olan az sayıda büyücü sık sık kendi odasını kullanmak zorunda kalırdı.

Rothen iç çekti. “Ezrille’in sana bir eş bulma konusunda neden umutsuzluğa düştüğünü görmek zor değil, Dannyl.”

Her zamanki gibi dostunun suratı asıldı. “Eş bulmak için daha çok gencim.”

“Saçmalık,” diye yanıtladı Rothen. “Sadece buna açacak alanın yok.”

Dannyl gülümseyip Sonea’ya gelmesini işaret etti. Sonea banklara yaklaştı ve Dannyl deneylerini açıklarken onu dinledi. Birkaç silik resim çıkardığında, onlara yakından baktı.

“Bu yapılabilir,” diye bitirdi adam sözünü. “Tek sorun, görüntünün silinmesini önlemek.”

“Görüntü silinmeden bir ressama kopyasını çıkaramaz mısın?” diye önerdi Sonea.

“Çıkartabilirim.” Dannyl kaşlarını çatı. “Bu, sorunu ortadan kaldıracaktır. Ama ressamın çok iyi olması gerekir. Hızlı olması da.”

Örnekleri tekrar adama veren Sonea, yakın bir duvarda asılı çerçeveli haritaya yöneldi.

“Resimlerin yok,” dedi, odaya etraflıca bakarak. “Bunların hepsi harita.”

“Evet,” diye yanıtladı Dannyl. “Eski harita ve planları toplarım.” Sonea bir başkasına yaklaştı. “Bu, Lonca.”

Rothén onun yanına gitti. Bu plan, Lonca’nın en ünlü mimarı Lord Coren’in düzgün yazısıyla açıkça tanımlanmıştı.

“Biz buradayız,” diye işaret etti Dannyl. “Büyücü Odaları’nda.” Parmağı buna benzer bir dikdörtgene kaydı. “Şurası Çırak Odaları. Lonca’da öğrenim görmeye gelen tüm çıraklar orada kalırlar, şehirde evleri olsa bile.”

“Neden?”

“Onların hayatını işkenceye çevirebilelim diye,” diye yanıtladı Dannyl. Sonea ona dik dik baktı, sonra hafifçe güldü.

“Çıraklar buraya geldiklerinde ailelerinin etkilerinden arınırlar,” dedi Rothén. “Hanelerin sürekli içinde olduğu küçük entrikalardan onları uzaklaştırmamız gerekir.”

“Yataktan öğle vaktinden önce çıkması hiç gerekmemiş birçok yeni çırak alırız,” diye ekledi Dannyl. “Dersler için ne kadar erken kalkmaları gerektiğini öğrendiklerinde oldukça şaşırırlar. Evlerinde kalsalar, onlara zamanında ders vermemize imkân yok.”

Plandaki yuvarlak binayı işaret etti. “Burası Şifacı Odaları. Bazı Şifacılar orada yaşar ama çoğu oda tedavi ve dersler için ayrılmıştır.” Parmağı bu kez bahçe içindeki daha küçük bir çembere yöneldi. “Bu yapı Arena. Orası Savaşçılar için idman bölgesi olarak kullanılır. Etrafında direkler tarafından tutulan bir kalkan vardır ve bu, büyüünün içeride kalmasını, dışarıdaki her şeyin korunmasını sağlar. Kalkanı güçlü tutmak için ara sıra kendi güçlerimizi ekleriz.”

Sonea plana gözlerini dikmiş bir şekilde Dannyl’in parmağının Büyücü Odaları’nın yanındaki eğri binaya hareket etmesini seyretti.

“Burası Hamam. Bir zamanlar ormandaki bir kaynak suyundan gelip tepeden aşağı dökülen derenin olduğu yere inşa edilmiştir.

Biz bu suyu binaya borularla ulaştırırız ve orada küvetlere doldurup ısıtırız. Onun yanında Yedi Kemer var. Orada eğlence amaçlı salonlar bulunur.”

“Konaklar nedir?” diye sordu Sonea, sayfanın dışarısına işaret eden bir ok ve altındaki isme adamın dikkatini çekerek.

“En yaşlı b y c lerimizin yaşadığı birkaç küçük ev,” diye açıkladı Dannyl. “Gel, onları bu eski haritada görebilirsin.”

şehrin sararmış bir haritasına bakmak üzere odanın diğer tarafına gittiler. Dannyl, minik kare şekillerin oluşturduğu bir sırayı işaret etti. “şurada, eski mezarlığın yanında.”

“Bu haritada Lonca’da sadece birkaç bina var,” dedi Sonea.

Dannyl gülümsedi. “Bu harita   yüz yıldan uzun süre önce yapılmış bir harita. Kyralia tarihini ne kadar bildiğini bilmiyorum. Sachaka Savaşı’nı hiç duydun mu?”

Sonea başıyla onayladı.

“Sachaka Savaşından sonra, Imardin’de pek bir şey kalmamış. şehir yeniden inşa edildiğinde, büyük Haneler fırsattan yararlanıp yeni bir şehir planı çizmişler.”

“Burada onların nasıl eş merkezli çemberler halinde inşa edildiğini görebilirsin,” diyerek merkezi işaret etti. “ nce, eski Kralın Sarayı’nın kalıntıları etrafına bir sur inşa edildi. şehrin etrafına. Dış Duvar onyıllar sonra inşa edildi. Eski şehir   Muhit ismini aldı ve yeni bölge dört mahalleye bölündü.”

Adamın parmağı Lonca’nın etrafına bir çizgi çekti. “Tüm Doğu Mahalle, Sachaka’lı işgalcileri kovdukları için büyücülere verildi. Bu karar öylesine alınmadı tabii. Saray ve üç Muhit o günlerde dereden su alırdı ve Lonca’yı bu su kaynağı etrafında inşa etmek suyun zehirlenme olasılığını azalttı. Savaşta bu olmuştu.”

Lonca arazisindeki küçük bir dikdörtgeni gösterdi. “Inşa edilen ilk yapı Loncasalonu’ydu,” diye devam etti. “Yerel, sert, gri taşlardan inşa edildi. Burası hem büyücülerin hem de çıraklarının evi oldu. Eğitim ve tartışma alanı sağladı. Tarih kitaplarına göre o zamanki büyücüler birlik ruhuna sahipmiş. Bilgilerini paylaşarak büyüyü kul-

lanma ve şekil vermenin yeni yolları keşfedilmiş. Lonca çok geçmeden bilinen dünyadaki en büyük ve en güçlü büyücü okulu haline gelmiş.”

Adam gülümsedi. “Büyümeye de devam etti. Lonmar, Elyne, Vin, Lan ve Kyralia, İttifak’ı oluşturduğunda, anlaşmanın bir kısmı tüm ülkelerdeki tüm büyücülerin burada öğrenim görmesini de içeri-yordu. Birdenbire Loncasalonu küçük gelince birkaç yeni bina inşa etmek zorunda kaldılar.”

Sonea kaşlarını çattı. “Diğer ülkelerden gelmiş büyücüler burada eğitimleri bittiğinde ne yapıyorlar?”

“Genellikle ülkelerine dönerler,” dedi Rothen. “Bazen de burada kalmaya karar verirler.”

“Öyleyse onlara nasıl göz kulak oluyorsunuz?”

“Her ülkeden gelen elçilerimiz vardır ve yabancı büyücülerin ne yaptıklarını takip ederler,” dedi Dannyl. “Nasıl ki biz Kral’a hizmet etmeye ve Kyralia’yı korumaya yemin ediyorsak, onlar da kendi hükümdarlarına hizmet etmeye yemin ederler.”

Sonea’nın gözleri, yakınında asılı duran bölge haritasına ilişti. “Diğer ülkelerin büyücülerine eğitim vermek pek akıllıca gelmiyor. Ya Kyralia’yı işgal ederlerse?”

Rothen gülümsedi. “Onların Lonca’ya katılmasına izin vermezsek kendi loncalarını kurarlar, tıpkı eskiden yaptıkları gibi. Onlara eğitim verip vermememiz bir işgali önlemez ama bunu yaparak onlara ne öğretildiğini kontrol edebiliriz. Kendi insanlarımıza farklı bir eğitim vermiyoruz, o yüzden kendilerine haksızca davranılmadığını da bilirler.”

“Zaten bize saldırmaya cesaret edemezler,” diye ekledi Dannyl. “Kyralia’lıların soyları büyü bakımından güçlüdür. Diğer tüm ırklardan daha çok ve daha güçlü büyücüler çıkarıyoruz.”

“Vin’liler ve Lan’lılar en zayıflarıdır,” dedi Rothen. “O yüzden burada pek sık görülmezler. Lonmar’lı ve Elyne’li çıraqlar daha fazladır ama onların güçleri nadiren etkileyici çıkar.”

“Sachaka’lılar eskiden güçlü büyücülerdi.” Dannyl haritaya baktı. “Ama savaş buna son verdi.”

“Bizi bölgedeki en güçlü ülke konumuna soktu bu,” dedi Rothen. Sonea’nın gözleri kısıldı. “Öyleyse neden Kral diğer ülkeleri işgal etmiyor?”

“İttifak bunu önlemek için kuruldu,” dedi Rothen. “İlk konuşmamızda bana hatırlattığın gibi, Kral Palen bunu ilk başta imzalamayı reddetmişti. Lonca, eğer Kral bunu imzalamazsa, siyasete karışabileceğini söyledi.”

Sonea’nın dudakları kıvrıldı. “Diğer ülkelerin birbirleriyle savaşmasını ne önlüyor?”

Rothen iç çekti. “Oldukça yoğun bir diplomasi. Her zaman işe yaramasa da. İttifak’tan beri birkaç küçük meydan okuma oldu. Bu, Lonca için her zaman tuhaf bir durum yaratmıştır. Anlaşmazlıklar genellikle bizim sınırlarımız etrafında gerçekleşir ve...”

Kapı çekingence tıklatılınca konuşmayı kesti. Danny’ye baktığında dostunun aynı şeyi düşündüğünü ifadesinden anladı. Fergun Sonea’nın odalardan çıktığını şimdiden işitmiş miydi?

“Beklediğin biri mi var?”

Danny başını iki yana sallayıp kapıya doğru yürüdü. Kapı açıldığında Rothen Tania’nın sesini duydu ve rahatlayarak iç çekti.

“Yemeğinizi aşağıya getirdim,” diyen hizmetçi odaya girdi. İki hizmetçi daha onun peşinden tepsiler taşıyarak geldiler. Onları boş olan tek masanın üzerine yerleştirdiler, başlarını saygıyla eğdiler ve gittiler.

Yiyecek kokusu odayı doldurduğunda Danny’den bunu takdir eden bir ses geldi. “Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim,” dedi.

Rothen Sonea’ya baktı. “Aç mısın?”

Başıyla onaylayan kızın gözleri yiyeceklere doğru kaydı.

Adam gülümsedi. “Sanırım bu kadar tarih şimdilik yeter. Haydi yiyelim.”

24. BÖLÜM

CEVAPLANMAMIŞ SORULAR

Üniversite koridorunun sonuna ulaşan Dannyl, Yönetici'nin odasının kapısı açıldığında durdu. Mavi kıyafetler içindeki bir siluet dışarı adımını atıp Giriş Salonu'na yöneldi.

"Sayın Yönetici," diye seslendi Dannyl.

Lorlen durup arkasına döndü. Dannyl'in yaklaştığını görerek gülümsedi. "Günaydın, Lord Dannyl."

"Ben de sizi görmeye geliyordum. Zamanınız var mı?"

"Tabii ama kısa bir zaman."

"Teşekkür ederim." Dannyl ellerini hafifçe ovaladı. "Dün gece Hırsız'dan bir mesaj aldım. Sonea bizden saklanırken ona eşlik eden adamın nerede olduğunu bilip bilmediğimizi sordu. Kızı kurtarmaya çalışan genç adamdan bahsettiğini sanıyorum."

Lorlen başıyla onayladı. "Yüksek Lord'a da buna benzer bir soru geldi."

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hırsız onunla doğrudan mı iletişime geçti?"

"Evet. Akkarin, Gorin'i adamı bulduğu zaman haberdar edeceği konusunda temin etti."

"Öyleyse ben de aynı yanıtı göndereceğim."

Lorlen'in gözleri hafifçe kısıldı. "Sonea'yı yakaladığınızdan beri Hırsızlar sizinle ilk kez mi iletişime geçiyor?"

"Evet." Dannyl acı acı gülümsedi. "Onlardan bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Mesajları oldukça şaşırttı."

Lorlen'in kaşları kalktı. "Onlarla konuşmanız bile hepimize büyük sürpriz olmuştu."

Dannyl yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. "Herkese değil. Yüksek Lord bundan haberdardı, tabii, nasıl haberdar olduğu hakkında bir fikrim yok."

Lorlen gülümsedi. "İşte o beni şaşırtmıyor. Akkarin herhangi bir ilgi göstermiyor gibi görünebilir ama dikkat etmediğini hiç düşünmeyin. Hem buradakileri hem de şehirdeki insanları herkesten iyi tanır."

"Ama herhalde iş Lonca'ya geldiğinde siz daha fazlasını biliyor olmalısınız."

Lorlen başını iki yana salladı. "Ah, o benim bilip bileceğim her şeyden fazlasına hâkim." Duraksadı. "Şimdi onunla görüşmeye gidiyorum. Ona sormamı istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Dannyl çabucak. "Ben de gitmeliyim. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, sayın Yönetici."

Lorlen başını hafifçe eğdi, döndü ve hızla uzaklaştı. Koridorda geri dönen Dannyl, çok geçmeden kendini çırak ve büyücülerin oluşturduğu bir kalabalığın arasından geçerken buldu. Günün ilk dersleri başlamak üzere olduğundan bina hareketliydi.

Dannyl, Hırsız'ın mesajını tekrar düşündü. Mektupta bir suçlama tonu da vardı. Sanki Gorin, bahsettiği adamın ortadan kaybolmasından Lonca'nın sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. Dannyl, Hırsız'ın Lonca'yı diğer meskencilerin yaptığı kadar kolayca suçlayacağına ya da onun, iyi bir nedeni olmadan Yüksek Lord'la iletişime geçeceğine inanmıyordu.

Gorin, Lonca'nın o adamı bulabileceğine inanıyor olmalıydı. Dannyl bu işteki komikliği fark ettiğinde güldü. Hırsızlar Lonca'ya Sonea'yı bulmada yardım etmişlerdi ve şimdi de benzer bir iyiliği

karşılık olarak istiyorlardı. Dannyl, onların da kendilerinin verdiği kadar büyük bir ödül sunup sunmayacaklarını merak etti.

Peki, ama Gorin neden Lonca'nın adamının nerede olduğunu bildiğini düşünüyordu? Dannyl, yanıt kendiliğinden geldiğinde gözlerini kırıştırdı.

Sonea.

Eğer Gorin Sonea'nın, dostunun nerede olduğunu bildiğini düşünüyorsa, neden onunla doğrudan bağlantı kurmamıştı? Kızın onlara bunu söylemeyeceğini mi düşünmüştü? Hırsızlar ne de olsa kızı Lonca'ya *satmışlardı*.

Ve kızın dostunun ortadan kaybolmak için iyi nedenlere sahip olması da olasıydı.

Dannyl kaşlarını ovuşturdu. Sonea'ya ne olup bittiğini sorabilirdi ancak kız dostunun kayıp olduğunu bilmiyorsa bu haber onu üzebilirdi. Lonca'nın bu işte bir parmağı olduğundan şüphelenebilirdi. Bu, Rothen'in başardığı her şeyi çöpe atabilirdi.

Adamın önündeki çıraklar arasında tanıdık bir yüz belirdi. Dannyl küçük bir dehşet hissi duydu ancak Fergun başını kaldırmadı. Onun yerine, Savaşçı aceleyle yanından geçerek bir yan geçide yöneldi.

Şaşırان Dannyl durdu. Fergun'u, eski düşmanını fark etmeyecek kadar meşgul eden ne olabilirdi? Koridordan geri dönen Dannyl yan geçide bir bakış attı ve Savaşçı'nın bir başka köşeyi dönerken arkasından savrulan kırmızı cüppesinin görüntüsünü yakalayabildi.

Fergun bir şey taşıyordu. Dannyl geçidin başına doğru baktı ve onu takip etmek istedi. Çırakken, Fergun'un küçük sırlarının herhangi birini keşfetmek için bulabildiği tüm fırsatları değerlendirirdi.

Ama artık çırak değildi ve Fergun o savaşı uzun süre önce kazanmıştı. Omuz silkererek, koridorda geri dönüp Rothen'in sınıfına yöneldi. Dersler beş dakika içinde başlayacaktı ve casusluk yapmaya zamanı yoktu.

Bir haftalık karanlıktan sonra Keri'nin duyuları keskinleşmişti. Kulakları bir böceğin seslerini yakalayabilirken, parmakları ceketinin

dikili cebinden çıkardığı metal şişte oluşmuş azıcık pasın pürüzünü hissedebiliyordu.

Başparmağını şişin sivri kısmına bastırduğunda öfkesinin azaldığını hissetti. Onu burada tutan adam yiyecek ve suyla iki kez daha dönmüştü. Her seferinde Keri neden orada tutulduğunu öğrenmeye çalışmıştı.

Fergun'u konuşturmak üzere sarf ettiği çabalar başarısız olmuştu. Tatlı sözle, sert sözle, hatta yalvararak buna uğraşmıştı ancak büyücü onun her sözünü duymazlıktan gelmişti. *Bu haksızlık*, diye düşündü hiddetle Keri. Kötü adamlar planlarını ya hatayla ya da böbürlenirken açığa vurmahıydı.

Keri'nin kulaklarına uzaktan sesler ulaştı. Başını kaldırdı ve bu sesler ayak seslerine dönüştüğünde ayağa fırladı. Şişi tutarak kapının ardında eğilip bekledi.

Ayak sesleri kapının dışında durdu. Mandalın sesini duydu ve kapı içeri doğru kaymaya başlarken gerildi. Odaya ışık doldu ve kapının önüne bırakılmış boş tabağı aydınlattı. Büyücü tabağa doğru bir adım attı, durdu, köşedeki bir battaniye altında yarı saklı duran ceket ve pantolona doğru döndü.

İleri atılan Keri, şişini Fergun'un sırtına doğru savurdu. Hedefi adamın kalbiydi.

Şiş sert bir şeye çarpıp parmaklarından kaydı. Büyücü arkasına hızla dönerken bir şey Keri'nin göğsüne çarpıp onu gerisin geri fırlattı. Duvara çarpınca bir çatırtı sesi duydu ve acı kolu boyunca yayıldı. Zemine kapandı ve nefesi kesilerek kolunu tuttu.

Arka taraftan uzun, abartılı bir iç çekiş geldi.

"Bu aptalcaydı. Bana ne yaptırdığını gördün mü?"

Fergun Keri'nin başına geldi ve kollarını kavuşturdu. Dişlerini sıkkan Keri büyücüye öfkeyle baktı.

"Sana battaniye getirmek için o kadar zahmet etmemden sonra teşekkürün bu mu?" Fergun başını iki yana salladı ve çömeldi.

Ondan uzaklaşmaya çalışmak sadece bir başka acı dalgasına neden oluyordu. Fergun Keri'nin sakat kolunu bilekten tuttuğunda Keri haykırmamak için kendini zor tuttu.

"Kırık," diye mırıldandı büyücü. Bakışları tozlu zeminin ötesinde bir şeye takılı kalmış gibiydi. Keri'nin acısı birden dindi ve kolu boyunca bir ılıklik yavaşça yayıldı.

Tedavi olduğunu fark eden Keri, kendini hareketsiz durmaya zorladı. Fergun'a başını kaldırıp dik dik baktığında sivri bir çene ve ince dudakları olduğunu fark etti. Adamın sarı saçları genellikle arkaya taralı olurdu ancak o anda kaşları üzerine düşmüştü.

Keri, bu yüzü ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu. *Bir gün intikamımı alacağım*, diye düşündü. *Ve eğer Sonea'ya bir şey yaptıysan, ölümün yavaş ve acı dolu olacak.*

Büyücü gözlerini kırptırıp Keri'nin kolunu bıraktı. Ayağa kalkarken yüzünü ekşitip bir elini kaşının üzerinden geçirdi.

"Tam olarak iyileşmedi. Tüm güçlerimi senin üzerinde harcamam. Dikkatli ol yoksa kemiğin tekrar kopabilir." Adamın gözleri kısıldı. "Böyle bir şeyi tekrar denersen, seni bağlamak zorunda kalacağım. *Kendine* zarar vermeni önlemek amacıyla tabii."

Gözlerini aşağı çevirdi. Taşdığı tabak yerde kırılmış duruyordu, getirdiği yiyecekler zemine dağılmıştı. Şişe de yakında bir yerdeydi ve kapağın yakınında bir yerdeki çatlaktan su yavaşça akıyordu.

"Yerinde olsam ziyan etmezdim," dedi Fergun. Eğilip Keri'nin şişini aldı, döndü ve odadan hızlı adımlarla çıktı.

Kapı kapanırken Keri sırtüstü uzanıp inledi. Gerçekten de büyücüyü bir şişle öldürebileceğini mi sanmıştı? Kolunu parmak uçlarıyla dikkatlice yokladı. Geriye kalan tek şey hafif bir hassaslıktı.

Taze ekmeğin kokusu karanlıkta güçlüydü ve midesinden bir guruldama gelmesine neden olmuştu. Dökülmüş yiyecekleri düşünerek iç geçirdi. Ne kadar zaman geçtiği konusunda sahip olduğu tek işaret açlığıydı ve büyücünün ziyaretlerinin her iki günde bir ya da daha uzun bir sürede gerçekleştiğini saptamıştı. Eğer yemezse, zavıf

düşecekti. Daha da kötüsü, vücudunun diğer ihtiyaçlarını giderdiği köşeden gelecek böceklerin yiyecek tarafından çekileceği düşüncesiydi.

Dizleri üzerinde zorlukla doğrularak ileri doğru süründü ve tozlu zemini elleriyle yoklamaya başladı.

Sonea, mavi cüppeli büyücü odaya adımını attığında nefesini tuttu. Uzun boylu, zayıf, kara saçlarını ensesinde toplamış bu adam, Yüksek Lord'un evinin altında gördüğü katil olabilirdi. Ama sonra adam dönüp kıza yüzünü gösterdiğinde, Sonea onun yüz hatlarının, hatırladığı adamın hatları kadar sert olmadığını gördü.

"Bu Yönetici Lorlen," dedi Rothen.

Sonea büyücüye başıyla selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onur."

"Asıl seninle tanışmak bir onur, Sonea," diye yanıtladı adam.

"Lütfen, oturun," dedi Rothen sandalyeleri işaret ederek.

Sandalyelere yerleşirlerken, Tania büyücülerin tercih ettikleri o acı içkiyi servis etti. Bir bardak su alan Sonea, Yönetici'nin kupasından bir yudum almasını seyretti. Takdirle gülümseyen adamın ifadesi, Sonea'ya tekrar baktığında ciddileşti.

"Rothen, buraya ilk geldiğinde sana yaklaşmamdan korkacağından endişelenmişti," dedi Sonea'ya. "O yüzden daha önce gelmediğim için beni affet. Lonca'nın Yöneticisi olarak, başına açtığımız dertler ve verdiğimiz rahatsızlıklar nedeniyle sana resmi bir özür sunmak istiyorum. Seni neden bulmamız gerektiğini artık anlıyor musun?"

Sonea yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. "Evet."

"Bu durum içimi büyük ölçüde rahatlattı," dedi adam gülümseyerek. "Sana bazı sorularım var ve senin de varsa lütfen sormaktan çekinme. Kontrol dersleriniz iyi gidiyor mu?"

Sonea Rothen'e bir bakış attı ve cesaretlendirme amaçlı bir ifade gördü.

"Sanırım daha iyiye gidiyorum," diye yanıtladı. "Sınamalar git-tikçe kolaylaşıyor."

Yönetici bunu düşünürken yavaşça başıyla onayladı. "Bu biraz yürümeyi öğrenmek gibidir," dedi. "İlk başta bunu sürekli düşünmek zorunda kalırsın ama bir kez uzun süre yaptın mı, artık düşünmezsin."

"Tabii uykunda yürümezsin," diye ekledi Sonea.

"Genellikle." Yönetici önce güldü, sonra bakışları ilgi dolu bir hal aldı. "Rothen bana bizimle kalmak istemediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Sonea başıyla onayladı.

"Neden istemediğini sorabilir miyim?"

"Evime dönmek istiyorum," dedi Sonea.

Adam öne eğildi. "Seni ailen ve dostlarından alıkoymayacağız. Onları hürgünlerde ziyaret edebilirsin."

Sonea başını salladı. "Biliyorum ama burada kalmak istemiyorum."

Başıyla onaylayan adam sandalyesine yaslandı. "Senin gibi bir potansiyeli kaybetmek bizi üzecek," dedi. "Güçlerinden vazgeçmek istediğine emin misin?"

Fergun'un sözlerini hatırlayan Sonea'nın kalbi küt küt attı. "*Güçlerimden vazgeçmek mi?*" diye sordu yavaşça, Rothen'e bir bakış atarak. "Rothen bunu böyle anlatmamıştı."

Yönetici'nin kaşları kalktı. "Sana ne anlattı?"

"Güçlerimi kullanamayacağımı çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmeyeceğimi."

"Kendi kendine öğrenebileceğine inanıyor musun?"

Sonea duraksadı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Hayır." Yönetici gülümsedi. "Rothen'in sana söyledikleri doğru," dedi adam. "Ama derslerinizin başarısının ikiniz aranızdaki güvene bağlı olduğunu bildiğinden, büyücülerin Lonca'dan ayrılması konusundaki kanunları açıklama işini bana bıraktı."

Fergun'un doğruyu söyleyip söylemediğini doğrulamak üzere olduğunu anlayan Sonea'nın kalp atışları hızlandı.

"Kanuna göre güçleri etkin olan her erkek ve kadının Lonca'ya katılması gereklidir, aksi takdirde güçleri engellenecektir," dedi Yönetici. "Engelleme tam kontrol sağlanmadan yapılamaz ancak bir kez

yapıldığında, bir büyücünün herhangi bir şekilde büyü kullanmasını engeller.”

Bunu takip eden sessizlikte, iki büyücü, Sonea'yı yakından izledi. Sonea bakışlarını kaçırdı.

Demek, Rothen ondan gerçekten bir şeyleri saklamıştı.

Ama onun bunu neden yaptığını anlıyordu. Büyücülerin onun zihniyle uğraşacağı bilgisi, Sonea'nın onlara güvenmesini zorlaştırırdı.

Yine de Fergun haklı çıkmıştı...

“Sormak istediğin soru var mı, Sonea?” diye sordu Lorlen.

Tereddüt eden Sonea, Fergun'un söylediği bir başka şeyi hatırladı. “Şu engelleme işi... Rahatsız edici mi?”

Yönetici başını olumsuzca salladı. “Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Büyü yapmayı denersen bir karşı koyuş hissi verir ancak acı vermez. Sen büyü kullanmaya alışkın olmadığından, engellemeyi fark edeceğini sanmam.”

Sonea başıyla yavaşça onayladı. Yönetici ona sessizce baktı, sonra gülümsedi. “Seni kalman konusunda ikna etmeye çalışmayacağım,” dedi. “Tek arzum, istersen burada senin için ayrılmış bir yerimiz olduğunu bilmen. Başka sorun var mı?”

Sonea başını olumsuzca salladı. “Hayır. Teşekkür ederim, sayın Yönetici.”

Adam ciüppesi hışırdayarak kalktı. “Artık görevime geri dönmeliyim. Seni tekrar ziyaret edeceğim, Sonea. Belki daha uzun konuşabiliriz.”

Sonea başıyla onayladı ve Rothen'in Yönetici'yi odadan çıkarmasını izledi. Kapı kapandığında Rothen dönüp ona baktı.

“Lorlen'i nasıl buldun?”

Sonea düşündü. “İyi biri gibi görünüyor ama çok resmi.”

Rothen kıs kıs güldü. “Evet, öyle olabiliyor.”

Yatak odasına giden adam, üzerinde bir pelerinle geri döndü. Şaşıran Sonea onun kendisine yaklaşmasını izledi. Bir başka pelerin de kolunda asılıydı.

“Kalk,” dedi. “Bu sana tam gelecek mi, görmek istiyorum.”

Kalkan Sonea, Rothen'in onun omuzlarına pelerini geçirdiği sırada hareketsiz durdu. Pelerin neredeyse zemine değiyordu.

"Biraz uzun. Kısalttırırım. Şimdilik takılıp düşmemeye dikkat et."

"Bu benim için mi?"

"Evet. Eskisinin yerine." Rothen gülümsedi. "İhtiyacın olacak. Dışarısı oldukça soğuk."

Sonea hızla ona baktı. "Dışarısı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Rothen. "Yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm. Bunu ister miydin?"

Onaylayan Sonea başını çevirdi çünkü yüzünü görmesini istemiyordu. Dışarı çıkma düşüncesi içini yoğun bir özlem hissiyle doldurmuştu. Odaların içinde üç haftadan daha kısa bir süredir kalıyordu ama sanki aylar geçmiş gibi gelmişti.

"Aşağıda Danny'le buluşacağız," dedi Rothen kapıya doğru giderken.

"Şimdi mi?"

Rothen başıyla onaylayıp gelmesini işaret etti. Derin bir nefes alan Sonea kapıya yaklaştı.

Öncekinden farklı olarak bu kez koridor boş değildi. Bir çift büyücü birkaç adım sağda duruyor, sıradan kıyafetli bir kadın solda yürüyordu, kadının yanında da iki küçük çocuk vardı. Herkes Sonea'ya şaşkınlık ve merakla bakıyordu.

Rothen onları seyredenlere başıyla selam verdi ve merdivenlere yöneldi. Peşinden giden Sonea, arkasına bakma isteğini bastırdı. Aşağı inerlerken havada süzülen herhangi bir büyücü görünmedi. Onun yerine tanıdık, uzun boylu bir büyücü aşağıda bekliyordu.

"İyi akşamlar, Sonea," dedi Danny gülümseyerek.

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi Sonea.

Onların ötesinde avlu vardı ve Sonea, Lonca'yı Keri'yle keşfettiği zaman burayı gördüğünü hatırladı. O zaman geceydi. Şimdi sisli bir alacakaranlık çöküyor, her şeyi gerçek dışı ve sönük gösteriyordu.

Rothen'i takip eden Sonea soğuk havanın ısırdığını hissetti. Onu ürpertse de, bunu hoş karşıladı. Dışarısı...

Bir ılıklik teninin üzerini kapladı ve onu çevreleyen hava titreşti. Şaşırarak etrafa bakındı ama değişimin sebebini göremedi. Rothen onu seyrediyordu.

“Bu basit bir numaradır,” dedi adam. “Sıcaklığı içeride tutan büyümlü bir kalkandır. İçine girip çıkabilirsin.”

Kapılara doğru birkaç adım atan Sonea, soğukluğun birden yüzüne çöktüğünü hissetti. Nefesi buhar çıkardı. Uzandığında ılıkliğin eline tekrar ulaştığını hissetti.

Rothen cesaret verici bir şekilde gülümseyip gelmesini işaret etti. Omuz silken Sonea onun yanına gitti.

Üniversite’nin arka tarafı solda yükseliyordu. Etrafa bakarken Danny’ın planında gördüğü birçok binayı tanıdı. Gözü, avlunun diğer tarafında kalan tuhaf yapıya çekildi.

“O ne?”

Rothen, onun bakışını takip etti. “Orası Kubbe,” dedi. “Yüzyıllar önce, Arena’yı inşa etmemizden önce, Savaşçıların eğitimlerinin çoğu orada yapılırdı. Ne yazık ki olan biteni görebilenler sadece içeridekilirdi, o yüzden öğretmenler öğrencilerinden gelebilecek herhangi bir serseri büyüden korunabilmek için yeterince güçlü olmak zorundaydı. Artık orayı kullanmıyoruz.”

Sonea yapıya dik dik baktı. “Sanki yere batmış büyük bir top gibi görünüyor.”

“Öyle oldu.”

“Nasıl içeri girebiliyorsunuz?”

“Bir yeraltı geçidiyle. İçeri doğru açılan, devasa, yuvarlak bir tıkaca benzeyen bir kapı vardır. Duvarlar üç adım kalınlığındadır.”

Çırac Odaları’nın kapıları açıldı. Pelerinlere sarılı üç oğlan aceleyle dışarı çıktılar. Avlu etrafında dönerek lamba direklerini tıklattılar. Onların dokunuşlarıyla lambalar parlamaya başladı.

Avludaki tüm lambalar yandığında üç oğlan birbirinden ayrılıp farklı yönlerle doğru koştu. Biri Çırac Odaları’nın önünden ilerledi, diğeri Üniversite’nin diğer tarafındaki bahçelerin içinde kayboldu ve

üçüncüsü Hamam ile Büyücü Odaları'nın arasından ok gibi fırladı. Orada yol ormana doğru kıvrılan uzun bir patikaydı.

Dannyl Rothen'e sorgular bir tavırla baktı. İki büyücü birbirleriyle eski dostlar gibi şakalaşsa da, Sonea, Dannyl'in eski öğretmenin sözüne her zaman uyduğunu fark etmişti.

"Nereye?"

Rothen ormana doğru başını salladı. "Şuradan."

Büyücü patikaya yönelirken Sonea onun yanında kaldı. Lamba yakmayı bitiren bir çırak, Çırak Odaları'na doğru aceleyle geri dönüyordu.

Sonea, Büyücü Odaları'nın arka tarafından geçerken pencerelerin birinde bir hareket yakaladı. Başını kaldırdığında sarı saçlı bir büyücünün onu seyrettiğini gördü ve tanıdığında şok geçirecek gibi oldu. Adam çabucak karanlığa çekilmişti. Kaşlarını çatan Sonea dikkatini tekrar patikaya çevirdi. Fergun'un ne zaman ziyaret edeceği hakkında bir fikri yoktu ama bunu yaptığında, Sonea'nın, onun teklifini kabul edip etmediğini bilmek isteyecekti. Kısa süre içinde bir karara varması gerekliydi.

Lorlen'le konuşana kadar Fergun'un iddialarının doğru olup olmadığını anlayamamıştı. Rothen'le yaptığı konuşmalarda fırsatlar kollamış; yeminler, vasiler ya da Fergun'la alakalı bilgi edinmeye çalışmıştı. Ne var ki pek fırsat bulamamıştı. Adama bunları onun şüphelerini çekmeden sorabilecek miydi?

Rothen her ne kadar bir vasinin ne yaptığını anlatmış olsa da, kızın vasisi olma niyetinden bahsetmemişti. Kendisi kalmaya karar vermedikçe bu konuda onu bilgilendirmeye gerek görmemesi şaşırtıcı olmazdı.

Sonea kontrolü öğrendikten sonra iki seçeneği olacaktı. Güçleri engellenmiş bir şekilde kenar mahallelere dönmek ya da Fergun'un, vasiliğini kazanmasına yardımcı olarak güçlerine sahip bir şekilde geri dönmek.

Ormana ulaştıklarında Sonea ağaç gövdelerinden oluşan labirente baktı. Fergun'un planı onu rahatsız ediyordu. Bu işte büyük

ölçüde aldatmaca ve risk vardı. Kalmak istediği rolü yapmak, büyük ihtimalle Fergun'un vasiliği kazanması için yalan söylemek zorunda kalacak, bozma niyeti olduğu bir yemin edecek, o yemini ve Kral'ın kanununu çiğneyerek Lonca'yı terk edecekti.

Rothen'e yalan söyleme fikrinden rahatsız olacak kadar ona ısınmış mıydı? *O bir büyücü*, diye kendine hatırlattı. *Sadakati Lonca ve Kral'a*. Mesela Kral ona Sonea'yı kilit altına almayı emretse, her ne kadar istemese de yapardı.

Yoksa onu endişelendiren, yemini bozma fikri miydi? Harrin ve arkadaşları sürekli hırsızlık ve hile yaparlardı ama yemin bozmayı affedilemez bir şey olarak görürlerdi.

Tabii yemin etme zorunluluğu varsa, bu yemin biraz kötü bir dille edildiğinde tuhaf durumlardan kurtulma olasılığı da vardı...

"Bu akşam çok sessizsin," dedi Rothen birdenbire. "Sormak istediğin bir şey yok mu?"

Sonea başını kaldırıp Rothen'e baktı ve onun kendisine sıcak bir şekilde baktığını gördü. Adamın gülümsemesini görerek bazı sorular sorma riskine girme vaktinin geldiğine karar verdi.

"Büyücülerin ettiği yemini merak ediyordum."

Onu rahatlatacak bir şekilde, Rothen'in kaşları şüpheyile değil, şaşkınlıkla kalktı. "Aslında iki yemin var. Çırak Yemini ve Büyücü Yemini. Biri çıraklar Lonca'ya girdiğinde edilir, diğeryse mezuniyette."

"Neye yemin ediyorlar?"

"Dört şeye." Rothen sol elinin dört parmağını kaldırdı. "Çıraklar bir başka insanı Müttefik Topraklar'ın savunması dışında asla incitmeyeceklerine yemin ederler." Önce ilk parmağının ucuna tıklattı, sonra devam ettikçe diğerlerine dokundu. "Lonca'nın kurallarına itaat edeceklerine, Kral'ın kanunları ile büyücülerin kanunlara karşı olmayan emirlerine itaat edeceklerine ve bir büyücü tarafından talimat almadıkça asla büyü kullanmayacaklarına."

Sonea kaşlarını çatı. "Çıraklar neden bir büyücü söylemedikçe büyü kullanamıyorlar?"

Rothen güldü. “Birçok çıracak yardım olmadan büyü deneyi yaparken kendisine zarar vermiştir. Ama büyücülerin yine de dikkat göstermesi gerekir. Tüm öğretmenler, bir çırağa neyi çalışacaklarını özellikle belirtmeden ‘git alıştırma yap’ derlerse, çırağın bunu ‘git ne istiyorsan onun alıştırmasını yap’ diye anlayacaklarını bilirler. Bunun bir günün tamamını balık tutmayla geçirmeyi haklı çıkarmak için kullanıldığını hatırlayabiliyorum.”

Dannyl alay edencesine güldü. “O hiçbir şey.”

Daha genç büyücü çirakken yaptıklarını anlatırken Sonea Çirak Yemini’ni düşündü. Bunda beklemediği herhangi bir şey yoktu. Lonca’nın tüm kurallarının ne olduğunu bilmiyordu. Belki de bunu Rothen’e sorma zamanı gelmişti. Yeminin son iki parçası, sırf çirakları hizada tutmak için eklenmiş gibi geliyordu.

Lonca’yı güçleri engellenmemiş olarak terk ederse, yemininin ikinci kısmını bozacaktı. Tuhaf olan şuydu ki, bir yemini bozma anlamına gelmesi herhangi bir kanunu çiğnemekte tereddüt etmezdi.

Dannyl anlattıklarını bitirdiğinde Rothen açıklamalarına devam etti. “Büyücü Yemini’nin ilk iki kısmı aynıdır,” dedi. “Ama üçüncü kısmı, kişinin kendi ülkesinin hükümdarına hizmet etmesiyle alakalı olarak değişir ve dördüncüsü de büyü’nün habis şekillerini asla kullanmamanın sözüdür.”

Sonea başıyla onayladı. Onun kaçmasına izin vererek, Fergun hem kanunu çiğneyecek hem de Büyücü Yemini’ni bozmuş olacaktı.

“Bir büyücü, yemini bozarsa bunun cezası nedir?”

Rothen omuz silkti. “Bu, yeminin nasıl bozulduğuna, büyücünün hangi ülkede yaşadığına ve hükümdarın hükmüne bağlıdır.”

“Kyrallia’lıysalar ne olur?”

“En kötü ceza ölümdür ki bu katillere ayrılmış bir cezadır. Aksi halde, en güçlü ceza sürgündür.”

“Siz... büyücünün güçlerini engelleyip onları uzaklaştırıyorsunuz yani.”

“Evet. Müttefik Topraklar’da onları kabul edecek hiçbir ülke yoktur. Anlaşmanın bir parçası bu.”

Sonea başıyla onayladı. Güçleriyle birlikte Lonca'dan gitmesini ayarlayarak Fergun'un nasıl bir cezayla karşılaşacağını ona soramazdı. Öyle bir soru Rothen'in şüphelenmesine neden olurdu.

Fergun'un planını kabul ederse, Sonea bunu iyi saklamak zorunda kalacaktı yoksa benzer bir ceza görebilirdi. Lonca ona bir başka katılma fırsatı sunmazdı. Onu yine saklaması için bir Hırsız'a güvenmek zorunda kalırdı. Tabii güçleri engellenmemiş ve kontrol edilebilir olursa Faren'in buna hevesli olacağından emindi.

Bunun karşılığında ondan ne isterlerdi? Hayatının geri kalanını bir Hırsız'ın emirlerini uygulamak ve saklanmakla geçirme fikrini düşünürken suratı asıldı. Aslında tüm istediği ailesiyle beraber olabilmektir.

Patikanın iki tarafında zemini kaplamış kara bakarken, teyzesi ve eniştesinin bir yerde minik bir odada titreyen görüntüsünü düşündüğünde endişelendi. Bu, onlar için zor bir zaman olmalıydı. Pek fazla müşterileri olmazdı. Jonna'nın bebeği büyürken ve Ranel'in sakat bacağı soğukta kaskatı kesilirken siparişleri nasıl hallediyorlardı acaba? Sonea'nın dönüp onlara yardım etmesi gerekiyordu, bir Hırsız'a büyü gösterisi yapması değil.

Ama büyüyle dönerse, Faren, onun teyzesiyle eniştesinin iyi bir hayata sahip olmasını sağlardı ve Sonea şifa büyüü yapabiliyordu...

Diğer yandan, Rothen'le işbirliği yaparsa, birkaç hafta içinde teyzesi ve eniştesine dönebilirdi. Fergun'un planı aylar sürebilirdi...

Karar vermesi o kadar zordu ki.

Çaresizlik hisseden Sonea, daha önce birçok kez olduğu gibi, güçlerini asla keşfetmemiş olmayı diledi. Bu neredeyse onun ölümüne neden olmuştu. Nefret ettiği büyücülere, onun hayatını kurtardıkları için minnettar hissetmek zorunda kalmıştı. Tek istediği bu güçlerden kurtulmaktı.

Rothen yavaşladı. Başını kaldıran Sonea patikanın son bulunduğunu ve öndeki taş, geniş bir yola ulaştığını gördü. Oraya ulaştıklarında görüş açısına birkaç küçük, sevimli ev girmişti.

"Bunlar Konaklar," dedi Rothen.

Bazı yapıların arasında birkaç evin kararmış iskeletleri duruyordu. Rothen herhangi bir açıklama yapmadı. Yolun at arabalarının dönebilmesi için büyük bir çemberde sona erdiği yere kadar devam ettiler. Yolun yanında devrilmiş bir ağaç gövdesine yürüyen adam oturdu.

Dannyl de uzun bacaklarını büküp yanma geçtiğinde Sonea ormanda etrafa baktı. Ağaçlar arasında kar içinde kara şekillerden oluşan bir sıra gördü. Doğal olamayacak kadar düzenliydi.

"Onlar nedir?"

Rothen onun bakışlarını takip etti.

"O, eski mezarlık. Gidip bakalım mı?"

Dannyl birden dönüp büyücüye dik dik baktı. "Şimdi mi?"

"Buraya kadar geldik," dedi Rothen kalkarak. "Biraz daha gitmenin zararı olmaz."

"Sabahı bekleyemez mi?" Dannyl uzak şekillere endişeli bir bakış attı.

Rothen elini kaldırdı ve minik bir ışık, avcunun hemen üzerinde belirdi. Çabucak yuvarlak bir küre ışık olarak büyüdü, sonra başlarının üzerine süzüldü.

"Galiba bekleyemez." Dannyl iç geçirdi.

Mezarlığa yöneldiklerinde botları altından karın ezilme sesleri gelmeye başladı. Sonea'nın gölgesi bir yana doğru uzanıyor, sonra Dannyl'in başının üzerinde belirilmiş ikinci küre ışığının çıkardığı başka bir gölgeye katılıyordu.

"Karanlıktan korkuyor musun, Dannyl?" dedi Rothen omzunun üzerinden bakarak.

Uzun boylu büyücü cevap vermedi. Kıs kıs gülen Rothen düşmüş bir kütüğün üzerinden adım attı ve bir açıklığa girdi. Birkaç taş sırası karanlığa uzanıyordu.

Daha da yakınlaşan Rothen ışığını önden gönderip taşların birinin üzerinde süzülmesini sağladı. Kar çabucak eridi ve yüzeydeki şekilleri açığa çıkardı. Işık biraz daha yükseldiğinde Sonea'nın yaklaşmasını işaret etti.

Taş levhanın ucunun etrafına süslü şekiller kazınmıştı ve Sonea ortada duran, bir zamanlar sözcükler oluşturmuş işaretleri görebiliyordu.

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu Rothen.

Sonea elini oymaların üzerinde dolaştırdı.

“Lord Gamor,” diye okudu. “Ve bir yıl...” Kaşlarını çattı. “Hayır, yanlış okuyor olmalıyım.”

“Sanırım Urdon’un yirmi beşi diyor.”

“Bu yedi yüz yıl öncesine mi ait?”

“Öyle. Buradaki mezarların tümü en az beş yüz yıl öncesinden kalma. Oldukça gizemliler.”

Sonea taş sıralarına baktı. “Neden gizemliler?”

“O zamandan beri hiçbir büyücü buraya gömülmedi. Lonca’nın dışına da gömülen olmadı.”

“Nereye gömülüyorlar?”

“Gömülmüyorlar.”

Sonea dönüp ona baktı. Yakınlardaki ağaçlardan sönük sesler geldiğinde Dannyl aniden büyümüş gözlerle döndü. Sonea, tüylerinin ürperdiğini hissetti.

“Neden?” diye sordu.

Rothen ilerledi ve mezara baktı. “Dört yüz yıl önce bir büyücü, büyüsünü sürekli yanında olan dostu olarak betimlemişti. Onun yardımsever bir dost ya da ölümcül bir düşman olabileceğini söylemişti.” Sonea’ya tekrar döndü. Gözleri kaşlarının gölgesi altında saklıydı.

“Büyü ve kontrol hakkında öğrendiğin her şeyi bir düşün. Senin güçlerin doğal bir şekilde gelişti ancak çoğumuzun becerilerinin bir başka büyücü tarafından tetiklenmesine ihtiyacı vardır. Bu olduğunda, ömürlerimizin geri kalanında güçlerimizin taleplerine boyun eğmek zorunda kalırız. Onları kontrol etmeyi öğrenmek ve kontrolümüzü sürdürmek zorundayız. Bunları yapmazsak, büyümüz eninde sonunda bizi yok eder.” Duraksadı. “Hepimiz için geçerli olan şu ki ölüm anımızda güçlerimiz üzerindeki hâkimiyetimiz son bulur

ve içimizde kalan büyü açığa çıkar. Biz, kelimenin tam anlamıyla, gücümüz tarafından tüketiliriz.”

Sonea başını aşağı çevirip mezara baktı. Rothen'in sıcaklık sağlayan kalkanına rağmen iliklerine kadar ürperiyordu.

Kontrolü öğrendikten sonra büyüden kurtulacağını düşünmüştü ama artık asla özgür kalamayacağını anlamıştı. Ne yaparsa yapsın, büyü her zaman orada olacaktı. Bir gün, kenar mahallelerin birindeki bir evde varlığı alevlenip silinecekti...

“Eğer doğal bir ölümle ömrümüz son bulursa, bu nadiren sorun çıkarır,” diye ekledi Rothen. “Gücümüzün kuvveti genellikle hayatımızın son yıllarında sönüp gider. Ölümümüz doğal olmazsa... Eski bir deyiş vardır. Bir büyücüyü öldürmek için ya bir aptal ya bir kahraman ya da bir dâhi gerekir.”

Dannyl'e bakan Sonea, birden onun rahatsız hissetmesinin sebebini anladı. Ölülerin varlığı değil, öldüğünde ne olacağını hatırlatmasıydı onu rahatsız eden. Ama bu hayatı kendisi seçmişti o. Sonea o hayatı seçmemişti.

Fergun da seçmemişti. Ailesi tarafından büyücü olmaya zorlanmıştı ve bu sonla yüzleşecekti. Sonea kaç büyücünün Lonca'ya tereddütle girdiğini merak etti. Bu yeni duygudaşlığına şaşırarak mezar taşına baktı.

“Neden bu mezarlar burada?”

Rothen omuz silkti. “Hiçbir fikrimiz yok. Burada olmamalılar. Tarihçilerimizin birçoğu bu büyücülerin ölmekte olduklarını fark ettiklerinde tüm güçlerini bitirdiklerini ve o anda kendilerini bıçakla ya da zehirle öldürdüklerine inanır. Ölümleri anında diğer büyücüler refakatçi seçtiklerini biliyoruz. Belki de doğru anda ölmelerinden emin olmaları, refakatçilerin göreviydi. Çok az bir güç bile bir vücudu yok etmeye yeterli gelebilir, o yüzden zamanlama önemliydi, özellikle de o zamanların büyücülerinin olağanüstü güçlü olduğu göz önüne alındığında.”

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz,” diye ekledi Dannyl. “Onların güçlerinin hikâyeleri abartılmış olabilir. Kahramanlar, hikâyeleri defalarca anlatılınca genellikle inanılması zor güçler kazanırlar.”

“Onların yaşadıkları zamanlarda yazılmış kitaplarımız var,” diye hatırlattı Rothen. “Büyücülerin kendilerinin bile günlükleri var. Neden kendi becerilerini abartsınlar ki?”

“Neden acaba?” diye yanıtladı Dannyl alaycı bir tonla.

Dönen Rothen onları biraz önce ezdikleri karın üzerinden geri döndürdü.

“Ben o büyücülerin gerçekten daha güçlü olduğuna inanıyorum,” dedi Rothen. “Ve o zamanlardan beri gittikçe zayıfladığımıza.”

Dannyl başını iki yana salladı, sonra Sonea’ya başını çevirdi. “Sen ne düşünüyorsun?”

Sonea ona doğru şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyorum. Belki de kendilerini daha güçlü yapmanın bir yolunu bulmuşlardır.”

Dannyl başını salladı. “Bir büyücünün gücünü artırmanın hiçbir yolu yoktur. Neyle doğduysa, onunla yetinmek zorundadır.”

Yola ulaşp devam ettiler. Gece çökmüş, ışıklar yol boyunca duran evlerin pencerelerinde parlıyordu. Yanmış bir harabeyi geçtiklerinde Sonea ürperdi. Orada oturan kişi öldüğünde ev yok mu edilmişti?

Büyücüler yol boyunca ilerlerken sessiz kaldılar. Patikanın başına ulaştıklarında Rothen ışığını önden gönderip yolu aydınlattı. Sessizlikte, orman böceklerinin sesi çok yüksek geliyordu.

Büyücü Odaları görüş alanına girdiğinde Sonea orada yaşayan büyücülerini düşündü. Her biri uykularında bile güçlerini kontrol altında tutuyordu. Belki de o eski zamanların şehir planlamacıları, büyücülere şehrin bir mahallesinin tamamının verilmesinde başka bir amaç da gütmüşlerdi.

“Bu akşamlık ihtiyacım olan idmanın tamamını yapmış oldum sanırım,” dedi Rothen birden. “Ayrıca akşam yemeği zamanı da geldi. Bize katılacak mısın, Dannyl?”

“Tabii,” diye yanıtladı uzun boylu büyücü. “Çok isterim.”

25. BÖLÜM

PLANLARDA DEĞİŞİKLİK

Güneş, Saray'ın uzak kuleleri üzerinde sanki bir büyücünün devasa küre ışık gibi süzülüyor, bahçeye uzun turuncu ışık huzmeleri gönderiyordu.

Patika boyunca yürürlerken Sonea sessizdi. Düşünceliydi. Rothen, ona yaptırdığı yürüyüşlerin arkasındaki niyeti Sonea'nın tahmin ettiğini ve onun Lonca'da kalmaya ikna amaçlı hiçbir manzaraya kendini kaptırmamak için zihinsel bir karşı koyuş içinde olduğunu biliyordu.

Gülümsedi. Sonea gördüğü her şeyi başından savmaya kararlı olmasına rağmen, Rothen ona Lonca'yı gösterebildiği kadar gösterecekti. Onun neyi reddettiğini görmesi gerekliydi.

Gitmek konusundaki kararlılığına şaşıran Rothen, kendi hayatını gözden geçirirken bulmuştu kendini. Tıpkı Hanelerin tüm çocukları gibi on yaşında büyü becerisi sınavından geçirilmişti. Anne babasının, potansiyeli bulunduğu ne kadar heyecanlandıklarını hatırlıyordu. Ona şanslı ve özel olduğunu söylemişlerdi. O günden beri Lonca'ya katılmaya heves etmişti.

Bir büyücü olmak Sonea için hiçbir zaman bir olasılık olmamıştı. Ona büyücüleri suçlanması ve nefret edilmesi gereken birer düşman olarak görmesi öğretilmişti. Büyütülüş şekli göz önüne alındığında,

kızın neden Lonca'ya katılmayı birlikte büyüdüğü insanlara karşı ihanet olarak gördüğünü anlamak kolaydı.

Ama bu böyle olmak zorunda değildi. Rothen kızı, güçlerini insanlarına yardım etmekte kullanabileceği konusunda ikna edebilirse, kalmaya karar vermesi olasıydı.

Üniversite'nin sonuna ulaşan Rothen sağa döndü. Binanın diğer tarafındaki bahçeleri geçerlerken çan çaldı ve derslerin bittiğini haber verdi. Bunun genellikle çıraqları odalarına aceleyle koşturtacağını bilen Rothen, Şifacı Odaları'na doğru daha uzun ama daha sessiz bir yol seçmişti.

Bu yürüyüşü hevesle beklemişti. Şifacılık büyücü becerilerinin en soylularındı ve Sonea'nın değer verdiği tek büyü biçimi gibi görünüyordu. Savaşçılık sanatlarının Sonea'yı pek etkilemeyeceğini bilen Rothen, onu önce onları görmeye götürmüştü. Ne var ki Sonea onun beklediğinden çok daha rahatsız olmuştu. Öğretmenin kurallar ve korunmalar konusundaki açıklamalarına rağmen, dövüşçüler yapmacık dövüşlerine başladıkları anda Sonea irkilmışti.

Dannyl'in düşünce baskısı deneyleri her ne kadar Simya kullanımını göstermiş olsa da, aslında bir hobiden fazlası değildi. Eğer Sonea'yı etkileyecek bir şeyler bulacaksa, ona şehre yardımı doku-nacak türden bir şeyler göstermesi gerekliydi. Bunun ne olacağına henüz karar vermemişti.

Çember şekilli Şifacı Odaları'na yaklaştıklarında, Rothen bir kez daha Sonea'ya baktı. İfadesi temkinli olsa da gözleri ilgiyle parlıyordu. Girişin önünde durdu.

"Bu, inşa edilen ikinci Şifacı Odaları binası," dedi Sonea'ya. "Birincisi oldukça lükstü. Ne yazık ki önceki büyücülerimiz, kalıcı oturma hakkı satın alabileceğini düşünen birkaç zengin hastayla sorunlar yaşadılar. Üniversite ve diğer Lonca binaları inşa edildiğinde eski Şifacı Odaları yıkılıp yerine bu yapıldı."

Yapının dışı çekici bir görüntüye sahip olsa da, Şifacıların binası Üniversite kadar etkileyici değildi. Açık kapılardan giren Rothen,

Sonea'yı küçük, dekore edilmemiş bir antreye soktu. Taze ilaç kokuları havayı doldurmaktaydı.

Orta yaşlı bir adam ve ondan biraz daha genç bir kadın, Rothen ve Sonea girdiğinde başlarını kaldırdılar. Adam Sonea'ya şüpheyile bakıp gözlerini çevirdi ancak genç kadın gülümseyip yaklaşarak selam verdi.

"Merhaba, Lord Rothen," dedi kadın.

"Merhaba, Leydi Indria," diye yanıtladı Rothen. "Bu, Sonea."

Sonea başıyla selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onur."

Indria başını hafifçe eğdi. "Seninle tanışmak da öyle, Sonea."

"Indria bize Şifacı Odaları'nı gezdirecek," diye açıkladı Rothen.

Şifacı, Sonea'ya gülümsedi. "Umarım gezimizi ilginç bulursun."

Rothen'e baktı. "Başlayalım mı?"

Rothen başıyla onayladı.

"Şöyle buyurun öyleyse."

Onları bir çift kapıya götüren Indria iradesiyle kapıları açarak Rothen ve Sonea'yı geniş, yana doğru kıvrılan bir koridora götürdü. Birkaç açık kapıdan geçtiklerinde Sonea, ötedeki odalara bakma fırsatını değerlendirdi.

"Binanın aşağı katı hastaları tedavi etme ve ağırlamaya ayrılmıştır," dedi Indria. "Hasta insanların merdivenleri inip çıkmasını bekleyemeyiz, öyle değil mi?" Şaşkınca omuz silken Sonea'ya gülümsedi.

"Yukarı katta dersler ve burada yaşayan Şifacılar için odalar bulunur. Çoğumuz Büyücü Odaları'ndan çok burada yaşarız. Acil durumlara çabucak müdahale etmemize imkân tanır bu." Kadın sol tarafı işaret etti. "Hasta odalarının bahçeleri ya da ormanı gören güzel manzaraları vardır." Sağ tarafa elini salladı. "İçeride kalan odalar bizim Tedavi Odalarımızdır. Gelin, size birini göstereyim."

Şifacı'yı açık kapılardan birine doğru takip eden Rothen, Sonea'nın odayı incelemesini izledi. Burası küçük bir odaydı. Sadece bir yatak, bir dolap ve birkaç ahşap sandalye vardı.

"Burada basit tedaviler yaparız," diye anlattı Indria. Bir dolabı açıp birkaç sıra halinde dizilmiş şişe ve kutuları ortaya çıkardı. "Çabuk

hazırlanabilecek ya da önceden karıştırılması gereken tüm ilaçlar kolayca ulaşılabilecek yerde tutulur. Yukarı katlarda daha karmaşık hazırlıkların yapıldığı odalarımız var.”

Odadan çıktıklarında Indria onları Tedavi Odası'nın yanındaki bir geçit girişine yönlendirdi. Geçidin sonundaki bir kapıyı işaret etti. “Binanın merkezinde Şifa Odaları vardır,” dedi kadın. “Boş olup olmadığına bakayım.”

Geçitten aceleyle geçerek, kapıdaki bir cam yüzeyden içeri baktı. Sonra dönüp başıyla onayladı.

“Boş,” dedi. “İçeri gelin.”

Geçitten geçen Rothen, Indria onun için kapıyı açık tuttuğunda gülümsedi. Girdikleri salon ilk gördükleri odadan büyüktü. Ortada dar bir yatak vardı ve duvarlar dolaplarla kaplıydı.

“Burada büyük Şifa işlerini ve ameliyatları yaparız,” dedi Indria. “Şifacılar ve hastalar dışında kimsenin girmesine izin yoktur.”

Sonea odayı inceledi. Ötedeki duvarda bulunan bir aralığa doğru yürüdü. Indria onu takip etti.

“İlaç hazırlama odaları hemen üstümüzde,” dedi Şifacı, yukarıdaki duvar oyugunu işaret ederek. Sonea öne eğilip yukarıdaki odaya baktı. “İlaç yapımında uzmanlaşmış Şifacılara sahibiz. Taze karışımları, biz ihtiyaç duydukça şuradaki bacalardan aşağı gönderirler.”

Merakı giderilen Sonea Rothen'in yanına gitti. Indria bir dolaba doğru yürüdü. Dolabı açarak içinden bir şişe çıkardı.

“Dünyadaki en büyük ilaç bilgisi hazinesi burada, Lonca'dadır,” dedi kadın gururunu saklamaya çalışmadan. “Şifa gücümüzle insanları sadece tedavi etmeyiz. Öyle yapsaydık, hizmetlerimize olan taleple başa çıkamazdık.” Omuz silkti. “Şimdi de başa çıkabildiğimiz söylenemez tabii. Yeterince Şifacımız yok.”

Bir çekmece açan kadın küçük, beyaz bir madde çıkardı. Sonea'ya döndü, duraksadı, sonra sorgularcasına Rothen'e baktı. Onun ne yapacağını anlayan adam başını iki yana salladı. Indria dudağını ısırdı, Sonea'ya baktı ve ellerindeki objeye baktı.

“Ah, belki de gezimizin bu kısmını geçebiliriz.”

Şişeye bakan Sonea'nın gözleri merakla parlıyordu. "Hangi kısmını?"

Indria şişeyi döndürüp etiketini Sonea'ya gösterdi. "Bu bir anestezi kremidir," diye açıkladı. "Genellikle ziyaretçilerin avuçlarına birazını sürüp ilacımızın gücünün bir sunumunu yaparım."

Sonea kaşlarını çattı. "Anestezi mi?"

"Bu, tenini uyuşturarak herhangi bir şey hissedememeni sağlar. Etkisi bir saatte ortadan kalkar."

Sonea'nın kaşları kalktı, sonra omuz silkerek elini uzattı. "Denemek isterim."

Nefesini tutan Rothen Sonea'ya şaşkınlıkla baktı. Bu ilgi çekiciydi. Kızın büyücülere olan güvensizliği nereye gitmişti? Memnuniyet duyan adam, Indria'nın şişeyi açıp macunun birazını kare kumaş parçası üzerine dökmesini izledi.

Indria endişeyle Sonea'ya baktı. "Hemen bir şey hissetmezsin. Bir dakika geçtikten sonra tenin sanki çok kalınlaşmış gibi gelecek. Hâlâ denemek istiyor musun?"

Sonea başıyla onayladı. Gülümseyen Indria macunu hafifçe Sonea'nın avcuna sürdü.

"Gözlerine gelmemesine dikkat et. Seni kör etmez ama inan bana, uyuşmuş gözkapakları *oldukça* alışılmadık bir histir."

Sonea gülümseyip elini inceledi. Şişeyi rafa geri koyan Indria, kumaş parçasını dolapların içindeki bir kovaya attı, sonra ellerini ovaladı.

"Şimdi, yukarı çıkıp sınıflara bir bakalım."

Kadın onları salondan çıkarıp ana koridora götürdü. Binada yürürlerken birkaç Şifacı ve birkaç چراغın yanından geçtiler. Bazıları Sonea'ya merakla baktı. Diğerleriyse, Rothen'i üzen bir şekilde, hoşnutsuzlukla kaşlarını çattılar.

"Indria!"

Dönen kadının yeşil cüppesi ani bir hareketle şahlanmış gibiydi. "Darlen?"

"Buradayım."

Ses yakınlardaki bir Tedavi Odası'ndan geliyordu. Indria hızlı adımlarla kapı eşiğine gitti.

“Evet?”

“Bana biraz yardım edebilecek misin?”

Indria dönüp Rothen'e sırtıttı. “Hastaya izlenmekten rahatsız olup olmayacağını sorayım,” dedi sessizce.

Kadın odaya girdiğinde Rothen birkaç kişinin sessizce konuştuğunu işitti. Sonea Rothen'e bir bakış attı. İfadesini anlamak mümkün değildi. Sonra başını çevirdi.

Indria kapı eşiğinde belirip onları çağırdı. “Gelin.”

Rothen başıyla onayladı. “Bana bir dakika ver.”

Kadm giderken Rothen Sonea'ya yakından baktı. “İçeride ne göreceğini bilmiyorum ama çok kötü bir şey olsa Indria bizi davet etmezdi. Yine de, kan görmek seni rahatsız ediyorsa, girmememiz daha iyi olur.”

Sonea'nın yüzünde eğlenmiş bir ifade belirdi. “Rahatsız olmam.”

Omuz silken Rothen kapıyı işaret etti. İçeri girdiklerinde Sonea odanın bir önceki odaya benzediğini gördü. Yatakta sekiz yaşlarında bir oğlan yatıyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Yardım isteyen, Lord Darlen isimli, yeşil cüppeli genç bir adamdı, Adam, oğlanın elinin etrafına sarılı kanlı bir bandajı hafifçe açıyordu. Genç bir çift ahşap sandalyelerde oturuyor, endişeyle seyrediyorlardı.

“Lütfen şurada durun,” dedi Indria, birden ciddileşerek. Rothen bir köşeye gerilediğinde Sonea onu takip etti. Darlen onlara baktı, sonra dikkatini oğlana çevirdi.

“Artık acıyor mu?”

Oğlan başını iki yana salladı.

Rothen çifte baktı. Aceleyle giyindiklerine dair işaretler olmasına rağmen kıyafetleri gösterişliydi. Adam, değerli taşlardan düğmeleri olan şık bir uzun ceket giymişti ve kadm da ucu kürklü başlığa sahip basit bir siyah pelerin takmıştı.

Sonea'dan hafif bir ses geldi. Rothen yatağa tekrar baktığında oğlanın elindeki son bandajın çözüldüğünü gördü. Avcunda iki derin kesik vardı ve kan yaralardan akıyordu.

Darlen oğlanın kollarını sıyırdı ve bir kolunu sıkıca tuttu. Kan akışı duruverdi. Adam, anne babaya doğru başını kaldırdı.

"Bu nasıl oldu?"

Oğlanın babasının yüzü kızardı ve gözleri yere kaydı. "Kılıcımla oynuyordum. Bunu yasaklamıştım ama o..." Adam başını iki yana salladı ve ifadesi karanlık bir hal aldı.

Darlen tuttuğu eli çevirdi. "İyileşecektir ama ömrünün geri kalanında yara izleri taşıyacak."

Annesi gözyaşlarına boğuldu. Kocasının omuzlarına kolunu koyup Şifacı'ya beklentiyle baktı.

Darlen Indria'ya döndü. Kadın başıyla onaylayıp raflara gitti. Bir çekmecedен beyaz kumaş parçaları, bir kâse ve büyük bir su şişesi aldı. Yatağa yönelip eli nazıkçe yıkadı. Bu iş bittiğinde diğer Şifacı avcunu oğlanın avcunun üzerine koyup gözlerini kapadı.

Bunu sessizlik takip etti. Anne arada sırada burnunu çekse de sanki tüm sesler boğulmuş gibiydi. Oğlan kıpırdanmaya başladı ancak Indria öne eğilip bir elini onun omzuna koydu.

"Hareket etme. Konsantrasyonunu bozarsın."

"Ama kaşınıyor," diye karşı çıktı oğlan.

"Uzun sürmez."

Yanında bir hareketlilik sezen Rothen başını aşağı çevirip Sonea'nın avuçlarını ovuşturduğunu gördü. Darlen derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Oğlanın eline baktı ve parmaklarıyla dokundu. Artık oğlanın avcunda derin yaralar yerine ince, kızıl hatlar vardı. Darlen oğlana gülümsedi.

"Elin iyileşti. Senden her gün bandajla sarmanı istiyorum. En az iki hafta kullanma. Biraz önce yaptığım tüm bu işin boşa gitmesini istemezsin, değil mi?"

Oğlan başını iki yana salladı. Elini kaldırıp bir parmağıyla yara izlerine dokundu. Darlen onun omzuna hafifçe vurdu.

“İki hafta sonra yavaş yavaş kullanmaya başla,” diyen adam anne babaya döndü. “Kalıcı bir zarar kalmayacak. Eninde sonunda daha önce yapabildiği her şeyi yapabilecek hale gelir. Babasının kılıcını tutması da dahil.” Adam öne eğilip oğlanın göğsünü hafifçe dürttü. “Tabii, büyüdüğü zaman.”

Oğlan sırttı. Darlen yataktan inmesine yardım ettiği oğlanın anne babasına koşup sarılışını gülümseyerek izledi.

Oğlanın babası Darlen’e parlayan gözlerle baktı ve konuşmak üzere ağzını açtı. Şifacı bir elini kaldırıp onu durdurdu, Sonra Indria’ya bakmak üzere döndü.

Kadın, Rothen ve Sonea’ya kendilerini takip etmesini işaret etti. Çabucak odadan çıktılar. Koridordan yürümeye başladıklarında Rothen, babanın teşekkür ifadelerini duyabiliyordu.

“Kolay görünüyor, değil mi?” Indria yüzünü ekşitti. “Aslında oldukça zordur.”

“Şifacılık tüm büyü sınıflarının arasında en zordur,” diye açıkladı Rothen. “Çok ince bir kontrol ve yıllar süren eğitim gerektirir.”

“O yüzden de gençleri pek cezp etmez,” dedi Indria. “Fazla tembeller.”

“Hiç de tembel olmayan birçok çırağım var benim,” dedi Rothen.

Indria sırttı. “Tabii, sen muhteşem bir öğretmensin, Rothen. Üniversite’nin en kendini adanmış öğrencileri olmasınlar da ne yap-sınlar?”

Rothen güldü. “Şifacılara daha sık uğramalıyım. İnsanı mutlu ediyorsunuz.”

“Seni hazımsızlıktan şikâyet ederken ya da uçarı deneylerinden kaptığın yanıklar dışında göremiyoruz buralarda.”

“Öyle deme,” diyen Rothen işaretparmağını dudaklarına götürdü. “Sonea’yı götüreceğim bir sonraki yer Simya odaları.”

Indria Sonea’ya halden anlar bir bakış attı. “İyi şanslar. Uyuklamamaya çalış.”

Rothen sırtını dikleştirip merdivenleri gösterdi. “Geziye devam et bakayım, küstah kız seni,” diye emretti. “Mezuniyetinin üzerinden

daha bir sene geçmiş, şimdiden büyüklerinle dalga geçebileceğini sanıyorsun.”

“Baş üstüne, lordum.” Sırıtan kadın yalancıkta reverans yapıp koridora yöneldi.

Rothern’in pencerelerinden birinin perdesini kenara çeken Sonea, dışarıda yağan kara baktı. Avcunu farkında olmadan ovaladı. Avcunun saatler önce hissetmeye başlamış olmasına rağmen hissizlik hâlâ varmış gibi geliyordu.

Rothern’in ona Şifacıları iş üstünde göstereceğini beklemişti. Bunu kendisinin de yapabilme arzusunu hissedip karşı koymak zorunda kalacağını düşünmüştü. Bunlardan etkilenmeme konusundaki kararlılığına rağmen, gözleri önünde bir çocuğun iyileşmesini görmek, istenmeyen duygular canlandırmıştı. Yine de, böylesine şeyler yapabilme becerisine sahip olduğunu bilmesine rağmen, sadece o anda, yapabileceklerinin büyüklüğünü anlamıştı.

Tabii, Rothern’in niyeti buydu. İç çeken Sonea pencerenin ucuna hafifçe tıklattı. Beklediği üzere Rothern, büyüyle yapabileceği tüm o muhteşem şeyleri göstererek onu kalmaya teşvik etmeye çalışıyordu.

Ama bir önceki günkü Savaşçı gösterisiyle etkilemeyi düşünmemişti herhalde. Çırakların birbirlerine büyü atıp durmasını seyretmek onu kalmaya teşvik etmeyecekti. Belki de niyeti ona dövüşlerin zararsız olduğunu göstermekti. Sıkı kurallarla yapılan bu dövüşler, gerçek dövüşlerden çok oyunlara benziyordu.

Sonea bunu düşündüğünde, Kuzey Meydan’da yaptığı “saldırıya” neden öyle tepki verdiklerini anlamak artık zor gelmiyordu. Kendi “iç kalkan”larına ve saydıkları “vuruş”larına çok alışmışlardı. Büyünün kendini savunmayan birine ne yaptığını görmek oldukça büyük bir şok olmalıydı.

Tekrar iç geçirdi. Bir sonraki sefer Simya odalarını gezecekti muhtemelen. İstemedi de olsa merak ediyordu. Tüm büyü sınıfları içinde, en az anladığı şey Simya’ydı.

Kapı çalındığında kaşlarını çatı. Tania onlara saatler önce iyi geceler dilemişti ve Rothen gideli uzun süre olmamıştı. Bir isim zihninde belirince, kalbi küt küt attı.

Fergun.

Adam bir cevap isteyecekti ve Sonea henüz karar vermemişti. Odayı boydan boya tereddütle geçerken ziyaretçinin bir başkası olmasını umdu.

“Kim o?”

“Fergun. Beni içeri al, Sonea.”

Derin bir nefes alan Sonea tokmağı tuttu. Bir anda kapı içeri savruldu. Kırmızı cüppeli büyücü azametli bir şekilde odaya girip kapıyı kapadı.

“Nasıl açabildin?” diye sordu Sonea, tokmağa doğru kaşlarını çatarak. “Kilitli olduğunu sanıyordum.”

Fergun gülümsedi. “Öyleydi ama aynı anda hem dışarıdaki hem de içerideki birisi tarafından tokmak döndürülürse, kapı açılır.”

“Buna göre mi yapılmış?”

Fergun başıyla onayladı. “Bu bir güvenlik mekanizmasıdır. Acil bir durumda Rothen etrafta olmayabilir. Mesela bir yangın çıkarmışsan, başkasının kapıyı açabilmesi içindir.”

Kızın suratı asıldı. “Umarım *bu* bir daha sorun olmayacak.” Sandalyeleri işaret etti. “Otur, Fergun.”

Sandalyelere doğru süzülen adam oturdu. Onun karşısındaki sandalyeye oturan Sonea öne doğru ilgiyle eğildi.

“Kontrol dersleriniz iyi gidiyor mu?”

“Evet... Sanırım.”

“Bugün ne yaptınız, anlat.”

Sonea acı acı gülümsedi. “Yerden bir kutu kaldırmam gerekti. Pek kolay olmadı.”

Fergun keskince nefesini tuttu ve gözleri büyüdü. Sonea buna karşılık kalbinin küt küt attığını hissetti. “Sana öğrettiği şey kontrol egzersizi değil. Sana büyünü nasıl kullanacağını gösteriyor. Bu, çoktan kontrole sahip olduğun anlamına gelir.”

Sonea heyecan ve umutla doldu. “Bana kontrolümü *ölçtüğünü* söylemişti.”

Fergun başını acı acı iki yana salladı. “Tüm büyüler kontrolün birer sınavıdır. Kontrolün gerektiği kadar yerleşmiş olmasa sana yerden eşya kaldırmayı öğretmezdi. Hazırsın, Sonea.”

Sandalyesine yaslanan Sonea gülümsemek üzereydi. *Sonunda! Evime dönebilirim!*

Bu düşüncüyü beklenmedik bir pişmanlık hissi takip etti. Bir kez buradan gittiğinde, bir daha Rothen’i göremeyebilirdi...

“Eh, sana anlattıklarımın doğruluğundan ve Rothen’in senden bilgi sakladığından artık emin misin?”

Sonea, Fergun’a bakıp başıyla onayladı. “Çoğundan. Yönetici Lorlen bana güç engellemesini açıkladı.”

Fergun şaşırmış gibiydi. “Bizzat Lorlen demek. İyi.”

“Bana bunun rahatsız edici olmadığını ve daha sonra da fark etmeyeceğimi anlattı.”

“Eğer düzgün yapılırsa öyle. Lonca bunu uzun yıllardır yapmaya ihtiyaç duymadı.” Yüzünü ekşitti. “Son kez bunu yaptıklarında işi biraz yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Ama sen bundan endişelenme. Benim yardımımı kabul edersen, o riski almana gerek kalmaz.” Gülmüsedti. “Birlikte çalışacak mıyız?”

Sonea duraksadı. Zihninde şüpheler dolanıyordu.

Onun ifadesini gören adam sordu: “Öyleyse kalmaya karar verdin, ha?”

“Hayır.”

“O zaman henüz karar vermedin, öyle mi?”

“Senin şu planından emin değilim,” diye itiraf etti Sonea. “En azından bazı kısımlarından.”

“Hangi kısımlarından?”

Sonea derin bir nefes aldı. “Eğer çırak olursam, bozacağımı bildiğim bir yemin etmem gerekecek.”

Adam kaşlarını çattı. “Ve?”

“Ben... bunu yapmak pek istemiyorum.”

Adamın gözleri hafifçe kısıldı. "Bir yemin bozacağından endişeleniyorsun, öyle mi?" Başını iki yana salladı. "Ben senin için Kral'ın kanununa karşı gelmeye hazırım, Sonea. Her ne kadar senin kendi başına kaçtığın izlenimini verebileceğimizden emin olsam da, bu işte benim parmağım olduğunun keşfedilme şansı var. Ben senin için o riski almaya hazırım." Öne doğru eğildi. "Kral'ın senden gücünü almaya hakkı olup olmadığına karar vermek zorundasın. Bu hakka sahip değilse, o yeminde ne değer var ki?"

Sonea yavaşça başıyla onayladı. Adam haklıydı. Faren de, Keri de buna katılırdı. Haneler çok uzun süredir büyüyü kendilerine saklıyorlardı. Bunu Arındırma sırasında fakirlere karşı kullanıyorlardı. Meskenciler onun Çırac Yemini'ni bozmasına içerlemezlerdi. Önemli olan onların düşünceleriydi, Kral'ın ya da büyücülerinki değil.

Eğer kenar mahallelere güçlerine zarar gelmeden dönerse ve kendi kendine büyü öğrenebilirse, diğerlerine de öğretebilirdi. Kendi gizli loncasını kurabilirdi.

Bu, onun Lonca'dan saklanmak için Faren'e güvenmesi anlamına gelecekti. Ailesine dönemeyeceği anlamına gelecekti. Güçlerini eninde sonunda insanlara yardım için ve tedavi için kullanabilmesi anlamına da gelecekti. Bu, riskleri almaya değer kılırdı.

Karşısında oturan büyücüye baktı. Fergun onun ne düşündüğünü bilse, bırakmak konusunda bu kadar hevesli olur muydu? Kaşlarını çattı. Onun çırağı olursa, adamın eğitim için onun zihnine girmeye ihtiyacı olabilirdi. Planlarını keşfedebilir ve ona yardım etmenin sonuçlarını beğenmeyip fikrini değiştirebilirdi.

Adamın teklifinin içeriğinin çoğu, Sonea'nın ona bel bağlamasını gerektiriyordu. Sonea onu tanımıyordu ve zihninin içini görmemişti.

Keşke buradan gidebilmesi, kaçabilmesi adamın yardımını gerektirmeseydi.

Birden heyecanlandı. Belki de bunu yapabilirdi. Kontrole sahip olmayı başarmıştı. Rothen, Sonea'nın bunu bildiğini bilmiyordu. Bunu eninde sonunda itiraf etmek zorunda kalacaktı ve bu bir kez oldu

mu, onun kaçmaması için tetikte olacaktı. Ama şimdi değil. Şimdi, bunu denemenin tam da sırasıydı.

Peki, Sonea ya fırsata sahip olamaz ya da başarısız olursa?

O zaman Fergun'un teklifini kabul ederdi. Ama şimdi, adamı bekletmesi gerekiyordu.

Fergun'a bakarak iç geçirip başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Planın işe yarasa bile, Lonca yine beni her yerde arayacak."

"Seni bulamayacaklar," diye temin etti adam onu. "Sana güçlerini nasıl saklayacağını öğreteceğim. Bulunduğun yer hakkında hiçbir fikirleri olmayacak ve sonunda vazgeçecekler. Önceki kez arayışlardan bıkan tek kişi sen değildin, Sonea. Sonsuza kadar aramayacaklardır."

"Bilmediğin bazı şeyler var," dedi Sonea. "Eğer kenar mahallelere büyüyle dönersem, Hırsızlar benim onlar için çalışmamı isteyecek. Onların kuklası olmak istemiyorum."

Adam gülümsedi. "Büyün olacak, Sonea. Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırılmazlar."

Bakışlarını çeviren Sonea başını iki yana salladı. "Benim bir ailem var, Fergun. Hırsızlar beni incitemeyebilir ama başkalarını incitebilirler. Ben..." Yüzünü ovalayarak adama özür dilercesine bir ifadeyle baktı. "Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Adamın gülümsemesi kayboldu. "Ne kadar zamana?"

Sonea omuz silkti. "Birkaç haftaya belki."

"O kadar uzun vaktim yok," dedi Fergun, ifadesi karanlıklaşarak. "Senin o kadar vaktin yok."

Sonea kaşlarını çatı. "Neden?"

Birden ayağa kalkan Fergun cüppesinden bir şey alıp onu Sonea'nın önüne, masaya bıraktı.

Hançeri tanıyan Sonea'nın nefesi kesildi. Bu bıçağın dikkatle ve sevgiyle bilendiğini o kadar çok görmüştü ki. Yıllar önce tanıdık bir kemirgenin resminin bıçağın üzerine işlendiği günü hatırlayabiliyordu.

"Görüyorum ki hançeri tanıdın."

Fergun Sonea'nın üzerinde heyula gibi yükseldi. Gözleri parlıyordu.

"Bu bıçağın sahibini burada, kimsenin bilmediği karanlık, küçük bir odada kilit altında tutuyorum." Şeytani bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bilmemeleri de iyi çünkü şu kemirgenlerin bazılarının ne kadar büyüebildiğini görseler oldukça endişelenebilirlerdi." Çömel en adam elini Sonea'nın sandalyesinin koluna koydu. Sonea geriye doğru sindi. Adamın kötü bakışları onu ürkütüyordu.

"Sana söylediğimi yaparsan, dostunu salarım. Bana sorun çıkarırsan onu orada sonsuza kadar bırakırım." Gözleri kısıldı. "Beni anladın mı?"

Neye uğradığını şaşırmış ve konuşamayacak halde olan Sonea'nın tek yapabildiği başıyla onaylamak oldu.

"Dikkatlice dinle," dedi Fergun. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim. Önce, Rothen'e kalmaya karar verdiğini söyleyeceksin. Bunu söylediğinde sana kontrol sahibi olmayı başardığını açıklayacak ve sen fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan Lonca'ya almaya çalışacak. Bir hafta içinde bir Oturum gerçekleşecek ve orada, kimin senin vasin olacağına karar verilecek.

"Bu Oturum'da herkese Arındırma sırasında seni Rothen'den önce benim gördüğümü söyleyeceksin. Onlara, fırlattığın taşın kalkanın içinden geçip isabet etmesinden sonra sana baktığımı anlatacaksın.

"Bunları anlattığında Yüksek Büyücülerin, vasiliği bana vermekten başka şansı kalmayacak. Lonca'ya gireceksin ama seni temin ederim ki bu fazla uzun sürmeyecek. Benim için küçük bir iş hallettikten sonra ait olduğun yere geri gönderileceksin. Hem sen istediğini almış olacaksın hem de ben. Bana yardım etmek sana hiçbir şey kaybettirmeyecek ama..." Hançeri alıp parmağını yüze-yinde gezdirdi. "Yardım etmemen o küçük dostunu kaybettirecek."

Hançeri tekrar cüppesinin içine koyarken ona bakmayı sürdürdü. "Rothen'in bunu öğrenmesine sakın izin verme. Bende başka kimse küçük kerininin nerede olduğunu bilmiyor. Ona yiyecek bir şeyler götüremezsem, çok ama çok acıkacak."

Doğrulan Rothen kapıya kadar süzüldü. Dönüp küçümseyen bir gülümsemeyle Sonea'ya tekrar baktı. Onu daha önce nerede gördü-

günü birden hatırlayan Sonea'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu, onun Arındırma sırasında yere serdiği büyücüydü.

"Rothen'in yarın başarısını ilan ettiğini duymayı bekliyorum. Sonra görüşeceğiz." Kapıdan geçip arkasından kapadı.

Sonea aceleyle uzaklaşan ayak seslerini dinledi, sonra elleriyle gözlerini kapadı. *Büyücüler*. Sessizce lanet okudu. *Bir daha asla, asla onlara güvenmeyeceğim*.

Sonra Rothen'i düşündüğünde öfkesi söndü. Her ne kadar o, Sonea'yı kontrolü henüz öğrenmediğine inandırarak aldatmış olsa da, Sonea Rothen'in niyetinin iyi olduğundan emindi. Büyük ihtimalle işleri geciktirerek ona gerçekten gidip gitmek istemediği konusunda karara varmak için zaman tanımak istemişti. Eğer bu doğruysa, onun yerinde olsa Sonea'nın da yapacağı türden bir şey yapmıştı. Ve Sonea, isterse adamın ona yardım edeceğine emindi.

Ama ondan bunu isteyemezdi. Boğucu bir çaresizlik üzerine çöktü. Fergun'un söylediklerini yapmazsa, Keri ölecekti.

Sandalyesinde ayaklarını karnına çekip kollarını kendine doladı. *Ah, Keri*, diye düşündü. *Neredesin? Sana yakalanmamamı söylemedim mi?*

İç geçirdi. Fergun neden bunu yapıyordu? Onun küçümseyen gülümsemesini ilk kez gördüğü zamanı düşünerek ürperdi.

İntikam. Basit, çocukça bir intikam. Asi bir meskenci tarafından yere serilmenin mahcubiyeti için intikam. Sonea'nın ceza görmek yerine Lonca'ya davet edilmesi onu öfkeden çıldırtıyor olmalıydı. Ama peki Sonea kalmak istemediğini söylemesine rağmen neden bununla uğraşıyordu ki?

Sonea, onun sözlerini düşündü. *"Benim için küçük bir iş hallettikten sonra ait olduğun yere geri gönderileceksin."* Lonca'ya katılması, sonra gönderilmesi... Adam onun ceza görmesini mutlaka sağlayacaktı.

Onun fikrini değiştirip Lonca'ya bir daha dönememesini mutlaka sağlayacaktı.

26. BÖLÜM

ALDATMACA BAŞLAR

Biri yaşlı ve büyük, diğeri sıska ve nasırlı iki avuç içinin arasında, iki renkli ışık, minik böcekler gibi dans ediyordu. Işıklar birbirlerinin etrafında dönüp dolanıyor, inip çıkıyorlardı. Mavi ışık, birdenbire sarı ışığa doğru fırladı. Sarı ışık bir ışık çemberine dönüşüp mavi ışığın kendi içinden geçmesini sağladığında Rothen güldü.

“Yeter!” dedi.

İki ışık ortadan kaybolduğunda ikilinin etrafındaki gölgeler çekildi. Loş aydınlıkta etrafına bakman Rothen, saatin ne kadar geç olduğunu görerek şaşırdı. İradesini kullanarak bir küre ışık oluşturdu ve perdeleri örttü.

“Hızlı öğreniyorsun,” dedi Sonea’ya. “Gücün üzerindeki kontrolün büyüyor.”

“Kontrolü günler önce başardım,” diye yanıtladı Sonea. “Bana söylemedin.”

Şaşkın Rothen dönüp ona baktı. Sonea onun bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık veriyordu. Sesinde şüpheden eser yoktu. Bir şekilde bunu kendi başına öğrenmiş olmalıydı.

Sandalyesine yaslanan Rothen durumu tarttı. Bunu inkâr ederse, Sonea gerçeği öğrendiğinde buna sadece daha fazla içerleyecekti.

Bu yüzden bunu açıklamakta gecikme nedenlerini açıklaması daha iyi olacaktı.

Bu bir yandan da zamanı kalmadığı anlamına geliyordu. Artık Sonea'yı orada tutmak için bir nedeni yoktu. Bir, iki gün içinde kız gitmiş olacaktı. Lorlen'e engelleme işini ertelemesi konusunda ricada bulunabilirdi ama kendisinin de bildiği gibi, Sonea'nın fikrini birkaç kısa günde değiştirmesi imkânsızdı.

Başıyla onayladı. "Birkaç ders önce, normalde bir çırağın kontrolünün yeterli olduğunu düşündüğüm noktaya ulaştın. İyiliğin için senin gücün üzerindeki kontrolü sınamanın özellikle önemli olduğunu hissettim çünkü bir şeyler yanlış giderse yardım etmek için yanında olamayacağız."

Rahatlamak yerine, Sonea'nın gözlerinde sadece anlayış gördü. "Herhangi bir şeyin yanlış gideceğini düşündüğümünden değil," diye temin etti onu. "Kontrolün..."

"Kalacağım," dedi Sonea.

Rothern ona bakakaldı. Bir an konuşamayacak kadar şaşırılmıştı.

"*Kahyor musun?*" diye sordu heyecanla. "Fikrini değiştirdin mi?"

Sonea başıyla onayladı.

Rothern birden ayaklandı. "Bu *harika!*"

Sonea ona büyümüş gözlerle bakıyordu. Rothern onu da kaldırıp sarılmak istedi ama bunun onu sadece korkutacağını biliyordu. Onun yerine odanın arkasındaki bir dolaba hızla yöneldi.

"Kutlamalıyız!" dedi. Bir şişe paçi şarabı ve iki bardak alıp onları sandalyelerin olduğu yere getirdi. Sessiz ve sakin bir şekilde izleyen Sonea, Rothern'in şişe tıpasını çıkarıp sarı sıvıyı bardaklara koyduğunu gördü.

Bir bardak alan Sonea'nın eli titriyordu. Onun biraz korkmuş ve heyecanlı olabileceğini fark eden Rothern heyecanını dizginledi.

"Fikrini değiştiren neydi?" diye sordu otururken.

Sonea dudağını hafifçe ısırp başını çevirdi. "Birin hayatını kurtarmak istiyorum."

"Ah!" Rothern gülümsedi. "Demek seni en çok etkileyen Şifacıları."

“Evet,” diye itiraf etti Sonea. Bir yudum aldığıında yüzü hazla parladı. “Paçi şarabı!”

“Daha önce içmiş miydin?”

Sonea gülümsedi. “Bir keresinde Hırsız’ın biri bana şişesiyle vermişti.”

“Hırsızlar hakkında bana daha önce bir şey anlatmadın. Senden bilgi almaya çalışıyormuşum gibi görünmemek için sormadım.”

“Onlar hakkında pek bir şey öğrenmedim,” diye yanıtladı Sonea omuz silkerek. “Zamanımın çoğunu yalnız geçirdim.”

“Yardımlarına karşılık büyü yapmanı istemişlerdir diye düşünmüştüm, öyle mi?”

Sonea başıyla onayladı. “Ama Hırsız’a istediği şeyi hiç veremedim.” Kaşları çatıldı. “Merak ediyorum da... Benim burada kalmam onunla olan anlaşmamızı bozduğum anlamına mı gelecek?”

“Sana yardım edemedi,” dedi Rothen. “Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni nasıl bekleyebilir ki?”

“Beni saklamak için çok çaba sarf edip birçok iyilik istemek zorunda kaldı.”

Rothen başını salladı. “Endişelenme. Hırsızlar seni rahatsız etmeyecek. Bize seni nerede bulacağımızı söylediler.”

Sonea’nın gözleri büyüdü. “Beni *ele mi verdiler?*” diye fısıldadı.

Rothen kaşlarını çatı. Sonea’nın gözlerindeki öfkeden rahatsız olmuştu. “Korkarım öyle. Bunu istediklerini sanmıyorum ama güçlerinin tehlikeli hale geldiği açtı.”

Sonea bardağına bakıp bir süre sessiz kaldı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu birden.

Rothen duraksadı. Ona vasilik iddialarını açıklaması gerektiğini fark etti. Onun tanımadığı ya da güvenmediği bir büyücüye verilmesi, Sonea’nın fikrini tekrar değiştirmesine yetebilecek olsa da Rothen’in bu konuda onu uyarması gerekliydi.

“Bir çırac olarak yemin etmeden önce çözülmesi gereken bazı sorunlar var,” dedi. “İyi okuma ve yazma becerilerine sahip olman, temel hesaplamaları öğrenmen gerekir. Ayrıca Lonca’nın kuralları ve

geleneklerini anlamaya da ihtiyacın var. Bunlardan önceyse, vasilik durumuna karar verilmesi gerekli.”

“Vasilik mi?” Sonea sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sadece en yetenekli çırakların vasileri olduğunu söylemiştin.”

Rothern başıyla onayladı. “En başından beri bir vasinin desteğine ihtiyacın olacağını biliyordum. Hanelerden olmayan tek çırak olarak bazı şeyleri bazen biraz zor bulabilirsin. Senin vasin olmaya hazırlanmış bir büyücü olması buna yardımcı olabilir, o yüzden ben kendi iddiamı koydum.

“Ama bu onuru isteyen tek büyücü ben değilim. Fergun adında daha genç bir başka büyücü var. İki büyücü bir çırağın vasiliğine talip olduğunda, Lonca’nın kimin bunu alacağına dair bir karar vermek üzere Oturum düzenlemesi gerekir. Lonca kurallarına göre, bir çırağın vasiliğini isteyen birden fazla büyücü varsa, çırağın büyü potansiyelini ilk gören kişi bu onura layık olur, o yüzden genellikle basit bir karardır.” Rothern yüzünü ekşitti. “Ama bu kez değil.

“Senin büyüünü sıradan sınamalarla keşfetmedik. Bazı büyücüler seni gören ilk kişi ben olduğumdan, güçlerini fark eden ilk kişinin de ben olduğuma inanıyor. Diğerleriyse, senin fırlattığın taşın çarptığı ve güçlerinin sonuçlarını ilk tecrübe eden kişi olarak Fergun’un bunu hak ettiğini düşünüyor.” Rothern güldü “Galiba Lonca bu konuda aylardır tartışıyor.”

Duraksayıp şarabından bir yudum daha aldı. “Oturum, bir sonraki toplantıda, bir hafta sonra yapılacak. Bunun ardından derslerine ya benimle ya da Fergun’la devam edeceksin.”

Sonea kaşlarını çattı. “Yani çıraklar vasilerini seçemiyorlar mı?”

Rothern başını olumsuzca salladı. “Hayır.”

“Öyleyse şu Fergun’la görüşsem iyi olacak,” dedi Sonea yavaşça. “Nasıl biri olduğunu öğrenmek için.”

Rothern ona yakından baktı ve onun bu durumu kabullenişindeki sakinliğe şaşırdı. Kendine memnuniyet hissetmesi gerektiğini söyledi ancak biraz hayal kırıklığı hissetmeden edemedi. Sonea’nın,

onun rehberliği ve refakatinden ayrılma fikrine karşı çıkması çok daha tatmin edici olurdu.

“Arzu edersen onunla tanışmanı ayarlayabilirim,” diye yanıtladı Rothen. “Seninle tanışmak isteyecektir. Diğerleri de öyle. Ama bundan önce sana Lonca’nın bazı kuralları ve geleneklerini öğretmeliyim.”

Başını kaldıran Sonea’nın gözleri ilgiyle parlamıştı. Onun merakının geri döndüğünü görerek rahatlayan Rothen gülümsedi.

“Reverans geleneğinden başlayalım.”

Sonea’nın ifadesi can sıkıntısını yansıttı. Rothen halden anlar şekilde güldü.

“Evet. Reverans. Kraliyet ailesi dışındaki tüm büyücü olmayan kişilerden büyücülere reverans yapmaları beklenir.”

Sonea’nın yüzü ekşidi. “Neden?”

“Bir saygı göstergesi olarak.” Rothen omuz silkti. “Her ne kadar saçma olsa da, bazılarımız reverans görmezsek oldukça alınırız.”

Sonea’nın gözleri kısıldı. “Sen alınır mısın?”

“Genellikle hayır. Ama bazen, reverans yapmamak açıkça kabalık göstermek anlamına gelir.”

Sonea ona temkinli bir bakış attı. “Bundan sonra sana saygıyla eğilmemi mi bekleyeceksin?”

“Evet ve hayır. Biz bize olduğumuz zamanlarda bunu beklemem ama bu odalar dışında olduğumuz zamanlarda reverans yapmalısın. Alışkanlığa dönüştürmene de yardımcı olur. Ayrıca saygı sıfatlarını da kullanmalısın. Büyücülere lord ya da leydi denir. Yöneticiler, İdareciler ve Yüksek Lord söz konusu olduğunda onların unvanlarını kullanmalısın.”

Rothen, Sonea’nın yüz ifadesine gülümsedi. “Hoşlanacağımı sanmıyordum. Toplumun en aşağı sınıfında büyümüş olabilirsin ama bir kralın sahip olacağı türden gururun var.” Öne eğildi. “Bir gün herkes *sana* saygıyla eğilecek, Sonea. Bunu kabul etmen çok daha zor olacak.”

Kaşlarını çatan Sonea bardağını alıp kafasına dikti.

“Şimdi,” diye devam etti Rothen. “Lonca kurallarının da üzerinden geçmeliyiz.” İleri uzanıp Sonea’nın bardağına şarap doldurdu. “Bakalım, bunları sindirmesi daha kolay olacak mı.”

Akşam yemeğinden hemen sonra giden Rothen, hiç şüphesiz haberi yayma amacındaydı. Tania masayı temizlemeye başlarken Sonea bir pencereye gitti. Durup kâğıt perdeye baktı ve ilk kez üzerindeki karmaşık desenin aslında minik Lonca sembollerinden oluştuğunu fark etti.

Teyzesinin eski, küf lekeli bir çift kâğıt perdesi vardı. Kaldıkları ev-hanımın penceresine uyacak boyda değillerdi ancak teyzesi onları yine de pencere camına yine de dayamıştı. Güneş ışığı kâğıt üzerine yansıdığına, onların defolarını umursamamak daha kolay olurdu.

Bu anının getirdiği alışıldık ev hasreti yerine, belli belirsiz bir özlem hissetmişti. Etrafındaki lüks eşyalara, kitaplara ve cilalı mobilyalara bakarak iç çekti.

Bu rahatlıkları ve yiyecekleri özleyecekti ancak bunu kabullenmişti. Asıl Rothen’den ayrılmak kolay olmayacaktı. Onun dostluğunu, konuşmalarını, derslerini ve zihinden zihne iletişimlerini sevmişti.

Nasıl olsa gidecektim, diye hatırlattı kendine yüzüncü kez. *Sadece, burada ne kadar fazla şey kazandığımı düşünmemiştim.*

Lonca’dan zorla gönderileceğini bilmesi, neyi kaybettiğini fark ettirmişti. Kalmayı istediği rolünü kesmesi oldukça kolay olacaktı.

Fergun’un bunu bilmemesi de iyi, diye düşündü. *Yoksa intikamından çok daha fazla keyif alırdı.*

Fergun, incindiği gururuna karşılık ona bedel ödeterek çok şeyi riske atıyordu. Ya çok öfkeli olmalıydı ya da bu işin kendisine dokunmayacağından çok emindi. Ne olursa olsun, onu Lonca’dan attırabilmek için oldukça büyük bir gayret sarf etmeye hazırdı.

“Leydim?”

Arkasına dönen Sonea, Tania’yı arkasında dururken buldu. Hizmetçi gülümsedi.

“Sadece kalmaya karar verdiğinizde memnun olduğumu söylemek istedim,” dedi kadın. “Kalmasanız çok üzülürdüm.”

Sonea yanaklarının kızardığını hissetti. “Teşekkür ederim, Tania.”

Kadın ellerini kavuşturdu. “Endişeli görünüyorsunuz. Doğru şeyi yapıyorsunuz. Lonca asla fakir fukarayı kabul etmez. Sizin onların yapabildiği her şeyi yapabildiğinizi ve en az onlar kadar iyi yapabildiğinizi görmeleri iyi olacak.”

Sonea’nın iliklerine bir ürperti yayıldı. Bu sadece intikam değildi!

Lonca onu davet etmek *zorunda* değildi. Onun gücünü engelleyip mahallelere gönderebilirlerdi. Ama bunu yapmamışlardı. Yüzyıllardır ilk kez, büyücüler Hanelerin dışından birini eğitmeyi düşünmüşlerdi.

Fergun’un sözleri zihninde yankılandı. “*Benim için küçük bir iş hallettikten sonra ait olduğun yere geri gönderileceksin.*” *Ait olduğu yere mi?*

Adamın sesindeki hoşnutsuzluğu duymuştu ama bunun önemini anlamamıştı. Fergun’un tek arzusu sadece onun Lonca’ya girmemesi değildi. Bir daha hiçbir meskenciye bu fırsatın verilmemesini istiyordu. Fergun onun için hangi “iş” planladıysa, bu, Sonea’nın meskencilerin güvenilmez olduklarını kanıtlamasıyla alakalıydı. Lonca bir daha asla bir meskenciye kendi saflarına davet etmeyi düşünmeyecekti.

Pencere kenarını tutan Sonea’nın kalbi öfkeyle küt küt atmaya başladı. *Bana, bir meskenciye kapılarını açıyorlar ama sanki bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çıkıp gideceğim!*

Tanıdık bir çaresizlik hissi onu ele geçirdi. Kalamazdı. Keri’nin hayatı onun buradan gitmesine bağlıydı.

“Leydim?”

Sonea Tania’ya doğru gözlerini kırptırdı. Hizmetçi bir elini hafifçe onun koluna koydu.

“Başarılı olacaksınız,” diye temin etti onu Tania. “Rothen sizin çok güçlü olduğunuzu ve çabuk öğrendiğinizi söylüyor.”

“Öyle mi diyor?”

“Ah, tabii.” Tania dönüp bulaşık dolu sepeti aldı. “Yarın sabah görüşmek üzere. Endişe edeyim demeyin. Her şey iyi olacak.”

Sonea gülümsedi. "Teşekkürler, Tania."

Hizmetçi sırtıttı. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Kapıdan çıkan hizmetçi, Sonea'yı yalnız bıraktı. İç geçiren kız pencereden dışarı gözlerini dikti. Dışarıda yine kar yağıyor, gece karanlığında beyaz taneler dans ediyordu.

Neredesin, Keri?

Fergun'un ona gösterdiği hançeri düşünerek kaşlarını çatı. Keri'yi kilit altında tutmadığı, hançeri bir yerde bulmuş olması olasıydı...

Pencereden ayrılarak bir sandalyeye çöktü. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Keri, Fergun, Oturum, vasilik... Tania'nın söylediklerine rağmen, sonraki birkaç hafta pek fazla uyuyamayacaktı.

Dannyl, her üçüncüğün Yaldin ve eşine akşam yemeğinde katılırdı. Ezrille bu geleneği yıllar önce, Dannyl'in kendine bir eş bulmamasına duyduğu kaygıyla başlatmıştı. Dannyl'in her günün sonunda yalnız olmasının sonuçlarından endişelenmişti.

Boş tabağını Yaldin'in hizmetçisine bırakan Dannyl, memnuniyetle iç çekti. Ezrille'in korktuğu gibi bunalıma gireceğinden şüphe etse de, kendi başına yemek yerine birileriyle yemeğe oturmak kesinlikle daha iyiydi.

"Senin hakkında bazı söylentiler duydum, Dannyl," dedi Yaldin.

Memnun ruh hali kaybolan Dannyl kaşlarını çatı. Fergun yine bu işle uğraşmıyordu herhalde. "Öyle mi? Ne gibi söylentiler?"

"Sayın Yönetici Hırsızlar'la yaptığın pazarlıklardan o kadar etkilenmiş ki sana elçilik görevi vermeyi düşünüyormuş."

Dannyl doğrulup yaşlı büyücüye gözlerini dikti. "Öyle mi?"

Yaldin başıyla onayladı. "Ne düşünürsün? Seyahat etmek çekici geliyor mu?"

"Ben..." Dannyl başını iki yana salladı. "Daha önce hiç düşünmedim. Ben? Elçi mi?"

"Evet." Yaldin kıs kıs güldü. "Bir zamanlar olduğun kadar genç ve akılsız değilsin."

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Dannyl ekşi bir tonla.

“Bu senin için iyi olabilir,” dedi Ezrille. Gülümseyen kadın onu bir parmağıyla işaret etti. “Hatta bir eşle geri bile dönebilirsin.”

Dannyl ona bakıp kaşlarını çatı. “Yine başlama, Ezrille.”

Kadın omuz silkti. “Eh, belli ki Kyrali’da senin için yeterince iyi bir kadın...”

“Ezrille,” dedi Dannyl ciddi bir tonla. “En son tanıştığım genç hanımefendi beni bıçakladı. İş kadınlara geldiğinde lanetli olduğumu biliyorsun.”

“Saçmalık. Sen onu yakalamaya çalışıyordun, flört etmeye çalışmıyordun. Sonea nasıl bu arada?”

“Rothen’in söylediğine göre dersleri iyi ilerliyormuş ama gitmekte kararlı. Tania’yla birlikteyken oldukça konuşkanmış.”

“Sanırım hizmetçilerle, bizle olduğundan daha rahat hissediyor,” dedi Yaldin düşünceli düşünceli. “Bizim olduğumuz gibi kızın zümresinin o kadar üzerinde değiller.”

Dannyl’in yüzü ekşidi. Bir zamanlar bu sözü sorgulamazdı. Hatta buna katılırdı. Ama artık Sonea’yla konuşmuş biri olarak bu söz haksızca, hatta küstahça geliyordu. “Rothen senin böyle demenden hoşlanmazdı.”

“Doğru,” diye katıldı Yaldin. “Ama onun fikirleri kendine özgüdür. Lonca’nın geri kalanı sınıf ve zümrenin çok önemli olduğunu düşünüyor.”

“Şimdi ne diyorlar?”

Yaldin omuz silkti. “Bu iş artık kızın vasiliği üzerine yapılan dostça bahislerin ötesine geçti. Kızın geçmişi ve durumuna sahip birinin Lonca’da olmasındaki mantığı sorgulayan çok insan var.”

“Yine mi? Bu kez neymiş nedenleri?”

“Kız yeminine bağlı kalacak mı?” dedi Yaldin. “Diğer çıraklar üzerinde kötü bir etkisi olacak mı?” Öne doğru eğildi. “Onunla görüştün. Sen ne düşünüyorsun?”

Omuz silken Dannyl parmaklarındaki şekeri peçeteye sildi. “Bunu sorman gereken son kişi benim. O beni bıçakladı, yoksa unuttun mu?”

“Bize bunu asla unutturmayacaksın,” dedi Ezrille. “Haydi ama, ondan fazlasını fark etmiş olmalısın.”

“Kızın konuşmaları biraz kaba saba ama beklediğim kadar kötü değil. Bizim alıştığımız türden görgüye sahip değil. Reverans ya da ‘lordum’ gibi şeyler yok.”

“Rothen hazır olduğunda ona bunları öğretir,” dedi Ezrille.

Yaldin hafifçe alay edercesine güldü. “Oturum’dan önce bunu başarsa iyi olur.”

“İkiniz de kızın kalmak istemediğini unutuyorsunuz. Rothen neden ona bunları öğretmeye uğraşsın ki?”

“Belki de gitmesi herkes için daha kolaylaştırır işleri.”

Ezrille kocasına sitem dolu bir bakış attı. “Yaldin,” dedi fırçalar-casma. “Buradaki tüm bu zenginliği gösterdikten sonra onu tekrar sefaletle mi gönderirdin? Bu acımasız olur.”

Yaşlı adam omuz silkti. “Tabii ki hayır ama kız gitmek istiyor ve bunu yaparsa işler daha kolay olur. Öncelikle, Oturum olmaz. Haneler dışından insanlar alma konusu da unutulup gider.”

“Bu konuda tartışarak boşuna nefes tüketiyorlar,” dedi Dannyl. “Hepimiz Kral’ın onu burada, kontrolümüz altında istediğini biliyoruz.”

“Öyleyse kız gitme niyetinden vazgeçmezse pek memnun olmayacak.”

“Evet, olmayacak,” diye katıldı Dannyl. “Ama kız istemedikçe ona zorla yemin ettiremeyiz.”

Yaldin kaşlarını çattı, sonra çalan kapıya baktı. Elini tembelce salladığında kapı içeri savruldu.

Rothen içeri adımını attığında gözleri parlıyordu. “Kalıyor!”

“Eh, o iş de hallolmuş oldu,” dedi Ezrille.

Yaldin başıyla onayladı. “Her şey hallolmadı, Ezrille. Hâlâ düşünmemiz gereken bir Oturum var.”

“Oturum mu?” Rothen geçiştirircesine elini salladı. “Onu başka zamana bırakın. Şimdilik, tek yapmak istediğim şey kutlama.”

27. BÖLÜM

ÜNİVERSİTE'NİN ALTINDA BİR YERDE

Bir sandalyede kıvrılan Sonea esneyerek geçirdiği günü düşündü.

Sabah Yönetici Lorlen ziyarette bulunup ona kararını sormuş, tekrar tekrar vasilik ve Oturum konusunda açıklamalarda bulunmuştu. Sonea'nın kalmasına gösterdiği sahici keyfe karşı Sonea, suçluluk duymuştu. Bu duygu, günün devamında da onu bırakmamıştı.

Başka ziyaretçiler de gelmişti: Dannyl, ciddi ve korkutucu ifadeli Başşifacı, Rothen'in dostu olan yaşlı bir çift. Kapının her çalınışında Sonea gerginleşerek Fergun'u beklemişti ancak adam ortaya çıkmamıştı.

Yalnız kalana dek onun gelmeyeceğini tahmin eden Sonea, Rothen akşam yemeğinden sonra gittiğinde neredeyse rahatlamıştı. Rothen ona geç vakte kadar dönmeyeceğini ve Sonea'nın kendisini beklememesi gerektiğini söylemişti.

"İsterseniz kalıp sizinle sohbet edebilirim," diye teklifte bulundu Tania.

Sonea minnetle gülümsedi. "Teşekkürler, Tania ama sanırım bu gece yalnız kalmayı tercih ederim."

Hizmetçi başıyla onayladı. "Anlıyorum." Sonea masaya sırtını döndü, sonra kapı çalındığında durdu. "Kapıya bakayım mı, leydim?"

Sonea başıyla onayladı. Derin bir nefes aldı ve hizmetçinin kapıyı hafifçe aralamasını izledi.

"Leydi Sonea buradalar mı?"

Sesi duyan Sonea'nın midesinde berbat bir his oluştu.

"Evet, Lord Fergun," diye yanıtladı Tania. Sonea'ya heyecanlı bir bakış attı. "Ona sizi görmek isteyip istemediğini sorayım."

"Gelsin, Tania." Kalbi küt küt atmaya başlasa da, Sonea sakince konuşabilmeyi başardı.

Hizmetçi kapıdan ayrılırken kırmızı cüppeli büyücü odaya girdi. Sonea'ya doğru başını hafifçe eğen adam, bir elini göğsüne koydu.

"Benim adım Fergun. Sanırım Lord Rothen size benim hakkında bir şeyler anlattı, değil mi?"

Gözleri Tania'ya kayan adam, ardından tekrar kıza baktı. Sonea başıyla onayladı.

"Evet," dedi. "Anlattı. Oturmaz mısınız?"

"Teşekkürler," diyen adam, ince bir hareketle sandalyeye oturdu.

Kadını gönder.

Yutkunan Sonea, Tania'ya başını çevirdi. "Yapman gereken başka bir şey var mı, Tania?"

Hizmetçi masaya bakıp başını iki yana salladı. "Hayır, leydim. Bulaşıklar için sonra döneceğim." Saygıyla eğildikten sonra odadan çıktı.

Kapı ardından kapandığında Fergun'un dostane ifadesi kayboldu. "Rothen'in senin hazır olduğunu açıkladığını daha bu sabah duydum. Ona söylemen çok vakit aldı."

"Doğru anı beklemem gerekti," diye yanıtladı Sonea. "Yoksa tuhaf görünecekti."

Fergun ona dik dik baktı, sonra elini geçiştirircesine salladı. "İş halloldu. Şimdi, talimatlarımı anladığından emin olmamız adına, bana tekrarlamanı istiyorum."

Sonea adamın ondan yapmasını istediği şeyleri tekrarlarken Fergun başıyla onayladı.

"İyi. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Evet," dedi Sonea. "Keri'yi gerçekten tutsak edip etmediğini nasıl bileceğim? Tek gördüğüm şey bir hançer."

Fergun gülümsedi. "Bana güvenmekten başka çaren yok."

"Güvenmek mi?" Yüksek sesle alay edercesine gülen Sonea, kendini adamın gözlerine bakmaya zorladı. "Onu görmek istiyorum. Görmezsem, Yönetici Lorlen'e, şantajın Lonca'da suç olup olmadığını sormak zorunda kalabilirim."

Adam dudağını büktü. "Öyle tehditler savuracak bir konumda değilsin."

"Değil miyim?" Ayağa kalkan Sonea, yüksek masaya gidip kendine bir bardak su koydu. Elleri titriyordu ama neyse ki sırtı adama dönüktü. "Bu tür şantajları iyi bilirim. Ben Hırsızlar'la yaşadım, unuttun mu? Tehditlerini gerçekleştirebileceğini açıkça göstermen gerekir. Benim şimdiye kadar tüm gördüğüm şey bir hançer. Neden hançerin sahibini tutsak ettiğine inanayım?"

Dönerek adamın bakışlarına karşılık verdi ve onun bakışlarındaki kararlılığın azaldığını görerek tatmin oldu. Adam yumruklarını sıkıp yavaşça başıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi kalkarak. "Seni ona götüreceğim."

Sonea zafer duygusuna kapılmıştı ancak bu his çabucak söndü. Keri'yi gerçekten kilit altında tutuyor olmasa, adam bunu kabul etmezdi. Ayrıca birisi rehin alındığında, en zor kısmın rehin alan kişiyi istediği şey gerçekleşir gerçekleşmez rehin tuttuğu kişiyi öldürmekten alıkoymak olduğunu biliyordu.

Kapıyı açan Fergun onun dışarı adım atmasını bekledi. Sonea koridora çıkar çıkmaz iki büyücü durup ona endişeyle dik dik baktılar, sonra Fergun'un ona katıldığını gördüklerinde rahatladılar.

"Rothen sana Lonca yapılarını anlatmış mıydı?" diye parlak bir tonla sordu Fergun, merdivenlere doğru yöneldiklerinde.

"Evet," diye yanıtladı Sonea.

"Dört yüz yıl kadar önce inşa edildiler," dedi Fergun onu duymazlıktan gelerek. "Lonca çok büyümüştü ve..."

Hafta sonu geldi sonunda, diye neşeye düşündü Dannyl sınıftan çıkarken. Sonea'nın Lonca'ya katılma olasılığı çırağın çoğunun

düşünmediği bir şeydi. Tüm gün bunu tartışmışlardı ve adam aralarından ikisini ceza olarak sınıfın gerisine atmak zorunda kalmıştı. İki çırak, diğerlerinin dikkatini fazla dağıtır hale gelmişlerdi.

İç çeken adam kitaplarını, kâğıtlarını ve yazma kutusunu kolunun altına alıp Üniversite koridorunda ilerlemeye başladı. Merdivenlere ulaştığında donakaldı çünkü hemen alttaki salonda gördüğüne inanmadı.

Fergun ve Sonea biraz önce Üniversite'ye girmişlerdi. Fergun önce etrafa, sonra Dannyl'in karşısındaki merdivenlere bakıp kontrol etmişti. Görüş alanından çıkmak üzere bir adım gerileyen Dannyl, ikilinin ayak sesleri onun altından geçip zemin kattaki koridorda uzaklaşırken dinlemekle yetindi.

Kendi ayak seslerini olabildiğince sessiz tutan Dannyl basamaklardan indi. Yan geçide ulaştığında yavaşladı. Bunun birkaç gün önce Fergun'u acele ederken gördüğü geçit olduğunu fark etti. Çabucak bir bakma riskini aldı.

Geçit boştu. Geçitte ilerleyip dikkatle dinledi. Fergun'dan gelen çok ufak bir ses onu Üniversite'nin iç geçitlerine götüren bir kapıya çekti. Kapıdan giren Dannyl sesi birkaç geçitte daha takip etti. Sonunda ses birden kesildi.

Sessizlik adamın tüylerini diken diken etti. Acaba Fergun takip edildiğini fark etmiş miydi? Takipçisinin ona yetişmesini mi beklemişti?

Koridordaki bir dönemece ulaşan Dannyl lanet okudu. Fergun'un sesi olmadan, birden büyücünün yoluna çıkıp çıkmayacağını bilemiyordu. Köşeden dikkatli bir bakış attığında rahatlayarak iç geçirdi. Boştu.

İlerlemeye devam etti, sonra kendini bir çıkmazda buldu. Bu teknik olarak bir çıkmaz değildi çünkü Üniversite içinde çıkmaz yoktu. Kapılardan biri bir yan geçide ve o geçit de koridora bağlanırdı. Ama Fergun o yöne gittiye, Dannyl bir kapının kapandığını duymuş olurdu. Fergun sessiz olmaya çalışmamıştı.

Eğer kendini birinin takip ettiğini fark ettiyse bunu yapabilirdi.

Yan geçide giden kapının tokmağını tutan Dannyl onu çevirdi. Kapı açılırken menteşesi sanki Dannyl'e eğer Fergun onu açsaydı adamın bunu duyacağını anlatırcasına gıcırdadı. İçinden geçen Dannyl, yan geçidin boş olduğunu gördü.

Daha da ilerisini keşfetmek üzere harekete geçince ana koridorun da boş olduğunu gördü. Kafası karışan Dannyl, adımlarını gerisin geri takip edip diğer kapıları denedi ancak ne Sonea'dan ne de Fergun'dan bir işaret bulabildi.

Başını iki yana sallayarak Üniversite'ye döndü. Zihninde sorular dönüyordu. Fergun neden Sonea'yı Rothen'in odalarından alıp götürmüştü? Neden onu Üniversite'nin terk edilmiş iç geçitlerine yönlendirmişti? Nasıl ortadan kaybolabilirlerdi?

Rothen?

Dannyl.

Neredesin?

Gece Odası'ndayım.

Dannyl somurttu. Demek Fergun, Rothen'in yokluğunu bekleyip Sonea'ya gitmişti. Fergun'a özgü bir işti bu. *Orada kal. Seni görmeye geliyorum.*

Battaniyesini omuzlarına daha da sıkı saran Keri, dişlerinin birbirine vuruşunu dinledi. Odanın ısısı birkaç gündür oldukça düşmüştü ve duvarlardaki nemin donmasına yetecek kadar soğuk hale gelmişti. Yukarılarda bir yerlerde, kış mevsimi şehri avcunun içine alıyordu.

Büyücü artık her yemekle beraber bir mum getiriyordu ancak bu mumlar sadece birkaç saat yanabiliyordu. Yeniden karanlık bastığında Keri ya uyuyor ya da kanını sıcak tutabilmek için oda içinde volta atıyordu. Bunu yaparken duvarlara çarpmamak için adımlarını saymak zorunda kalıyordu. Su şişesini göğsüne yaklaştırdı. Donmasını istemiyordu.

Hafif bir ses dikkatini çekti. Durarak kendi ayak sesleri dışında bir ses duyduğundan emindi. Bunu sadece sessizlik takip ettiğinde iç geçirerek volta atmaya devam etti.

Zihninde adamla sayısız konuşmanın provasını yapmıştı. Büyücüyü öldürme girişiminin başarısızlığından sonra Keri saatlerce durumunu tartmıştı. Hücrelerinden kaçması imkânsızdı ve adama bir tehdit de oluşturmuyordu. Kaderi tamamıyla büyücünün elindeydi.

Keri bu her ne kadar ağızda kötü bir tat bırakacak da olsa, kaçmak için tek şansının büyücünün iyi niyetini kazanmaktan geçtiğini biliyordu. Bu imkânsız bir görev gibi geliyordu. Büyücü konuşmaya pek hevesli değildi ve Keri'yi açıkça hor görüyordu. *Sonea'nın iyiliği için*, diye düşündü Keri, *denemek zorundayım*.

Sonea. Keri başını iki yana sallayıp iç geçirdi. Sonea ona, Lonca'ya güçlerini kontrol etmeyi öğretmesi için ihtiyacı olduğunu zorla söylemiş olabilirdi ama Keri bundan şüpheliydi. Korkmuş ya da gergin değil, sadece teslimiyet hali vardı o gün. Sonea'nın güçlerinin duygularına nasıl tepki gösterdiğini görmüş olan Keri, ne kadar tehlikeli hale gelebildiklerini biliyordu. Sonea'nın büyüünün eninde sonunda onun ölümüne yol açacağına inanmak pek zor değildi.

Bu, Sonea'yı Hırsızlar'a götürmenin, Keri'nin alabileceği belki de en kötü karar olduğu anlamına da geliyordu. Onu her gün büyü kullanmaya zorlayan bir duruma sokarak, güçlerinin büyümesini teşvik etmiş, hatta belki de çok daha önce onların kontrolünü kaybetmeye götürmüş olabilirdi.

Keri ne yapmış olursa olsun Sonea o noktaya eninde sonunda ulaşacaktı. Er ya da geç Lonca onu bulacak ya da belki de Sonea ölecekti.

Karanlıkta yüzünü ekşiten Keri, büyücülerin gönderdiği mektubu düşündü. Mektupta Sonea'yı incitme niyetlerinin olmadığını, ona aralarında bir yer açacaklarını iddia etmişlerdi. Sonea onlara inanmamıştı. Faren de öyle.

Ama Keri'nin, Lonca hizmetçilerinin arasında eski bir tanıdığı vardı. O adam gerçeğin ne olduğunu anlatabilirdi ama Keri bunu sormamıştı.

Bilmek istemedim. Birlikte olmamızı istedim. Sonea ve ben, Hırsızlar için çalışırken... ya da sadece birlikte...

Sonea Hırsızlar'a uyum sağlayacak türden biri değildi. Ya da Keri'ye. Büyüsü vardı. İstese de istemese de büyücülere aitti.

Keri o anda kıskançlık hissetti ancak bunu bir kenara itti. Karanlıkta, Lonca'ya duyduğu nefreti sorgulamaya başlamıştı. Büyücülerin Sonea'yı ve kenar mahalle meskencilerinin çoğunu onun gücünden kurtarmak için bu kadar uğraşmaları, Keri'ye onların meskencilerin düşündükleri kadar duygusuz olmadıklarını düşündürüyordu.

Hem Sonea için bundan daha iyi bir gelecek düşünülebilir miydi? Kız zenginlik, bilgi ve güç sahibi olabilirdi. Ona bunları nasıl çok görebilirdi?

Göremezdi. Onun üzerinde herhangi bir hakkı yoktu. Bunu bilmek göğsünün darbe yemiş gibi ağrmasına yol açtı. Onun hayatında bir kez daha ortaya çıktığında Keri'nin kalbi küt küt atmış olsa da, Sonea dostluklarından kaynaklanan sevgiden fazla bir şeyi asla ifade etmemişti.

Uzaktan gelen bir ses duyunca hareketsiz kaldı. Ayakkabıların taşa vuruşunun giderek artan sesini duyabiliyordu. Ayak sesleri yaklaştıkça gerileyerek büyücünün girebilmesi için alan açtı. Hızlı adımlardan anlayabildiği kadarıyla, Fergun'un acelesi vardı.

Kapıya ulaşan ayak sesleri yavaşlamadı. Yollarına devam ettiler.

Keri bir adım ileri attı. Bu sesler adamın bir başka yere gitmek üzere öylesine geçtiği anlamına mı geliyordu? Yoksa bu başka biri miydi?

Kapıya aceleyle giden Keri vurmak üzere yumruğunu kaldırdı, sonra olduğu yerde dondu. Şüpheler onu ele geçirmişti. Ya haklıysa ve Fergun onu Sonea'ya şantaj amaçlı kullanıyorsa? Keri kaçarak ve Fergun'un planlarını suya düşürerek Sonea'yı tehlikeye mi atardı?

Fergun Sonea'ya çok fazla şeyi açık ettiyse, suçunu saklamak için kızı öldürebilirdi. Keri, birçok kez adam kaçırma ve şantaj hikâyeleriyle, bunların nasıl yanlış gittiklerini duymuştu. O hikâyelerdeki bazı pek de hoş olmayan sonları hatırladığında ürperdi.

Ayak sesleri artık duyma mesafesinden çıkmıştı. Keri başını kapıya dayayıp lanet okudu. Çok geçti. Yabancı gitmişti.

İç çekerek, Fergun'un dostluğunu kazanma konusunda denemelerini sürdürmeye karar verdi. En azından büyücünün planlarını öğrenebilirdi. Yapacağı konuşma bir kez daha zihninde belirdi. Ayak sesleri bir kez daha kulaklarına ulaştığında, neredeyse kendi kendine hayal ettiğini düşünecekti.

Ama sesler giderek arttığında onların gerçek olduğunu anladı. Bir değil iki çift ayak sesi duyduğunu fark ettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Seslerin sahipleri kapının dışında durdular ve Keri Fergun'un kapı arkasından gelen sesini duydu.

"Dur. Geldik."

Kilit açıldı ve kapı içeri doğru savruldu. Fergun'un başı üzerinde bir küre ışıık duruyor, Keri'nin gözlerini alıyordu. Parlaklığa rağmen, Keri diğer ziyaretçinin silüetini tanıdı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Sonea!"

"Keri?"

Sonea kendi yüzüne uzanıp göz bağını çıkardı. Keri'ye doğru bakarak gözlerini kırıştırdı, sonra gülümseyip hücreye girdi.

"İyi misin? Hasta ya da yaralı değilsin, değil mi?" Gözleriyle onu inceliyor, yaralanma işaretleri arıyordu.

Keri başını salladı. "Hayır. Sen?"

"Ben iyiyim." Sonea, onları ilgiyle izleyen Fergun'a bir bakış attı. "Fergun seni incitmedi, değil mi?"

Keri sinsi bir gülüş atmayı başarabildi. "Sadece hak ettiğim zamanlarda."

Sonea'nın kaşları kalktı. Dönerek Fergun'a kısılmış gözleriyle baktı.

"Onunla yalnız konuşmam için bana biraz zaman ver."

Fergun tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Pekâlâ. Birkaç dakika ama. Fazla değil."

Adam bir el hareketi yaptığında kapı savrularak kapandı ve onları tamamıyla karanlıkta bıraktı.

Keri iç geçirdi. "Eh, şimdi birlikte kapana kısıldık."

“Beni burada bırakmayacak. Bana ihtiyacı var.”

“Ne için?”

“İş biraz karmaşık. Benim Lonca’ya katılmayı kabul etmemi istiyor, böylece bana bir kanun çiğnettirip dışarı atılmamı sağlayacak. Sanırım Arındırma’da onu yere serdiğim için benden intikam alıyor. Ama bir yandan da Lonca’yı meskencileri almama konusunda ikna etmek de istiyor. Bunun önemi yok. Söylediklerini yaparsam, seni bırakacak. Sence bırakır mı?”

Sonea’nın onu göremediğini bilse de Keri başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Çok kötü davranmadı. Hırsızlar çok daha kötü olurdu.” Tereddüt etti. “Ne yaptığını bildiğinden emin değilim. Birine söyle.”

“Hayır,” diye yanıtladı Sonea. “Birine söylersem, Fergun senin nerede olduğunu açıklamayı reddeder. Açlıktan ölürsün.”

“Başka biri de bu geçitleri biliyor olmalı.”

“Seni bulmak günler sürebilir, Keri. Buraya gelmek için uzun yol yürüdük. Lonca’nın dışında bile olabilirsin.”

“Bana o kadar da...”

“Önemi yok, Keri. Kalmayacaktım zaten. Senin hayatını riske atmanın hiçbir anlamı yok.”

“Lonca’ya katılmayacak mıydın?”

“Hayır.”

Keri’nin kalp atışı hızlandı. “Neden?”

“Birçok nedeni var. Bir kere, herkes büyücülerden nefret ediyor. Onlara katılırsam tanıdığım insanlara ihanet ediyormuş gibi hissederim.”

Keri gülümsedi. Onun bunu böyle görmesi tam da ona özgüydü. Derin bir nefes aldı. “Sonea, *kalmalısın*. Büyünü nasıl kullanacağını öğrenmelisin.”

“Ama herkes benden nefret edecek.”

“Hayır, etmezler. İşin aslı şu ki kendilerinin buna biraz fırsatı olsa, onlar da büyücü olma fikrine bayılırlardı. Büyücülerini geri çevirirsen herkes senin ya deli ya da aptal olduğunu düşünecek. Kahırsan, bunu anlarlar. Her şeyi bırakıp gitmeni istemezler.” Sertçe yutkunup

yalan söylemek için kendini zorladı. "Senin her şeyi bırakıp gitmeni *ben* istemem."

Sonea tereddüt etti. "Benden nefret etmez misin?"

"Hayır."

"*Ben* ederdim."

"Seni tanıyan insanlar bunun yanlış olduğunu düşünmezler," dedi Keri.

"Ama... yine de sanki saf değiştirmiş gibi *hissederdim*."

Keri iç geçirdi. "*Aptal* olma, Sonea. Büyücü olursan insanlara yardım edebilirsin. Arındırmaları durdurmak konusunda bir şeyler yapabilirsin. İnsanlar seni *dinlerler*."

"Ama... ben Jonna ve Ranel'in yanında olmalıyım. Onların bana ihtiyacı var."

"Hayır, yok. Onlar iyiler. Ne kadar gururlanacaklarını bir düşün. Kendi yeğenleri Lonca'da olacak."

Sonea ayağını yere vurdu. "Önemi yok, Keri. Kalamam. Fergun seni öldüreceğini söyledi. Sırf birkaç büyü numarası yapacağım diye dostumu terk etmeyeceğim."

Bir dost. Keri'nin omuzları düştü. Gözlerini kapayan Keri uzunca nefes verdi. "Sonea. Lonca'yı gözlediğimiz geceyi hatırlıyor musun?"

"Tabii." Sesinden gülümsemesi anlaşılıyordu.

"Sana Lonca'da bir hizmetçiyi tanıdığımı söylemiştim. O adama gidip Lonca'nın senin için ne planladığını sorabilirdim ama yapmadım. Neden, biliyor musun?"

"Hayır." Sonea'nın sesi kafasının karıştığını söylüyordu.

"Lonca'nın sana gerçekten yardım etmek isteyip istemediğini bilmek istemedim. Daha yeni geri dönmüştün ve gitmeni istemiyordum. Seni yine kaybetmek istemiyordum."

Sonea hiçbir şey söylemedi. Onun sessizliği Keri'ye hiçbir şey anlatmıyordu. Ağzı kuruyunca yutkundu.

"Buradayken düşünmek için çok zamanım oldu," dedi Keri. "Ben... şey, kendime bununla yüzleşmem gerektiğini söyledim. Aramızda dostluktan başka bir şey yok, o yüzden sana haksızlık..."

Sonea'nın soluğunun kesilme sesi geldi. "Ah, Keri," diye nefes verdi. "Hiçbir şey söylemedin ki!"

Keri yüzünün kızardığını hissetti ve karanlığa minnet duydu. Nefesini tutup onun konuşmasını bekledi. Onun da aynı şekilde hissettiğine dair bir şey söylemesine ya da belki de ona dokunmasına umut duydu...

Sessizlik, Keri'nin dayanamayacağı kadar uzun sürdü.

"Eh, önemi yok," dedi Keri. "Önemli olan, senin kenar mahallelere ait olmadığın. Büyünü bulduğundan beri öyle. Buraya da pek uymayabilirsin ama en azından denemelisin."

"Hayır," dedi Sonea sertçe. "Seni buradan çıkarmam gerek. Fergun'un seni bana şantaj yapmak için ne kadar süre kullanacağını bilmiyorum ama seni sonsuza kadar burada tutamaz. Ona senin hayatta olduğunu bilmem için senden mesajlar getirmesini söyleyeceğim. Bunu yapmazsa işbirliği yapmayı keseceğim. Marangoz Hurin hakkındaki hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Onun yaptığını yapacağız. Seni bırakması ne kadar sürecek bilmiyorum ama ben..."

Kapı kilidinin açılma sesi geldiğinde durdu. Büyücünün ışığı Sonea'nın yüzüne düştüğünde Keri kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Yeterince kaldın," diye çıkıştı Fergun.

Sonea Keri'ye dönüp ona çabucak sarıldı ve uzaklaştı. Keri yutkundu. Bu kısa hareket bir şekilde onu daha önceki sessizliğinden daha fazla acıtmıştı.

"Üşütme," dedi Sonea. Gerileyerek Fergun'u geçip geçide adımını attı. Kapı kapanırken Keri aceleyle ileri atılıp kulağını tahtaya dayadı.

"Sana söylediğimi yaparsan onu yine görebilirsin," dedi Fergun. "Yoksa..."

"Biliyorum, biliyorum," diye karşılık verdi Sonea. "Ama sen de Hırsızlar'ın sözlerini bozanlara ne yaptıklarını unutayım deme."

Ağızına sağlık, diye düşündü Keri, acımasızca gülümseyerek.

Dannyl Gece Odası'na girdiği anda açıkça bir şeyden endişe ettiği görülüyordu. Kendini onu sorgulayan büyücülerin çemberinden kurtaran Rothen, oda boyunca yürüyüp dostunu karşıladı.

"Neyin var?"

"Burada söyleyemem," diyen Dannyl'in gözleri etrafı tarıyordu.

"Dışarıya çıkalım öyleyse."

Yağan kara doğru yürüdüler. Beyaz tanecikler ikilinin etrafında uçuşuyor, Rothen'in kalkanına çarptıkça cızırdıyorlardı. Dannyl çeşmeye yönelip durdu.

"Biraz önce Üniversite'de kimi gördüm, tahmin et."

"Kimi?"

"Fergun ve Sonea."

"Sonea mı?" Rothen endişe hissiyle doldu ama bunu bir kenara itti. "Artık onunla konuşmaya hakkı var, Dannyl."

"Evet, konuşmaya ama onu senin odalarından çıkarmaya da mı?"

Rothen omuz silkti. "Buna karşı bir kural yok."

"Endişelenmiyor musun?"

"Evet ama buna karşı çıkmamanın iyi bir sonucu olmaz, Dannyl. Fergun'un kendine tanınan iyi niyeti aşarken görülmesi daha iyi. Kendisi istemese, kızın onunla gideceğinden şüpheliyim."

Dannyl kaşlarını çatı. "Onu nereye götürdüğünü bilmek istemiyor musun?"

"Nereye?"

Dannyl'in yüzünde bir rahatsızlık belirdi. "Tam emin değilim. Onları Üniversite'ye kadar takip ettim. Fergun onu iç geçitlerden birine götürdü. Sonra onları kaybettim. Öylece ortadan kayboldular."

"Gözünün önünde mi kayboldular?"

"Hayır. Fergun'un konuştuğunu duyabiliyordum, sonra her şey sessizleşti. Fazla sessizleşti. Ayak sesleri ya da bir kapının kapandığını duymam gerekirdi. Herhangi bir şey."

Rothen bir kez daha rahatsızlığını bir kenara attı. "Onu nereye götürdüğünü bilmek isterim. Üniversite'de ona göstereceği ne olabilir ki? Yarın Sonea'ya sorarım."

“Ya sana söylemezse?”

Rothen karla kaplı zemine gözlerini dikip düşündü. Üniversite’nin iç geçitleri küçük, özel odalara giderdi. Çoğu boş ya da kilitli olurdu. Orada başka bir şey yoktu... Tabii...

“Ona yeraltı geçitlerini göstermemiştir herhalde,” diye mırıldandı.

“Tabii ya!” Dannyl’in gözleri parladığında Rothen sözlerinden anında pişmanlık duydu. “O, işte!”

“Çok düşük olasılık, Dannyl. Kimse o girişleri bilmez, tabii...”

Dannyl dinlemiyordu. “Şimdi her şey oturdu! Neden bunu düşünmedim ki?!” Ellerini başının yanlarına bastırdı.

“Eh, oralardan uzak durmanı şiddetle tavsiye ederim. Onları kullanmanın yasaklanmasında iyi nedenler var. Eski ve güvenilmezler.”

Dannyl’in kaşları kalktı. “Peki, Lonca’nın belli bir üyesinin onları sürekli kullandığına dair söylentilere ne demeli?”

Rothen kollarını kavuşturdu. “İstediği şeyi yapabilir ve eminim geçitlerden biri çökse bile bundan kurtulacak kadar gücü vardır. Emin olduğum bir başka şey de, senin oralarda dolanmanı takdir etmeyeceği. Seni orada bulursa ne diyeceksin?”

Bunu düşünen Dannyl’in gözlerindeki ışık söner gibi oldu. “Zamanlamasını dikkatli yapmam lazım. Benim başka bir yerde olduğumu bildiğinden emin olmam lazım.”

“Hiç düşünme bile,” diye uyardı Rothen. “Kaybolursun.”

Dannyl alay edercesine güldü. “Kenar mahallelerden kötü olmaz, değil mi?”

“Gitmiyorsun, Dannyl!”

Ne var ki Rothen, Dannyl’in merakı bir kez canlandığında onu Lonca’dan atılma tehdidi dışında hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. Lonca onu küçük bir kuralı çiğnediği için atmazdı. “Dikkatli düşün, Dannyl. Elçi olma fırsatını heba etmek istemezsin, değil mi?”

Dannyl omuz silkti. “Hırsızlar’la pazarlık yapmak yanıma kalıyorsa, Üniversite’nin altında birazcık dolanmanın beni fazla ayıplatacağını sanmam.”

Yenilgiye uğrayan Rothen dönüp Gece Odası'na yöneldi. "Öyle olabilir ama bazen kimin ayıpladığı önemlidir."

28. BÖLÜM

OTURUM BAŞLAR

“Endişelenme, Sonea,” diye fısıldadı Tania, Üniversite’nin önüne ulaştıklarında. “Bir şey olacağı yok. Büyücüler odalarında şarap yudumlamayı eski, soğuk bir salonda oturmaya tercih eden bir gevezeler sürüsünden fazlası değildir. Sen daha başladığını anlamadan bitecektir.”

Sonea, Tania’nın Lonca’yı betimleyişine gülümsemeden edemedi. Derin bir nefes alıp Tania’yı büyük binanın merdivenlerinden yukarı doğru takip etti. Açık olan dev kapılardan geçerlerken, nefesi kesildi.

Basamaklarla dolu bir salona girmişlerdi. Her merdiven, cam ve taşların eritilip birbirlerine karıştırılmış halinden yapılmıştı ve yetişkin bir adamın ağırlığını taşıyamayacak kadar kırılgan görünüyordu. Basamaklar yukarı, aşağı uzanıyor, birbirlerinin etrafında helezonlar çiziyor, özenle işlenmiş mücevherler gibi görünüyorlardı.

“Üniversite’nin diğer tarafı hiç de böyle değil!” dedi Sonea.

Tania başını iki yana salladı. “Arka giriş cırak ve büyücüler içindir. Bu yol ziyaretçilerin girişidir, o yüzden etkileyici olması gerekir.”

Hizmetçi salon boyunca ilerledi ve kısa bir koridora yöneldi. Sonea ileride başka bir çift devasa kapının alt yarısını görebiliyordu. Koridorun sonuna ulaştıklarında durup huşu içinde etrafına bakındı.

Devasa bir salonun girişinde durdular. Beyaz duvarlar, öğleden sonrasının altın ışıklarıyla parlayan cam levhalardan oluşan bir tavana uzanıyordu. Üçüncü kat seviyesinde odayı kesen bir balkon ağı vardı. Balkonlar öylesine ince inşa edilmişlerdi ki, havada süzülüyor gibi görünüyorlardı.

Sonea'nın önünde bir bina yükseliyordu. Bina içinde bina. Kaba gri duvarlar, Salon'un havadar beyazına oldukça keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Dar pencereler, muntazam duran askerler gibi duvar boyunca dizilmişti.

"Bu, Büyük Salon," dedi Tania. "Şu," diyerek binayı işaret etti, "Loncasalonu. Yedi yüz yıldan eskidir."

"Loncasalonu orası mı?" Sonea inanamayarak başını iki yana salladı. "Onun yerine başkası yapıldı sanıyordum."

"Hayır." Tania gülümsedi. "Sağlamdır ve tarihi değeri vardır, o yüzden yıkılması yazık olurdu. İçindeki duvarları yıkıp salona çevirdiler."

Etkilenen Sonea, kadını bina içinde takip etti. Tania, Loncasalonu'nun yanındaki bir çift kapıyı işaret etti. "Oradan gireceksin. Toplantı şu anda devam ediyor. Oturum, o bittiğinde başlayacak."

Sonea yine heyecanlanmaya başladı. İçeride yüz büyücü oturuyor, onun kaderine karar vermeyi bekliyordu. Ve Sonea, hepsinin önüne çıkıp onları aldatmak üzereydi.

Mide bulandırıcı bir endişe hissetti. Ya işbirliği yapmasına rağmen Fergun vasiliği kazanamazsa? Keri'nin gitmesine izin verir miydi?

Keri...

Onun karanlık hücrede yaptığı itirafı hatırlayan Sonea başını iki yana salladı. "*Lonca'nın sana gerçekten yardım etmek isteyip istemediğini bilmek istemedim. Daha yeni geri dönmüştün ve senin gitmeni istemiyordum. Seni yine kaybetmek istemiyordum.*"

Keri onu seviyordu. Şaşkınlık önce dilinin tutulmasına neden olmuştu ancak Keri'nin onu seyrettiğini fark ettiği zamanları, Faren'in nasıl da Keri'nin sadık bir dosttan fazlasıymış gibi davrandığını ve

bazen Keri'nin onunla konuşurken nasıl tereddüt ettiğini düşündüğünde her şey yerine oturuyordu.

Sonea da aynı şekilde hissediyor muydu? O soruyu, görüşmelerinden sonra kendine sayısız kez sormuştu ancak buna kesin bir cevap veremiyordu. Âşık gibi hissetmiyordu ama belki de Keri'nin nasıl bir tehlike içinde olduğunu düşündüğünde içini saran korku aslında Sonea'nın onu sevdiği anlamına geliyordu. Yoksa o endişeyi dost olsun, dosttan fazlası olsun herkes için mi hissederdİ?

Eğer onu sevseydi, Keri'nin itirafı kalbini neşeyle yerinden oynatmaz mıydı? Onu kurtarmaya çalışmasına, yakalanmış olmasına dair hissettiği suçluluktan farklı olarak memnuniyet duymaz mıydı?

Herhalde, gerçekten onu seviyorsa, bu soruları kendisine sorması gerekmezdi.

Düşünceyi bir kenara atarak derin bir nefes çekip yavaşça verdi.

Tania omzuna hafifçe vurdu. "Fazla uzun sürmez ama belli de olmaz..."

Salon'da bir tıkırtı yankılandığında Tania'nın işaret ettiği kapılar savrularak açıldı. İçeriden önce bir büyücü, sonra bir başkası çıktı. Daha da fazlası görüldüğünde, Sonea neden o kadar çok sayıda kişinin gittiğini merak etti. Oturum iptal mi edilmişti?

"Nereye gidiyorlar?"

"Sadece Oturum'u seyretmek isteyenler kalacak," dedi Tania.

Büyük Salon'dan çıkan bazı büyücüler olsa da, diğerleri küçük gruplar halinde toplandı. Birkaçı merakla parlayan gözlerini Sonea'ya çevirdiler. Rahatsız olan Sonea onların bakışına karşılık vermedi.

Sonea?

Birden irkilen Sonea Loncasalonu'na doğru baktı.

Rothen?

Kısa bir toplantı oldu. Çabucak bitti. Çok geçmeden çağrılacaksınız.

Loncasalonu kapılarına bakan Sonea, karanlık bir siluetin çıkageldiğini gördü. Onu tanıdığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Katil!

Sonea beklenmedik bir sıcaklık duygusu hissedip karşılık olarak gülümsedi ancak biraz sonra ne yapacağını hatırlayıp bakışlarını yere çevirdi. Adamı öylesine hayal kırıklığına uğratacak ki...

Bir başka ayak sesi salonu doldurdu. Başını kaldırıncı, Fergun'un Rothen'den birkaç adım ötede durduğunu gördü. O da gülümsedi. Ürpermeyi başaran Sonea, onun yerine Yönetici'ye baktı.

"Hem Lord Rothen hem de Lord Fergun, Sonea'nın vasiliğinde hak iddia etmiştir," dedi Lorlen izleyenlere. "İkisi de onun potansiyeli gören ilk büyücü olduklarına inanıyorlar. Şimdi hangi iddianın gerçek olduğuna karar vereceğiz. Bu Oturum'un devamını yardımcım Lord Osen'e bırakıyorum."

Sonea'yı getirmiş olan genç adam öne çıktı. Derin bir nefes alan Sonea bakışlarını yere çevirdi ve yapması gereken şey için kendini hazırlamaya başladı.

"Lord Rothen."

Rothen dönerek Lord Osen'e baktı.

"Sonea'yı olası bir büyücü olarak görmenizi sağlayan olayları lütfen anlatır mısınız?"

Başıyla onaylayan Rothen boğazını temizledi. "Sonea'nın güçlerini teşhis ettiğim gün, yani Arındırma gününde Lord Fergun'la eşleşmiştim. Kuzey Meydan'a gelmiş ve kalkana yardımcı oluyorduk. Her zamanki gibi, gençlerden oluşan bir topluluk taş fırlatmaya başladı.

"O anda Lord Fergun'a dönüktüm. Kalkan bizden üç adım ötede, solumdaydı. Görüş açımın ucunda, kalkanın olduğu bölgede bir ışık parıltısı gördüm ve aynı anda kalkanın gücünü yitirdiğini hissettim. Fırlatılmış taşı, Lord Fergun'un alına isabet ederek onu bilinçsiz bırakmadan hemen önce gördüm."

Duraksayan Rothen, Fergun'a baktı. "Lord Fergun'u düşerken yakaladım. Yere güvenli bir şekilde uzanmasını sağladığımızda, taşı fırlatan kişiyi aradım. O anda Sonea'yı gördüm."

Osen, Rothen'e doğru bir adım attı. "Yani Sonea'yı gördüğünüz ilk an buydu, öyle mi?"

"Evet."

Osen kollarını kavuşturdu. "Sonea'nın büyü kullandığını o anlarda gördünüz mü?"

Rothern tereddüt etti. "Hayır, görmedim," diye itiraf etti çekingen bir sesle. Sağ tarafta oturan büyücülerden mırıldanmalar geldi ancak Lord Osen o yöne bir bakış attığında tekrar sessizlik hâkim oldu.

"Kalkanı aşarak gelen taşı fırlatanın o olduğunu nasıl bilebildiniz?"

"Taşın geldiği yönü tahmin ederek orada duran iki gençten biri olduğunu düşündüm," diye açıkladı Rothern. "Daha yakındaki oğlan, ne olup bittiğini anlamıyor gibiydi. Ne var ki Sonea, ellerine şaşkınlıkla bakıyordu. Benim baktığım sırada kendisi de bana baktı ve yüz ifadesinden taşı fırlatanın o olduğunu anladım."

Peki, Lord Fergun'un Sonea'yı bundan önce görmediğine mi inanıyorsunuz?"

"Evet, Lord Fergun Sonea'yı o gün hiçbir şekilde görmüş olamaz," dedi Rothern soğuk bir tonla. "Yaralanmasının şanssız doğası gereği."

Salonda birkaç gülüşme ve öksürük yankılandı. Lord Osen başıyla onaylayıp ondan uzaklaştı. Fergun'un önünde durdu.

"Lord Fergun," dedi. "Lütfen o günün olaylarını, gördüğün şekilde anlatın."

Fergun başını teşekkür edercesine hafifçe eğdi. "Rothern'in betimlediği üzere, Kuzey Meydan'daki kalkana yardım ediyordum. Bir genç topluluğu öne çıkıp bize taş fırlatmaya başladı. On kadar mensupları olduğunu gördüm. İçlerinden biri genç bir kızdı." Fergun Sonea'ya kısa bir bakış attı. "Tuhaf davrandığını düşünmüştüm, o yüzden göz ucuyla ona bakmaya devam ederek başka yöne döndüm. Taşı fırlattığında bunu umursamadım, tabii ışık parlamasına tanık olana kadar. Onun, kalkanı açacak bir şey yaptığını fark ettim." Fergun gülümsedi. "Bu beni öylesine şaşırttı ki taşı savuşturmak yerine, ilk tepkim Sonea'ya bakarak bunu yapanın gerçekten de o olduğundan emin olmak oldu."

"Yani Sonea'nın büyü kullandığını, taş kalkanı aştıktan sonra ama size isabet etmeden önce fark ettiniz, öyle mi?"

“Evet,” diye yanıtladı Fergun.

Salon, bu tartışılırken seslerle yankılandı. Dişini sıkkan Rothen, Fergun’a dik dik bakma isteğini bastırdı. Savaşçı’nın hikâyesi tamamen yalandı. Fergun, Sonea’ya bakmamıştı bile. Rothen ona hızla baktı. Sonea gölgelerde sessizce, omuzları düşmüş duruyordu. Rothen, kendi hikâyesinin onun tarafından onaylanmasının ne kadar önemli olduğunu anladığını umdu.

“Lord Fergun.”

Salon, bu yeni sesi duyduğunda sessizleşti. Rothen başını kaldırarak Leydi Vinara’ya baktı. Şifacı, Fergun’a o ünlü, gözünü kırpmayan bakışlarını yöneltmişti.

“Sonea’ya baktığınızı söylüyorsunuz, öyleyse taşın alınınızın sağ tarafına isabet etmesinin nedeni nedir? Bu bana o anda Rothen’e baktığınızı söylüyor.”

Fergun başıyla onayladı. “Her şey oldukça hızlı gerçekleşti, leydim,” dedi. “Işığı gördüğümde Sonea’ya baktım. Bu kısa süreli bir bakıştı. Hatta dostuma kızın yaptığı şeyi görüp görmediğini sormak istediğimi hatırlıyorum.”

“Taştan kaçınmaya çalışmadınız mı?” diye sordu Lord Balkan, inanmaz bir tonla.

Fergun pişman bir ifadeyle gülümsedi. “Bana taş fırlatılmasına alışkın değilim. Şaşkınlığım eğilme içgüdüme baskın çıktı galiba.”

Lord Balkan yanındaki büyücülere bakınca belirsiz omuz silkemeler gördü. Onları yakından izleyen Osen, başka soru gelmediğinde başıyla onayladı. Dönüp Rothen’e baktı.

“Lord Rothen, Fergun’un taşın kalkanı aştığı an ve kendisine isabet ettiği an arasında Sonea’ya baktığınızı gördünüz mü?”

“Hayır,” diye yanıtlayan Rothen, sesinden öfkesini uzakta tutmaya çalışıyordu. “Benimle konuşuyordu. Taş, ona sözünün tam ortasında isabet etti.”

Osen kaşlarını kaldırdı. Yüksek Büyücülere bir bakış attıktan sonra izleyenlere döndü.

"Duyduklarımıza tezat teşkil edecek ya da ekleme yapacak herhangi bir bilgiye sahip olan var mıdır?"

Bu sorunun karşılığı sessizlik oldu. Yavaşça başıyla onaylayan Osen, dönerek Sonea'ya baktı.

"Bu olayın tanığı olarak Sonea'yı çağırıyorum."

Salonun yan kısmındaki gölgelerden çıkan Sonea, Fergun'dan birkaç adım ötedeki kürsüye yürüdü. Başını kaldırıp Yüksek Büyücülere baktı ve çabucak saygıyla eğildi.

Rothen onu gördüğünde şefkat hissetti. Birkaç hafta önce kendisine dehşetle bakan kız, o anda onu ilgiyle izleyen bir salon dolusu büyücüyle yüzleşiyordu.

Osen onu kısa bir gülümsemeyle cesaretlendirdi. "Sonea," dedi. "Lütfen tartıştığımız olayları kendi açından nasıl gördüğünü anlat bize."

Yutkunan Sonea bakışlarını yere çevirdi. "Diğer gençlerle birlikteydim. Taş fırlatıyorlardı. Genellikle yaptığım bir şey değildir. Ben genellikle teyzemle birlikte kalırım." Bir an başını kaldırıncaya yüzü kızardı, sonra anlattıklarının devamı şelale gibi aktı.

"Bu işlere istemeden bulaştım. Hemen taş fırlatmaya başladım. Diğerlerini ve büyücüleri izledim. Hatırladığım kadarıyla... kızgındım. O yüzden taş fırlatmaya kalkıştığımda tüm öfkemi taşaya yoğunlaştırdım. Daha sonra bir şey yaptığımı anladım ama o anda her şey çok... kafa karıştırıcıydı." Duran Sonea, kendini toparlamış gibi göründü.

"Taşı fırlattığımda kalkanın içinden geçti. Lord Fergun bana baktı, sonra taş ona çarptı ve Ro... Lord Rothen onu tuttu. Geri kalan büyücüler etrafa bakmaya başladılar ve o anda Lord Rothen'in bana baktığını gördüm. Sonra da kaçtım."

Rothen'in başından aşağı soğuk sular dökülmüş gibiydi. Sonea'ya baktı ama o gözlerini yere dikmişti. Fergun'a döndüğünde dudaklarında sinsi bir gülümseme belirmediğini gördü. Savaşçı, izlendiğini tekrar fark ettiğinde gülümsemesi de kayboldu.

Çaresiz olan Rothen, Lonca'nın geri kalanının onaylar seslerine karşılık sadece yumruklarını sıkabildi.

Loncasalonu'nun yarım yamalak görüntüsü, öfke, inanamamazlık ve incinmişlik Danny'nin zihnine doldu. Duran adam endişelendi.

Ne oluyor, Rothen?

Yalan söyledi! Fergun'un yalanını destekledi!

Dikkatli ol. Duyulacaksın.

Umurumda değil. Fergun'un yalan söylediğini biliyorum!

Belki kız gerçekten de öyle görmüştür.

Hayır. Fergun ona hiç bakmadı. Onunla konuşuyordum, unuttun mu?

Danny iç geçirip başını salladı. Rothen sonunda Fergun'un gerçekten nasıl biri olduğunu görmüştü. Aslında bu mutluluk vermeliydi ama nasıl mutlu olabilirdi ki? Fergun bir kez daha kazanmıştı.

Yoksa...

Bir şey bulabildin mi?

Hayır, hâlâ arıyorum.

Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Sonea Fergun'u böyle destekliyoruz, birkaç dakika içinde karara varacaklardır.

Geciktir onları.

Nasıl?

Danny parmaklarıyla duvarı tıklattı.

Kızla konuşmayı talep et.

Dikkati tekrar Oturum'a dönen Rothen'in zihinsel varlığı kayboldu. Suratı asılan Danny etrafındaki duvarlara baktı. Her büyücü, Üniversite içindeki yeraltı geçitlerine girişler olduğunu bilirdi. Adam o girişlerin iyi gizlendiğini tahmin etmişti. Öyle olmasaydı, çıraklar sürekli kuralları çiğneyip dururdu.

Beklediği gibi, geçitleri şöyle bir aramak herhangi bir şeyi ortaya çıkarmamıştı. Danny her ne kadar duvarları yakından inceleyerek eninde sonunda bir şeye rastlayacağından emin olsa da, buna harcanacak zaman yoktu.

Bir başka ipucuna ihtiyaç vardı. Ayak izleri mesela. Yeraltı geçitleri muhtemelen tozluymdu. Fergun bazı kanıtlar bırakmış olmalıydı. Zemini inceleyen Dannyl, koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Bir köşeyi döndüğünde kısa boylu, tıknaz bir kadınla çarpıştı. Kadın şaşkınlıkla hafifçe inledi sonra gerileyip bir elini kalbine bastırdı.

"Affedin beni, lordum!" Saygıyla eğilen kadın, taşıdığı kovanın suyu taşırdı. "Çok sessiz yürümüşsünüz, geldiğinizi duyamadım!"

Kovaya bakan Dannyl inlememek için kendini tuttu. Fergun'un buradan geçtiğine dair kanıtlar hizmetçiler tarafından düzenli olarak siliniyor olmalıydı. Kadın onu geçip yoluna devam etti. O giderken, kadının Üniversite'nin iç geçitleri hakkında herhangi bir büyücüden daha fazla bilgiye sahip olduğu Dannyl'in kafasına dank etti.

"Bekle!" diye seslendi Dannyl.

Kadın durdu. "Buyurun, lordum?"

Dannyl ona doğru yürüdü. "Üniversite'nin bu kısmını her zaman temizler misin?"

Kadın başıyla onayladı.

"Alışılmadık bir şey temizlemeye hiç ihtiyaç duyduğun oldu mu? Mesela, çamurlu ayak izleri gibi şeyler."

Hizmetçi dudaklarını büzdü. "Birisi yere yiyecek düşürmüş. Çırakların buraya yiyecek getirmemeleri gerekir."

"Yiyecek mi? Nereye düşürmüşler?"

Hizmetçi, adama tuhaf bir bakış attıktan sonra onu koridorun ilerisindeki bir resme doğru götürdü.

"Resmin üstünde de vardı," dedi kadın işaret ederek. "Sanki dokunmuşlar gibi."

"Anlıyorum." Dannyl gözlerini resme bakarak kıstı. Bu, bir sahil manzarası resmiydi ve çerçevesine minik, sarmal kabuklar işlenmişti. "Teşekkür ederim," dedi. "Gidebilirsin."

Omuz silken kadın hızla başını eğip uzaklaştı. Dannyl resmi dikkatle inceledi, sonra duvardan kaldırdı. Arkasında iç geçitlerin bilindik ahşap paneli vardı. Elini üzerinde dolaştırarak duyularını bunun ötesine doğru genişletti ve metalden şekiller bulduğunda nefe-

sini tuttu. Dış hatlarını takip ederek, panelin oynayan bir bölümüne parmaklarını yerleştirdi.

Hafif bir kayma sesi bunu takip etti. Duvarın bir bölümü kenara kaydı. Danny'l'i karanlık ve soğuk hava karşıladı. Zafer ve heyecanla nefesi tutulmuş olan Dannyl, resmi tekrar yerine koydu, bir küre ışıık oluşturdu ve geçide girdi.

Sol tarafında dik bir merdiven aşağı uzanıyordu. Kapının içinde bir kol bulan Dannyl, indirerek kapıyı kapadı. Kendi kendine gülümseyerek merdivenlerden inmeye başladı.

Geçit dardı ve tavana başını çarpmamak için kamburunu çıkarması gerekiyordu. Köşelerde birkaç faren ağma rastladı. İlk yan geçide ulaştığında cebine elini atıp renkli macun dolu bir kavanoz çıkardı. Kapağını açıp içindekilerin birazını yanındaki duvara sıvadı.

Macun yavaşça beyazdan renksiz ve sert bir tabakaya dönüşerek sonraki birkaç saat boyunca sadece onun fark edebileceği bir işaret olacaktı. Dannyl birkaç saat sonra dönmemiş olsa bile, bu renksiz tabaka ona çıkış yolunu gösterecekti.

Bakışlarını aşağı çevirince yüksek sesle güldü.

Ayak izleri, kalın bir toz tabakasında açıkça görülüyordu. Çömelen Dannyl, büyücü çizmelerinin tanıdık izlerini belirledi. İzlerin sayısına bakıldığında, birilerinin bu geçidi birçok kez kullandığı açıktı.

Doğrularak, ayak izlerini birkaç yüz adım boyunca takip etti. Bir başka yan geçide ulaştığında izlerin hem ana geçitten hem de yeni karşılaştığı geçitten ilerlediğini görerek ümitsizliğe kapıldı. Bir kez daha dizleri üzerine çökerek onları yakından inceledi. Yan geçitte sadece dört çift iz vardı. İki çift iz büyücü çizmesi izi, diğer ikisi ise daha küçük ayakkabılara ait izlerdi. Ana geçitteki izler daha taze ve daha çok sayıdaydı.

O anda kulağına uzaktan gelen bir ses ulaştı. Bu, insandan geldiği oldukça açık olan bir iç geçirmeydi. Olduğu yerde donakalan Dannyl'in iliklerine yavaşça bir ürperti yayıldı. Küre ışığın ulaşamadığı karanlığın sevimsiz olasılıklarla dolu olduğu izlenimine kapılan adam bir anlığına da olsa bir şeyin kendisini seyrettiğinden emindi.

Saçmalık, dedi kendine. Burada hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alıp doğruldu ve kendini sadece izlere bakmaya zorladı. İzleri yüz adım boyunca takip etti. Daha fazla yan geçit ve eskiden kalma izler buldu.

Takip edildiğine dair kendisine sürekli sızlanan o duyguyu bir kez daha hissetti. Kendi ayak seslerine eşlik eden ama daha sessiz adımların yankısı vardı. Zayıf bir esinti, çürümüş bir şeyin kokusunu getirdi. Hayatta ve pis olan bir şeyin kokusunu...

Bir köşeyi döndüğünde hayal ettiğini düşündüğü şeyler yok olup gitti. Yirmi adım kadar ötede, ayak izleri bir kapıda son buluyordu. Bir adım atan Dannyl, yanındaki yan geçitten bir insan çıkageldiğinde dehşetle buz kesti.

"Lord Dannyl. Burada bulunma nedeninizi sormamda bir mahsur var mı acaba?"

Adama gözlerini diken Dannyl'in zihni ikiye ayrılmış gibiydi. Bir kısmı bahaneler sıralarken, diğeri çaresizce o kısmın kendini rezil edişini izliyordu.

Ve adamın zihninin ucunda, tanıdık bir varlık hem anlayışlı hem de kendini beğenmiş bir his iletliyordu.

Sana oraya gitmemeni söylemiştim, dedi Rothen.

Işıksız sessizlikte Keri'nin midesinin guruldama sesi oldukça gürültülüydü. Keri karnını ovalayıp volta atmaya devam etti.

Son yemeğinin üstünden bir günden uzun zaman geçtiğinden artık emindi. Bu, Sonea'yı son görüşünden bu yana bir hafta geçtiği anlamına geliyordu. Kapıya yaslanarak, Fergun'a düşünebildiği tüm nahoş hastalıkları da katarak lanet okudu. Sözlerinin arasında ayak sesleri duyduğunda olduğu yerde donup kaldı.

Midesi bu beklentiyle şiddetli bir şekilde guruldadı. Ayak sesleri sanki onu kışkırtırcasına yavaşlıyordu. Giderek yaklaştılar, sonra durdular. Konuşma seslerinin uzaktan gelen yankılarını duydu. İki ses vardı. İkisi de erkek sesiydi.

Nefesini tutan Keri bir kulağını kapıya dayadı.

“...tüneller oldukça karmaşıktır. Yönünüzü kaybetmek oldukça kolaydır. Günlerce kaybolup açlıktan neredeyse ölmek üzereyken dönen birçok büyücü olmuştur. Size önerim, adımlarınızı gerisin geri takip etmenizdir.” Ses ciddi ve yabancıydı.

Bir başka ses buna yanıt verdi. Keri o sesin sarf ettiği sözlerden sadece birkaçını yakaladı ama büyücünün özür dilediğini anlamasına yetecek kadarını duyabildi. Bu ses de yabancıydı ama Keri, hızlı konuşuyor olsa Fergun’un sesinin de böyle boğuk ve tiz olacağını düşündü.

Ciddi tonla konuşan büyücünün, Fergun’un geçitlerdeki varlığını takdir etmediği açıktı. Fergun’un burada birini tutsak etmesini hoş karşılaması da pek olası değildi. Keri’nin tek yapması gereken seslenmek ya da kapıya tüm gücüyle vurmaktı. Fergun’un tuzağı birden bozulmuş olacaktı.

Yumruğunu kaldırırken, sesler durduğunda duraksadı. Aceleyle uzaklaşan bir çift ayak sesi duydu ama diğer ayak sesi ona yaklaştı. Dudağını ısıran Keri kapıdan geri çekildi. Bu hangi büyücünün ayak sesiydi? Fergun’un kiler mi yoksa yabancıların kiler mi?

Kilit döndü. Keri uzaktaki duvara kadar geriledi. Kapı açılırken odaya ışık doldu ve Keri gözlerini kısmak zorunda kaldı.

“Kimsin sen?” diye gürledi yabancı ses. “Burada ne yapıyorsun?”

Gözlerini açan Keri’nin rahatlayışı, kapı eşiğinde duran adamı tanıdığına şaşkınlığa dönüştü.

29. BÖLÜM

BÜYÜCÜLER ARASINDA BİR MESKENCİ

“Sonea’nın söylediğine göre adamın bunu yapma nedeni, meskencilerin asla büyücü olmasını istememesiymiş,” diye bitirdi Keri.

Büyücü gözlerini kıstı. “Bu, Fergun’un isteyeceği türden bir şey.” Karanlık bakışı tekrar Keri’ye dönen büyücünün kaşları hafifçe çatıldı. “Şu an Oturum yapıyor. Fergun’un suçlarını ortaya koyabilirim ama bunu sadece bahsettiğin adamın o olduğuna dair bir kanıtla yapabilirim.”

İç çeken Keri etrafa bakındı. “Bana verdiği şeylerden başka bir şeyim yok ama bıçağım ve aletlerimi aldı. Onları bulman yeter mi?”

Adam yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır. Benim senin hafızana ihtiyacım var. Zihnini okumama izin verir misin?”

Keri büyücüye dik dik baktı. *Zihin okuması mı?*

Keri’nin sırları vardı. Babasının ona anlattığı şeyler. Faren’in ona anlattığı şeyler. Faren’in bile öğrendiğinde şaşıracağı şeyler. Ya büyücü onları da görürse?

Ama onun zihnimi okumasına izin vermezsem, Sonea’yı kurtaramam.

Keri, birkaç sıradan sıranın Sonea’yı kurtarmasının önüne geçmesine izin veremezdi. Zaten büyücü onları görmeyebilirdi de. Korkusunu yutkunarak geçiştiren Keri, büyücüye başını çevirdi.

“Tabii. Yap.”

Büyücü, Keri’ye ciddi bir şekilde baktı. “Bu seni incitmeyecek. Gözlerini kapa.”

Derin bir nefes alan Keri bu talimata uydu. Şakaklarına parmakların dokunduğunu hissetti. Bir anda bir başka zihinden haberdar oluverdi. Sanki kendi zihninin peşinden sürükleniyordu. Sonra bir yerden bir ses geldi.

Arkadaşının yakalandığı günü düşün.

Keri’nin gözleri önünde bir anı belirdi. Diğer zihin sanki bu anıyı tutup sağlamlaştırıyor gibiydi. Keri kendini karlı bir arka sokakta buldu. Rüyaya benziyordu. Berraktı ancak ince detayları yoktu. Sonea’yı kendinden koşarak uzaklaşırken gördü ve ikisini ayıran görünmez kalkana çarptığında hissettiği korku ile umutsuzluğun yankısını duydu. Döndüğünde, hemen arkasında duran pelerinli adamı gördü.

Seni yakalayan adam bu muydu?

Evet.

Nasıl yakaladığını göster.

Bir kez daha, Keri’nin zihninde bir anı belirdi, yakalandı ve tekrar oynandı. Büyücülerin binası dışında durdu, yukarı, Sonea’ya doğru baktı. Fergun ortaya çıktı. Adam onu kovaladı. Onu yakaladı. Mavi cüppeli büyücü ve arkadaşı gelip onu Sonea’ya götürdüler. Anısı hızla devam etti. Keri Sonea’yı bırakıp büyücülerin binasında yürüdü. Fergun ona Üniversite’nin içinden gitmeyi teklif etti. Binaya girip geçitlerden aşağı ilerlediler.

Sonra Fergun gizli kapıyı açıp onu içeri zorla attı. Göz bağı tekrar yüzüne değdi ve yeraltı geçidinden aşağı ilerlerken kendi ayak seslerini duydu. Hücre sine döndü, içeri yürüdü, kapının kapanışını duydu...

Onu bir daha ne zaman gördün?

Büyücünün ziyaretlerinin anıları geldi. Keri üstünün aranmasını ve eşyalarının alınmasını gördü. Başarısız saldırısını ve iyileştirilişini tekrar yaşadı. Sonea’nın odaya girişini gördü ve konuşmalarını en başından tekrar işitti.

Bunun ardından diğer zihin kendi zihninde şöyle bir dolaştı, sonra sönükleşerek uzaklaştı. Keri, büyücünün parmaklarının şakaklarından ayrıldığını hissetti. Gözlerini açtı.

Büyücü başıyla onayladı. "Bu yeter de artar," dedi adam. "Benimle gel. Oturum'a yetişmek istiyorsak acele etmemiz gerek."

Arkasını dönen adam hızlı adımlarla odadan çıktı. Onun peşinden giden Keri, hücrelerinden dışarı adım attığı anda büyük bir rahatlamayla doldu. Bir kez arkasına baktıktan sonra kendini kurtaran adamın peşinden aceleyle ilerledi.

Adam geçit boyunca hızla yürüyor, Keri'yi ona yetişmesi için koşmak zorunda bırakıyordu. Geçit önce bir başkasına, sonra birkaçına daha bağlandı. Hiçbiri tanıdık gelmedi.

Kısa bir merdivene ulaştılar. Büyücü buradan yukarı çıktı ve biraz eğilip duvara gözlerini dikti. Büyücünün gözü etrafında küçük bir ışık noktası gören Keri, bunun bir gözetleme deliği olduğunu tahmin etti.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Karşılık olarak benim gibi önemsiz bir Hırsız'ın sana vereceği bir şey yoktur herhalde ama bir şeye ihtiyacın olursa, sorman yeterli."

Büyücü doğrulup ona dönerek ciddi bir ifadeyle baktı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Keri yüzünün kızardığını hissetti. "Tabii ki. Sizin gibilerin benden ihtiyaç duyacakları hiçbir şey olmaz. Yine de, karşılık olarak bir şey sunmamak yanlış gibi geldi."

Büyücünün dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

Birden kendini rahatsız hissedene Keri, ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Tabii," dedi çekingence.

Adamın gülümsemesi biraz daha belirginleşti. "Benimle pazarlığa girmek zorunda değilsin. Cevabın ne olursa olsun, Fergun'un yaptıkları ortaya çıkarılmalı ve cezalandırılmalı. Arkadaşın, eğer istediği buysa, gitmekte serbest olacak." Duraksayan adamın gözleri hafifçe kısıldı. "Ama gelecekte seninle iletişime geçebilirim. Senden

yapabileceklerinin ötesinde ya da Hırsızlar arasındaki yerini tehlikeye düşürecek bir şey istemeyeceğim. İsteyeceğim şeyin kabul edilir olup olmadığına kendin karar vereceksin.” Bir kaşını kaldırdı. “Bu makul mü?”

Keri başını yere çevirdi. Adamın teklifi makulden de öteydi. Kendini başıyla onaylarken buldu. “Makul.”

Büyücü elini uzattı. Eli tutan Keri güçlü bir tutuş hissetti. Adamın gözlerine baktı ve karanlık bakışlarının ciddi olduğunu görmekten memnun oldu.

“Anlaştık,” dedi Keri.

“Anlaştık,” diye tekrarladı büyücü. Ardından sırtını duvara döndü. Bir kez daha gözetleme deliğini kontrol ettikten sonra bir kolu tutup çekti. Bir panel yana doğru kaydı. Büyücü açılan boşluktan adımını attı ve ışığı onu takip etti.

Keri onun peşinden aceleyle ilerlediğinde kendini büyük bir salonda buldu. Bir ucunda masa duruyordu, masanın önünde de sandalyeler diziliydi.

“Neredeyim?”

“Üniversite’de,” diye yanıtlayan adam, paneli tekrar yerine yerleştirdi. “Beni izle.”

Salon boyunca hızla ilerleyen büyücü bir kapı açtı. Peşinden gelen Keri kendini geniş bir koridorda buldu. İki yeşil cüppeli büyücü durup oğlana dik dik baktılar, sonra gözlerini ona eşlik eden adama çevirdiler. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra başlarını saygıyla eğdiler.

Onları görmezlikten gelen büyücü peşinde Keri’yle beraber hızla ilerledi. Bir kapıdan geçtiklerinde Keri başını kaldırıp nefesini tuttu. Sarmal şekillerde tuhaf merdivenlerle dolu bir salona girmişlerdi. Bir tarafta Üniversite kapıları sonuna kadar açılmıştı ve karla kaplı zeminle beraber İç Şehir’in manzarasını sunuyordu. Keri geri döndüğünde büyücünün çoktan birkaç adım uzaklaştığını fark etti.

“Harrin bana asla inanmayacak,” diye mırıldanan, adamın arkasından aceleyle koşarken.

“Öyle olmadı,” dedi Rothen Sonea’ya.

Sonea bakışlarını çevirdi. “Gördüğüm şeyi biliyorum,” diye yanıtladı. “Yalan söylememi mi istiyorsun?” Bu sözler ağzında kötü bir tat bıraktı. Yutkunarak Rothen’in söylediklerine anlam veremiyormuş görüntüsü takındı.

Rothern ona gözlerini dikti ve başını iki yana salladı. “Hayır, bunu istemiyorum. Bugün yalan söylediğin keşfedilse, çoğu kişi Lonca’ya katılıp katılmaman konusunu sorgulardı.”

“O yüzden yapmak zorundaydım.”

Rothern iç geçirdi. “Öyleyse gerçekten de olanları böyle mi hatırlıyorsun?”

“Dediğim buydu, değil mi?” Sonea ona yalvarırcasına baktı. “Bunu zaten olduğundan daha fazla zorlaştırmasan, Rothen?”

Adamın ifadesi yumuşadı. “Pekâlâ. Belki o gün bir şeyi kaçırdım. Yazık ama yapacak bir şey yok.” Başını iki yana salladı. “Derslerimizi özleyeceğim, Sonea. Eğer...”

“Lord Rothen.”

Dönen ikili, Osen’in onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Rothen iç geçirip yerine doğru yürüdü. Fergun Sonea’ya doğru ilerlerken, Sonea inlememek için kendini tuttu.

Rothern Sonea’yla konuşmak için biraz zaman istediğinde, Fergun da hemen aynısını istemişti. Ne söylemeyi planlıyordu? Sonea’nın artık tek istediği Oturum’un bitmesiydi.

Fergun, onun yanma ulaştığında mide bulandırıcı bir tavırla gülümsedi.

“Her şey planlandığı gibi mi?” diye sordu.

“Evet,” diye başıyla onayladı Sonea.

“İyi,” diye mırıldandı Fergun neşeyle. “Çok iyi. Hikâyen oldukça ikna ediciydi, her ne kadar biraz kötü dile getirilmiş olsa da. Yine de kendine has, hoş bir dürüstlüğü vardı.”

“Beğendiğine memnun oldum,” dedi Sonea soğuk bir tonla.

Fergun, Yüksek Büyücülere doğru başını çevirdi. "Artık bu konu hakkında daha fazla tartışacaklarını sanmam. Yakında bir karara varırlar. Ardından sana Çırac Odaları'nda bir oda ayarlarım. *Gülümsemelisin*, Sonea. İnsanları, benim çırağım olma düşüncesinin seni neşeyle doldurduğuna inandırmak isteriz."

İç geçiren Sonea dudaklarını zorlayarak uzaktaki büyücülerin bunu bir gülümseme olarak görmesini umut etti.

"Bu kadarı yetti," dedi dişlerinin arasından. "Dönelim de şu iş bitsin."

Adamın kaşları kalktı. "Ah, olmaz. On dakikamın tamamını isterim."

Dudaklarını birbirine bastıran Sonea, başka bir söz daha söylememeye karar verdi. Fergun onunla tekrar konuştuğunda onu cevapsız bıraktı. Gözlerindeki rahatsızlığı görmek, gülümsemesini kolaylaştırıyordu.

"Lord Fergun?"

Sonea dönerek Lord Osen'in ikiliyi çağırdığını gördü. Rahatlayarak iç geçirip Fergun'u salonun ön kısmına doğru takip etti. Salon hâlâ konuşma sesleriyle doluydu. Osen ellerini kaldırdı.

"Sessizlik, lütfen."

Yüzler öne döndü ve salon beklenti dolu bir sessizliğe büründü.

Sonea göz ucuyla Rothen'in kendisine baktığını görebiliyordu. Yine suçluluk duygusuna kapıldı.

"Bugün anlatılanlardan Lord Fergun'un Sonea'nın yeteneklerine ilk tanık olan kişi olduğunu açıkça görebiliyoruz," dedi Lord Osen. "Bu yargıya karşı çıkan var mıdır?"

"Ben karşı çıkıyorum."

Bu ses derin ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Sonea'nın arkasında bir yerden geliyordu. Salondaki herkes oturdukları yerde kıpırdandı ve cüppelerin sürtünme sesleri yükseldi. Sonea döndüğünde dev kapılardan birinin aralandığını gördü. İki kişi ona doğru hızla yürüyordu.

İkili arasında daha kısa boylu olanı tanıyan Sonea, neşeyle haykırdı.

"Keri!"

Bir adım öne atarak, Keri'ye eşlik eden adamı gördüğünde donakaldı. Fısıltıyla sorulan sorular iki yandan kulaklarına ulaşıyordu. Kara cüppeli büyücü yaklaşırken Sonea'yı tartarcasına baktı. Bu bakışlardan rahatsızlanan Sonea dikkatini Keri'ye çevirdi.

Solgun ve pis olmasına rağmen, Keri mutlu bir şekilde sırtıyordu. "Beni bulup dışarı çıkardı," dedi Keri. "Her şey yoluna girecek."

Sonea kara cüppeli büyücüye sorgularcasına baktı. Adam belli belirsiz gülümsüyordu ama bir şey söylemedi. Sonea'yı geçtiği gibi Osen'e başıyla selam verdi ve basamaklardan çıktı. Yönetici'nin üzerinde yerini alırken kimse karşı çıkmadı.

"Hangi nedenle bu yargıya karşı çıkıyorsunuz, Yüksek Lordum?" diye sordu Osen.

Salon sanki Sonea'nın ayakları altından kayıp gidecek gibi oldu. Kara cüppeli büyücüye gözlerini dikti. Bu adam katil değildi. Lonca'nın lideriydi.

"Düzenbazlık kanıtı," diye yanıtladı Yüksek Lord. "Kız, yalan söylemeye zorlanmış."

Sonea sağ tarafında boğuk bir ses duydu. Döndüğünde Fergun'un yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Zafer ve öfke duygularına kapılıp kara cüppeli büyücüğü unutarak parmağıyla Fergun'u işaret etti.

"Beni yalan söylemeye zorladı!" diye suçladı. "Söylediklerini yapmazsam Keri'yi öldüreceğini söyledi."

Her taraftan nefes tutuşlar ve şaşkınlık sesleri yükseldi. Sonea, Keri'nin onun kolunu sıkıca tuttuğunu hissetti. Dönüp Rothen'e bakan Sonea, adamın gözleri kendisinininkilerle buluştuğunda, onun her şeyi anladığını anladı.

"Bir suçlama yapıldı," dedi Leydi Vinara.

Salon sessizleşti. Rothen konuşmak üzere ağzını açtı, sonra kaşlarını çatıp başını iki yana sallamakla yetindi.

"Sonea. Suçlamalarla ilgili kanunu biliyor musun?" diye sordu Lord Osen.

Sonea bunu hatırlamaya çalışırken keskince nefesini tuttu. "Evet," diye yanıtladı sesi titreyerek. "Gerçek okuması yapılacak, değil mi?"

Osen başıyla onayladı ve Yüksek Büyücülere döndü. "Gerçek okumasını kim gerçekleştirecek?"

Bunu sessizlik takip etti. Yüksek Büyücüler birbirlerine baktıktan sonra gözlerini Lorlen'e çevirdiler. Yönetici başıyla onaylayarak sandalyesinden kalktı.

"Gerçek okumasını ben gerçekleştireceğim."

O inerken, Keri Sonea'nın kolunu çekti. "Ne yapacak?" diye fısıldayarak sordu.

"Benim zihnimi okuyacak," dedi Sonea.

"Ah," dedi Keri rahatlayarak. "Hepsi o yani."

Bunu komik bulan Sonea dönüp ona baktı. "Düşündüğün kadar kolay bir şey değil, Keri."

Keri omuz silkti. "Bana yeterince kolay gelmişti."

"Sonea."

Başını kaldıran Sonea Lorlen'in yanına geldiğini gördü.

"Rothen orada, görebiliyor musun Keri?" Sonea, Rothen'i işaret etti. "O iyi bir adam. Git onun yanında dur."

Başıyla onaylayan Keri, onun kolunu sıkıp uzaklaştı. Rothen'in yanına ulaştığında Sonea da Lorlen'e döndü. Yönetici'nin ifadesi ciddiydi.

"Kontrolü öğrenirken zihin paylaşımını tecrübe ettin," dedi. "Bu biraz farklı olacak. Senin anılarını görmek isteyeceğim. Bana göstermek istediğin şeyleri, düşündüğün herhangi başka bir şeyden ayırman oldukça yoğunlaşmanı gerektirecek. Sana yardımcı olmak için, sorular sorarak ilerleyeceğim. Hazır mısın?"

Sonea başıyla onayladı.

"Gözlerini kapa."

Talimata uyan Sonea, adamın ellerinin, başının iki yanına dokunduğunu hissetti.

Zihnin olan odayı göster bana.

Ahşap duvarlar ve kapılar oluşturan Sonea, odanın imgesini Lorlen'e gönderdi. Adamdan gelen geçici bir keyif hissetti.

Ne kadar da mütevazı bir ev. Şimdi, kapıları aç.

Çift kapıya dönen Sonea, iradesiyle onları açtı. Ötede evler ve bir cadde yerine sadece karanlık uzanıyordu. Mavi cüppeli şekil oradaydı.

Merhaba, Sonea.

Lorlen'in görüntüsü gülümsedi. Adam karanlığın içinden ilerleyip kapılarda durdu. Bir elini uzatıp ona başıyla selam verdi.

Beni içeri al.

Sonea uzanıp onun elini tuttu. Dokunduğu anda oda adamın ayakları altından kaymış gibi göründü.

Korkmana ya da endişelenmene gerek yok. Anılarına bakacağım ve gideceğim. Bir duvara yöneldi. *Bana Fergun'u göster.*

Duvara yoğunlaşan Sonea bir resim oluşturdu. Resme Fergun'un yüzünü yerleştirdi.

Güzel. Şimdi bana, sana yalan söylettirmek için ne yaptığını göster.

Fergun'un görüntüsüne hayat vermek Sonea'nın iradesini hiç de zorlamadı. Resim büyüyerek duvarı doldurdu ve Rothen'in misafir odasını gösterdi. Fergun onlara doğru yürüyüp Keri'nin bıçağını Sonea'nın önündeki masanın üzerine koydu.

Bu bıçağın sahibini burada, kimsenin bilmediği karanlık, küçük bir odada kilit altında tutuyorum...

Manzara bulanıklaştı ve Fergun onların önünde çömelmiş bir şekilde ortaya çıktı.

Sana söylediğimi yaparsan, dostunu salarım. Bana sorun çıkarırsan onu orada sonsuza kadar bırakırım... Bunları anlattığımda Yüksek Büyücülerin vasiliği bana vermekten başka şansı kalmayacak. Lonca'ya gireceksin ama seni temin ederim ki bu fazla uzun sürmeyecek. Benim için küçük bir iş hallettikten sonra ait olduğun yere geri gönderileceksin.

Hem sen istediğini almış olacaksın hem de ben. Bana yardım etmek sana hiçbir şey kaybettirmeyecek ama... Adam hançeri alıp parmağım yüzeyinde gezdirdi. Yardım etmemen o küçük dostunu kaybettirecek.

Kız yanındaki varlığa karşı bir öfke dalgası hissetti. Dikkati dağılarak Lorlen'e baktı ve resim duvarda sönükleşti. Tekrar duvara dönüp iradesiyle resmin geri dönmesini sağladı.

Hafızasını zorlayarak, resmi Keri'nin kaldığı hücreyle ve oğlanın pis, zayıflamış görüntüsüyle doldurdu. Fergun bir kenarda, yüzünde sinsi gülümsemeyle duruyordu. Çürük yiyecek ve dışkı kokusu resimden odaya akıyordu.

Bu manzara Lorlen'in başını iki yana sallamasına neden oldu. Sonea'ya döndü.

Bu kabul edilemez! Şansımız varmış ki bugün Yüksek Lord dostunu bulmuş.

Kara cüppeli büyücüden bahsedildiği anda Sonea resmin değiştiğini sezdi. Resme döndüğünde, Lorlen onun bakışlarını takip etti ve nefesini tuttu.

Bu da ne?

Resimde Yüksek Lord kan içindeki dilenci kıyafetleriyle duruyordu. Lorlen dönüp Sonea'ya gözlerini dikti.

Bunu ne zaman gördün?

Haftalar önce.

Nasıl? Nerede?

Sonea tereddüt etti. Adama bu anıyı gösterecek olursa, adam onun izinsiz bir şekilde Lonca'ya girip etrafı gözetlediğini öğrenecekti. Yönetici, Sonea'nın zihnine bunu görmek üzere girmemişti ve Sonea onu zihninden atacak olursa onun bundan şikâyetçi olmayacağından emindi.

Ama bir parçası adamın bunu görmesini istiyordu. Büyücülerin onun davetsizce Lonca'ya girdiğini bilmesinden artık bir zarar gelmezdi ve kara cüppeli büyücünün gizemine bir yanıt bulmayı da çok istiyordu.

Pekâlâ. Başlangıcı şöyle oldu...

Resim değişti ve Keri'nin ona Lonca içinde öncülük ettiği zamanı gösterdi. Sonea, Lorlen'in şaşkınlığını ve imgeler sahneden sahneye atlarken artan keyfini hissetti. Bir sahnede Sonea pencereden gö-

zetleme yapıyor, sonrakinde ormanda koşturuyor, bir başkasındaysa Keri'nin çaldığı kitaplara bakıyordu. Lorlen'in keyfi yerine gelmişti.

Jerrik'in çalınan kitaplarının nereye gittiğini kim tahmin edebilirdi ki? Ama ya Akkarın?

Sonea tereddüt etti. O anıyı ortaya koymaya çekiniyordu.

Lütfen, Sonea. O bizim liderimiz ve benim de dostum. Mutlaka bilmeliyim. İncinmiş miydi?

Bir orman manzarası oluşturan Sonea, onu resme yansıttı. Bir kez daha ağaçların arasından ilerleyip gri bir eve ulaştı. Hizmetçi ortaya çıktığında Sonea çalılıklar ile duvarın arasında çömeldi. Zihnin odasında, onu o gün havalandırma boşluğunun parmaklıklarına çekmiş ses yankılandı.

Yüksek Lord bir kez daha resimde belirdi. Bu kez siyah bir pelerini vardı. Hizmetçi geldi ve Sonea, Lorlen'in onu tanıdığını sezdi.

Takan.

İş tamam, diyen Yüksek Lord, pelerinini çıkarıp kan içindeki kıyafetlerini göz önüne serdi. Kendi üstü başına iğrenerek baktı. *Cüppemi getirdin mi?*

Hizmetçinin homurdanarak verdiği cevabın ardından Yüksek Lord dilenci gömleğini çıkardı. Beline deri kemer ve bir hançer kını takılıydı. Kendini temizleyen adam, görüş açısından çıktı ve üzerine geçirdiği kara cüppeyle geri döndü.

Hançer kınına uzanıp parlayan hançeri çıkardı ve onu bir havluya sildi. Sonea, bu manzara karşısında Lorlen'den gelen şaşkınlığı hissetti. Yüksek Lord başını kaldırıp hizmetçiye baktı.

Dövüş beni zayıflattı, dedi adam. *Senin gücüne ihtiyacım var.*

Tek dizinin üzerine çöken hizmetçi, kolunu uzattı. Yüksek Lord bıçağı adamın teninde gezdirdi, ardından bir elini yaranın üzerine koydu. Sonea kendi zihninde tuhaf bir karmaşanın yankısını hissetti.

Hayır!

Sonea'nın üzerine bir dehşet dalgası yayıldı. Lorlen'in duygularından gelen güçle irkilince konsantrasyonu bozuldu. Resim karardı, ardından tamamıyla kayboldu.

Bu olamaz! Akkarin bunu yapmış olamaz!

Ne oldu? Anlamıyorum. O ne yaptı?

Lorlen duygularını kontrol altına almıştı. Adamın imgesi yavaşça kayboldu ve Sonea, onun zihnini terk ettiğini fark etti.

Hareket etme ve gözlerini açma. Onunla tekrar yüzleşmeden önce bunu düşünmem gerek.

Birkaç saniye daha sessiz kaldı, sonra varlığı geri döndü.

Tanık olduğun şey yasaktır, dedi adam. Buna kara büyü deriz. Bunu kullanan bir büyücü, yaşayan herhangi bir canlıdan, yani bir insandan ya da bir hayvandan güç alabilir. Akkarin'in bunu kullanması... İnanılması mümkün olmayacak kadar dehşet verici. O güçlüdür... Herhangi birimizden çok daha güçlü... Ah! Olağanüstü gücünün nedeni bu olmalı! Eğer durum buysa, bu karanlık sanatları ülke dışından dönmeden önce icra etmeye başlamış olmalı...

Lorlen biraz düşünmek için duraksadı.

Yeminini bozmuş. Mevkiinden alınıp Lonca'dan atılmalı. Bu güçlerini, öldürmek üzere kullanmışsa, cezası ölümdür... ama...

Sonea, büyücüden gelen ızdırabı sezdi. Bunu bir başka uzun sessizlik takip etti.

Lorlen?

Adam tekrar kendine gelmiş göründü.

Ah, üzgünüm, Sonea. İkimiz de çırak olduğumuzdan beri dostum olmuştur o. Uzun yıllar... Ve sonunda gördüğüm şey bu oldu!

Adam tekrar konuştuğunda, iletisinde soğuk bir kararlılık vardı.

Onu mutlaka görevinden almalıyız ama şimdi değil. Çok güçlü. Onunla yüzleşirsek ve bizimle dövüşürse, kolayca kazanabilir. Ayrıca öldürdüğü herkes onu daha da güçlü yapar. Sırrı açığa çıktığında ve suçunu saklamak için bir nedeni olmadığında, ayırt etmeden öldürebilir. Tüm şehir tehlikeye girer.

Adamın açıklamalarını şok içinde dinleyen Sonea ürperdi.

Korkma, Sonea. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu yenilgiye uğratacağımızdan emin olmadan onunla yüzleşemeyiz. O zamana kadar kimsenin bunu bilmesine izin veremeyiz. Mutlaka

gizlilik içinde hazırlanmalıyız. Bu, kimseye bu konudan asla bahsetmemen anlamına geliyor. Anlıyor musun?

Evet. Ama... Onun Lonca lideri olarak kalmasına izin vermek zorunda mısın?

Maalesef öyle. Yeterince güçlü olduğumuza kanaat getirdiğimde tüm büyücüleri toplayacağım. Çabuk ve haber vermeden hareket etmeliyiz. O zamana kadar, bundan haberdar olan kişiler sadece sen ve ben olmalıyız.

Anlıyorum.

Kenar mahallelere dönmek istediğini biliyorum, Sonea ve bunu keşfetmiş olmak senin Lonca'dan ayrılma konusundaki kararlılığını arttırdıysa buna şaşırmam ama senden kalmanı istemek zorundayım. Zamanı geldiğinde sahip olabildiğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak. Ayrıca her ne kadar bunu düşünmekten haz etmesem de, korkarım onun için çekici bir kurban olacaksın. Senin güçlerinin ne denli kuvvetli olduğunu biliyor. Etkili bir büyü kaynağı teşkil edersin. Güçlerin engellendiğinde ve kara büyü'nün getireceği ölümü tanıyabilecek olanların uzağında yaşayarak, onun için mükemmel bir kurban olursun. Lütfen, hem kendin hem de bizim için burada, bizimle kal.

Burada, tam da onun burnunun dibinde yaşamamı mı istiyorsun?

Evet. Burada daha güvende olacaksın.

Siz beni Hırsızlar'ın yardımı olmadan bulamadıysanız, o nasıl bulabilir?

Akkarin'in sezileri bizimkilerden çok daha incedir. Senin, güçlerini kullanmaya başladığını ilk anlayan oydu. Korkarım seni bulmakta zorlanmayacaktır.

Sonea, adamın gerçekten de onun güvenliğinden endişe ettiğini hissetti. Lonca Yöneticisi'ne güvenmeyip ne yapacaktı ki? Adam onun tehlikede olacağına inanıyorsa, büyük ihtimalle tehlikedeydi.

Seçim şansı yoktu. Kalmak zorundaydı. Öfke ya da rahatsızlık hissetmediğine, sadece rahatlama hissettiğine şaşırdı. Keri ona bir büyücü olduğunda kendini hain olarak görmemesi gerektiğini söy-

lemişti. Büyüsünü kullanmayı öğrenecek, Şifa konusunda ustalaşacak ve belki günün birinde bildiklerini terk ettiği insanlara yardım etmekte kullanacaktı.

Ayrıca Fergun gibi, meskencilerin Lonca'ya katılmaması gerektiğine inanan büyücülerin yüzünü kara çıkarmak da tatmin edici olacaktı.

Peki, diyerek zihinsel iletisini gönderdi. Kalacağım.

Teşekkür ederim, Sonea. Öyleyse sırrımızı paylaşmamız gereken biri daha var. Vasin olarak Rothen'in senin zihnine yine girmeye nedeni olabilir, özellikle de sana Şifa'yı öğretme zamanı geldiğinde. Bana bugün gösterdiklerini görebilir. Rothen'e Akkarin hakkında bildiklerini ve sana bugün anlattıklarımı aktarmalısın. Onun sessiz kalacağına güvenilebileceğimizi biliyorum.

Bunu yapacağım.

Güzel. Şimdi senin zihninden ayrılacağım ve Fergun'un suçunu onaylayacağım. Akkarin'den korktuğunu belli etmemeye çalış. Hatta yardımcı olacağını düşünürsen, ona hiç bakma. Düşüncelerini derinlerde gömülü tut.

Adamın ellerinin şakaklarından ayrıldığını hisseden Sonea gözlerini açtı. Lorlen ona ciddi bir ifadeyle ve parlayan gözlerle bakıyordu. Ardından ifadesi sıradanlaştı ve Yüksek Büyücülere baktı.

“Doğruyu söylüyor,” dedi Lorlen.

Onun sözlerini şok dolu bir sessizlik takip etti. Çok geçmeden salon sorular ve heyecanlı seslerle doldu. Lorlen bir elini kaldırdığında salon tekrar sessizliğe büründü.

“Lord Fergun bu genç adamı tutsak etmiş,” diyen Lorlen, Keri'yi işaret etti. “Bana onu kapılara kadar geçireceğini söyledikten sonra bunu yapmış. Onu Lonca'nın altındaki bir odada kilit altında tutmuş, ardından Sonea'ya bugün kendi hikâyesini onaylamazsa dostunu öldüreceğini söylemiş. Hak iddiasını kazandıktan sonra Sonea'nın kurallarımızdan birini çiğneyerek herkesin gözü önünde Lonca'dan atılmasını arzulamış.”

“Neden?” diye sordu Leydi Vinara, öfkeli bir tonla.

“Sonea’nın anladığı kadarıyla, bizi Lonca’yı diğer halk tabakalarından kişilere kapımızı açmaktan alıkoymak için.”

“Zaten gitmek istiyordu.”

Tüm gözler Fergun’a döndü. Adam, Yüksek Büyücülere doğru meydan okurcasına bakıyordu.

“Biraz kendimi kaptırdığımı itiraf ediyorum,” dedi. “Ama tek isteğim Lonca’yı kendinden kurtarmaktı. Ne bize, ne Hanelere, hatta ne de hizmetkârı olduğumuz Kral’a bunu arzu edip etmediklerini sormadan, hırsızları ve dilencileri Lonca’ya kabul ettireceksiniz. Dilenci kızın tekini Lonca’ya almak küçük bir şey gibi görünebilir ama sonu nereye varacak?” Adamın sesi yükseldi. “Onlardan daha da fazlasını mı içeri buyur edeceğiz? Bir Hırsızlar Loncası’na mı dönüşeceğiz?”

Bunu mırıldanmalar takip etti. İki taraftaki büyücülere bakan Sonea, birkaç başın onaylarcasına sallandığını gördü.

Fergun Sonea’ya bakıp gülümsedi. “O, güçlerinin engellenmesini ve evine dönmeyi istedi. Lord Rothen’e sorun. Bunu reddetmeyecektir. Yönetici Lorlen’e sorun. Ondan çoktandır istemediği hiçbir şeyi talep etmedim.”

Sonea yumruklarını sıktı. “Çoktan istemediğim hiçbir şey mi?” diye sorup yere tükürdü. “Çıracak Yemini’ni edip sonra bozmayı ben istemedim. Yalan söylemeyi ben istemedim. Dostumu tutsak ettin. Onu öldürmekle tehdit ettin. Sen...” Sonea durdu. Birden tüm gözlerin kendisini seyrettiğini fark etti. Derin bir nefes alıp Yüksek Büyücülere döndü. “Buraya ilk geldiğimden beri, uzun süre boyunca sizlerin öyle olmadığınızı göremedim ama...” Duraksayarak, Loncasalonu’nda durup büyücülere laf atan kendi görüntüsünden hoşlanmadı. Onun yerine dönüp Fergun’u işaret etti. “Ama hayatım boyunca büyücülerin olduğuna inandırıldığım kişi işte o.”

Bu sözleri sessizlik takip etti. Lorlen kıza ağırbaşlı bir şekilde baktı ve yavaşça başıyla onayladı. Fergun’a döndü.

“Çok sayıda suç işlediniz, Lord Fergun,” dedi adam. “Bazıları son derece ciddi. Sizden yaptıklarınızı açıklamanızı istemeyeceğim, bunu yeterince yaptınız. Eylemlerinizin tartışılıp cezanızın karara

bağlanacağı Oturum üç gün içinde yapılacak. Bu arada size, soruşturmamıza engel olmamanızı öneririm.”

Adam yürüyüp Osen’i geçti ve Yüksek Büyücüler arasındaki basamaklardan çıktı. Dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşen Yüksek Lord onu seyretti. Lorlen’in o bakışlar altında hissediyor olması gereken karmaşık duyguları hayal etmeye çalışan Sonea ürperdi.

“Tartışmak üzere toplandığımız konu artık kapanmıştır,” diye açıkladı Lorlen. “Bu vesileyle Sonea’nın vasiliğini Lord Rothen’e bahsediyor, bu Oturum’un sona erdiğini ilan ediyorum.”

Büyücülerin hepsi sandalyelerinden kalkarken çizmeli ayakların yarattığı gümbürtü ve konuşma sesleri salonu doldurdu. Sonea gözlerini kapayıp iç çekti. *Sonunda bitti!*

Sonra Akkarin’i hatırladı. *Hayır, bitmedi,* diye hatırlattı kendine. *Ama şimdilik bu benim endişeleneceğim bir şey değil.*

“Bana söylemeliydin, Sonea.”

Gözlerini açınca Rothen’in, yanında Keri’yle birlikte önünde durduğunu gördü. Bakışlarını aşağı çevirdi.

“Üzgünüm.”

Rothen ona kısaca sarıldığında Sonea şaşırdı. “Özür dileme,” dedi. “Koruman gereken bir dostun vardı.” Rothen dönüp Keri’ye baktı. “Sana yapılanlardan ötürü Lonca adına özür dilerim.”

Keri gülümseyip elini geçiştirircesine salladı. “Eşyalarımı geri verin, unuttum sayın.”

Rothen kaşlarını çattı. “Senden almanlar nedir?”

“İki hançer, birkaç bıçak ve aletlerim.”

“Aletler mi?” diye sordu Rothen.

“Maymuncuklar.”

Rothen bir kaşını kaldırıp Sonea’ya baktı. “Şaka yapmıyor, değil mi?”

Sonea başını olumsuzca salladı.

“Bir bakayım, ne yapabilirim.” İç geçiren Rothen, Sonea’nın omzu üzerinden arkaya baktı. “Ah! İşte Hırsızlar’la ilgili konulara daha hâkim bir adam. Lord Dannyl.”

Omzuna hafifçe vurulduğunu hisseden Sonea döndüğünde uzun boylu büyücünün ona bakarak sırtıttığını gördü.

"İyi işti!" dedi adam. "Bana ve Lonca'nın geri kalanına büyük bir hizmette bulundun."

Rothern çarpık bir şekilde gülümsedi. "Özellikle neşelisin, ha Dannyl?"

Dannyl dostuna kibirli bir ifadeyle baktı. "Fergun konusunda kim haklıymış?"

İç geçiren Rothern başıyla onayladı. "Sen haklıymışsın."

"Şimdi ondan neden bu kadar hoşnutsuz olduğumu anladın mı?" Keri'yi gören Dannyl'in ifadesi düşünceli bir hale büründü. "Sanırım Hırsızlar seni arıyorlar. Bana Sonea'nın dostunun nereye kaybolduğunu soran bir mesaj gönderdiler. Oldukça endişeli oldukları belliydi."

Keri başını kaldırıp uzun boylu büyücüye tartarak baktı. "Mesajı kim göndermiş?"

"Gorin isimli bir adam."

Sonea kaşlarını çatı. "Demek Lonca'ya beni nerede bulacaklarını söyleyen Gorin'miş, Faren değil."

Keri dönüp Sonea'ya gözlerini dikti. "Seni *ele mi verdiler*?"

Sonea omuz silkti. "Başka şansları yoktu. İyi de yapmışlar aslında."

"Konu o değil." Keri'nin gözlerine bir parlama yerleşti. Onun ne düşündüğünü tahmin eden Sonea gülümsedi.

Onu seviyorum aslında, diye düşündü birden. *Ama şimdilik sadece bir arkadaş sevgisi*. Belki, eğer birlikte biraz daha zaman geçirmiş olsalar ve son ayların getirdiği tüm tantanalar olmasa, daha fazlasına da dönüşebilirdi. Ama bu olmayacaktı. Özellikle de Sonea Lonca'ya katılacakken ve Keri büyük ihtimalle Hırsızlar'a dönecekken. Bunun farkına varan Sonea hafif bir keder duydu ama çabucak bir kenara itiverdi.

Salonda etrafa bakındığında neredeyse tamamen boşaldığını görerek şaşırdı. Fergun hâlâ yakındaydı ve bir büyücü topluluğunun arasında duruyordu. Sonea ona baktığında Fergun alay edercesine güldü.

“Şunlara bakın,” dedi. “Biri dilencilerle, diğeri Hırsızlar’la dost.” Adamın arkadaşları buna güldüler.

“Kilit altına falan alınmamalı mı?” diye sesli düşündü Sonea. Rothen, Danny ve Keri dönüp Fergun’a baktılar.

“Hayır,” diye yanıtladı Rothen. “İzlenecektir ama pişman görünürse Lonca’dan atılmayacağına dair bir ihtimal olduğunu biliyor. Büyük ihtimalle kimsenin istemediği bir görev verilecek. Birkaç yıllığına uzak bir yerde çalışmayı gerektirecek bir görev olabilir.”

Kaşlarını çatan Fergun arkasını dönüp arkadaşlarını peşinden sürükleyerek kapıya doğru ilerledi. Danny’in gülümsemesi büyüdü ancak Rothen başını üzgünce iki yana salladı. Omuz silken Keri dönüp Sonea’ya baktı.

“Sen ne olacaksın?” diye sordu.

“Sonea gitmekte serbest,” diye yanıtladı Rothen. “Yine de bir iki gün daha burada kalması gerekecek. Kanuna göre kenar mahallelere dönmeden güçlerinin engellenmesi gerekiyor.”

Keri Sonea’ya çatık kaşlarla baktı. “Engellemek mi? Büyünü engelleyecekler mi?”

Sonea başını salladı. “Hayır.”

Rothen kaşlarını çatıp Sonea’ya ilgiyle baktı. “Hayır mı?”

“Tabii ki hayır. Bu bana büyü öğretmeni biraz zorlaştırır, değil mi?”

Rothen gözlerini kırptırdı. “Gerçekten kalıyor musun?”

“Evet.” Sonea gülümsedi. “Kalıyorum.”

SONSÖZ

Masanın üzerinde bir ışık noktası süzülüyordu. Yavaşça genişleyen nokta, bir çocuk kafası büyüklüğüne ulaştı, ardından süzülerek tavana yaklaştı.

“İşte böyle,” dedi Rothen. “Bir küre ışık oluşturdun.”

Sonea gülümsedi. “Şimdi gerçekten de kendimi büyücü gibi hissediyorum.”

Rothen onun yüzüne baktığında içinin ısındığını hissetti. Ona açıkça bu kadar zevk verirken, büyü öğretmeye devam etme arzusuna karşı koymak zordu.

“Bu hızda öğrenmeye devam edersen, Üniversite derslerine başladığında diğer çırakların haftalarca önünde olacaksın,” dedi Rothen. “En azından büyü konusunda. Ama...” Sandalyesinin yanında duran bir kitap yığınının uzandıktan sonra aramaya koyuldu. “Hesap becerilerin çok geride,” dedi ciddi bir tonla. “Hakiki işlere başlamanın zamanı geldi.”

Sonea kitaplara bakıp iç geçirdi. “Kalmaya karar vermeden önce bana edeceğin işkenceleri bilmeyi dilerdim.”

Kıs kıs gülen Rothen bir kitabı masa üzerinden kaydırarak gönderdi. Durup gözlerini kıstı.

“Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Hangi soruna?”

“Kalmaya ne zaman karar verdin?”

Kitaba uzanan el donup kaldı. Sonea başını kaldırıp ona baktı. Gülümsemesi gözlerine sirayet etmemişti.

“Öyle yapmam gerektiği aklıma geldiğinde,” dedi.

“Ah, Sonea.” Rothen bir parmağını ona doğru salladı. “Yine kaçamak cevaplara başlama.”

Sonea sandalyesinde arkasına yaslandı. “Oturum’da karar verdim,” dedi. “Fergun bana neden vazgeçtiğimi fark ettirdi ama fikrimi değiştiren o olmadı. Keri, bana eve dönersem aptal olduğumu düşüneceğini söylemişti, o da yardımcı oldu.”

Rothen güldü. “Arkadaşını sevdim. Onu takdir ettiğimi söyleyemem ama sevdim.”

Sonea başıyla onayladı, sonra dudaklarını büzdü.

“Rothen, herhangi birinin bizi duyma şansı var mı?” diye sordu.

“Hizmetçiler, mesela? Diğer büyücüler?”

Rothen başını iki yana salladı. “Hayır.”

Sonea öne doğru eğildi. “*Kesinlikle* emin misin?”

“Evet,” dedi Rothen.

“Şey...” Duraksayan Sonea sandalyesinden kalkıp adamın yanına gitti ve eğildi. Sesini olabildiğince alçalttı. “Lorlen’in sana söylememi istediği bir şey var.”

LORD DANNYL'İN KENAR MAHALLE ARGOSU REHBERİ

kan parası - suikast için ödenen para
tepmek - reddetmek (bizi tepme)
müdavim - genelevleri sık sık ziyaret
eden adam

dank etmek - akla gelmek
müşteri - bir Hırsız'la anlaşması ya da
yükümlülüğü olan kişi

para sayar - randevuevi çalışanı
iş bitmek - öldürülmek

sağır etmek - sessiz kalmaya ikna etmek
tezekkafa - aptal

meskenciler - kenar mahalle sakinlerini
betimleyen sözcük

gözlemek - nöbet tutmak
alevlendirmek - öfkeliendirmek

balıklamak - teklif etmek/aranmak
(ayrıca muhafızlardan kaçanlar
için kullanılıyor)

demir eldiven - rüşvet alan ya da bir
Hırsız'ın kontrolü altındaki muhafız

altın madeni - oğlanları tercih eden
adam

iyi baş koymak - makul bir denemede
bulunmak

kapılmak - yakalanmak

büyükanne - kadın satıcısı

olukçu - çalıntı mallar alıp satan kişi

hoy - bir seslenme veya şaşkınlık nidası

ağır toplar - önemli insanlar

soydaş - bir Hırsız'ın en yakın ve en
güvendiği kişi

çakı - kiralık katil

ulak - bir tehdidi ulaştıran ya da yerine
getiren haydut

bakmak - saklamak (kendi işine bak-
mak/ "senin için ona bakayım")

maşrapa - ağız (bol içen ağız anlamında)

peş düşmek - arayıp bulmaya çalışmak

seçmek - tanımak/anlamak

bahisçi - kaçakçı

sağlak - güvenilir/iyi niyetli

ip salmak - özgürlük alanı sağlamak

başı sürtmek - başı derde girmek
(onun yüzünden başım sürttü)

tutulmak - karşı cinsten hoşlanmak
(ona tutuldum)

göstermek - tanıtmak/tanıştırmak

aralık - izin/müsamaha

sürüngem - Hırsızlar'a ihanet eden
kişi

tarz - iş yapma şekli

mim - tanımak (bir casusa da mim
denir)

hırsız - suç şebekesi lideri

gözcü - bir şeyi ya da birini gözlem-
lemek üzere görevli kişi

yabani - huysuz

ziyaretçi - soyguncu

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

HAYVANLAR

- aga güvesi – giysi yiyen bir tür böcek
anyi - kısa omurgalı deniz memelisi
kerini - küçük bir tür kemirgen
enka - etinden faydalanılan boy-
nuzlu hayvan
eyoma - deniz sülüğü
faren - eklem bacaklılar için kulla-
nılan genel isim
gorin - kayık ve yük çekmenin yanı
sıra etinden faydalanılan büyük
bir hayvan
harrel - eti için yetiştirilen küçük
bir hayvan
limek - vahşi, avcı bir tür köpek
mulluk - geceleri ortaya çıkan vahşi
bir kuş
rassuk - eti ve tüyleri için kullanılan
evcil bir tür kuş
ravi – keriniden büyük bir kemirgen
reber - yünü ve eti için yetiştirilen
bir tür hayvan
sapsineği - bir tür orman böceği
sevli - zehirli bir tür kertenkele
sürüngem - yiyecek çalmasıyla bili-
nen sincap benzeri bir hayvan
zill - bazen evcil hayvan olarak bakı-
lan küçük, zeki bir tür memeli

BİTKİ VE YİYECEKLER

- anivop sarmaşıkları - zihinsel yan-
sıtmalara duyarlı bir bitki
bol - (“nehir pislği” anlamına da
gelir) tugordan yapılan güçlü
bir içki
brasi - küçük tomurcukları olan
yeşil, yapraklı bir sebze
çebol sosu - boldan elde edilen yo-
ğun bir sos
krot - büyük, mor renkli bakla
kurem - kuruyemişimsi tada sahip
baharat
kuren - yoğun tada sahip hard buğday
dall - etli kısmı turuncu, keskin tada
sahip, tohumlu uzun bir meyve
gan-gan - Lan ülkesine özgü çiçekli
bir çalı
iker - afrodizyak özellikleri olduğu
söylenen uyarıcı bir madde
jerra - uzun sarı bakla
kreppa - kötü kokulu bir tür şifalı
bitki
marin - kırmızı narenciye
monyo - çiçek soğanı
mik - zihni etkileyen bir çeşit uyuş-
turucu
nalar - keskin tada sahip bitki kökü
paçi - gevrek, tatlı bir meyve

papea - bibere benzeyen bir tür baharat

piorre - küçük, zil şekilli bir meyve

raka/suka - vatani Sachaka olan, kavrulmuş çekirdeklerden yapılan uyarıcı özelliğe sahip bir içki

sumi - acı bir içki

telk - yağı çıkarılan bir tohum

tenn - olduğu gibi pişirilebilen, küçük parçalara ayrılabilen ya da un yapımı için öğütülebilen bir çeşit buğday

tugor - yabancı havuca benzeyen bir tür kök

vare - çoğu şarabın yapımında kullanılan küçük, taneli meyve

KIYAFET VE SİLAHLAR

inkal - aile kalkanlarına benzeyen, kıyafet kollarına dikilen kare sembol

kebin - genellikle muhafızlar tarafından taşınan, saldırganların bıçağını yakalamaya yarayan kancası olan bir tür demir sopa

uzunceket - ayak bileklerine kadar uzanan ceket

KAMUYA AÇIK YERLER

hamam - yıkanma yanında diğer kişisel temizlik hizmetleri veren işletme

bolhane - bol satan ve kısa süreli barınma hizmeti veren işletme

mayahane - bol üreticisi

ev-hanı - ailelerin oda kiralayabildiği yapılar

MÜTTEFİK TOPRAKLARIN HALKLARI

Elyne - Kyralia'ya konum ve kültür olarak en yakın ülke, daha sıcak bir iklime sahiptir

Kyralia - Lonca'nın anavatanı

Lan - savaşçı kabilelerin yaşadığı dağlık bir ülke

Lonmar - katı kurallara sahip Mahga dininin anavatanı olan çöllerle dolu bir ülke

Vin - denizciliğiyle tanınan bir ada ülkesi

DİĞER TERİMLER

kep - paraların çubuğa geçirilmiş hali

şafakziyafeti - kahvaltı

ortapaydos - öğle yemeği

simba hasır halıları - kamışlardan yapılan hasır halılar

TRUDI CANAVAN ilk hikâyesini 1999 yılında yayımlamış ve Aurealis Ödülleri'nde Fantezi Türünde En İyi Kısa Öykü ödülüne layık görülmüştür. İlk serisi olan Kara Büyücü Üçlemesi onu uluslararası bir başarıya ulaştırmış ve *Age of the Five* adlı üçlemesi *Sunday Times*'ta çoksatanlar listesine girmiştir. Trudi Canavan eşiyle birlikte Melbourne, Avusturalya'da yaşamakta; zamanını örgü örnek, resim yapmak ve çok satan fantezi romanları yazarak geçirmektedir.

Trudi ve yazdıkları hakkında daha fazla bilgi için www.trudicanavan.net sitesini ziyaret edebilirsiniz.